

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON.COM BEST-SELLING AUTHOR

ZOEY DERRICK

Defining
US

BO**TTLES**
The Calvin & Eric Story

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

Telif Hakkı İthafı	
Teşekkür 'Zoey Derrickin	
Diğer Kitapları	
Okuma Sırası	
Sevgili Okuyucu	
Önsöz 1	

2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27

[28](#)
[29](#)
[30](#)
[31](#)
[32](#)
[33](#)
[34](#)
[35](#)
[36](#)
[37](#)
[38](#)
[39](#)
[40](#)
[41](#)
[42](#)
[43](#)
[44](#)
[45](#)
[46](#)
[47](#)
[48](#)
[49](#)
[50](#)
[51](#)
[52](#)
[53](#)
[54](#)
[55](#)
[56](#)
[57](#)
[58](#)
[59](#)
[60](#)
[61](#)
[62](#)
[63](#)
[64](#)

[65](#)
[66](#)
[67](#)
[68](#)
[Epilog](#)
[Son](#)

DÜZENLEME: Raw Editing'den MANDY SMITH -
rawbooksbabe@gmail.com adresinde mevcuttur.
Kapak Tasarımı: Parajunkee Design - www.parajunkee.net adresinden
temin edilebilir Kapak Resmi: Big Stock, Shutter Stock veya
Benzer bir site.

Telif Hakkı© 2015 Zoey Derrick
Tüm hakları saklıdır.

ISBN-13: 978-0996896603

Aşağıda anlatılanlar bir kurgu eseridir, meydana gelen olaylar gerçek hayattaki durumlarla benzerlik gösterebilir, ancak burada kurgusal olarak tasvir edilmiştir. Araştırma gerçekleştirilmiştir, ancak burada okuduklarınız tamamen doğru olmayabilir.

Aşağıdakiler, telif hakkı sahibi Zoey Derrick, Kinky'nin açık yazılı izni olmadan yeniden satılamaz, çoğaltılamaz veya yeniden dağıtılamaz Panda Yayıncılık veya Zoey Derrick Yayıncılık. Daha fazla bilgi lütfen Zoey@ZoeyDerrick.com adresinden Zoey ile iletişime geçin.

EMILY İÇİN -

Sana ihtiyacım olduğunda yanımda olduğun için. Sana ihtiyacım olduğunu düşünmediğim zamanlarda bile devreye girip her şeyi devraldığın için.

Bu senin için!

TEŞEKKÜRLER

RACHEL - Her şey için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Siz olmasanız bunu her gün yapmaya devam edemezdim. Sen kıvılcım saçyorsun. hayal gücümü ve kurgusal fantezilerimi besliyor. Siz olmasaydınız, bunlar mümkün olmazdı.

Parajunkee Rachel - Benim saçmalıklarına katlanıyorsun ve gerçekten harika kapaklar tasarlıyorsun ve sen olmasan kitaplarım bu kadar güzel görünmezdi.

Mandy - Ne zaman konuşacak birine ihtiyacım olsa, sen hep oradasın. İcini dönecek birine ihtiyacın olduğunda, ben her zaman burada olacağım. Sadece editörüm değil, aynı zamanda yakın ve sevgili bir arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Saçmalıklarına ve cinlerime için teşekkür ederim. **Bunu bilerek yaptım, sadece seğirmesini sağlamak için.

Kelley - Calvin ve Eric' sana göre olmadığını biliyorum ama yine de onları okuyor olmana sevindim. Dikkatimi dağıttığın için teşekkür ederim, kasıtlı ve dolaylı olarak. Üç saatlik özlüyorum... ÇOOOOK YAKINDA geri döneceğiz. P.S. Pezevengim olduğun için teşekkürler!

Christine - PimpQueen'im - Kulağım - Alfa'm, Beta'm - Arkadaşım. MUHTEŞEMSİNİZ ve bu ikisini hayata geçirmek için yaptıklarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır, sadece benim için değil, sizin ve okuyucular için de!

XX
Zoey

Daha fazla Zoey Derrick mi arıyorsunuz?

Bu diğer başlıklara göz atın:

Aşkın Kanatları Serisi

Aşkın Kanatlarını
Bulmak Aşkın
Kanatlarını Kovalamak

365 Gün Serisi:

Bir Haftalık **Sebep**

Serisi:

Bana Sebep Ver
Bana Umut Ver
Bana Arzu Ver
Bana Sevgi Ver

69 Şişe Serisi:

Addison'a Sahip
Çıkmak Talon'u
Arzulamak Kyle'ı
Kurtarmak

Dex'i
Evcilleştirmek
Raine'i Yutmak

NIHAI OKUMA SIRASI

69 Şişe önceki kitapları okumadan da okunabilir, ancak en iyi hayran deneyimi için bu kitapları bu şekilde okumanızı tavsiye ederim.

Ancak pek çok okur Addison'a Sahip Çıkmak ve hatta Dex'i Evcilleştirmek ile başlayıp daha sonra kendilerini orijinal hikayelere geri dönerken buldu.

Aşkın Kanatlarını
Bulmak Aşkın
Kanatlarını Kovalamak

Bir Hafta

69 Şişe Kitaplar:

Sakinleştirici
Addison
Arzulayan Talon
Kurtarıcı Kyle

Dex'i
Evcilleştirmek
Raine'i Yutmak

ABD'yi Tanımlamak

SEVGİLİ OKUYUCULAR,

Defining US kitabını satın aldığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır: ABD'nin

Calvin ve Eric Story.

Onların hikayesinin ortaya çıkmasını sabırla beklediğinizi biliyorum ve nihayet sizinle paylaştığım için çok mutluyum.

Bu hikaye hakkında birkaç not...

Eğer bu benim ya da 69 Şişe Serisi'nin okuduğunuz ilk kitabıysa, KEYFİNİ ÇIKARIN! Bu kitaba önce geriye dönüp serinin ilk 5 kitabını okumanıza gerek yok. Bu kitapları bir arada tutmak için çok çalıştım.

Hikayelerin hepsi ayrı ve bazı karakterleri önceki kitaplarda göreceksanız da, buradan başlayarak hiçbir şeyin mahvolduğunu düşünmüyorum.

Bu hikayeyi nefesinizi tutarak bekliyorsanız, zamanınızı boşa harcamama izin vermeyin, sayfayı çevirin ve Calvin ve Eric'in dünyasına dalın -
Mouse & Peacock.

Tüm sevginiz, desteğiniz ve en önemlisi sabrınız için teşekkür .

Seni her zaman

seviyorum, XX
Zoey Derrick

prologue
calvin
14 years ago...

Billy beni ahırın uzak tarafındaki bir saman yığınının üzerine iterken, "Bundan birine bahsedersen seni buradan Çin'e kadar döverim," diye . Çok تنها bir yer değil ama idare eder.

"Sırrın benimle güvende," diye fısıldıyorum ki Billy'nin sert, çatlamış dudakları önsöz söylemeden dudaklarıma konuyor.

Billy ile aramdaki bağ tamamen cinsel olsa da, tutkulu öpücük beni heyecanlanmaktan alıkoymuyor. Dudakları dudaklarıma değdikçe aletim daha da sertleşiyor.

Billy ağzımın içinde inliyor ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, büyüyen ereksiyonunu kalçama sürtünürken onu kendime çekiyorum.

Seks olmayacak, hayır, bunu asla yapmayız, ama eninde sonunda kotumun fermuarını açacağını ve sikimi kendi sikiyle yalamaya başlayacağını biliyorum. Ağız.

Bu bizim yolumuz, bu bizim rutinimiz.

İlk kez bu şekilde takıldığımızda, önce ben onu boşalttım ve o çıldırdı. Yaptığımız şey hakkında kendini daha iyi hissetmek için bana bağırıp çağırdı. Kendini eşcinsel olmadığına ikna etmeye çalıştı. O ahırdan hışımla çıktıktan sonra omuz silktim, hatta güldüm bile.

Babam birkaç yaz önce Billy'yi çiftlikte yardımcı olması için işe aldı ve her şey böyle başladı. Billy burada çalışmaya başlamadan önce arkadaş değildik. Aslında, Billy futbol takımımızın oyun kurucusuydu. Okuldaki sporcu takımının bir üyesiydi. Bizim okulda ya sporcusundur, ya amigo kızsındır ya da değilsindir. Ben bir "değil "im. Ya da 'değil' çünkü ben

biriyle ilişki kurmak. Kasabanızda eşcinsel olan tek çocuk olduğunuzdan eminseniz arkadaş edinmek zordur. En azından Iowa'nın küçük bir kasabasında büyüdüğünüzde böyle düşünürsünüz.

Billy'nin çalışmasını izlediğimi hiçbir zaman gizlemedim, aslında her şey böyle başladı. Beni durdurmak ya da korkutmak için yola çıkmıştı ve sonunda olan şey şu anda olanların başlangıcıydı. Elbette bir kız arkadaşı var, ama duyduğum söylentilere göre "bekar" ya da en azından yatakta utangaç.

Billy'nin fermuarıyla oynayan parmakları, ceketimin fermuarını açması beni her şeyin başladığı anılardan çekip çıkarıyor. Ağzının içine doğru inliyorum. Dilin benimkinin üzerinde kayıyor.

Burada, bir pozisyondayken, mümkün olduğunca giyinik kalmak için elimden geleni yapıyorum. Çalışmayan birinin buraya gelmesi nadirdir ama bu her zaman bir olasılıktır.

Aslında, babam Billy ve beni ilk kez burada yakaladığında, elmacık kemiğim kırılmıştı. Neyse ki bu olay geçen yazın oldu da o pis kışla okula gitmek zorunda kalmadım.

Sonrasında gözüm parladı.

Billy'nin parmakları kotumun düğmelerine ulaşıyor ve hızlıca çözüp elini içeri daldırıyor. Sikimi kavlıyor ve sertçe okşuyor. Zevk beni sardığında inliyorum, başım samana yaslanıyor, ciğerlerim nefes nefese kalıyor.

Gözlerimi açıyorum ve göğsümden aşağıya ödülüne doğru kayarken dudaklarını yalamasını ve sikimi pantolonumdan çekip çıkarmasını izliyorum.

Vücudum, ağzının ucun etrafını sarması ve beni bir süpürge gibi emmesi beklentisiyle titreyiyor. Bu çocuğa hakkını vermem gereken bir şey var, sakso çekmekte çok iyi.

"Hepsini al, seni pis sürtük," diyorum ona ve Billy'nin sert sikimin başı dudaklarının arasından kaymadan hemen önce heyecandan izliyorum.

O emmeye başladığında gözlerim kapanıyor, yaptığı her şey iyi hissettirdiğinde homurdanıyor ve inliyor ve anılarım yazı cehennemden gelen bir morlukla geçirdikten sonra onuncu sınıfın sonbaharına geri dönüyor. Okula döndüğümde Billy'nin pislik tuzağına düştüğümü hatırlıyorum. O ve onun Arkadaşlar bana 'ibne', 'hortum sever' ve diğer incitici ve aşağılayıcı isimler takmakta bir sakınca görmediler. Bana söyledikleri şeyin incitici olduğunu bilmenin memnuniyetini onlara asla vermedim, ama bu beni her gün öldürüyordu. Özellikle de Billy okulda bana at pisliği kusarken ve

hafta sonları benimle ahırda çalışmaya gelirdi. Arkadaşlarının beni küçümsediği berbat bir haftadan sonra, onu görmezden gelmek için geleni yaptım, ama sürekli bakması beni çıldırttı ve aletimi sertleştirdi.

Bir şekilde her zaman bunu telafi etmeyi başarırdı ve ben de onun bir olduğuna inanacak kadar safım. Okulda hepimizin oynaması gereken roller vardı. Düzgün oyna, bilmelerine izin verme.

"Hssss... kahretsin, sakın durma," diye homurdanıyorum, çünkü elleri ve ağzı öfkeyle çubuğumu yukarı ve aşağı hareket ettirerek beni orgazma sürüklüyor.

Hiçliğin ortasında, Kuzeydoğu Iowa'da büyümek, bol miktarda çiftlik arazisi, çok sayıda muhafazakâr ve boklarının kokmadığını düşünen çok fazla dindar Hristiyan anlamına geliyor. Eşcinsel olmak en büyük suçtur. aile ve aile değerlerine karşı.

"Kahretsin. Biri geliyor," diyorum ve Billy'den uzaklaşmaya çalışıyorum, sadece yapabileceğim kadar...

"Ne yapıyorsun lan sen?" Ahırın uzak ucundan babamın çığlığını duyuyorum.

Donup kaldım. Billy sakın ve bir şekilde ayağa kalkıyor ve ahırdan çıkmadan önce babama doğru dönüyor.

"Seni pis orospu çocuğu, ne bok ?" dedi babam. Yüzü turp gibi kızarıırken homurdanıyor. "Ne cüretle birini senin acınası aletini emmeye ?" O sırada babam bana ulaşıyor, eğiliyor ve beni gömleklerimden tutup yukarı çekiyor.

"Gönüllü oldu," diye karşılık veriyorum. Yıllar önce babam beni başka hiçbir erkeğin korkutamadığı kadar korkuturdu, ama yaşlandıkça ondan daha uzun boylu ve çok daha güçlü oldum.

"Hiçbir kızın buraya gelmemesine şaşmamalı, seni lanet ibne." Babam sözlü devam ederken göz ucuyla Billy'yi görüyorum. Orospu çocuğu kamyonuna doğru yola çıkmadan önce bana "özür dilerim" diyecek kadar taşaklı.

Bir anlık dikkat dağınıklığım babamın beklediği şeydi. Yüzümün tam ortasına bir tokatın keskin acısı. Başım yana savruluyor ve ben karşılık verecek kadar kendimi toparlayamadan böbreğime bir yumruk indirmeyi başarıyor. Darbenin etkisiyle iki büklüm oldum. Görüşüm kırmızıya bürünüyor ve sonunda karşı koymayı başarana kadar tüm gücümü toplayarak nefes almak için savaşıyorum.

Ertesi gün okula gitmek tam bir felaketti. Yüzüm morarmıştı ama beklediğim kadar kötü değildi, göğüs kafesim darmadağın olmuştu. İşimiz bittiğinde beni doktora götürmeyi reddetti, ama bu onu gece için bara kaçmaktan alıkoymadı, annem öldüğünden beri her gece gittiği yere. Her şeye rağmen temizlendim ve yatağa girdim. Sabah dört gibi eve geldiğini duymuştum ama ona aldırış etmedim.

Küçük K-12. sınıf okulumuzun koridorlarında dolaşırken, görünüşümle ilgili yorumları ve kargaşayı duyabiliyordum. Sporcu takımına girdiğimde, koşuculardan biri "Şuna bakar , böyle görünüyorsa gerçekten korkağın tekidir" dedi.

Sonra başka biri "İbne herhalde yanlış adama asıldı" dedi. "Kapa çeneni," dediğini duydum Billy'nin. "Tanrı aşkına, kaç yaşındasınız siz salaklar? Büyü artık amına koyayım."

Şişmiş, kesilmiş dudağıma rağmen yanlarından geçerken küçük bir gülümseme takınıyorum. Billy'nin sonunda benim için ayağa kalkmasının zamanı geldiği için şükrediyorum.

Haftalar geçti ve ben yeniden iyileşmeye başladım. Morluklar çirkin yeşil ve sarı lekeler halinde kayboldu. Herkes beni dövenin babam olduğunu biliyordu, ama böyle bir kasabada, günümüzde ve bu çağda, bu hiç de alışılmadık bir şey değildi. O kavgadan sonra, birlikte çalışırken Billy'ye bakmayı bırakmayı başarmıştım. Bana düzenli olarak baktığını hissetsem de, ikimiz de bunu daha ileri götürmedik. Bir değil, iki kez kaçtığı için onu affetmekte zorlanıyordum ve o yola tekrar geri dönmeyecektim.

Bu yüzden elime sahte bir kimlik aldım ve Decorah adında başka bir küçük üniversite kasabasına yaklaşık kırk beş dakikalık bir yolculuk yaptım. Evden kimsenin beni tanımayacağı kadar uzaktaydım ve kolayca ortama karışabilirdim. Üniversite sahnesi.

Burası harika bir yer haline geldi ve kendimi gerçekten harika görünümlü birkaç adamla başardım. Çoğu reşit olmadığımı biliyordu ama hiç umursamıyorlardı. Hiçbir şekilde bir fahişeye dönüşmedim ama Burası kendim olabileceğim tek yer gibi görünüyordu. Ben de öyleydim.

"Bu öylece kapatabileceğim bir şey değil."

"Saçmalık. Yapabilirsin ve yapacaksın ya da evimden defolup gideceksin."

Babam beni yere serip tek yumrukta elini ve çenemi kırmadan önce duyduğum son sözler bunlardı. Bu babamın bana son vuruşu olacaktı. Hayatımın o noktasında her şey değişti. Yıllarca süren kafa karışıklığı, yıllarca süren hayal kırıklığı ve yanlış anlaşılmalara sonunda meyvesini verdi, sadece babam tarafından düzenli aralıklarla dövüldüm.

Bundan sonra, onu memnun etmek için doğal arzularımı bastırmaya ve onları sahte arzulara çalıştım, ancak bunun çok zor olduğu kanıtlandı.

Ta ki beni sık sık gittiğim barlardan birinde tanıştığım bir çocukla öpüşürken yakalayana kadar

İşte o noktada yumruğunun artık yeterince cezalandırıcı olmadığını ve kendi sağcı görüşlerinin benzer düşünen doktorlar tarafından desteklendiğini fark etti. Eşcinsel olmanın bir seçim olduğuna inanan doktorlar yoğun terapi ile eşcinselliğimi "tedavi" .

chapter 1

calvin

Benim için kız tavlama hiçbir zaman kolay olmadı. Bırakın pantolonlarına girmeyi, onlarla sohbet etmeyi başarabilirsem bile şanslıydım.

69 Bottles'a katılana kadar.

İster Podunk kasabasının ortasındaki bir barda, ister büyük arenada sahne alıyor olalım, kızlar kendilerini bize atıyordu.

Kız tavlama beceriksiz, cinsel olarak bastırılmış bir adam için kolay hale geldi Benim gibi. Çok az konuşup istediğimi elde edebilecek kadar kolaydı, ancak zamanın yüzde doksanı bittiğinde kendimi banyoda bağırsaklarımı tuvalete kusarken buluyordum.

"Peki ya o?" Eric bana bir kızı işaret ediyor. İlgilenmiyormuşum gibi omuz silkiyorum. Aslında, ilgilenmiyorum, bu gece değil.

"Kıçına ne girdi ve öldü?" Dex omzumu kontrol ediyor. "Unut gitsin," diye homurdanıyorum ve ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum. Öfkeli bir şekilde

Oflaya puflaya koltuktan kalkıp arka kapıya yöneliyorum. Bu barın içinde kapana kısılmış gibi hissediyorum. Kendi içimde kapana kısılmış.

Bugünle ilgili bir şey bu belirsizliği tetikledi. Bugünle ilgili bir şey beni geriyor ve bunu tam olarak anlayamıyorum. İçimden bir şeyleri dövmek ya da adımı bir kadınla ya da uyuşturucuyla unutmak geliyor.

Kollarımı şiddetle ovarak derimin altındaki ürkütücü karınca hissini temizlemeye çalışıyorum ama nafile.

Huzursuzum ve kaşınıyorum... seğiriyorum, geçmişin anılarını temizlemek için çaresizim.

Ben eşcinselim.

Ben eşcinselim... Eric'in New York'tayken söylediği sözler kafamın içinde çınlamaya devam ediyor. Bir şekilde umutsuzca duymaya ihtiyacım olan kelimeler

Duymam gerektiğini bilmeden söylediği sözler. Şimdiye kadar arzuladığım her şeyi, neden sahip olamadığının nedenleriyle birlikte geri getiren sözler.

Eric ve ben o gece konserden sonra konuşmuştuk. Beni bulduğumuz barda sessiz bir odaya çekti ve.

"Sana bir şey söylemem lazım," dedi bana. "Dostum, sen eşcinselsin, anlıyorum."

"Hayır Calvin, beni dinle, lütfen?" diye yalvarır.

"Ne kadar ?" Ona soruyorum ve o gülümsüyor.

"Ben . Sadece hissediyorum..." omuz silkiyor ve sonra odanın volta atmaya başlıyor, bir ofis alanına benziyor, dosya dolapları var ve evet, Her neyse, önemli değil. "...Özgür," diye bitiriyor sonunda.

"Neyden özgür?" Biramdan bir yudum alıyorum.

"Her şey, insanların ne düşüneceğini merak etmenin tüm yükü, artık kim olduğumu insanlardan saklamam gerektiğini hissetmediğim gerçeğinden ."

Homurdanıyorum, "Dostum, bize kim olduğunu hiç saklamadın. Yani siki seviyorsun, büyütülecek bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse Eric, hepimiz biliyorduk." Başımı sallıyorum

Ona küçümseyerek baktım. Hepimizin bildiği tamamen doğru değil, şüpheleniyordum elbette, ama... İstemsizce titriyorum ve boğazımın arkasında yükselen safrayla savaşıyorum ve kanım nefretle soğuyor, kendimden ve Babam. Bu konuşmanın Eric'in istediğinden daha hızlı bir şekilde çirkinleşecek olmasından nefret ediyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor.

Biramdan bir yudum daha alırken ona yan gözle baktım, safrayı temizleyeceğini ve bana düşünecek başka bir şey vereceğini umuyordum. Evet, bir bakıma biliyordum, bir bakıma da gerçekten umuyordum. Beni sevebileceğini ya da bana karşılık verebileceğini düşünmediğim birini sevmenin üstesinden gelebilirdim. Kolayca arkama yaslanıp, ben otururken onun kendi mutlu hayatını yaşamasına izin verebilirdim.

sessizce ona aşkıttım. Aramızda gerçekten bir şey olmayacağını düşündüğümde Eric'e olan aşkıımı itiraf etmek benim için daha kolaydı.

Bakışlarıma omuz silkti ve volta atmaya devam etti. Hiçbir şey söylemeden.

Beni sevme şansı olmayan bir adama gerçekten aşık olduğumu kesin olarak bilmeden güvendeydim. Bana karşı aynı hissetme kapasitesine sahip olmayan birinden etkilenmem nasıl mümkün olabilirdi?

*Şimdiye kadar tüm bunları bu şekilde rasyonalize ettim.
Eric'le konuşmamam onu çılgına çevirdi ve buraya söylemek için geldiği
her şeyi söylemeden bırakarak odadan hışım la çıktı.*

Seks, boşalana kadar çok zevk aldığım bir şey.

Orgazm, şartlı terapinin tetikleyicisidir. Çok uzun zamandır beynime yerleşmiş bir inanç. Öyle ki, bir erkekle birlikte olma fikri, boğazımda yükselen safrayı yutmak zorundayım, bedenimin ve zihnimin tepki olarak şartlandırıldığı küçük tetikleyicileri harekete geçirmeye yetiyor.

Ne zaman Eric'in yanında olsam, Ericle yalnız kalsam ya da kendimi tutmakta gerçekten zorlansam, midemde hiç bitmeyen düğüm geri dönüyor ve barın arkasında adımlarken boğazımın arkasına doğru süzölen safrayı yutmaya çalışıyorum.

Neden sahip olamayacağım birine aşık olmak zorundayım?

Biriyle derin bir kişisel bağ kurmadan ona aşık olmayı nasıl başardım?

Cevap aslında o kadar da basit değil. Dürüst olmak gerekirse, arkadaşlığımızın, sözde ilişkimizin hangi noktasında ona gerçekten aşık olduğumu söyleyemem. Sadece aşık biliyorum. New York'ta ortaya çıkana kadar görmezden gelebildiğim bir his. Sanırım bir parçam, açıldıktan sonra benim için bir oyun oynamaya çalışıp çalışmayacağını merak . Bazen hala tam olarak bunu nasıl yapacağını anlamaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum yerdeki hayali bir kayaya tekme atarken.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Eric'in sempatik sesini duyuyorum ve kamburlaşıyorum. Az önce hissettiğim tüm mücadele vücudumdan bir anda boşalıyor. Onun sesi sakinleştirici bir etki taşıyor. Beni her zaman sakinleştirmeyi başaran, içimden geçen duygu dalgalarına bağımlılık yapan bir ses Lanet olası bedenim. Eğer harekete geçmeye kalkışırsam, beni ters yöne koşturacak, fırlatacak bir yer arayan duygular.

Kim olduğumu inkâr etmek, kendime ya da bir başkasına gerçeği itiraf etmekten çok daha kolay. Fiziksel ve zihinsel olarak etmek imkânsız. Bu kadar inanılmaz bir şeyin her türlü yeteneğimi yok etmesine izin vermekten başka seçeneğim yok.

İstediğim ve ihtiyacım bildiğim tek kişiyi sevmek ve onun tarafından sevilmek.

"Hayır," sonunda boğazımda yükselen yumruyu aşmayı başarıyorum.

"Tamam o zaman," dediğini duyuyorum. ondan kaçırmama rağmen, arkamdan omuz silktiğinden hiç şüphem yok. Hiç beklemediğim halde gitmedi. Eric'in sessizce araştırmak gibi bir huyu var, emin olmak için garip bir yol. istediğini ya da en azından duymak istediğini alır. Ama aynı zamanda beni o kadar iyi tanıyor ki, eğer beni sessizce 'buradayım, dinliyorum' tarzında yoklarsa, büyük olasılıkla konuşmaya başlayacağım.

Eric'e her şeyi anlatma dürtüsüne direnmek giderek zorlaşıyor. Ona neden asla birlikte olamayacağımızı söylemek için çaresizim ama . Görüyorsunuz, onun hakkında bir şey var, cehennem gibi seksi yakışıklılığının dışında, Sessiz tavrı ve tutkulu olduğu konulardaki açık sözlü fikirlerine uzun zaman önce aşık olmuştum.

Derinden etkilendiğiniz bir kişiye, şiddetle hastalanmadan bu konuda hiçbir şey yapamayacağınızı nasıl söylersiniz?

"Biliyorsun..." Eric yumuşak bir sesle, yanından geçtiğim yıpranmış bankın ağırlığının altında gıcırdayarak dışarı çıktı. "New York'tan beri bana konuşmamız gerektiğini söylüyorsun, söz veriyorsun..." Sorusunu bitirmiyor, bitirmek zorunda da değil.

İtirafının ardından yaptığımız hazırlıksız toplantıdan sonra beni düşüncelerimle baş başa bıraktı ve işte o zaman ona söylemem gerektiğini fark ettim.

Bir süre sonra onu buldum ve konuşacağımıza söz verdim ama o gece, New York'ta ve turnedeyken bunu yapmak için pek uygun bir yer değildi.

Şu an bile doğru zaman değil. Ona geçmişimi anlatacak cesareti topladığımda, benden kaçabilmesi gerektiğini biliyorum. Çılgılık atarak kaçabilmeli. Biz turnedeyken bunu yapamaz. Yine de, geri dönene kadar bu tartışmayı yapamayacağımızı biliyorum.

Kaliforniya'da, otobüsten ve turneden indiğinde, ona o zamana kadar beklemesi gerektiğini söyleyemem. Bunu yapamam çünkü birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, sessizce konuştukça ya da konuşmadıkça, her şeyi içimde tutmak benim için daha da zorlaşıyor.

Ayrıca, sonunda dolaptan çıktığı gerçeğiyle yüzleşmek için zamana ihtiyacım vardı, sonunda duymam gerektiğini düşündüğüm şeyi doğruladı. Sık sık Eric bunu hepimize itiraf etse, böylece hem kendisine hem de kendime itiraf etse, bunun beni uçurumun kenarına sürükleyecek bir katalizör olup olmayacağını merak ederdim.

Gey erkekler hakkında iki yıldan fazla süredir yerleşmiş fikirleri silip atabilecek miyim diye.

Sonunda ona sessizce "Hazır değilim," demeyi başarıyorum. Gözlerindeki acıyı tekrar görmeye dayanamıyorum, bu yüzden ona bakmıyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse Eric, senin de söyleyeceklerimi duymaya hazır olduğundan emin değilim."

"Bunun bana umut vermesi mi gerekiyor Cal?" diyor öfkeyle. Dönüp ona bakıyorum. "Ne için umut, Eric?" Omuz silkiyor.

"Biliyor musun, bazen seni anlamıyorum dostum," diye çıkışıyorum ona. Umutsuzca, öfkemi ona yansıtmadan üzerimden atmaya çalışıyorum. Öfkemi hak etmiyor, ama lanet olsun, bunu kendisiyle ilgili bir şeye nasıl biliyor.

Tanrım, keşke Raine'le 'her şeye açık' bir kulüpte olacağına Dex burada olsaydı. Bu konuda bana yardım . "Bir dakika önce bilmek istiyorsun, konuşmamı istiyorsun, sonra bir dakika sonra 'bana acıma' kartını çıkarıyorsun. Benden tam olarak ne söylememi istediğini anlamıyorum Eric."

Sözlerimin kalbine batışını izliyorum, özlem ve acı dolu yıkım onu sarıyor.

"Şimdiye kadar anlamadıysanız, anlayacağınızı da hiç sanmıyorum, Fare." Ayağa kalkışını izlerken dudaklarından dökülen lakabım damarlarımda buz gibi bir his yaratıyor. Lakabımın ondan duyulması artık çok nadir bir olay. Herkesin yanında olmadığımız sürece.

Kuma bir çizgi çekti; aramıza Çin Seddi'ni inşa etti. Konuşmaya hazır olmadığım sürece ikisini de geçemem.

Şaşkınlıkla arkasından bakıyorum ve kışına neyin girip öldüğünü merak ediyorum.

Bu ilk kez bana ters davranışı değil, kendisini konuşmanın merkezine koyuyor. Ayrıca bu, onunla açık konuşmadığım için kendimi ilk kez suçlu hissetişim de değil. Onunla birlikte olmak istediğimi ona söylemediğim için. Onun için ne olmamı istediğini. Neden ona asla sahip olamayacağımı.

chapter 2

eric

"Sorun nedir, Eric?" Jess telefonda sordu. Doğruca bara ve önündeki kaldırıma doğru yürüdüm. Nashville sokakları , insanlar bardan bara yürüyor, tökezliyor, çığlık atıyor, bağırıyor, sarhoş olduklarında ne yapıyorlarsa onu yapıyorlardı. İzlemesi neredeyse komik. "Yine de seninle konuşmayacak, değil mi?"

"Hayır," diye . "Bu gece bana kızdı, haklı olarak, aptallık ediyordum," diyorum ona. Jess'le San Diego'da, turnedeki ilk gösterimizden sonra tanıştım. Duygusal açıdan beni hiç tahmin etmediğim kadar zorlayacak bir turne olacaktı.

Jess, Addison'ın arkadaşlarından biri. O ilk gösteriye geldi ve Sonrasında bir şekilde takılmayı başardık. Ve hayır, ilk başta istememe rağmen seks yapmadık. Kadınlarla seks yapmak kolaydır, tamamen tatsız değildir. Ama saklamaya çalıştığınızda, sefilce ekleyebilirim, bu arkadaşlarınızdan eşcinsel olduğunuzda, bu gerekli hale gelir.

Neredeyse bütün gece konuştuk. Garip bir nedenden ötürü, onunla konuşmak duşta kendimle konuşmak gibiydi. Kolay, zahmetsiz ve özgürleştiriciydi. I

O gece bir ton kirli çamaşırmı ona boşalttım ve o zamandan beri yanımda.

"Sen, bir aptal mısın?" Telefona doğru homurdanıyor ve ben de kendimi tutamayıp biraz gülüyorum.

"Artık ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum ona ve doğruyu söylüyorum, bilmiyorum. "Onunla her konuşmaya çalıştığımda ve o beni geri çevirdiğinde daha da çok inciniyorum.

Telefonda iç geçiriyor, "Buna gerçekten değer mi?"

"Jess," diye azarlıyorum onu.

"Hayır Eric, bir dakika beni dinler misin lütfen?"

Kamburumu çıkarıp barın köşesini dönüyorum, burası biraz daha sessiz. "Tamam." Beni görmemesine rağmen gözlerimi deviriyorum.

"Dışarı çıkmanın, onu sonunda kollarınıza getirmek için ihtiyaç duyduğu tekme olacağını düşündünüz, değil mi?"

Homurdanıyorum.

"Ve olan şey bu değil. En azından senin söyleyebileceğin bir şey değil. Belki de gerçekten erkeklerden hoşlanmıyordur, Eric."

"Erkeklerden mi yoksa benden mi hoşlanıyorsun?" Karşılık veriyorum.

"Fark eder mi?" diye hızla karşı çıkıyor ve devam ediyor, "Bunu gerçekten düşündün mü? Ya da doğrudan gelip ona sordun mu?" Cevap vermiyorum, vermek zorunda değilim. Yapmadığımı zaten biliyor. O sadece beni düşündürüyor. "Öğrenene kadar onu bu şekilde yargılayamazsın. Bunun yerine, onu dışarı çek, kıskandır ya da bir çift büyü ve ona sor, seninle konuşmasını sağla."

"Jess!" Onu tekrar azarladım.

Gülüyor, "Bak, sonsuza kadar oturup onun kendi sorunlarını çözmesini bekleyemezsin. Kendi mutluluğunu bulabilmelisin. hak ediyorsun. Ama bunu kendin öğrenmelisin, Peacock. Ona sormadan burada oturup öyle olup olmadığını, ikinizin bir araya gelme ihtimalinin olup olmadığını merak edemezsin. Onunla bu konuyu konuş."

Sormadığın sürece, onun eşcinsel olduğunu nereden biliyorsun?"

Elim telefonumun etrafında sıkışıyor ve protesto için gıcırdadığını duyuyorum. İç çekiyorum, "İ bu, hissetmiyorum. Ama eğer ben ona karşı böyle hissediyorsam ve o beni aynı şekilde çekici bulmuyorsa bu büyük bir haksızlık olur."

"Ben o kadar ileri gitmezdim," diyor bana. "Bu biz kızların başına her zaman gelir. şekilde karşılık vermeyen bir erkeğe aşık oluruz ya da belki de sadece şehvet duyarız." ve son küçük kaçamağını hatırladığını söyleyebilirim.

"Bu kadar acımasız olma," diye takılıyorum ona gülerek.

"Elimde değil. Gerçekten özverili bir insan olmanın getirdiği bir şey bu. Ne için her şeyden vazgeçmek istiyorsun? Bunu yıllardır yapıyorum Peacock, bu beni acımasız yaptı."

Birçok gece yaptığımız telefon görüşmelerinden birinde Jess bana erkeklere istediklerini vermeye her zaman hazır ve istekli olduğunu itiraf etti, genellikle sadece bir

oral . Erkekler asla karşılık vermedi. Sadece orgazm olurlar ve uyumak için yuvarlanırlar, onu kuru ve kuru bırakırlardı, ama yine de giderdi

Bir sonraki aramalarında daha fazla şey olacağı umuduyla geri döndüler. Ama olmadı.

Bana tüm bunları anlattığında, onun için çok kötü hissettim, ama ne demek istediğini kolayca anlayabiliyordum, cehennem, ben de bunlardan birkaçını yaşadım ya da birkaç kişiden daha fazlasına karşı böyle davrandım. Söylemeye gerek yok, her yerdeki sık kafalı erkekler adına özür diledim. Gülüp geçtik, ama sık sık paspas olmayı aşır aştığını merak ediyorum.

Geçen gece bir randevusu olduğunu hatırlayıp nasıl geçtiğini sordum.

Cevap vermeden önce iç çektiğini duyuyorum. "Vibratörüm ondan daha eğlenceliydi."

Homurdanıyorum, "O kadar kötü mü?" Bana cevap vermeyeceğini bildiğim için kaşlarımı kaldırıyorum. "Şey, sana takılabileceğin birini bulacağımı söyledim ama senin adını anmamdan daha hızlı bir şekilde piyasadan düşüyorlar gibi görünüyor," diyorum.

Telefona doğru kıkırdıyor. "Nasıl gidiyor... bilirsin işte, Dex ve Raine?"

"Keşke söyleyebilseydim ama onları pek görmedim, bu da cevabınız olabilir. Bu gece bizimle dışarı bile çıkmadılar."

"Giderek daha ısrarcı oluyor," diyor Jess bana. Daha fazla açıklamaya ihtiyacım yok. Jess benim için Sam'i takip ediyordu.

İstediği zaman Mills'e yemek . "Onu hâlâ görmezden mi geliyorsun?"

"Evet, ama arıyor. O makale çıktıktan sonra daha da kötüleşti." Kısa bir süre duraklıyor, "Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Parmaklarımı alnıma sürerken telefona doğru iç geçiriyorum. "Hiçbir şey daha fazlasını . Grupla ilgili içeriden bir iziniz olduğunu biliyor ve sahip olabileceğiniz ve ona vereceğiniz her türlü bilgi için can atıyor."

"Ama yapmayacağım."

"Biliyorum, aşkım. Biliyorum. Bunu bana açıklamana gerek yok, ama onun peşinde şey bu. Sadece gitmesine izin vermek için elinden geleni yap."

"Gerçekten kötüleşiyor." Sesi benim tarafımdaki tam bir sessizlikle kesiliyor. Telefonun sesini duyuyorum. "Siktir, bu o."

"Boş ver. Nerede yaşadığını biliyor mu?" "Mhmm ve nerede çalıştığını."

"Şiddet yanlısı biri mi? Fiziksel bir şey yapar mı?" Onu korumak, arkadaşımı korumak gibi açıklanamaz bir dürtüyle soruyorum.

"Hayır, Peacock, yapacağını sanmıyorum."

Jess ve ben konuşmayı bitirdik, onu . Beni otele götürececek birini bulmak için bara geri döndüm. Yorgunum ve içmek artık cazip gelmiyor.

Calvin nihayet odaya döndüğünde duştan çıkıp yatağa zorlukla girdim. Ceplerini boşaltırken pek bir şey söylemiyor. Omuzlarındaki gerginlikten bir şeylerin üzerinde stresli olduğunu anlayabiliyorum. Bir süredir aynı odada kaldığınız bir adamı okumak zor değil, sağlıksız ve istenmeyen bir çekim hissettiğiniz adamdan bahsetmiyorum bile. Calvin'e olan tutkum yıllar önce, 69 Bottles'ın bugünkü adını almasından çok önce başladı. Neden ayrı odalar istemeyi hiç başaramadığımız beni aşıyordu. Seyahat ederken genellikle sadece bir ya da iki oda tutabildiğimiz zamanlarda başladı. Tek oda Kyle'ın yerde, Dex ve Talon'un bir yatakta, Calvin ve benim başka bir yatakta kaldığımız geceler cehennem gibiydi. Hatırladıkça ürperiyorum. Sonunda iki oda tutabildiğimizde, genellikle Dex, Mouse ve ben birinde, Talon ve Kyle da diğerinde kalıyordu. Bundan önce hiç birlikte olmamaları şaşırtıcı.

Üç odayı karşılayabilecek duruma geldiğimizde, Talon genellikle kendine ait bir odaya sahip olurken Dex ve Kyle birlikte kalıyordu. Fırsat bulduğumuzda ve önceki turlarda Calvin ve ben hâlâ aynı odayı paylaşıyorduk. Neden hiç ayrılmadığımızı anlayamıyordum ve ben istediğim halde Calvin, Mills'e ya da bana bunun gerekli olmadığını söylüyordu. Sanırım kafamın içindeki küçük ses Cal'in benimle belki bir gün aramızdaki şeylerin değişebileceğinin bir işareti olarak benimle aynı odayı paylaştı.

Sırtını bana dönerek, "Daha önce olanlar için özür dilerim. Kendimi kaybettim."

Her zaman yaptığım gibi omuz silkiyorum. Bazen 'PMS' aklıma geliyor. Ruh hali beklenmedik bir şekilde değişiyor ve bazen yumurta kabuklarının onu kir gibi takip ettiğini hissediyorum.

Tüm bunlara rağmen, sesindeki ton tüm bedenimi ona uzanma, onu rahatlatma ihtiyacıyla uğuldatıyor. Bunun yerine, uzandığım yatağa daha da yerleşiyorum. "Sadece bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum, ama senden şeye rağmen seni zorlamayacağım Calvin, ama ne olursa olsun, her zaman dinlemek için burada olduğumun da farkında olmalısın. Eğer konuşmak istediğin kişi ben değilsem, Jess gibi konuşabileceğin birini bulmama izin ver."

Mizahsız bir kahkaha attı. "Dönüp sana söyleyecektir."

İçimi çektim. "Hayır, biz bu şekilde çalışmıyoruz. Biz dedikodu taciri bir çift değiliz Cal, ikimizden birini etkilemediği sürece bir şeyler hakkında konuşmayız."

"Bu sizi tahmin ettiğinizden daha fazla etkileyebilir..." Görüş alanımdan çıkmadan önce bu düşünceyi havada asılı bırakıyor. Bu da ne demek oluyor şimdi? Soruyu yüksek sesle sormuyorum. Merak ediyormuşum gibi geliyor ve az önce yapmayacağımı söylediğim şeyin tam tersi.

Banyo kapısının kapandığını duydum.

Onun sözleriyle içime dolan yeni bir umut var... hissetmemem gereken bir umut, beni paramparça edeceğini, beni asılı tutacağını ve devam etmemi engelleyeceğini bildiğim bir umut. Jess haklı, belki de onu bulmalıyım. İçimde bir yerlerde bunu , devam etmek, en azından devam etmeye çalışmak istiyorum. Bu turne bittiğinde ve birlikte tıklıp kalmadığımızda daha kolay olabilir.

Bu düşünceyle düşün rahatlatıcı sesleri eşliğinde uykuya . Uykuya dalarken onun oldukça dayanıksız bir kapının diğer tarafında çıplak olduğu düşüncesi yalnızlığımı geri getiriyor.

chapter 3

calvin

Duştan sonra, yatağa girmeden önce, Eric'in uyumasını izlemekten kendimi alamadım. Yumuşak horlamaları, nefes alışının sabit ritmi, onu uyurken izlemenin verdiği sıcaklık ve rahatlık. Sevgi dolu
Uzaktan Eric, bu işin böyle gitmesi gerekiyor. Kolay olmayacak ama sonunda onun için çok daha iyi olacak.

Yüzümü ona dönerek yatağıma giriyorum ve ışığı kapatıyorum. Odanın karanlığa gömülmesi artık onu göremeyeceğim anlamına geliyor ama yine de usulca nefes alışını duyabiliyorum. Üşümediğim halde titriyorum. Yalnızlık içimi ürpertiyor ve uykuya dalıyorum.

"şimdi ne olacak?" Dr. V.'ye soruyorum.

"Buna kendin karar vermelisin Calvin, başka kimse bunu senin için yapamaz. Eğer söyleyeceklerini dinlemek için kapıyı açıyorsa, bırak açsın."

"Bunu söylemek yapmaktan daha kolay, Doktor," diyorum telefonumla kulaklığımı değiştirirken.

"Evet öyle, bana her şeyi anlatman neredeyse üç yılını aldı ve o zaman bile şeyi bildiğime tam olarak ikna olmadım." Kararlılığını duyabiliyorum.

Tüm bunların bir noktasında, kadınlara karşı duyduğum tiksintinin aslında erkeklerle birlikte olmak için yaratılmış olmamdan kaynaklanabileceğini söyleyerek bir şaka yaptı. Bu, beni koşturan her türlü vahşi düşünce ve dürtüyü içimden geçirdi. Söylemeye gerek yok, bu konuyu kapattı ve beni başka bir yöne çekmeye çalışmasından memnun olsam da, bende bir tepki uyandırdığı için kendini suçlu hissetti. Böylece ona her konuda açılmama izin verdi. O zamandan beri Dr. V, Vincent, sorunlarım üzerinde benimle çalışıyor, yakınlık korkumun üstesinden gelmeme yardımcı oluyor ve

Genel olarak orgazm ve kadınlarla seks söz konusu olduğunda tiksinti dürtüsü.

Sonunda bana yaptıklarına bir isim koyabildi.

Dönüşüm Terapisi, benim homoseksüelliğimi başarıyla dönüştürdüler.

beni heteroseksüel yapmak için. Ama hala kadınlara karşı bir isteksizliğim var ya da belki de sadece genel olarak orgazm, o zamanki şakanın özü buydu.

Beni seks dönemine karşı döndürdüklerini düşündü, ancak sadece eşcinsel düşünce ve eylemlerin üzerimde kadınlardan daha fazla etkisi olduğunu fark etti.

İçimi çektim, "Yeterince şey biliyorsun ve sana söylenmeyen şeylerin oluşturabileceğin herhangi bir tedavi planıyla ilgisi yok."

"Senin için neyin daha önemli olduğuna karar vermelisin. Onunla birlikte olmak mı daha önemli yoksa onunla birlikte olmak mı?

Başka biri. Kadınlar artık senin için bir sorun değil gibi görünüyor, ama ben de onlarla duygusal olarak mücadele biliyorsunuz, bu yüzden sonuçta, gerçekten istediğiniz şey o mu?"

"Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Ama kesin olarak söyleyemem. Bir tepkiyi tetiklemeden bu konuda çok fazla düşünmeme izin veremem. Kontrol etmek için çok çalıştığım bir şey."

"Sadece insanların bilmesini istemiyorsun," diye karşı çıkıyor ve haklı, istemiyorum. Eşcinsel olduğumdan oldukça emin bilmelerini istemediğimden değil - tamam, işin o yönü de var, ama bu Konunun dışında. Neden kriz geçirdiğim, neden kustuğum ya da neden çıldırdığımla ilgili milyonlarca soruyu yanıtlamaya çalışmama gerek yok.

Devam ediyorum, "Eric ve ben o kadar uzun zamandır tanıyoruz ki, bu yolculuğun bir noktasında arkadaşlık sınırlarını aştığımızdan ve artık bu sınırların nerede olduğunu bilmediğimden eminim. On yıldır onun etrafında olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Onun hakkında çok şey biliyorum ama

Onun hakkında mahrem şeyler biliyorum. İkimiz de birbirimizin hiç kimseyle çıkmadık. Çıktığı kişiyle işler sarpa sarıdığına sırrını açtığı arkadaşı hiç olmadım, dolayısıyla biriyle nasıl samimi olabileceği konusunda bana çok küçük bir bilgi penceresi bıraktı. Samimiyetin, herhangi bir düzeyde, beni çok korkuttuğu gerçeğini bir kenara bırakın. Bu

Düşüncesi bile sizi tahrik edemeyen birinden cinsel olarak etkilenmek neredeyse imkânsız." Dr. V. ile aramızda sır yok, dönüşen doğamla ne zaman savaşsam yaşadığım sorunlar hakkında her şeyi biliyor,

Bir şey hissetmeye çalışacak kadar uzun süre bastırıldığımda. Zihinsel olarak çoğunu işleyebilsem de, işlerin fiziksel tarafını başarmak benim için neredeyse imkansız. Başka bir deyişle, aletim gevşek kalıyor.

Sahip olduğum sorunu denemek ve engellemek için, işleri tamamen cinselliğe çevirmek için, bir keresinde birbirlerine dokunmakta hiçbir sorunu olmayan iki biseksüel erkekle porno izledim. Harikaydı, ateşliydi, videodaki iki adam birbirini öpene kadar tahrik olmuştum. Hemen yumuşadım ve banyoya . Heteroseksüel seks olsa bile, ortaya çıkıyor, ama nadiren boşalıyorum.

"Sizi 'kalkmaktan' alıkoyan şey nedir sizce?" Dr. V, hafıza şeridinde hayal kırıklığı yaratan yolculuğumu yarıda keserek soruyor.

Bana bu soruyu sorarken Dr. V'nin yüzündeki mahcup ifadeyi hayal edebiliyorum. Psikolog olmasına rağmen oldukça namuslu biri. Bu beni gülümsetiyor.

Klinik konuşmaları çabuk eskiyor ve sanırım gecelerinin çoğunu Evde ya hasta notlarını güncelliyor ya da rastgele bir bilgisayar oyunu oynuyor. Daha yaşlı ama ebedi bekar. Onun kalibresinde bir doktorla çıkmanın kolay olmadığını tahmin edebiliyorum ve o da kendi akıl sağlığı için bundan vazgeçecek bir tipe benziyor. Kısacası, oldukça büyük bir inek.

"Zihnimin o yönde dolaşmasına izin verdiğim anda oluşan çukur. Bazen mide bulantısı o kadar da kötü olmuyor ama genellikle ereksiyonu öldürmeye ."

"Onu hiç kadın olarak hayal etmeyi denediniz mi?"

"Uh..." Karşımdaki duvarda asılı aynada kendime kaşlarımı kaldırarak bakıyorum.

Kıkırdıyor, "Tam anlamıyla değil, ama bir kadına baktığınızda ve ondan etkilendiğinizde veya tahrik olduğunuzda, sizi tahrik eden şey nedir?"

"Buna nasıl cevap vereceğimi bildiğimden emin değilim."

Tekrar kıkırdar. "Peki, bir dahaki sefere ona baktığında, onu bir kadına hitap edeceğin bağlama yerleştire. Bak bakalım ereksiyon olabilecek misin ya da ereksiyonu misin? Eğer yapabiliyorsan, bu doğru yönde atılmış bir adımdır."

"Bebek adımları," diye mırıldanıyorum. "Bebek adımlarından bıktım."

"Calvin, hissettiklerinin çoğu gerçekten de 'zihnin maddeye üstün gelmesi'. Evet, tiksintin koşullanmış bir tepki ama tıpkı kadınlarda yaptığın gibi bunun da üstesinden gelebilirsin" diyor kendinden emin bir şekilde.

"Keşke o kadar kolay olsaydı."

"Kadınlarla kolay değildi, değil mi?" "Bir bakıma, evet." Ayrıntıya girmiyorum.

"Nasıl yani?"

Telefona bakarak iç geçirdim ve yatağa uzandım. Eric bir işi halletmek için çıktı ve bana Dr. V'yi onun müdahalesi olmadan arama şansı verdi. Bu telefon yapmak için kaçmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum, ama sadece yarısını duyduğunuzda, kulağa oldukça gelebiliyorlar. "Çünkü bir kadın doğal bir partnerdir."

"Ahh, ama bir kadın senin için doğal bir partner mi?" Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum, "Hayır."

"O zaman bunun neresi doğal? Toplum sana bir kadınla birlikte olman gerektiğini söylediği için mi?" Başımı sallıyorum, nereye varmak istediğini anlıyorum. "Baban bir erkekle birlikte olmaman gerektiğini düşündüğü için mi?" Bu soruyu, daha fazlasının geleceği vaadiyle dolu hamile bir duraklama izliyor. "Kimin umurunda?" Dr. V yumuşak bir sesle, içimdeki o sınırı, o bariyeri yıktığının farkında olduğunu söylüyor. "Babanın kesinlikle umurunda değil ve toplum kendi başına evcilleştiremeyeceğin bir sürtük. Toplum neyse odur, Calvin. Sadece Çünkü onlar aynı fikirde olmayabilir ama bu sizi mutluluğu bulmaktan alıkoymamalı. Bu, birlikte olmak kişiyle birlikte olamayacağınız anlamına gelmez."

Gözlerimi kapatıyorum. Islaklığın biriktiğini hissedebiliyorum. Bunun için ağlamama gerek yok, lanet olsun, neden kalbimdeki bu düğümü, bu açık deliği hissetmek zorundayım. Ağrıyı dindirmek umuduyla göğsümü ovuyorum.

"Bence bunun sizin için kimin için önemli olduğuna karar vermelisiniz. Kimin umurunda olacak? Bunu yaptığınızda, sizin için önemli olan insanların kiminle birlikte olduğunuzu umursamayacağına karar verdiğinizde, ancak o zaman bırakmaya başlayabilirsiniz. Size eşcinsel olmanın en büyük tabu olduğu söylendi. Size en hayal edilemez şeyler gösterildi.

Beyninizi kadınlardan hoşlanmaya ve onları sevmeye programladınız. Size gerçekten var olmayan şeyler gösterildi, bugünün toplumunda değil. Bugünün dünyasında değil." O

derin bir nefes alır ve devam eder, "Calvin, her zaman nefret edenler olacaktır, Her zaman sağcı çatlaklar, dini gruplar ve toplumda eşcinsel kabul etmeyen insanlar olacaktır ve bir kez dışarı çıktığınızda bunun sizin için kolay olmayacağına katılıyorum, ancak bu, gerektiğinde yakacağınız bir köprüdür. Daha önce değil

İnşaata başlamak için nehirdeki suyu bile temizlediniz."

Ona cevap veremiyorum, zihnim dakikada bir milyon mil koşuyor. Kalbimin derinliklerinde onun haklı olduğunu biliyorum. Eşcinsel olmanın kötü olduğuna inanmaya şartlandırıldığım için - bu en hafif tabirle - toplumun bana söyleyeceğini düşündüğüm şeylerin tüm baskılarından kurtulmak benim için çok zor.

yapmam için. Ancak aklım sağcı muhafazakârlarla aynı fikirde olduğu için kalbim kesinlikle aynı fikirde değil.

Bir süre hiçbir şey söylemeden geçtikten sonra Dr. V sessizliğimizi bozuyor. "Ona söylemek zorundasın. Ona söylemen onu ya yanında ya da arkanda kendi yerine koyacaktır. Eğer yanında olursa, sana yardım edecek, seni destekleyecek ve seninle birlikte duracaktır. Hatta sizi savunabilir ama nerede durduğunuzu, ne hissettiğinizi, nasıl hissettiğinizi ve oradan nereye gitmek istediğinizi anlaması gerekir. Eğer bilmiyorsa ve

çizgiyi aştığında, gidemeyeceğiniz bir yere , bunun nedenini anlaması gerekir."

"olmadığını bilmesi gerekiyor," diye araya giriyorum.

"Evet, ama ona söylemezsen bunu bilmeyecek. O olduğunu ve senin onu istemediğini düşünecek."

Yatağın ucuna tekrar oturdum. "Evet, biliyorum. Sadece... Siktir, ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Doğru an , . Sana ne zaman yapacağını söyleyemem. Nasıl değil, sadece yapmanız gerektiğini. Başka biriyle, güvendiğiniz biriyle konuşmaya ne dersiniz?"

"Bu oldukça küçük bir liste, Doktor," diyorum ona esprisiz bir kahkaha atarak. "Önce bunu dene. Üzerinizde deneyin, uyup uymadığına bakın, sonra karar verin."

"Evet, tamam. Teşekkürler, Doktor."

"Ne zaman istersen. Mola sırasında hala geliyor musun?" "Evet."

"Bunu bir düşünün, bu fikri bu kadar çabuk reddetmeyin, gerçekten düşünün..."

"O da ne?"

"Onu da getir. Burada konuş, benim önümde konuş."

İtiraz başlıyorum ama Doktor araya giriyor, "Bir düşün. Tarafsız, güvenli ve son olarak, kendi başınıza anlayamayabileceğiniz bazı şeyleri açıklamanıza yardımcı olabilirim." Sesi uzaklaşır ve birine bir şey söyler. "gerek, bir sonraki randevum burada. Bunu bir düşün."

"Evet, tamam," diyorum ve kapatıyoruz. Telefonumu sandalyeye fırlatıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum, görüşümün gerçek dışı, rüya gibi bir şeye dönüşmesine izin veriyorum, fanteziye... seksin acıtmadığı bir şeye Çok fazla.

chapter 4

calvin

"Neden burada saklanıyorsun?"

Sesin geldiği yöne dönüyorum ve Talon'un yanımdaki korkuluklara yaslanışını izliyorum. Burası muhtemelen sohbet etmek için en iyi yer değil. Sonuçta bir bardayız, ama Talon konuşmak istediğinde, sınırsız bir yer yok. Bu onun sahip olduğu azim miktarı. Yine de onun motivasyonu ve azmi bizi kariyerlerimizde bu kadar ileriye taşıdı ve bu da onun ne olursa olsun dinleyeceğimiz biri olduğu anlamına geliyor.

Gözlerim Talon'dan ayrılıyor ve bir güdümlü füze gibi *onu* bir kez buluyor, tam o sırada oturan adamın söylediği bir şeye gülerek başını geriye atıyor. "Sadece insanları izliyorum," diyorum ona.

"İnsanları mı yoksa tavus kuşlarını mı izliyorsun?"

Gözlerim onunkilere kayıyor. "O kadar belli mi ediyorum?" Bira şişesini dudaklarıma götürüp yarısından fazlasını emerek soruyorum. Gözlerimiz birbirimizden hiç .

"Evet, belki biraz. Sanırım çok benim için öyle." Talon sonunda göz temasını keserek grubumuza bakıyor.

Bar tıklım tıklım değil ama boş da değil. Sadece kalabalığa kadar. "Raine dün gece Los Angeles'a geri döndü," diyor birden. Gözlerimi devirmek istiyorum çünkü bir şey söylemeyeceğini biliyorum

bir şey söylememi bekliyor ama haberler beni şaşırtıyor.

"Bu Dex'in sık kafalı tavrını açıklıyor." "Hoşça kal bile demedi." diye homurdandı.

"Ah." Terk edilme düşüncesi beni ürpertiyor.

"Oldukça fazla. Kızın peşinden koşamadığı için çok kızgın."

Garson kız bize yaklaştı ve bana bir bira daha verdi. Talon kendisi için bir tane sipariş etti ve gitti. "Kız onun için bu kadar önemli mi?" Şüpheyile sordum.

Talon omuz silkti, "Evet, sanırım öyle. Atlanta'dan ayrıldığından beri kötü bir ruh hali içinde."

"Çok fazla şeyle uğraşıyor. Raine olmayı ve birlikte olduğun adamla ilgili tüm bu saçmalıkları keşfetmeyi hayal bile edemiyorum."

Beni omuzlarından kontrol ediyor. "Neye bulaştığını bildiğinden oldukça eminim ama Dex bu şekilde görmüyor. Onu geçmişinden koruması gerektiğini düşünüyor ve bu onun yapabileceği bir şey değil, kimse yapamaz."

Parmaklıklara sırtını dönüyor, ben gideceğini sanıyorum ama o parmaklıklara yaslanıp dirseklerini dayıyor ve arkamızdaki küçük kalabalığı izliyor. Ana kattan ve grubun geri kalanından yüksekteyiz, ama burada pek bir şey olmuyor, zaten buraya gelmemin nedeni de buydu.

Talon tanıştığımızdan beri en iyi yaptığı şeyi başarıyor; sessiz soruları. Konuşmaya başlamamı bekliyor. Gözlerim Eric'e ve birlikte oturduğu adama takılıyor. Adam kesinlikle onun tipi, yani muhtemelen bu özentiyi çıplak elleriyle ezebileceği ya da üzerine basabileceği gerçeği dışında. Parmaklarım bira şişemin etrafında bükülürken adam eğiliyor ve Eric'in kulağına bir şeyler fısıldıyor ve yanaklarına yayılan hafif kızarıklığı .

"Madem seni bu kadar kışkandırıyor, neden aşağıda onunla kendin konuşmuyorsun?"

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatıyorum. "Eğer bu kadar kolay olsaydı, sence de öyle olmaz mıydım?" Mırıldanıyorum ve sonra ona soruyorum: "Hiç birine baktığında görebildiğin tek şeyin 'ev' olarak tanımlanabilecek bir şey olduğu oldu mu?"

"Her lanet gün," diye homurdanıyor arkasını dönmeden önce. "İkisinden birine her baktığımda hissettiğim şey bu."

"Ama sen onlarla birliktesin."

"Öyleyim, ama şimdi geriye dönüp baktığımda, o köşeyi döndüğüm anda hissettim ve o orada duruyordu, senden önce, aslında," diyor bana.

"Ama hissettiğiniz şeyin bu olduğunu hemen anladınız mı?"

"Tabii ki hayır. İstedğim bir şeyi gördüğümü biliyordum ama istediğim şeyin ertesi gün elden çıkarabileceğim bir şey olmadığını anlamam uzun zaman aldı. Bu... tarif etmesi zor..."

"Hayır, anlıyorum," diye kestim sözünü. Neyse ki garson onun birasını ve benim için bir tane daha getirdi. Benimkinin kalanını çabucak bitirip yeni şeyi eskisiyle değiştiriyorum.

Garson kız gittiğinde Talon hiç vakit kaybetmeden sürdürdüğü mini sorgulamaya devam eder. "Eğer gördüğün şey buysa, neden burada oturmuş onunla konuşmasını izliyorsun..."

"Çünkü daha kolay," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Bundan oldukça şüpheliyim." Bana doğru döndü. "Dinle, anlıyormuş gibi davranmam çünkü dürüst olmak gerekirse anlamıyorum. Bir parçam hep senin onun bunu kendisine itiraf etmesini beklediğini düşündü" diyor.

İfadesini inkar edemem. "Bir bakıma, sanırım öyleydin," diyorum biramı yudumlamadan önce gizlice.

"Yani o dışarıda ve senin hakkında ne hissettiğinden habersiz olmadığını biliyorum." Ona yan gözle bakıyorum, biraz daha bira içiyorum.

"Ben de öyle düşündüm." Sonuncusunu yutuyor. "Eğer onun senin hakkında ne hissettiğini biliyorsan, seni ondan uzak tutmaya devam edecek hiçbir şey düşünemiyorum."

"Seni buraya Addison mı gönderdi?"

Bir kahkaha attı. "Hayır dostum, dürüst olmak gerekirse siz ikiniz birbirimize bakıyoruz. Orada bir şey var, tam olarak açıklayamadığım bir şey, çünkü kendim de anladığımdan emin değilim, ama bazen bir şeyin olması gerektiğini nasıl anlarsınız bilirsiniz?"

Ona cevap vermiyorum, veremiyorum. Onunla ya da herhangi biriyle hiç konuşmadım ve şimdi de konuşmaya başlamayacağım. "Mesafemi korumak için kendimce sebeplerim var." Dr. V.'nin sosyal normlar ve toplum hakkındaki sözleri beynime üşüşüyor ve beni tüm bunlardan uzak tutan şeyin gerçekten bu olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Gerçeklerden bahsetmiyorum bile. Sonunda birine geçmişimi anlatacak , bu Eric değilse Talon olurdu. Kyle ve ben o kadar yakın değiliz ve Dex de tam bir ahmak ve bunu gizlemiyor. Kalp kalbe geldiğinde kendini kontrol altında tutabileceğinden emin olsam da, listede içimi dökmek istediğim ilk kişi olmaktan çok uzak.

Talon omuz silkiyor, birasını yanımdaki masaya koyuyor, bana dönüyor ve elini omzuma . "Belki de bu nedenleri yeniden değerlendirmenin zamanı gelmiştir kardeşim. Bu çevredeki hiç kimsenin seni ya da onu seçimlerinden dolayı yargılamayacağını bilmelisin. Ne ben ne de Kyle - nasıl yargılayabiliriz ki? Kesinlikle Dex değil, o da bundan habersiz değil. Hepimiz seni ve Eric'i seviyoruz.

Burada yargılama yok." İtişip kakışmadan önce beni nazikçe sıkıyor. Eric ve yeni arkadaşının ayağa kalkıp barın arka tarafına doğru gitmelerini izlerken biramın geri kalanını içiyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum kendi kendime.

"Merhaba." Sözümü kesen sese dönüyorum ve kendimi sevimli bir gülümsemesi ve fahişe kırmızısı ruju olan gotik bir özentinin kahverengi gözlerine bakarken buluyorum.

Bana yaklaştığında ona "Hey sen," diyorum. "Dans etmek ister misin?"

Talon'un az önce bana söylediklerine takılıp kalmamak için ihtiyacım olan dikkatin bir parçası olan bu kaçışa gülümsüyorum. "Elbette," diyorum ve elini tutuyorum.

eric

Fermuarımı kapatıp çıkıyorum... Kahretsin, adı neydi? Siktir, zaten önemi yok. Onu erkekler tuvaletinin engelli kabininde bıraktım. diz çökmekte sorun yaşamadı ama ne zaman bir şey başlatmaya çalışsam beni itti, ben de pes ettim ve emmesine izin verdim.

İğrenme duygusu kaplıyor. Neden kendime bu boku yapıyorum ki? Evet, çünkü bu onu kıskandırmak için yaptığım zavallı bir girişim. Zavallı çünkü asla işe yaramıyor.

Köşeyi dönüyorum ve gözlerim barın ona kilitlenince donup kalıyorum. Barda oturuyor ve bacaklarının arasında duran, boynunu öpüp yalayan, fazla sert olmaya çalışan ufak tefek bir gotik var.

O dil olmak için neler vermezdim?

Vazgeç... O seni istemiyor.

Siktir git.

Aklım ve kalbim her gece tartışmaya başlıyor. Bu iç savaş artık eskidi. Sürekli bir yönden diğerine doğru çekip durmak artık benim için neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazla ve o tuvalete girmek üç amaca hizmet ediyordu. Bariz olan, inmek. Bir sonraki aşikâr olan ise onu kıskandırmak, ve en az belirgin olanı da benim acınası zorlama girişimim

Onu unutmak ve hayatıma etmek için. Yıllardır olmasa da aylardır süren bir savaş.

Kaybedeceğimi bildiğim bir savaş, sefilce.

chapter 5

eric

Grubumuzun geri kalanına geri döndüm, ancak parti sona eriyor ve daha sakinleşiyorlar. Kyle ve Talon'un Addison'ı kısa süre içinde geri götüreceklerini söyleyebilirim çünkü onun solmaya başladığını görebiliyorum, işte o zaman Kyle bana yaklaşıyor.

"Neler oluyor dostum?" diye sordu yanıma otururken. Sırtımı bilerek Mouse'a ve hatununa dönerek oturdum çünkü bakma cazibesine kapılmak istemiyordum.

"Nada, sen?"

Omuz silkiyor. "Her zamanki gibi," diyor, yüzeyin altında daha fazla kaynayan bir şeyin ipucu ile.

"Çıkar ağzındaki baklayı dostum, hadi."

Öne doğru eğildi, bana yaklaştı. "Merak ediyordum da sen ve..." "Hayır ve bunun asla gerçekleşmeyeceğinden eminim," diyorum ona. onun adını söyleyebilir.

"Neden böyle söylüyorsun?"

Ona çok sert bir bakış attım. "Arkamda neler olduğunu görmüyor musun?"

İç çeker, "Biliyorum ama banyodan tek başına sürünerek çıktın. Ne bekliyordun ki?" Açık olan şeyi bana geri atıyor ve onunla tartışmak istiyorum ama kesinlikle haklı.

"Evet, ne yapmam gerekiyor, sonsuza kadar beklemem mi?"

"Hayır," diye gülümsüyor, "Bunun için savaşırsınız. İçgüdülerinizi takip edersiniz." Kyle'a bakıyorum, o anda gerçekten bir şey söyleyemiyorum. Kyle çok çekici ve şunu söylemeliyim ki, Addison'la tanışana ve onlar için her şey değişene kadar en çılgın hayallerimde bile onun biseksüel olduğunu hayal etmemiştim. Bana umut verdi

daha önce sahip olmadığım. Belki de istediğimi düşündüğüm şeyi elde umuyorum.

"Sık sık buna değip değmeyeceğini merak ediyorum," diye homurdanıyorum. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Ya yanılıyorsam? Ya gerçekten istemem gereken bir şeyin peşinden koşuyorsam; en azından merak etmediğim birinin" diyorum ona.

"Siz hiç konuşmadınız mı..."

Birkaç yıl önceki o geceyi hatırlarken göğsüm sıkışırken iç çekmeme engel olamıyorum...

"Çok sarhoşum," diye gülüyor Mouse.

Bütün gece bu dürtüyle savaştım, belki de, sadece belki de ondan faydalanacağımdan korktum, ama o bana dokunmaya devam ediyor. Kollarını belime dolayıp beni çekmeye devam ediyor. Ne yapmam gerekiyor?

Sonunda Mouse parktaki banka oturdu. Az önce bir konser verdik ve 69 Bottles'ın gerçek tarzına uygun olarak konserden sonra sarhoş olduk. Ben de yanına oturdum.

ve bana biraz daha yaklaştı. İçki kokuyor ama benim ondan çok daha iyi koktuğumdan emin değilim. Sanırım kafam biraz daha berrak, belki.

İşte o zaman kafasını bana doğru çeviriyor, beni öpmek ister gibi bakıyor...

Bu fırsatı kaçırmadım ve dudaklarımı sıkıca onunkilere yapıştırdım.

Aramızda kısa bir sıcaklık ve elektriklenme anı geçiyor ve sonra Geri çekilip önümüzde yere kustuğunda aniden silindi. Annemin beni yetiştirdiği gibi bir beyefendi olarak onu eve götürdüm. Gitmek üzereyken beni durdurdu ve kalmamı istedi, ben de kaldım.

Ertesi sabah neredeyse hiçbir şey gibiydi. Sanırım o gün kalbim biraz kırıldı ve ne zaman bu konuyu ona açmaya çalışsam, alkol yüzünden mi yoksa gerçekten bana karşı böyle mi hissettiğini sorsam, konu değişti.

"Eric."

Talon'un sesi beni zamana geri getiriyor. "Evet?"

Kyle ve Addie'ye, sonra tekrar bana bakarak, "Biz ," diyor.

Kyle'a bakıyorum ve az önceki sorusuna cevap veriyorum:

"Doğrudan değil, hayır." Kyle bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Belki de ona söylemenin zamanı gelmiştir."

Omuz silktim ve hepimiz iyi geceler diledik. En iyi rağmen gidip kızı Mouse'un üzerinden almaya karar verdim ama Talon, Kyle ve Addison Arkamı döndüğümde Mouse da gitmişti. Banyoya bakıyorum ve Casey kapının yanında nöbet tutuyor. "Siktir."

Troy'a döndüm, "İyi olacaklar, değil mi?"

"Evet. Casey onu yakaladı."

"Güzel, hadi

gidelim." "Sen..."

"Hayır," diye çıkışıyorum ve Troy'un yanından geçip kapıya yöneliyorum. "Ama sen her zaman kalıp bekliyorsun." Troy beni durdurmaya çalıştı.

"Bu gece olmaz," diyorum ona ve yürümeye devam ediyorum, kapıdan geçip kalan iki araçtan birine doğru yürüyorum.

"Yo, Peacock." Gözlerimi deviriyorum.

"Hey, hâlâ burada olduğunu bilmiyordum. Geri dönmeye hazır mısın?" Bana doğru koşarken Dex'e sordum.

"Evet," diyor nefesini tutarken. "Sarhoş musun?"

Homurdanıyor. "Keşke." "İyi misin?"

"Bunu gerçekten konuşmak zorunda mıyız?" Ses tonundan anladığım kadarıyla eğer konuşacaksak bu pek de hoş olmayacak.

"Hayır."

"Güzel, peki nasıldı..."

İkimiz de arabaya binmek için arabanın iki yanına uzanırken ona sert bir bakış attım. "Bir anlaşma yapmaya ne dersin? Raine hakkında konuşmayacaksın ve Nerede olduğunu söyle, ben de tuvalette yaptığım kötü oral seks hakkında konuşmayayım. Anlaştık mı?"

"Tamam." İkimiz de kapılarımızı açtık. "Bu umurumda değil. Calvin hakkında konuşmak istiyorum."

Gözleri muziplikle parlıyor, bu onun kötü şöhretli bir şey. "Ne oluyor, Dex? Bu çete Peacock gecesinde mi? Çünkü Kyle zaten bana saldırdı. O da tartışma masasından kalktı." Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bütün eğlencemi elimden alıyorsunuz," diye homurdanıyor Dex biz içeri girerken. "Cidden, hepiniz benimle konuşmak için komplo mu kurdunuz?"

"Evet," diyor gülerek. Dört ya da daha fazla kişi arasında tartışmaya yol açmayacak bir konu olarak geçiştirmeye çalıştığını düşünsem de, dürüst olmak gerekirse bunun onların bir müdahale şekli olduğuna inanıyorum.

"Artık bu konuda konuşmayacağım," diyorum ciddiyetle. "Seninle, Kyle'la, Addison'la ya da başka biriyle bu konuyu konuşmanın ne anlamı ki? veba mı?"

"Belki de onu tuzağa düşürmenin zamanı gelmiştir. Onu seninle konuşmaya zorla. Kahretsin, hepiniz aynı lanet otel odasında kalıyorsunuz ve aynı lanet otobüste sıkışıp kaldınız, belki de büyük kız külotunu yukarı çekmenin ve onunla konuşmanın zamanı gelmiştir. onu."

Ona kaşlarımı çatıyorum ama o konuyu kapatıyor, belli ki meramını mümkün olan en Dex şeklinde anlatıyor, ne kadar az kelime o kadar iyi.

Otele sessizlik içinde dönüyoruz, bu Dex'in etrafında pek sık rastlanan bir şey değil, en azından Dex'in kız arkadaşından önceki halî. O piliçte ne var bilmiyorum.

ama lanet olsun, onun kışını düzelttiği kesin.

Odama girdiğimde duşa girdim. Dışarı çıkıp saçlarımı Miami'deki gösteriden önce yeniden boyamam gerektiğini fark ettim.

Kapı çalındı. Belime bir havlu sarıyorum ve kapıyı açıyorum.

Kahretsin. Bakmam gerektiğini biliyordum. "Anahtarın nerede?" Ona sordum. Gözlerimiz buluşuyor ve birbirimize tutunuyor, diğerinin gitmesine izin vermeyi reddediyor. Ona baktığımda hissettiğim o tanıdık çekim hep oradaydı.

"Beni içeri alacak mısın?"

"Zorunda mıyım? Yani, anahtarınız bile yok."

Bana sırtıttı. "Oh, aldım, sadece seni yataktan çıkarmak istedim." Gözlerinin neredeyse çıplak vücudumda gezinmesini izledim ve sonunda gözlerini kaçırdı. Bilmesem yeşile döndüğüne yemin edebilirdim.

"I..." Tereddüt ediyorum, "Evet, iyi, her neyse." İçeri girmesi kapıyı açık tutuyorum, kolumun altına giriyor ve gözlerim koridorda Casey'ninkilerle buluşuyor.

Bana sadece gülümsüyor ve Casey'nin gözleri önce aşağı sonra yukarı bakarken kapıyı kapatıyorum. Bakıyorum...siktir. "Bana bir dakika ver," diyorum Calvin'e banyoya geri dönerken, bavulumdan bir çift flanel pijama pantolon alıyorum, kapıyı açtığım anda filizlenen ereksiyonu gizleyeceğinden değil, en azından biraz saygılı ve serbest kalma olasılığı daha az.

Aynada kendime bakıyorum, saçlarımı geri çekip yüzümden uzak tutmak için bağlarken birkaç derin nefes alıyorum. Buharlı banyodan çıkmadan önce bir kez daha derin nefes alıyorum.

Köşeyi döndüğümde Mouse pencerenin yanındaki sandalyede oturuyor, öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış ve başını ellerinin arasına almış. Başını kaldırdı, gözlerinin kenarları hafifçe kızarmıştı ve bilmesem ağladığını düşünebilirdim. "Ne oldu?" Ona usulca sordum.

"Uzun zamandır söylemem gereken bir şeyi söylemem gerekiyor."

Sesindeki ton tereddütlü, hatta korkmuş ve yatağın kenarına , garip bir şekilde, ekleyebilirim. "Öyleyse söyle." Bu kadar mı?

chapter 6 calvin

"Seni istemiyorum Eric. Ben senin düşündüğün gibi biri değilim ve kesinlikle olmamı istediğin kişi değilim. Bu benim için imkânsız."

"İstediyimi kim söylediye..." Ona sert bir bakış attım. Bunu daha önce de denedi ya da en azından geçmişte ilişkimizi ilerletmek için bir girişimde bulundu, bana açıldı, beni öpmeye çalıştı, bunun gibi şeyler yaptı ama ne yazık ki işin içinde her zaman bol miktarda alkol oluyor ve bu da neyin gerçekte ne olduğunu anlamayı imkansız hale getiriyor. Gerçeğe karşı fantezi.

"Ben aptal ya da kör değilim Eric. Beni izlediğini, ne yapacağımı ya da kiminle yapacağımı görmek için beklediğini görüyorum ve yapamıyorum..." Bu gece buraya gelmeden önce biriktirdiyimi sandığım buhar yavaş yavaş gidiyor. Mücadelem tükenirken, gerçeğin gözlerime yansımamasını umarak gözlerimi kapatıyorum.

"Tek izleyen ben değilim, biliyorsun değil mi? Bu gece seni balkonda durmuş beni izlerken gördüm ve bu gece herkesin benimle yapmaya çalıştığı konuşmalardan sonra, herkes zaten aramızda bir şeyler olduğunu düşünüyor, sadece bunu ortaya çıkarmamız için sabırsızlanıyorlar."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Bu asla olmayacak, bu imkânsız." "Neden, Calvin? Bu neden imkansız? Bütün bunların içinde anlamıyorum." Ayağa kalktı ve bana doğru bir adım attı.

"Hatırlıyor musun, o geceyi, birkaç yıl önce, beni öptüğün geceyi?"

"Ayakkabılarımın üzerine kustuğun geceyi... Evet, hatırlıyorum Calvin, dün gibi hatırlıyorum. İkimizin de hakkında hiç konuşmadığı gece..."

Hatırlamadığından emin olduğum bir gece." İzliyorum Eric'in hayal kırıklığı ve öfke belirliyor. Elleri tekrar tekrar sıkılıp açılıyor.

"Oh, hatırlıyorum, Eric. Sanki on dakika önceymiş gibi hatırlıyorum. Bunu unutamıyorum ama bu... aramızdaki şey asla gerçekleşemez ve gerçekleşmeyecek." İkimiz arasında bir işaret yaptım.

"Neden, Calvin? Söyle bana neden?"

"Çünkü ben..." O kelimeyi söyleyemiyordum bile. Bırakın onu, kendime bile eşcinsel olmadığımı itiraf edemiyordum, çünkü bu bir yalan, kullanmak zorunda kalmamayı çok istediğim lanet olası bir yalan. Keşke kendimi gey olmadığımı ikna etmeye çalışmak zorunda kalmasaydım, çünkü...siktir!

"Ben de öyle düşünmüştüm." Eric bana doğru bir adım daha atıyor, ardından bir adım daha, sonra bir adım daha. Geri çekilmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Otel odasının duvarına sıkışıp kaldım. Yaklaşımı yavaş ama istikrarlı. Beni korkutmak istemiyor, bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Vücudum kilitlenmiş durumda, yumruklarım tırnaklarımın avuç içlerimi ısırıldığını hissedebileceğim kadar sıkı, heyecan ve korku içimde savaşıyor.

"Çünkü ben seni hak etmiyorum." Sonunda konuşmayı başardım, ancak fısıltının ötesinde. "Çünkü sen de seni sevebilecek biriyle birlikte olmayı hak ediyorsun. Ben o kişi değilim, Eric. Seni tekrar sevemem."

"Denemene bile izin vermiyorsun, peki beni sevemeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü Eric, sana her baktığımda senden başka bir şey düşünemiyordum. Dudaklarından ve dudaklarının benimkinin üzerindeki tadından, tenime dokunuşundan ve bana duyduğunu bildiğim aşktan başka bir şey yok."

Eric olduğu yerde durdu, gözleri korkmuş ama yine de bana bakıyordu.

O sıcaklık, bana duyduğu sevgi bana geri dönüyor. "Nasıl?" diye nefes alıyor. "Çünkü sana baktığımda gördüğüm her şeyi ben de hissediyordum. Seni tanıyorum. Gözlerimde görüyordum, beni bırakamamanın sebebinin bu olduğunu biliyordum. Orada olduğunu biliyordum ama lanet olsun Eric, içimde o kadar derine gömülü ki kilidi . Anahtarı bulamıyorum. Ne kadar denersem deneyeyim. Seni kaç kez öpersem öpeyim, kendime kaç kez her şeyin kafamın içinde olduğunu söylersem söyleyeyim, öyle değil. geçemiyordum, kilidini açamıyorum. Gitmesine izin veremiyordum."

Gözlerinin sıcaklıktan şaşkınlığa dönüşmesini izliyorum, şifreli sözlerim nereden geldiğini anlamasını zorlaştırıyor. Söyleyemediğim kelimeler...

"Belki ona açıklarsan cevaplarını alırsın. Ona içinde ne sakladığını söyle ve bırak kendisi karar versin."

Dr. V'nin sözleri bir kez kafamda çınlıyor. *Bunu yapabilir miyim? Ona tam olarak neden onu sevemediğimi açıklayabilir miyim? Neden birlikte olamayacağımızı?*

Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum, içimdeki savaşla mücadele etmek onun görmesini istediğim bir şey değil. İhtiyacım olan...

Birden elleri yanaklarımda, parmakları saçlarımda, başımı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. "Dene Calvin," diye fısıldıyor.

"Keşke yapabilseydim... Keşke farklı olabilseydi. Keşke böyle olmak zorunda olmasaydı.

"Midemde yükselen safrayla savaşırken, kaslarımın kilitlenip beni kendi derimin içinde tutsak etmesine karşı koyarken sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum ama artık çok geç. Eric'in dudakları sert ve hızlı bir şekilde dudaklarıma yapışıyor. Kısa bir an için dünya yok oluyor ve ben yalnız kalıyorum. Özgürüm, daha önce hiç hissetmediğim kadar özgürüm.

Vücudum , safra kontrol edebileceğim noktanın ötesinde yükseldiğinde, bu his göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor... başa çıkabileceğim noktanın ötesinde. Eric beni bırakmasa da geri çekilirken öksürüyor ve kekeliyorum. Vücudum titriyor ve sarsılıyor ve beni iğrenerek bırakıyor. "Ne oluyor Calvin?" Olması gerektiği gibi.

Dönüyorum ve öğürmek için banyoya dalıyorum, bana yaklaştığını görünce içgüdülerim devreye giriyor. "Yapma. Sadece orada kal." Durmuyor, yaklaşıyor. "Sakın bana dokunma." Kaçma dürtüsü beni ele geçirdi. Tuvaletin sifonunu çekip banyodan ve otel odamızdan kaçıyorum.

Siktir! SIKTIR! Siktir!

"Dostum, iyi misin?" Casey'e baktım. "Hayır, odana girmeme izin ver."

"Hayır, bana ne olduğunu söyleyene kadar olmaz." "Sarhoşum, yatağa gitmem gerek."

"Saçmalık," diye Casey bana. "Bu gece neredeyse hiçbir şey içmedin. Tekrar deneyin."

"Siktir git, şimdi ." Onu itiyorum, ama o bir tuğla parçası ve hareket etmiyor.

Olanların ağırlığı bir kez daha üzerime çöküyor ve midem bulanıyor. "Cidden, eğer beni odana almazsan o boktan kışının üstüne kusacağım."

"Öyleyse fırla."

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Kapısının yanındaki duvara yumruk attım. Elim kısa süreliğine zonkluyor, ama acı hoş bir rahatlama. Gözyaşlarımı gözlerimden çekip, ait oldukları yere, kafatasıma geri götürmeye yetiyor.

"Sana zarar verdi mi?" Casey'nin sesi ciddileşiyor ve ona bakıyorum.

"Hayır. Bunu bana neden soruyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bu benim işim."

"Siktir git, öyle değil. Ne zamandan beri kavgaları önemsiyorsun?"

"Çünkü o senin en iyi arkadaşın Calvin, bu yüzden ." Üzüntü üzerime çöktü. "Artık değil."

Casey ve ben Talon koridora önce birkaç dakika daha tartıştık. Casey sonunda odasına girmeme izin verdi ve ben de kapıyı çarparak içeri girdim. yarın özür dileyeceğim.

Dr. V'ye mesaj atıyorum.

Yine oldu, ama bu sefer ayıktım.

chapter 7

calvin

CASEY ben uyuduktan bir süre sonra geldi, Tanrı'ya şükür, çünkü onun sorgulamasını kaldıracak havada değildim; ki bunun geleceğini biliyorum.

Bu sabah kimse kalkmadan gizlice dışarı çıkmaya çalıştım ama . Casey'nin odasından çıktığımda Addison, Talon, Kyle, Beck ve Mills koridordaydı.

"Neden oradaydın?" Talon bana soruyor ve tek yapabildiğim hançer gibi ona bakıp konuyu uzatmamasını ummak oluyor.

"Bugün için planın nedir?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Çok değil, sadece biraz alışveriş. Öğleden sonra Miami'ye gitmek için yola çıkmamız gerekiyor. Bir yere mi gitmen gerekiyordu?" Mills soruyor.

"Burası dışında herhangi bir yer," diyorum metanetle.

"Fare mi?" Addison söylüyor ve ben ona bakıyorum.

"Konuşabilir miyiz?" Gözlerimi deviriyorum. "Konuşacak bir şey yok."

" fikirde değilim. Sadece sen ve ben

mi?" İçimi çektim, "Peki."

Çocuklara döner. "Siz gidin, biz burada kalacağız."

Talon ve Kyle'ın başlarını sallayarak kabul edişlerini ve Addison'ı öpüşlerini izliyorum.

Beck ve Mills ile ayrılmadan önce. "Hadi, odama gidelim." Koridorun en ucundaki kapılardan birine doğru yanımdan geçti. Oraya vardığında, tek kelime etmeden anahtarı kapıya sokup açıyor ve beni içeri davet ediyor.

"Bu gerekli değil. İhtiyacım olan bir şey yok..."

"Farkındayım. Ama Mouse, biriyle konuşmalısın."

Elimle başımı ovuyorum ve onu geçerek odaya giriyorum. Bizimkinden çok daha büyük. Zaten genelde büyük odaları onlar alır. Talon, en azından, her zaman en büyük odalara sahip olmuştur. Odalar ki

Bu turdan önce parti . İşler bu şekilde geliştiği için biraz kıskandığımı, hatta biraz incindiğimi söylemek hafif kalır. Eninde sonunda hepimizin kendi kişiliğini bulacağını ve grubun dinamiğinin değişeceğini başından beri biliyordum, sadece bu kadar erken olacağını hiç beklemiyordum. "Bunu nasıl yapıyorsunuz?" Yatak odasının yanındaki küçük oturma odasında otururken soruyorum.

"Neyi?" diye soruyor masumca.

"İkisiyle de mi uğraşacaksın?"

Gülüyor, "Bazı günler yapmıyorum. Bazı günler onların kendileri olmalarına izin vermek daha kolay geliyor. Diğer günler ise ne yaparsam yapayım bana doyamadıklarını hissediyorum.

yapmak." Talon ve Kyle hakkında konuşurken yüzüne yayılan sıcak gülümsemeyi izliyorum.

"Bunu nasıl yapıyorlar?"

Başını bana doğru eğdi. "Daha açık olman gerekecek."

Derin bir nefes veriyorum ve ellerimi oynatmaya başlıyorum. "Yatakta her zaman üçünüz mü oluyorsunuz?"

Ona bakamıyorum, sorduğum sorudan duyduğum utanç ikimize de yetiyor.

"Hayır, öyle değil. Bazen Talon ya da Kyle ile yalnız kalıyorum, bazen de Bazen sadece ikisi oluyor ama bunu pek kabul etmiyorlar." Talon ve Kyle'i birlikte düşününce ürperiyorum, zihnim bu fikri reddediyor.

"Yani," diye zor yutkunuyorum. "Üçünüz birlikte olduğunuzda, onlar..." Sorunun sessizliğe gömülmesine izin veriyorum ve onun hareket ettiğini, rahatladığını, oturduğu sandalyenin koluna yaslanırken ayaklarını altına çektiğini görüyorum.

"Var," diyor o kadar gerçekçi bir şekilde ki başımı kaldırıp ona bakmama neden oluyor. Zihnim bu fikri reddetmeye çalışıyor, midemi çalkalanmaya zorluyor. Başını bana doğru eğdi. "Ben açık bir kitabım Calvin, sor bana herhangi bir şey."

Tekrar yutkunuyorum. "Bu konuşma için alkole ihtiyacım var," diyorum terleyen avuçlarımı uyluklarıma sürterken.

Başını arkamdan salladı. "Buzdolabı şurada."

Arkama bakıyorum ve tezgahın altında yatakhane boyutundan biraz daha büyük bir buzdolabı olduğundan emin oluyorum ama . Ona doğru dönüyorum, zihnim milyonlarca farklı soruyla dakikada bir milyon mil yol alıyor. "Bu seni tiksindirmiyor mu? Onları böyle bir arada görmek?"

Başını bana , buz mavisi gözlerinde sorular ve endişeler gün gibi açık. "Hayır, öyle değil. Aslında bu benim için büyük bir tahrik unsuru." Onun Sesi yumuşak, neredeyse bir fısıltı, sanki beni ya da sorumu gereğinden fazla derinlemesine okumaya çalışıyormuş gibi. "Neden bunun beni iteceğini düşünüyorsun?"

Ben mi?"

"Çünkü bu doğal değil," diye homurdanıyorum hiç düşünmeden.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor ve ben rahatsız olmaya ve bir kez daha kıpırdanmaya başlıyorum.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye soruyor sonunda ve gözlerimiz buluşuyor.

"Hakkında konuşamayacağım şeyleri ortaya çıkarmadan bu soruya cevap veremem."

Omuz silkiyor, "Tamam o zaman. Bu ifadeye yanıt vereceğim. Doğal olan Bakanın gözü, Calvin. Senin eşcinsel karşıtı bir tip olduğuna inanmakta zorlanıyorum." Gözlerim ondan ayrılıyor, sessiz bir ihmal ve onun haklı olduğunu itiraf ediyorum, ben gey karşıtı değilim, sadece Calvin'in gey olmasına karşıyım. "Ben öyle düşünmüyorum. Talon ve Kyle eşcinsel değiller; en azından ben onları öyle görmüyorum. Ben ortaya çıkana kadar ikisi de eşcinsel bir ilişkiyi hiç düşünmemişti. İkisi de beni çok seviyor ve ikisi de cinsel olarak bana ilgi duyuyor ama aynı zamanda birbirlerine de ilgi duyuyorlar. İşte bunda yanlış bir şey yok, en azından benim kitabımda. Beni etse de etmese de, ikisinin de birlikte olmak istemesi benim için sorun olmazdı. diğeriyle. Ama ben ikisi arasında seçim yapmayı reddettim, ilişkilerini nereye götürecekleri onların seçimiymi." Bir tutam saç parmağının etrafında kıvrırmaya başlıyor, bu hareket dikkatimi çekiyor ve ona bakıyorum. "Birbirleriyle ilişki yaşamaya kadar ilerlemelerini hiç beklemiyordum. Sadece üçlü vahşi seks yapmamızı bekliyordum ve" diye omuz silkiyor, "bu süreçte çok daha fazlasını elde ettim."

İlk başta bu bilgiye nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Aklıma gelen tek şey ya bu onu tahrik etmediyse oldu ama bunu da unuttum. Bu konuşma zaten hakkında hiçbir şey bilmediğim için mutlu olacağım alanın derinliklerine düştü, üzerine gitmeye devam etmek istemiyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Sesi yumuşak, güven verici.

Ona bakıyorum, korku ve endişe zihnimin içinde dönüp duruyor. Bir süre sonra ona "Elbette," diyorum.

"Bunun doğal olmadığını söylediniz. Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü bir ilişki bir erkek ve bir kadın arasında olmalıdır." Sesim robotik ve kopuk, yeniden programlanmış versiyonum ortaya çıkıyor.

Gözlerini bana dikti. "Bu senin inandığın bir şeye benzemiyor."

Sinirli bir hışımla ayağa kalkıyorum. "Buna inanıp inanmamamın konuyla ilgisi yok." "Seninle aynı fikirde değilim." Gözlerinde acıma görüyorum ve isyan etmek istiyorum.

Ama orada saklanan bir şey var, bana onun tüm sırlarım konusunda güvenilebileceğim kişi olduğunu söylüyor ama ben bunları ona açıklamaya hazır değilim. "Yıllardır kendine söylediğin bir yalana benziyor." Tam içimi okuyor ve daha fazla ayakta kalamıyorum. Başım bu kadının bana yalan söylediği fikriyle dönüyor.

kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi çözmek üzere. Her şeyi içimden söküp çıkaracak ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Kendime hiçbir şey söylemedim," diye fısıldadım, "Daha çok içime işledi. Beynime kazındı."

Başımı ellerimin arasına aldım.

"Demek bu yüzden sen ve..."

Durduramadan gözlerimden süzülüyor. "Bir şeyi elde etmek için hiçbir şeyin seni durdurmasına izin vermeyecek kadar çok istediğin oldu mu hiç?"

"Evet," diye nefes alıyor.

"Hiç bir şeyi tadına bakacak kadar yakinken avucunuza alıp milyonlarca küçük parçaya ayırdığınız oldu mu?" diye sordum.

Değiştiğini duyuyorum, varlığının yaklaştığını hissedebiliyorum, ama bana dokunmuyor, bir an için hiçbir şey yapmıyor ve sonunda başımı kaldırmama neden oluyor. Dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini birbirine kenetlemiş, öne doğru eğiliyor. "Hayır," diye cevap veriyor sonunda.

"Ona ne zaman yaklaşısam böyle oluyor." "Neden?"

Geleceğini bildiğim soruyu sordu ve ben de yüzümü ovaladım. "Ben... Addison, bunu psikiyatristim dışında kimseye söylemedim. Hatta söyleyip söyleyemeyeceğimi bilmiyorum."

"Yani Eric bilmiyor mu?"

"Hayır, gezegende söylemek isteyeceğim son kişi o." Ayağa kalktım ve kanepenin önünde yürümeye başladım.

"Neden ona söylemiyorsun?"

"Çünkü... çünkü... çünkü onunla birlikte olamıyorum ve bu beni her gün öldürüyor."

chapter 8

calvin

Addison ile konuşmam kısa bir süre sonra başka bir şey konuşmadan sona erdi. Bu konuda baskı yapmadı ve ben de bunu ona kesinlikle açıklayamadım. Ona açıklayamamak aslında kendimi suçlu hissetmeme neden oldu ve bu da Eric söz konusu olduğunda dağılıyormuşum gibi hissettiriyor. Bu konuyu onunla konuşmaya cesaret edemiyorum ve eğer birine anlatacak olsam, o ilk bilen olmayı hak ediyor.

Odadan çıktığımda Casey koridordaydı. "O burada değil."

Başımı sallayıp anahtarımı yuvasına sokuyorum ve Eric'le odaya giriyorum. Onun kokusunu alabiliyorum, kolonyasını, vücut yıkamasını. Oda duşun buharıyla hâlâ sıcak ve ben doğruca çantama gidiyorum.

"O iyi miydi?" Beni odaya kadar takip eden Casey'ye soruyorum.

Omuz silkiyor, "Onun nasıl bilirsin, bazen onu okuyabilirsin, bazen de okuyamazsın. Bugün 'okuyamadığım' bir gündü. Hiçbir şeyi ele vermiyordu ama ona bir açıklama borçlu olduğunuza eminim."

"Tanrım, eğer ona bir tane verebilseydim, şimdiye kadar vermez miydim sanıyorsun?"

"Sakin ol kardeşim, seni çalışmıyorum. Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki o senin en iyi arkadaşın.

yılların dostluğu bir ağız dalaşı yüzünden bitti."

"Ağız dalaşı mı, gerçekten Casey?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Biz altı yaşında değiliz." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Beni öptü Casey," diyorum tıraş takımımı yatağın üzerine atarken. "Ne yani, öpmesini istemedin mi?"

"Hayır, ben istemedim."

"Tamam, cidden mi? Hangi cehennemdeydin sen? Senin için yanıp tutuşuyor Mouse, sizinle New York'ta tanıştığım andan beri öyle.

Bundan habersiz olamazsın çünkü senin de ona aynı şeyi yaptığını görüyorum. İkiniz de birbirinizi kıskandırmak için rastgele insanları tavlıyor, sanki onları soyuyormuşsunuz gibi birbirinize bakıyorsunuz. Eğer bunu göremiyorsan, sana neden kızgın olduğunu anlayabiliyorum."

Casey gitmek için döner. "Sırf ona bakıyorum diye, sırf rastgele kızları tavlıyorum diye onunla birlikte olamam Casey."

"Neden olmasın ki?" Bana dönmek için arkasını döndü. "Seni yargılayacağımızdan mı korkuyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman neden bu kadar korkuyorsun?" diye soruyor bana, kesinlikle sinirli bir şekilde.

"Neden umursuyorsun ki?"

"Umurumda değil."

"Saçmalama Casey, umurunda benimle tartışıyor olmazdın, seni neden ilgilendiriyor ki?"

"Çünkü siz benim en iyi iki arkadaşım gibisiniz, ikiniz de ayrı ayrı çok mutsuzsunuz. Aklını başına toplayıp..."

"Siktir git Casey, bu o kadar kolay değil." Geçen gece oturduğum sandalyeye düştüm.

"Bunun nasıl kolay olmadığını anlayamıyorum. Sadece ." Sesi sertti.

"Bu süreçte kusarsan yapamazsın," diye mırıldanıyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" "Hiçbir şey, unut gitsin."

"Siktir git Mouse, böyle bir şey söyleyip sonra da peşini bırakmamı bekleyemezsin."

"Bunu yapamıyorum çünkü ne zaman denesem ya da o denese, kendimi şiddet dolu, kusan bir karmaşa içinde buluyorum."

Bir adım geri çekildi. "Bunu neden yaptın ki?"

"değil." Öfke görüşümü renklendiriyor. Bu boku içimden çıkarıyor. "Yemin ederim Casey, ona bir şey söylersen ağzını burnunu dağıtırım." Ellerim tekrar tekrar bükülüyor.

"Ona ne söylemem gerekiyor? Onunla birlikte olma fikrinin seni tiksindirdiğini mi? Bunu ona kendin söyleyebilirsin. Bu işe . Onun kalbini kıracaksın," diyor bana.

Kollarını göğsünde kavuşturur.

"Bunu zaten yaptım. Dün gece. Ona bundan vazgeçmesini, asla birlikte olamayacağımızı söyledim. Ama o bunun peşini bırakmayacak."

"Ben de yapmazdım.  nce bir açıklama yapmadan olmaz. O bu kadarını hak ediyor."

"Biliyor musun Casey, ben de seni arkadaşım sanıyordum."

"Lanet olsun! Öyleyim, lanet olsun, ama sebepsiz yere ya da en azından bir açıklama yapmadan onun kalbini kırmanı izlemeyeceğim. Eğer senden bu kadar iğreniyorsa, bunu bilmesi gerek. Asla olmayacak bir şeye tutunması onun için adil değil," diyor bana.

"Ben de bunu yapmaya çalışıyordum. Ona bunun asla olmayacağını söylemeye çalışıyordum ama o bunun olacağına dair bir umuda tutunuyor ve ona başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunu ona başka nasıl açıklayabilirim ki?"

"Gerçekle ba lamaya ne dersin?" Bana bir kaşını kaldırdı. "Ona seni neden ittiğini söyle."

"Beni tiksindirmiyor ve bunu ona söyleyemem çünkü bunun onu mahvetmesini izleyemem."

"Sen cidden şifreli bir orospu çocuğusun, bunu biliyor musun?" Duvara yaslanıp bir açıklama beklemeye başlıyor.

"Bunu sana a ıklayabilmeyi isterdim Casey, gerçekten isterdim ama yapamam, tıpkı Addison'a açıklayamadığım gibi. Bunu birine açıklamak için harcayacağım nefesi bo a harcayacaksam, bu Peacock olacak, başka kimse değil."

"O zaman açıkla ona, Mouse. Bilmesi gerekiyor. Eğer onunla birlikte olmayacaksan, nedenini bilmeli ve hayatına devam edebilmeli.

"Onunla birlikte olmamaya o kadar kararlısın ki."

Hayal kırıklığı içinde ayağa kalktım. "Sevdiğin bir şeyi nasıl bırakırsın?" Fısıldıyorum.

Bana sinirli bir veriyor. ". Onları serbest bırakıyorsun. O serbest bırakılmayı hak ediyor."

"Bir daha  zg r olacak mı bilmiyorum. Bu şekilde gitmesine izin veremem.

Bu

Bunun bir sorun olduğu yerde. Onu  zg r bırakmam lazım, başka insanları sevmesi lazım, başka birini bulması lazım ama bunu yapmasına izin veremem."

"Neden olmasın?" Doğruldu.

"  nk  ona aşığım, başka birini bulmasını istemiyorum ama onunla birlikte olamam."

"Tanrım, Calvin, benimle dalga geçiyor olmalısın. Nasıl olur da birine hem aşık olup hem de onunla birlikte olmazsın?" O

başını bana doğru sallıyor. "Bu düşündüğümde daha da berbat bir durum. Kafana o kadar takmışsın ki bırakamıyorsun."

Ona mizahsız bir kahkaha attım. "Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Başından geçti" bu cümledeki önemli ifade.

Duvarı itiyor ve sert bir duruş sergileyerek beni işaret ediyor. "Kendine bir çeki düzen versen iyi olur Calvin ve kafanı bu kadar karıştıran şey her neyse ona anlatsan iyi olur çünkü o bunu hak ediyor, neden onunla birlikte olamadığını bilmeyi hak ediyor ve o

lanet gerçeğe ihtiyacı var. Bundan kaçmak ikinizin de yoluna devam etmesine izin vermeyecektir."

Bu açıklamayla birlikte kapıdan çıkıp gidiyor, kapıyı çarpmak için yaptığı zavallı girişim neredeyse komik ama buna gülmeye bile başlayamıyorum.

Adam haklı. Eric bir açıklamayı hak ediyor ve ona söylemenin bir yolunu bulmalıyım.

chapter 9

eric

"Cidden, onunla konuşmalısın." Casey geri adım atmıyor ve Miami'ye gitmeden önce bir şeyler atıştırmak için aşağı indiğimizden beri de atmıyor. Bir gösteri daha ve sonra çok ihtiyacımız olan bir haftalık ara.

"Denemediğimi mi sanıyorsun, Casey? Yani, hadi ama, nasıl yapabilirim Değil mi? Beni bir kenara atıyor, üstüme kusuyor ve benim de arkama yaslanıp bu konuda hiçbir şey yapmı sanıyorsun?"

Casey'nin yüzü kasvetli bir hal alır. "Hayır, onunla konuşmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum ve eminim bunu senin için hiç de kolay hale getirmiyordur."

Başımı sallıyorum ve menüye bakmaya devam ediyorum, iştahınız yavaş yavaş tükenirken ne yiyeceğinize karar vermeye çalışmak o kadar da çekici değil.

Casey masanın diğer tarafından, "cidden bir şeyler var," diye mırıldanıyor.

Menümün üzerinden ona bakıyorum. "Duh. Though I can even begin to Başka bir erkeğin ondan hoşlandığı gerçeğinden iğrenmesi dışında ne olduğunu hayal ."

Casey bir kaşını kaldırıyor. "Hoşlanmak mı? Gerçekten mi Eric?"

Omuz silkiyorum ve menüme boş boş bakmaya devam ediyorum. Casey, Calvin'e olan düşkünlüğümün hoşlanmaktan daha derin olduğunu uzun zaman önce anlamıştı.

Birini. Aslında, neredeyse ruhuma kadar ulaştı, ama neyse ki, orada bir tür bariyer var, onun çok derine nüfuz etmesini engelliyor; beni gerçekten hissetmeyi hak etmediğim acıdan koruyor. Casey'ye ona bakmadan, "Ondan iğreniyorum," diyorum.

Sonra aniden menüm aşağıya iniyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. "Hayır, yok. Calvin'e her ne oluyorsa

Yüzeysel olmaktan çok daha derin ve ikimiz de biliyoruz ki duygularınız tek taraflı değil. Onun sana nasıl baktığını gördün, bunu hepimiz gördük."

Gözlerimi deviriyorum. "Yok artık, artık bizimle tek konuştuğunuz şeyin bu olduğunu düşünürsek. Bak, onun boşluğa ihtiyacı var, zamana ihtiyacı var. ihtiyaçlar..."

Casey, "Kendini aşması ve sana gerçeği söylemesi gerekiyor," diye araya girer.

İşte bu, tüm bu durumun en can alıcı noktası. "Bana bir şey söylemesi için onu zorlayamam ve daha fazla zorlamak onu tamamen uzaklaştırabilir."

"Peki sonra ne olacak?"

"Hayatıma devam ederim."

Casey yine kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve başını eğiyor. "Sen Bunu yapamazsınız ve ne zaman denesiniz, sonrasında kendinizi bok gibi hissedersiniz. Bu gerçekten en iyi çözüm mü?"

Omuz silkiyorum. "Öyle olmak zorunda. Benimle konuşmaya, bana gerçeği anlatmaya, her şeyi açıklamaya istekli olana kadar yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Ya gerçek, birlikte yaşayamayacağın bir şeyse?" Casey bana kendisini değil Calvin'i yönlendirdiğini belli eden bir ses tonuyla soruyor.

Başımı sallayarak ona dürüstçe gerçeği söyledim, "O bana söyleyene kadar asla bilemeyeceğim."

"Ya sana hiç söylemezse? O zaman ne yapacaksın, şansın varken hayatına devam etmek istemediğin burada oturup asla sahip olamayacağın bir şeyin özlemini mi çekeceksin? Seninle birlikte söyledi, sana bir çıkış yolu verdi. Yerinde olsam bunu kabul ederdim."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Burada oturup bana doğruyu söylemesi gerektiğini söyledikten sonra dönüp bana teklifini geri almamı söylüyorsun. Ne? Casey?"

İç çeker ve menüsünü bırakır. "Bak - evet, sana gerçeği söylemesi gerekiyor, ama eğer ona dürüstçe, yüzüne karşı, durum ne olsun gerçeğin önemli olmadığını söyleyemiyorsan, o zaman kendini toparlaman gerekir. ve yoluna et. Calvin, ters yöne koşmayacağınızı bilmediği sürece size asla gerçeği söylemeyecektir. Ya öyle olacak ya da sizi uzaklaştırmak için size gerçeği söyleyecek. Her iki durumda da, sen ne olursa olsun onun yanında durmaya istekli olmalısınız. Ona karşı ne hissettiğini, senin için ne ifade ettiğini ve şeytanları ne olursa olsun, bunların üstesinden birlikte gelebileceğinizi kanıtlaman. *Eğer* buna söz veremiyorsan Eric, o zaman bir anlamı yok.

devam etmeliyiz." Ayağa kalkar ve sözlerini şöyle bitirir: "Onun iblisleri karanlık Eric.

Bunun tadına baktım ve daha da önemlisi, şeytanları sana zarar verdiğinde bunun ona ne yaptığını görmeye başladım. Seçimini yap Eric. Neyin ve kimin daha önemli olduğuna karar ver. Bunu yaptığında, ona git ve bunu ona açıkla."

"Beni dinlemiyor."

Başını bana doğru sallıyor. "Bunu göz ardı etmezdim, senin nasıl hissettiğini bilmesinin - durum ne olursa olsun - onun duygularını değiştireceğini hissediyorum

Öyle ya da böyle size söylemeyi düşünüyorum."

Bu cümleyle birlikte Casey beni masama bıraktı. Nerede o Ama beni yakından izlediğini biliyorum çünkü bu onun işi.

Haklı tabii ki. Calvin'e biraz destek göstermeden, ona atılacak ya da çiğnenecek bir şey olmadığımı göstermeden onu devam edemem, ama nasıl? Ne zaman? Nerede?

Burada değil, Miami'de değil. Otobüsten, gruptan, çocuklardan uzakta.

chapter 10 calrın

an... bulmak için çaresiz kaldığım zaman nihayet geldi.

Parmaklarım telleri tıngırdatıyor, zihnim açılıyor, bedenim her tıngırtıda, fiskede, tıkırtıda, dokunuşta ve parmaklarımın her hareketinde canlanıyor. Çalmakla birlikte huzur da geliyor.

Otobüsteki sessizliği gitarımın telleri bozuyor, en sevdiğim şarkılardan bazılarını çalarken tıngırdatıyor ve akort ediyorum. Zihnimi her şeyden arındıran şarkılar. Keşke sahnede çalabilsem dediğim şarkılar. Çalmak bana her zaman dünyayı açıyor, sanki kafamın içinde bir film izliyormuşum gibi. , o berbat halim gidiyor ve yerine keşke sahip olabilseydim dediğim şeyler geliyor. Bugün Eric ile dolu.

Bas gitarını eline aldığında nasıl görüldüğünü, çalmaya başladığında yüzünde beliren coşkulu gülümsemeyi. Onu izlediğimi fark ettiğinde gözlerindeki gülümseme. Orası gerçekten de mutlu bir yer.

Yıllar önce, bu grubu kurduğumuzda, çalmanın benim için olduğu gibi Eric için de aynı türden bir terapi olduğunu biliyordum.

Bir keresinde Dr. V'ye çalmanın beni neden bu kadar özgürleştirdiğini sordum ve o da cevabı hemen bildi. Akıl hastanesine yatırıldığımda kendime çalmayı öğrettim. Çalmak içime huzur veriyordu. İyi bir kitap okumak gibi, müziğin içine kaçabiliyordum ve bu sayede çok hızlı bir şekilde bu kadar iyi hale geldim. Çalmak, şarkı yazmak, müziğimle neler yapabileceğimi keşfetmek parmaklar ve bir gitar hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı. Bana umut verirdi, beni rahatlatırdı. Özellikle de kötü günler geçirdiğimde, en azından onların gözünde kötü günler geçirdiğimde.

Oradan ayrıldığımda ilk yaptığım şeylerden biri kendime bir gitar bulmak oldu. Onu elime aldıktan sonra sokaklarda seyyar satıcılık yapmak kolaylaştı.

Benim için kârlıydı. Buna bir de şarkı söyleyebilmem eklenince İnsanlar beni izler ve çantama bozuk para atarlardı. Bu sayede bir dairem, daha doğrusu bir daire görüntüm oldu ve kendimi tam bir sokak serserisi olmaktan kurtardım. Aynı zamanda üniversiteye girmeyi başardım, bu da beni gruba götürdü.

Anılar, tek başıma oynadığımda genelde olduğundan daha sert akıyor.

Talon'la ilk tanışmamızı hatırlıyorum. Birlikte kimya dersi almıştık. Oldukça yakın arkadaşlar olarak bir araya gelmiş iki kırık ruhtuk. Ondan sonra Dex'le tanıştım, sonra Kyle'la birlikte gelen Eric'le tanıştım ve onları Talon'la tanıştırdım ve her şey değişti. Bu çılgın piçlerle bir yuva buldum ve hayatımda ilk kez kendimi ait hissettim. İlk kez, içimde kim olduğumun hiçbir zaman bir faktör olmadığını hissettim. Aslında, etrafımızı saran kadın sayısı geçmişimi unutmamı çok daha kolaylaştırdı. Babamı ve tabii ki enstitüde geçirdiğim zamanı unutmamı sağladı.

Ama aynı zamanda alkol ve uyuşturucu da buldum. Okulu, grup provalarını, gösterileri atlatmak için keyif almaya ihtiyaç duyduğumda kokaine yöneliyordum ve sonunda her gün ihtiyaç duymaya başladım. Birinin bana neler olduğunu gerçekten anlaması neredeyse bir yıl sürdü ve ironik bir şekilde bunu anlayan Eric oldu. Kafam iyiymken kendim olmayı, her şeyi yaşamayı daha kolay buluyordum. Hiçbir şeyin önemi yoktu ve kafam iyiymken biriyle birlikte olduktan sonra yaşadığım dürtüleri nasıl görmezden gelebileceğimi anladım. Sanki önemli değilmiş ya da hiç yaşanmamış gibi geçiştirmeyi daha kolay buldum.

Eric beni ikna etti ve kokaini bırakmamı sağladı. Bunu tek başıma yapamazdım ve Eric gece bittiğinde parçalarımı toplamak için her zaman yanımdaydı.

Diğerlerinin aksine ben rehabilitasyonda hiç zaman geçirmedi. Ne kullandığımı ve ne sıklıkta kullandığımı azaltacak gücü kendimde buldum ve sonunda günde sadece bir kez kullanmaya başladım. Bu yaklaşık altı ay sürdü, bir gün kendimi okula o kadar kaptırmıştım ki, her gece yaptığım bir uyuşturucu çekme ritüelinden önce sızıp kalmıştım. Sabah uyandığımda, Kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar net ve güçlü hissettim. Kendimi tozdan sonsuza dek kurtarmak için tam anlamıyla ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı.

O günü dün gibi hatırlıyorum.

"Sana ihtiyacım var," dedim telefonda.

"Ne yaptın sen?"

Telefona gülümsüyorum. "Hiçbir şey, sorun bu. Lütfen buraya gelebilir misin?"

Eric telefonu kapatmadan önce, "Beş dakika içinde orada olurum," dedi. Ben de gittim.

Kendime ait olduğu için yeterince şanslı olduğum yurt odama döndüm ve beklemeye başladım.

Beş dakika içinde Eric oradaydı, endişesi yüz hatlarına kazınmıştı. "aber Fare?" Bu lakabın nasıl ortaya çıktığını hatırlayınca gülümsedim.

"Bunu almanı istiyorum." Elimdeki poşeti ona uzattım. "Artık buna ihtiyacım yok." Başını bana doğru eğdi. "Dün gece yapmadım, yapamadan uyuyakalmışım. Bu sabah uyandığımda her şey daha anlamlıydı. Eğer dün gece bunu yapmam için yeterince önemli değilse, bir daha yapmam için de yeterince önemli değildir."

Peacock bana gülümsedi, geniş ve muhteşemdi. "Bunu yapabileceğini biliyordum," dedi usulca.

O anda farkında olmasam da Eric Richardson'a aşık olmuştum. Sevgisi ve şefkati o sabah daha önce gördüğüm her şeyden daha parlak bir şekilde parladı. Ironik bir şekilde, bunu kokainden kurtulmuş olmama, kafamın iyi ya da akşamdan kalma olmamama Her şeyin netliği, ikimizin arasındaki her şeyin değiştiği andı. Gerçi bariz olandan kaçmak, hiç düşünmeden kendimi kızlara gömmek gibi bir sorunum olmamıştı. Kızlar kolaydı. Becerip bırakabileceğim kızlar. Hiçbir zaman kendimi onlara açıklamak zorunda hissetmedim. Onlara bir şey söyleme ihtiyacı hissetmedim.

Neden kalamayacağımı, sadece kalmayacağımı. Her zaman Eric'e neden böyle olduğuma dair bir açıklama borçluymuşum gibi hissederdim.

Tüm bunlara rağmen, grubun geçmişinde çok sonralara kadar eşcinsel olduğuna dair hiçbir şey belirtmedi. Küçük şeyler olmaya başladı, örneğin kendini bir erkek ve bir kızla üçlü bir ilişkinin ortasında buldu ya da Bazen onu bir erkeği sıradan bir bakıştan daha fazlasını ima edecek şekilde izlerken bile yakalıyordum. Sonra kadınlar arka planda başladı. Hala barlara takılıyor, kızlarla flört ediyor, onlarla konuşuyor, her neyse, ama kimseyi bir yere götürmediğini fark etmeye başladım. Her zaman aynı yerde, çoğu zaman aynı kızla, bira falan içiyordu. Sonra kız muhabbetlerinin yavaşladığını ve benim kişisel konuşmalarına karıştığını fark etmeye başladım.

Neyse ne. Bu beni hiç rahatsız etmedi ama geriye dönüp baktığımda ne yaptığını anlıyorum.

Kendince kıskançtı.

Eşcinsel olduğunu beni ilk kez öpmeden hemen önce, oturduğumuz bankın önünde yere kusmadan hemen önce anladım.

O ilk öpücüğü hatırlayarak iç çektim. Vücudumun koşullanmış tepkisine kapılmamı engelleyecek kadar alkol tükettiğimi ve belki de sonunda tüm yıldızların yerine oturduğunu düşündüğümü hatırlıyorum... sonra milyonlarca küçük parçaya ayrıldı. Beni kendi bedenimin içinde esir tutuyordu.

Kendime eşcinsel olduğunu kabul etmesi gerektiğini söyledim, ama o eşcinsel olduğunu biliyordum. Bu yüzden herkese söylemesi gerektiğini düşünerek rasyonalize ettim. Talon'a ve gruba itiraf edene kadar dürtülerime ve duygularıma göre hareket edemedim. Sonra sonunda bunu yaptı ve bildiğimi sandığımı her şey paramparça oldu. Kendime olan nefretim daha da arttı.

Onu sürüklediğimi, birlikte olmamızın bir olasılık olduğunu düşünmesini sağladığımı biliyorum ama bu kasıtlı değil. Bu yüzden ona olamayacağımızı söyledim. Bunu ona söylemenin onun bunu görmesini sağlayacağını umdum. Devam et, bırak gitsin.

Kalbim ile aklım arasındaki, gerçek ile gerçek olarak düşünmeye şartlandığım şey arasındaki kopukluk işleri daha da kötüleştirdi.

"Ona söylemek zorundasın." Addison'ın sesi beni düşüncelerimden kopardı ve sıçradım. Yolun bir yerinde düşüncelerimin içinde o kadar kaybolmuştum ki oynamayı bırakmıştım. "Gerçeği bilmeyi hak ediyor. Söylemek istemeyebilirsin Ben ya da başkası, ama ona söylemelisin. Bırak bu seçimi o yapsın, Mouse. Bunu onun yerine sen yapamazsın."

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum ve başımı sallıyorum.

durmak için yanıma geldi. tutuyor ve ona bakabilmem için başımı kaldırıyor. "Ben senin için buradayım, bu otobüsteki herkes de öyle."

Gözlerimi kapatıyorum. "Biliyorum ama şu an yanlış zaman." "Şimdiki zaman gibisi yok."

"Doğru, ama görüyorsun," çenemi bırakıyor ve gözlerimi açıyorum, "Benden kaçabilmesi gerekiyor ve şu anda bunu yapamıyor. O uzaklaşmaya, düşünmeye, işlemeye ve duyacaklarıyla çıkmaya ihtiyacı var. Ona şimdi söylersem iyi bir şey olmayacakmış gibi hissediyorum. şey."

"O zaman molada söyle."

Başımı iki yana sallıyorum. "Çok fazla, çok kısa bir süre sonra tekrar bir araya gelmek zorundayız."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bu grubu bir şey mi?" Sesi sert ama kızgın değil, cevaplara ihtiyacı var.

Ayağa kalkıyorum ve o benden uzaklaşıyor. "Tanrım, umarım öyle değildir. Ona söyledikten sonra işlerin neden farklı olacağını anlamıyorum. Ya kabul edecek ya da . Eğer kabul , onunla benim dinamik değişir. Kabul etmezse, her şey eski haline döner.

daha önce de öyleydi. Biz arkadaşız, başka bir şey değil." Kelimeleri rağmen, onların inancını hissetmiyorum ve Addison bunu hissedebiliyor.

"O zaman ona ne kadar erken söylersen o kadar iyi olur. Bırakın kendisi karar versin."

Başımı salladım ve tekrar . Ayağa kalkmamın bir nedeni vardı ama artık anlamsızdı.

Kyle gemiye geldiğinde Addison konuyu kapatıyor, hemen ardından Talon ve çok soğukkanlı görünen Dex geliyor.

Gitarımı çabucak toplayıp koltuktaki bölmeye koydum ve ranzama . Dex ve Raine özel odaya geri döndükleri için Mouse, Victoria ve ben üç ranzayı paylaşıyoruz. En alttakine geçip perdeyi kapatıyorum ve kulaklığımı takıyorum.

Eric'in gemiye geldiği anı biliyorum çünkü vücudum canlanıyor. Tüylerim diken oluyor ve ilk kez arzularım, onları bir tiksinti olmadan damarlarımda dolaşıyor. Ben bir plan yaparken umut çiçekleri açıyor.

chapter 11

eric

CALVIN Orlando'dan beri benimle pek konuşmadı. Miami konseri harika geçti, sahnedeiken Calvin'den çok kopuk hissettiğimi düşünürsek şaşırtıcı.

Miami'deki otelde otobüsten indiğimizde ondaki değişikliği fark ettim. O farklıydı, ama bu baş parmağımı koyabileceğim bir şey . O gece PR etkinliğimize gittiğimizde, Orlando'da aramızda hiçbir şey geçmemiş gibiydi. Aslında, aramızda her zaman olduğu gibiydi.

bizimle ve grupla. Onun tavırlarına alıştıktan sonra, grubun başçısı olarak kendi küçük baloncuğuma geri dönmem daha kolay oldu.

Her zamanki halimize geri . Ertesi sabah eve dönüş uçağımızdan önce bir radyo istasyonunda sahneye çıktık.

Calvin'e bir bakış attığımda beni yakalaması dışında her şey beklediğim gibi gidiyor. Bugün karşılığında küçük bir gülümseme alıyorum. Bu yeni bir şey ve ona karşı olan şaşkınlığımı ve hayal kırıklığımı daha da artırıyor. Onu bana bakarken yakaladığımda, bu duyguya karşılık vermeyi düşündüğümünden daha zor buluyorum.

Los Angeles'giden uçağımıza bindiğimizde çok fazla sohbet olmuyor ve sessizlik biraz rahatsız edici.

Sonunda uyuyakalıyorum.

"İniyoruz." Calvin'in sesi beni uyandırdı. oturmak için hareket etti. Tuhaf.

"Evet, şimdiden mi?" Uykulu bir şekilde söylüyorum.

"Evet, neredeyse evdeyim." Sesi her zamankinden daha hafif.

Doğruluyorum, geriniyorum ve at kuyruğumu düzeltmeden önce bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

İkimizden biri bir şey söylemeyi başarana kadar tam beş dakika geçiyor. Sessizliği bozan o olur. "Bu gece ne yapıyorsun?"

sorar.

"Eşyalarımı yerleştirdim, çamaşır yıkadım, bir saat boyunca kendi duşumun tadını çıkardım." "Yani başka bir deyişle, hiçbir şey?"

Başımı ona çeviriyorum. "Neye ihtiyacın var, Mouse?" Kısa süreliğine sertleştiğini görüyorum. "Bana öyle deme."

Kaşımı kaldırıyorum. "Artık lakabını sevmiyor musun?" "Sen söyleyince değil."

"Hiç mi?" Omuz silkiyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Yine muğlak açıklamalar. Biliyor musun Mouse," diyorum alaycı bir tavırla, "bu lafı dolandırma işinden gerçekten sıkılmaya başladım."

"Güzel, saat yedide evimde ol," dedi ve ayağa kalktı, Talon, Kyle ve Addison'ın yanındaki koridorda ilerledi, bana yer bırakmadı ve Onu sorgulamam için bir şans.

ne lan? Cidden, benden ne istiyor? Gözlerimi deviriyorum ve havaalanında piste inerken bırakıyorum.

Uçaktan indik ve yüklemeye başladık. Sonunda Calvin'e o kadar yaklaştım ki onu tutup adamlardan uzaklaştırdım. "Ne oluyor be? Bırak beni, Eric."

"Bana lanet olası bir açıklama yapana kadar olmaz," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Deniyorum, bırak gideyim." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu demek oluyor ki, eğer lanet olası cevaplarını istiyorsan, saat yedide benim evimde olacaksın. Şimdi, bırak gideyim." Son komutu homurdanarak veriyor ve ben de onu serbest bırakıyorum. Sonunda bana istediğim cevapları vereceği gerçeği beni çok şaşırttı.

İhtiyacım olduğunu söylediğimde, etrafımda dolanıp arabaları yüklemeye yardım etmeye devam ederken orada öylece duruyorum.

"Hey, Peacock!" Talon bağılıyor ve ben yaşadığım küçük şok anından yavaşça sıyrılıyorum.

"Ne?" Arkamı döndüğümde yerin artık poşetlerle kaplı olmadığını görerek bağııyorum.

"Hadi gidelim," diyor Kyle ve hepimiz SUV'a biniyoruz.

Sonraki otuz dakikayı saçmalayarak, gülerek ve turnede olmamanın özgürlüğünün tadını geçiriyoruz. Havaalanına en yakın yerde yaşadığım ve ilk bırakılan kişi olduğum için sonsuza kadar minnettarım. Ama kaçamıyorum

Mouse bana onun evindeki saat yedi randevumuzu hatırlatmadan önce SUV. "Evet, tamam," diye mırıldanıyorum, Mills ve Beck kamyondan eşyalarımı alırken çocuklara ve Addison'a veda ediyorum. Mouse arabadan hiç inmedi.

Dokuz hafta boyunca evde olmadıktan sonra eve dönmek gibisi yok ve güzel, temiz, taze kokan bir daireye adım attığımda ödediğim temizlik hizmeti için şükrediyorum. Ben yokken temizlenmiş olması dışında her şey bıraktığım gibi. İçeri adım attığımda fark ettim ki

Her şeyi oturma odasının ortasına bırakırken evde olduğum için ne kadar mutlu olduğumu. Evde olmaktan duyduğum mutluluk, buzdolabını açıp bir noktada market alışverişi yapmam gerektiğini fark ettiğimde sekteye uğruyor. Kilere gidiyorum, ancak pek de iyi durumda olmadığını fark ediyorum, çoğunlukla kutu yemekler ve peynirli makarna. Sıcak bir Mountain Dew alıp gözlerimi kendime deviriyorum.

Lanet olsun, en azından eve gittiğimde düzgün bir şeyler yiyebilirdim. Ama her neyse, saate bakıyorum, saat üç buçuk, valizimi odama sürüklerken kafamdaki geri sayım yavaşça başlıyor, bavullarımı yatağın üzerine atıp fermuarlarını açıyor ve çamaşıraneye götürmek üzere giysilerimi yığınlaraya ayırıyorum.

Calvin'e zamanında yetişmek için kapıdan çıkmam gereken saat altıya yaklaştıkça, içimde gergin ve heyecanlı bir duygu dolaşmaya başlıyor. Bu his, benimle ne hakkında konuşmak istediğine dair her türlü spekülasyona yol açıyor. Belki de sonunda bana gerçeği söyleyecek. Neden benimle birlikte olamadığını ya da olmak istemediğini söyle. Belki de Gitmesine izin vermek için duymam gereken şey bu ya da belki de onu kendime çekmek için ihtiyacım olan şey budur. Her iki durumda da, bana söylemesinin zamanı geldi.

Saat altıda anahtarlarımı alıp kapıya yöneldim. Süslü bir şey giymemiştim ve saçlarım arkaya toplanmıştı, bir çocuğun boya tabağı gibi görünüyordum. bir gökkuşağı, ama neyse o. Sağlam bir haftayı dört gözle bekliyordum saçımı yapmak zorunda kalmadığım bir yerdi ve bunu değiştirmeye hiç niyetim yok

Şimdi. Üzerimde her zamanki siyah kotum ve tişörtüm var. Ceketimi askıdan aldım ve kapıyı kapatıp kilitledim. Bir an için orada durup bunu yapmaya gerçekten hazır olup olmadığımı düşündüm. Bu adamın gitmesine gerçekten izin verebilir miyim? I

zorunda kalabileceğimi biliyorum. Sanırım onun kalbi benimki gibi bu işte değil, yüzden belki de en iyisi her şeyi New York'tan önce olduğu gibi bırakmamızdır.

Onunla yaşadığım tüm bu drama kadar açıldığım için pişman değilim, ancak şimdi Calvin'le bu duruma yol açtığı için, keşke yapmasaydım diyorum. Bir yanımda onun kim olduğu konusunda kendine daha çok güvendiğini ve benim de kendime güvenmemi beklediğini umuyordu ama şimdi durumun böyle olmadığını görüyor ve biliyorum.

Arabama atlayıp uzaklaşıyorum, Calvin'in evine ve onunla olan kaderime doğru gidiyorum.

Kapısında dururken içeriden gelen hafif müziği duyabiliyorum. Los Angeles şehir merkezine yakın zengin bir apartmanda yaşıyor. O her zaman büyük şehir insanı olmuştur ve ben banliyölerin sessizliğini tercih ederim.

L.A.'de böyle bir şey yok, tüm çabalarına rağmen. Tereddüt ediyorum, neden burada olduğum konusunda kendimi sorguluyorum. Neden ona bu şekilde teslim oluyorum? Merak galip geldi ve kapıyı çaldım.

"Kapı açık." Dairenin içinden bağırdığını duyuyorum ve yavaşça kapı kolunu çeviriyorum.

"Cal?"

"Bir dakika içinde dışarıda olacağım, rahatına bak" diye bağılıyor apartmanın bir yerinden. Bina "bir sürü insan var" diye bağırırsa da Para', dairesi oldukça mütevazı, mobilyaları bir kataloga ait. Benim zevklerimin olduğunu düşünüyordum, ama o siyah deri koltukları, duvarda asılı duran hayattan daha büyük düz ekranı, altında farklı oyun cihazları, DVD oynatıcılar ve benzerleriyle dolu bir eğlence merkezi ile beni utandırıyor. Standın üstünde, çoğunu otobüsteki eşyalarından tanıdığım film ve oyun yığınları var.

Çok fazla oynamasak da, otobüste iki farklı konsolumuz var, zaman öldürdü.

Oturma odası küçük bir yemek odasına açılıyor ve masanın iki yer takımı, çatal bıçak takımı ve her şeyiyle hazır olduğunu görünce şaşıyorum. Tam o sırada İtalyan ve lezzetli bir şeyin kokusu bana ulaşıyor. Harika kokuyor. Masanın ötesinde, yemek odasını mutfaktan ayıran bir tezgâh ve onun üzerinde de iki ya da üç farklı viski ya da viski olduğu anlaşılan birkaç kadeh duruyor.

"Yardım edin

"Calvin arkamdan gelirken," dedi. "İnan bana, bu gece onlardan birkaç tane isteyeceksin."

"Elinde ne var?" Sesimi renklendiren bir şaşkınlıkla söylüyorum. "Viski, viski, votka?"

"Viski. Neden akşam yemeği?"

"Yemek yemedin, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. "Evde hiçbir şeyim yok," diye mırıldanıyorum.

"Ben düşündüm. Gel otur, hazır," diyor bana bir viski uzatırken.

Onu çalışırken izlerken mutfağa bakan bir yere oturuyorum. Fırından bir şey alıp tezgâhın üzerine koyuyor. "Yemek yapabildiğini bilmiyordum. aşçı."

Bir kahkaha attı, "Siz deneyene kadar konuda karar vermeyeceğim." "Çok lezzetli kokuyor."

Gözlerimiz buluştu ve mahcup bir şekilde "teşekkürler" diye mırıldandı. Gözlerini benimkilerden ayırıyor ve ben dikkatini çekmeden önce her ne yapıyorsa onu bitiriyor. "Sadece lazanya."

Karnım gurulduyor ve bir tabak alıp güldüğünü duyuyorum, içi sarımsaklı ekmekle dolu. "Marketten alınmış ekmek, o yüzden fazla heyecanlanma." Bana tatlı tatlı gülümsüyor ve mutfağa dönüp az önce doğradığı tencereyi getiriyor. "Haftalardır ev yemeği yemedik, bunun iyi bir buz kırıcı olacağını düşündüm," diyor ciddiyle.

fokurdayan tencereyi sıcak pedlerin üzerine koyuyor.

"Harika kokuyor."

Yerine otururken gülümsüyor. "Bunu zaten söylemiştin. İşte," elini uzatıyor, "bana tabağını uzat."

Yapıyorum ve bana geri vermeden önce tabağıma büyükçe bir parça koymasını izliyorum. "Bütün bunları yapmana gerçekten gerek yoktu," diyorum ona dürüstçe.

Kendi tabağını alırken bana bakıyor. "Evet, yaptım. Sana bir açıklama borçluyum ve bu pek de hoş bir açıklama olmayacak. Sana her şeyi anlatmadan önce karnını doyurayım ve seni sarhoş edeyim dedim."

"Her şey," diye nefes alıyorum.

Gözlerimiz buluşuyor, samimiyet ondan dalga dalga yayılıyor. "Her şey," diye fısıldıyor.

chapter 12

calvin

Haklı, yemek muhtemelen biraz abartılıydı ama onu hoş bir ruh haline sokmanın bir yolunu bulmalıydım. Alkol en iyi tok karnına servis edilir ve onun için yemek yaptığımı bilmesi, ona söylemek üzere olduğum şeyi görmesine yardımcı olabilir.

"Tanrım, Cal, bu harika," diye övüyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Beğendiğinize sevindim. Nasıl iyi yapılacağını bildiğim tek şey bu."

Bir ısırik daha almadan önce hafifçe kızarıyor. Onu yemek yerken izlemek, eğer mümkün olsaydı beni tahrik edecek türden bir şey. Yemeği her zaman tahrik edici bulmuşumdur, ama gerçek Calvin'in siki gibi, usulca oturuyor pantolonunun içinde. Hissettiğim iğrenme duygusu tüm vücudumun bir anlığına kilitlenmesine neden oluyor ama Eric önündeki yemeğe daldığı için bunu fark etmiyor. Yemeğime odaklanarak çalkantıyla savaşıyorum.

Onu sarhoş istiyorum, ama mantıklı bir şekilde sarhoş. Kulağa kötü geldiğini biliyorum ama alkolik Eric gerçek Eric'tir. Dürüstlüğü acımasız ve gerçek ve bu gece buna ihtiyacım var. Ne düşündüğünü bilmem gerek ve alkol onun filtresini ortadan kaldırıyor.

"Konuşmak mı istedin?" diyor ısıriklar arasında.

"Yemekten sonra," diyorum viskiden büyük bir yudum almadan önce.

"Neden şimdi başlayamıyoruz?" Sesi yumuşak ve emin değil. "Aramızdaki bu garip sessizlikten hoşlanmıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Kasıtlı değil, söz veriyorum."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda hüznü. "Biliyorum, sanırım aramızdaki her şeyin eskisi gibi olmasını."

Kalbim biraz kırıldı. "Nasıl yani?" Yutkunuyorum.

"bu kama girmeden önce, biz... sen beni Orlando'da azarlamaya karar vermeden önce."

Çatalımı yere bıraktım. "Orlando'da seni azarladım çünkü özgür olmanı istedim. Benden özgür, benim hakkımda hissettiklerinden özgür."

"Benimle olamadığın için mi?" diye soruyor.

"Aynen öyle. Hiçbir zaman bir 'biz' olmayacakken bana tutunmaya devam etmen adil değil." Aramızda bir işaret yaptım.

Çatalını yere bırakıp hızla viski bardağını aldı ve tek bir yudumda içiyor. "Beni bu gece bu yüzden mi buraya getirdin? Olduğumuzdan daha fazlası olamayacağımızı hatırlatmak için mi?" Ayağa kalkıp bardağını kapıyor.

"Hayır, seni bu gece buraya getirdim ki sana neden birlikte olamayacağımızı açıklayabileyim." Arkamdaki tezgâha doğru giderken gözlerimle onu takip ediyorum. "Lütfen yemeğini bitirir misin? Sonra konuşuruz Eric. söz veriyorum."

Bardağının sürahiyle tıkırdadığını ve sıvının dökülme sesinin gerekenden milyon kat daha yüksek çıktığını duyuyorum. Arkamdan iç çektiğini duyuyorum ve dönüyorum. Elleri tezgâhın üzerinde ve başı eğik. Acısı açıkça belli oluyor ve kalbim sıkışıyor. Ayağa kalkıyorum ve ona doğru uzanıyorum. "Lütfen yapma," diye fısıldıyor, "şu anda senin rahatını istemiyorum." Başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. "Cevap istiyorum. Bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. yol."

"Ne, cevaplar hakkında mı?"

"Hayır, birlikte olmak hakkında."

"Haklısın Eric, hisseden tek kişi sen değilsin," diyorum ona usulca. "Lütfen, yemeğini bitir."

"Doydum." Tabağına bakıyorum, neredeyse boş, ama bundan çok daha fazlasını koyabileceğini biliyorum. Üstüne gitmemeye karar verdim.

"yardım eder misin?" Ben soruyorum, o başıyla onaylıyor ve viskiden büyük bir yudum alıp bardağı yere bırakıyor.

Mutfakta dolaşmak, temizlik yapmak, bulaşık makinesini ve doldurmak, temizlik işine girdiğimizde bana çok doğal gelmeye başladı. Daha önce de yaptığımız bir şeydi ama New York'tan beri yepyeni bir anlam kazandı. Orlando'da beni öpmeye çalıştığından beri aramızdaki her şey değişti. Şimdi aramızdaki her şey sonsuza dek değişecek. Bu evden çıkıp gidecek ve önümüzdeki birkaç gün içinde bunu gücü kendinde bulacak ve biz de

Aramızdaki şeylerin nasıl olduğunu. Mouse ve Peacock olmaya geri döndük. Değil mi? Evet.

Tezgâhı son bir kez silerken ona "Teşekkürler," diyorum.

Arkasını döner ve lavaboya yaslanır. "Bir değil." Yüz ifademi okumak istercesine başını bana eğiyor ve parmaklarının bir yapmak, bana dokunmak istercesine seğirmesini izliyorum. Sonra dudaklarını yalıyor ve ağzım kuruyor, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bana doğru bir adım atıyor, sonra bir adım daha atıyor ve ben bunun nereye gittiğini biliyorum. "Yapma," diye fısıldıyorum.

"Neden?" diye yumuşak ve incinmiş bir sesle karşı çıkıyor.

Tezgâha yaslanıp yere bakıyorum, vücudum gergin. "Çünkü yemek güzeldi, konuşmamız gerek ve her şeyin üzerine kusarak bunu mahvetmek istemiyorum."

Donup kalır. "Seni o kadar itiyor muyum?" diye soruyor, sesi duygu yüklü.

"Hayır, Eric. Beni öpmeni, bana sarılmanı, beni sevdiğini göstermeni çok istiyorum ama yapamazsın, yapamam."

"Ama , istiyorum, sen de istiyorsun. İstedğin şeyi yapmanın nesi yanlış?"

"Çünkü istediğim şey beynimin derinliklerinde gömülü. beton duvarlar o kadar kalın ki Hulk'un bir çentik atması bile yüz yıl sürer."

"Cal, anlamıyorum."

Gözlerimi onunkilere dikeyorum, onu bakışlarımda tutuyorum.

"Çünkü," gözümde tek bir damla yaş kaçıyor, "Çünkü eşcinsel olduğum için tecavüze uğradım, dövüldüm ve işkence gördüm."

chapter 13

eric

CALVIN'in sözleri beni şaşkına çeviriyor ve geriye doğru sendeliyorum. "Çünkü bana akıl almaz görüntüler gösterildi, eşcinsel olmanın bir günah olduğuna, eşcinsel olmanın en büyük küfür olduğuna, eşcinsel olmanın bir iğrençlik olduğuna inanmaya zorlandım."

Zar zor nefes alabiliyorum ama viskime uzanıyorum ve yanmanın boğazımdan aşağı kaydığını hissederek bardağın tamamını içiyorum. Ona bakıyorum ve gözlerinde acı var, hayal bile edilemeyecek bir acı. "İlk olarak babamdan dayak yedim, birkaç kezden fazla, beni birkaç erkekle yakaladığında. Elmacık kemiğim de dahil olmak üzere kemiklerimi kırardı." Sol elmacık kemiğini ovuşturmasını izliyorum. "Babam, beni düzenli olarak dövmenin, beni bir çocuk olarak yetiştirmek için yeterli olmayacağını anladığında beni bir kapattı. Şartlı terapi konusunda uzmanlaşmış bir yer."

"Altında değilim..." Bırakın düşünmeyi, konuşacak kadar bile nefes alamıyorum.

Calvin derin bir iç çeker. "Hani şu tecavüzcüyü tecavüze uğrayan insanların filmlerini izlemeye zorladıkları film var ya?"

"... Bu gerçek mi?" Sonunda başardım.

Başını sallıyor. "Şey, on beş yıl önceydi ve benim geldiğim yerde," diye omuz silkiyor, "dış dünyaya çıkıp erkekler hakkında cinsel düşüncelere sahip olmayı deneyene kadar bunun gerçekten işe yaradığına asla inanmadım."

Tezgâhtan uzaklaşmadan önce "gerek," demeyi başarıyorum. Etrafından dolaşp alkolün yanına gidiyorum ve bardağımı viskiyle dolduruyorum. yarisını yutmadan önce. Yanık mideme doğru kayarken, "Sik beni," diye .

"Keşke yapabilseydim," diyor Calvin ve gözlerim ona kayıyor ve sikim pantolonumun içinde istemsizce kıpırdanıyor. "Seni seviyorum Eric. Son çantamı almak için yurda geldiğin o sabahtan beri sana aşığım. I

tüm çile boyunca sana aşık , ama ben farkına varana kadar koladan arınmıştı." Tezgâha yaslanıyor ve ben de yemekten sandalyesine düşmeyi başarıyorum. "O zamandan çok önce yaptığımdan eminim. Aslında, seni ilk gördüğümde olduğuna inanmak istiyorum. Ama o zamanlar herhangi bir erkeğe karşı bir şeyler hissedecek kadar uzun süre bakmaktan tamamen acıydım."

"Sen... beni seviyor musun?" Beynim bana söylediklerine takılmış . Her şeyi anlamaya çalışıyorum.

", hem de çok. Ama seni seviyor olmam seninle birlikte anlamına gelmiyor," diye itiraf ediyor yumuşak bir gülümsemeyle.

"Önünüzde neyin durduğunu anlayamıyorum."

"Yaptığım her şey... Tanrım, bunu Dr. V. ile yapmam gerektiğini biliyordum. Lanet olsun." Sinirlerinin kontrolden çıkmasını ve yıpranmasını izliyorum. Aslında bunu izlemek çok hoştu, ta ki tavırları sertleşip Kendini tezgâha yaslıyor, niyetli bir ifadeyle bana bakıyor. "Çünkü," diye yutkunuyor, "aklım ne zaman seninle birlikte olmaya, gerçek bir ilişki yaşamaya," diye tekrar yutkunuyor, "seks yapmaya," diye dişlerini sıkarak söylüyor, "kusmak istiyorum. Tüm bedenim fiziksel olarak kilitleniyor ve ben-," tekrar yutkunuyor.

Alnında boncuk boncuk ter biriktiğini ve yüzünün solgunlaştığını fark ediyorum. Tezgâhı kavrarken parmak eklemleri çatlıyor. Hiç düşünmeden, yaptıklarımın sonuçlarını bile katmadan ayağa fırlayıp tezgâhın etrafından dolanıyorum ve onu hafifçe tezgâha yaslıyorum, Kollarımı ona doladım. "Nefes al, hadi Cal, nefes al." Tüm vücudu titremeye başlıyor ve kıyafetlerinin arasından terlediğini hissedebiliyorum. "Hadi Cal, lütfen rahatla. Başka bir şey düşün, başka bir şey."

"Yapamam," diye homurdanıyor.

"Evet yapabilirsin, güneş ışığı, okyanuslar, kediler, köpekler, her şey, hadi yapabilirsin...."

"Hayır, yapamam."

"Neden?" Boynuna doğru nefes alıyorum.

"Beni bırakıp geri çekilene kadar olmaz. Lütfen E, sana yalvarıyorum, bırak gideyim."

Toplayabildiğim tüm güçle onu serbest bırakıyorum, bedenimi onun üzerinden çekiyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Başka bir şey düşünmeyi imkânsız hale getirirsen," diyor sonunda kısık bir sesle.

Başka bir şey bulmaya çalışıyorum, konuyu değiştirecek bir şey. "Tecavüze uğradığını mı söyledin?" Evet, lanet filtrelerim yakalayamadan ağzımdan çıkan bu oldu. "Kahretsin, buna cevap verme, özür dilerim."

Arkasını döndü ve beni uyardı, "Sorun yok Eric. Evet, . bakarsanız birkaç kez." "Nasıl?" Ben soruyorum.

Başıyla oturma odasını işaret ediyor. "Gel, otur," dedi. bardağını bitirip hızla bir tane daha doldururken bana söyledi. Ben onu takip ederek en uçtaki iki kanepeden büyük olanına oturuyorum, o da karşımdaki sandalyeye oturuyor. Dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğiliyor ve kadehini avuçlarının arasına alıp bileklerinden parmak uçlarına doğru ileri geri yuvarlıyor.

"Önce başka bir şey sorabilir miyim?" Ben sorarım.

"Devam et," diyor ama bana bakmıyor. "Dr. V kim?"

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "O benim terapistim. Bu yardımcı olması, benim yapamadığım şeyleri size açıklaması için ofisinde, onun önünde konuşmamıza izin vermeyi teklif etti. Bu süreç hakkında pek bir şey bilmiyorum.

katlandığım terapi, izlemeye zorlanmam dışında," diye ürperiyor, "gerçekten iğrenç şeyler . Çoğunlukla eşcinsel karşıtı bağnazlık, eşcinsel olmanın yanlış olduğundan ve eşcinsel olmanın cehenneme gideceğiniz anlamına geldiğinden bahseden dindar kaçıklar. Bu konuşmaları genellikle erkeklerin başka erkekler tarafından tecavüze uğradığı filmler takip ederdi, özetle toplumun çirkin yüzü." Devam etmeden önce viskisinden bir yudum alıyor, ben de onu takip ediyorum. "Bu tür şeyleri izlemek gerçekten sürecin' girdiği yer değildi. Eğer olursam, duygusal olarak hafifçe , kalp atışım veya nefes alışım değişirse ya da Tanrı korusun sertleşirsem, bu beni şok ederdi."

Onu dikkatle izliyorum ve sanki o zamanı düşünüyormuş gibi gözlerinin parlamadığını görebiliyorum.

"Şoklar daha çok bir gıdıklama gibi başladı, sonra yavaş yavaş beni bir şekilde aşağılayacak kadar yüksek voltajlara ilerledi."

"Nasıl yani?" Nefes . Bana bakmıyor ama gördüğü her neyse ondan kurtulup bardağına bakmasını izliyorum.

"Sık sık altıma işerdim." diye iç geçiriyor.

"aşkına, benimle dalga mı geçiyorsun?" Öfkeyle ayağa kalktım. "Nasıl olur da biri bunu yapmayı düşünebilir-"

"Nefes al Eric, lütfen, inan bana, o zamanlar hepsi yasaldı, yine de aklımı başıma topladığımda onlara dava açmamı engellemedi, ama bu konunun dışında." Viskiden kocaman bir yudum alıyor ve ben de tezgâha doğru yürümeden önce bardağımı bitiriyorum. Tezgâha doğru yürümeden önce sürahiyi alıp oturma odasına götürüyor ve bardağını dolduruyor. "Teşekkürler," diye fısıldar.

"Başka ne var?" Kendi bardağımı doldururken soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Bunu daha fazla duymak istediğine emin misin?"

"Hayır, ama yine de anlamaya çalışıyorum ve tüm bunların nasıl tecavüze uğramana kadar uzandığını görmeye çalışıyorum."

Ona verdiğim viskinin yarısını içmeden önce bana "Oraya geliyorum," diyor. "Bir keresinde sadece altıma işlemekle kalmayıp her şeyin kontrolünü kaybedene kadar şok geçirdim." Gözleri benimkilerle buluştu.

"Kahretsin, bunun nasıl bir güç hayal bile edemiyorum." "Öleceğimi sandım," diyor bana. "Ama bu hiçbir şey değildi

O gece ve ondan sonraki birçok gece yaşananlarla kıyaslandığında. O gece yaşananlar, açtığım davanın ve daha sonra sorumlu kişiye yöneltilen cezai suçlamaların başlıca gerekçeleriydi. Gece tam tersi oldu. Bana tecavüz etmeye başlamadan önce sertleşmeye zorlandım, genellikle defalarca...."

"Dur, yapamam..." Ayağa kalktım ve volta atmaya başladım, "Bu konuda daha fazla şey duymaya dayanabilir miyim bilmiyorum."

Calvin'i ciddiyetle başını sallarken yakalıyorum. "Şimdi seni ne kadar seversem seveyim neden seninle birlikte olamadığımı anlıyor musun?"

Olduğum yerde durdum ve ona baktım. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. "Buna nasıl cevap vermem gerekiyor?"

"Sadece kabul ettiğini, benimle birlikte olamayacağını anladığını söyle ve kapıdan çıkıp git. Siktir, Eric," diye ayağa kalktı, "Seni duygusal ve fiziksel olarak sevebilecek birini hak ediyorsun. Sen benim ve karşılık veremeyecek durumdayken sevginizi kesinlikle hak ."

"Buna inanmıyorum."

"Lanet Eric, ne olduğunu zaten gördün, hem de üç kez. İki kez üzerine kustum."

"Bu değildi..."

"Hayır Eric, her iki seferde de alkol değildi. Vücudumun yaptığı şey bu, diğer şeylerin yanı sıra, kilitlenmek, kasılmak, kusmak, terlemek gibi,

zayıflamak... bunlar olan şeylerden sadece birkaçı. En kötüsü de sonra yaşadığım zihinsel tiksinti. Sonunda ereksiyon olabilmem, kendimi boşaltabilmem ve hatta her yere kusmadan bir kadınla seks yapabilmem için üç yıl ve çok fazla kokain almam gerekti. Yine de

Bugün, bir kadınla birlikte olmak beni hala yükselen safrayla savaşmamı gerektirecek kadar tiksindiriyor ama bedenim ve utancım artık farklı.

Genellikle kendimi suçlu hissederim çünkü giderim, uykuya dalmalarını beklerim ve giderim ya da onları yarı çıplak bir şekilde bir tuvalette bırakırım.

Mastürbasyon yapamam." Bu fikir karşısında irkildim. "Sertleşmeyi başarabilsem bile, genellikle kendimi yatağında hiçbir şey yapamadığım azgın bir ereksiyonla iğrenç bir yapışkan yığını halinde buluyorum. Hatta," sertçe yutkunuyor, "mutfakta arkamdan geldiğinde..."

," dedim ona.

Başını sallıyor, "İronik bir şekilde, bana dokunduğun için değildi." "O zaman neydi?"

Gözleri kasıklarına kayd ve tekrar yukarı baktı. "Kahretsin. Kahretsin, Cal, ben...siktir." "Dur, sorun yok Eric. Bilmiyordun, daha yeni açıklamaya başlamıştım.

nasıl tahmin edebilirdin ki?" dedi bana usulca ve yerine oturdu.

"Şimdi ne olacak?" Birkaç dakikalık sessizlikten sonra ona istemeyerek soruyorum. Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Eski halimize geri döneceğiz,

arkadaşlar." Gözleri bir kez daha benimkilerle buluşuyor ve ben bir kez daha onlara kapılıyorum, onun içinde kayboluyorum, bir pervane gibi ateşe çekiliyorum.

Başımı salladım, "Bunu yapamam."

"Başka seçeneğin yok."

"Sanki bilmiyorum, Calvin." Başımı ona doğru eğdim. "Bunu bana beni uzaklaştırmak için söyledin, böylece seni itici bulacak ve buradan fırlayıp gidecektim, seni unutmak için içimde bir şeyler bulacaktım ve birlikte hareket edebilecektik.

ne oldu?"

"Kim bir saldırganı kadar güçlü olmayan, yeterince erkek olmayan biriyle birlikte olmak ister ki..."

"Dur orada Calvin Caldwell, konuşmanı dinlemeyeceğim.

." Ona yaklaşmak için kanepenin etrafında dönüyorum, önüne oturmadan önce bardağını sehpanın üzerine taşıyorum, kalçalarım onunkilerin iki yanında.

"Bana bak," diyorum ona.

"Yapamam. Bence gitmelisin."

"Hayır, yapmayacağım. Calvin, hepimizin kendine ait bir bagajı var. Evet, seninkinin ne olduğunu görüyorum ve muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en kötü şey.

Hayal edebileceğimden üç bin kat daha büyük, ama bunun beni size yardım etmekten alıkoymasına izin verirsem lanetleneyeceğim."

"Sen delirmişsin. Eric, tüm bu olanlardan sonra olacak tek şey çıldıracağım ve asla şu an olduğumuzdan daha yakın olamayacağız. Buna izin veremem Eric. Bir şey beni her tetiklediğinde incinmene izin veremem ve bunu yaparsam lanetleneyeceğim. seninle cinsiyetsiz bir ilişkim var."

"Dr. V. ile görüşmek istiyorum, ikimizin onunla görüşmesini istiyorum, Calvin, bunu atlatmana yardım etmek istiyorum."

Ayağa kalkıyor ve benim tuzağımın yanından geçmeyi başarıyor. "Bunu öylece ."

kalktım, yüzümü ona döndüm. "Saçmalık, bunu kadınlarla yaptın. Neden erkeklerle yapamıyorsun? Senin için erkeklerle ilgili sorun, Cal, sorunlarını çözmene yardımcı olacak sayısız kadının olması, 'Hulk'un yıkamadığı duvarın', ama tacizden bu yana kaç erkekle birlikte oldun?"

"Hiç," diye nefes alıyor sonunda.

"istediğim de bu. Bunu birlikte çalışabileceğin kimse yok. Denemeyi bile beceremediniz."

"Ve bunu seninle yapmak istediğimi mi düşünüyorsun? Gerçekten beni her öpmeye çalıştığında kusmamı izlemeni istediğimi mi sanıyorsun? Ya da Seni düşündüğümde terliyor muyum? Bu nasıl bir ilişki böyle Eric?" Ona cevap vermiyorum çünkü bir cevabım yok. "Demek istediğim de bu, böyle bir şey yok. Böyle bir şey olamaz."

"İşte bu noktada yanıldığını düşünüyorum ve bunu sana kanıtlamak istiyorum."

Gözlerimiz tekrar buluşuyor, bu sefer ruhunun derinliklerine gömülmüş bir endişe, korku ve kaygı görüyorum. "Bundan kaçmayacağım," diyorum ona kararlılıkla. "Öylece çekip gitmek için bu kadar beklemedim. Senden vazgeçmek için.

bizim için bir şans. Kadınlar gerçekten istediğin şey mi?" Başını sallayışını izliyorum. "Erkekler mi?" Yine başını sallıyor. "O zaman ne, ne istiyorsun?" Ona usulca soruyorum.

Bana bakıyor, gözleri yaşlarla kıpkırmızı. "Sen," diye nefes alıyor ve dünyam dönmeyi bırakıyor.

chapter 14

calvin

"Eğer istediğin bensem, o zaman sana yardım etmeme izin vermelisin." Eric tereddüt etmez.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyorum ona. "Kafamda ve kalbimde istediğim şeyin sen olduğunu biliyorum Eric. Uzun zamandır istediğim şey sendin. Eğer bunu görmezden gelirim, bu konuda hiçbir şey yapmazsam, hayatıma devam edebileceğimi, *senin* de," diyorum vurgulayarak, "hayatıma devam edeceğini ve bu konuşmayı hiç yapmak zorunda kalmayacağımızı düşündüm."

"Sana karşı hissettiklerime engel olamıyorum," diyor fısıltıyla, az önce oturduğum sandalyeye otururken. "Denedim, inan bana." Sesi yumuşak, garip bir şekilde neredeyse rahatlatıcı. "Elimden gelen her şeyi yaptım. devam etmek için kendimi zorlamalıyım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır, beni kıskandırmak için çok uğraştın ve sana şunu söyleyeyim, her seferinde işe yaradı. Ama beni kıskandırmak için savaşmak beni aşmak değildir Eric, beni kıskandırmak için savaşmak sadece senin beni zorlama şeklin. Eğer gerçekten beni kıskandırmanın

Kıskançlık seni sihirli bir şekilde benden kurtulmanı sağlayacak birine götürecekti, pek başarılı olamadın; hala beni istiyorsun."

"Ve asla durmayacağım," diyor bana.

"Neden?"

"Çünkü sen sevdiklerinden vazgeçmezsin."

"Birini seviyorsan, onu özgür bırakırsın," diye karşı çıkıyorum.

"Yapmamı istediğin şey bu mu?" Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben yenilgiyle ellerimi bırakıyorum.

"Bazen evet, bazen hayır." Gözlerimi ona doğru kaldırıyorum. "Bunun zihnimde olmaktan çok daha derin bir şey olduğunu anlamalısın Eric. Bu fiziksel olarak nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir şey. Bu benim kim olduğumu tanımlıyor.

Elbette, kadınlara ilgi duyabilirim ve kadınlarla bunu aşabilirim, ama erkeklerle, seninle? Bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Derin bir nefes alıyorum ve volta atmaya ediyorum. "Bir erkekle birlikte olmak, tam da küfrün en üst biçimi olduğuna inanmaya şartlandığım şey. Görmezden gelmeye, nefret etmeye şartlandığım her şey." Sonuna geldiğimde neredeyse homurdanıyordum. "Öylece siktir edip gidemem. Artık beni rahatsız etmeyene kadar durulayabilir ve tekrarlayabilirim. Her zaman

aklının bir köşesinde yaptığının yanlış olduğunu söyleyen bir şeyler olacak."

Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğilmesini izliyorum. "Eğer istediğin buysa, nasıl yanlış olabilir?" Sorusu masum ve benim cevap verebileceğim bir soru değil.

"Bunun yanlış olduğuna inandığımı söylemiyorum, içime işlemiş olan şey bu. Bunca yıl sonra bile, bir erkekle birlikte olma konusunda hissettiğim dürtülerle asla hareket etmedim, bu beni hala hasta ediyor."

"Sizi hasta eden şeyin arzusun kendisi değil de korku olduğu hiç aklınıza geldi mi?" diye soruyor.

"Seni anladığımdan emin değilim," diyorum ona çünkü ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum.

"Bir an için düşünün. Tecavüze uğradınız, isteğiniz dışında ağza alınmayacak yapmaya zorlandınız. Korkunuzun bundan kaynaklandığı hiç aklınıza geldi mi? Bir erkekle birlikte olmanın da böyle olacağını mı hissediyorsun?"

Soruları volta atmayı bırakmamı sağlıyor ve ona bakamasam da söylediği her şeyi duyuyorum.

"Hiç eşcinsel pornosu izlediniz mi? Ya da gerçek ilişki örnekleri gördün mü?"

"Talon ve Kyle."

Başını salladığını görüyorum. "Bu biraz farklı. Ama onları birlikte gördüğünde, bu sana nasıl hissettiriyor? Sana olanların onlara da olacağını mı düşünüyorsun?"

"Onlara fazla dikkat etmemeye çalışıyorum. Sanırım bunu hiç denemedim ve bana olanların ikisi arasında yaşadığını hayal bile edemiyorum."

"Tamam, peki ya iki erkeğin birlikte olmasının doğasını olumlu bir şekilde pekiştirirsek? Ya biz... Bilmiyorum, ya sana bunun hiç de öyle olmadığını göstermeme izin verirsen?"

Omuz silkiyorum. "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim." Ki bu doğru.

"Daha önce bunu düşünmene yardımcı olacak hiç kimse olmadı. Dediğim gibi, bazı korkularını, orgazmla ilgili sorunlarını ve bunun gibi şeyleri aşmana yardımcı olacak kadınlar vardı ama sana rehberlik edecek, bunun nasıl bir şey olduğunu ve olabileceğini gösterecek bir erkek hiç olmadı."

"Öyle mi?" Ben de karşı çıktım.

"Hayır, ama insanlara nasıl davranacağımı biliyorum. Bir ilişkiden ne istediğimi ve bana nasıl davranılmasını istediğimi biliyorum. Bir ilişkinin temelleri

Cal, ister aynı ister karşı cinsle olsun, ilişkilerin hepsi aynıdır. Vücudumuzun hangi parçası olursa olsun, aşk aşktır."

Karşısındaki kanepeye oturuyorum, zihnim onun bahsettiği şeylere daldıkça adım atma isteğim . Fiziksel ya da zihinsel olarak kiminle birlikte olduğumun benim için ne kadar önemli olmaması gerektiği hakkında. Sonra Dr. V.'nin zihnini maddeyi aştığına ve kendimi bu fikre verirsem onu değiştirebileceğime, benim için çalışmasını sağlayabileceğime dair sözleri tekrar odak noktası haline geliyor.

"Bu olmayacak

Sakin ol, Eric."

Ona bakıyorum ve bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Sadece denemek için bir şans istiyorum Calvin, bunu senin için tersine çevirmeye, seni yeniden tanımlamaya yardım etme şansı istiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse Dr. V. ile başlamamız gerektiğini düşünüyorum. Ona , ayrı ayrı ya da birlikte ya da her ikisi birden. Bunu tek başıma halledebilecek kapasitede olmadığımı biliyorum. Seninle neyi zorlayıp neyi zorlayamayacağımı, nasıl zorlayabileceğimi, ne zaman zorlayacağımı bilmem gerekiyor." Elini saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Şu anda en büyük korkum seni çok hızlı bir şekilde çok uzağa itmek. Daha önce olduğu gibi, sana yardım etme girişimim felakete dönüştü ve gelecekte bunun olmasını nasıl önleyeceğimi bilmem gerekiyor."

"Bana nasıl yardım bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"İşte bu yüzden Dr. V.'ye ihtiyacımız var. Eğer gerçekten hazırsan ve kendini adamaya, bunun üzerinde çalışmaya istekliysen, ben buradayım. Ancak her şeyin özü, bunu kendiniz için yapmaya istekli olmanız gerektirir. Bunu yapmak istemelisiniz.

bu değişiklikleri yapın. Kendinizi daha iyi hale getirmeye kararlı olduğunuzdan şüphe duymadığınız sürece, şu anda bulunduğumuz noktadan daha ileri gidemeyiz."

"Tanrım, ne zaman bu kadar psikolojik oldun?"

Bir kahkaha attı, "Güzel soru. Bilmiyorum ama seni istediğimi, seninle olmak istediğimi biliyorum, her şekilde."

"Ben buna değmem," diye nefes alıyorum.

Bana gülümsüyor ve "Aynı fikirde değilim" diyor.

", Eric. Düzeltmeye çalışmak için başını ağrıtmaya değmeyeceğimi göreceksin."

Gülümsemesi biraz büyüyor. "Bu doğru olduğuna inanmadığım bir şey."

"Göreceksin, söz veriyorum, tüm bunlar hakkında fikrini değiştireceksin," diyorum ona, ancak ifadedeki güven kayboldu, böylece amaçlanan tepkiyi boşa çıkardı.

"Bana ne söylersen söyle, senin hakkında hissettiklerimi değiştirmeyeceğini anlayana kadar sekiz yıl geçirdim."

Hiçbir şey söylemiyorum, buna ne diyebilirim ki? Eğer kim olduğumun en derin, en karanlık kısmı bu adamı korkutup benden uzaklaştırmaya yetmiyorsa, o zaman

Korkacak bir şey yok, ama yine de titriyorum çünkü taş kesildim. "Ben "O kadar yumuşak bir sesle itiraf ediyorum ki, ay kalkıp masanın üzerinden atlayarak önümde diz çökene kadar beni duyduğundan emin olamıyorum.

Gözlerimi gözleriyle yakalıyor ve o kayıp ve bulunmuş hissi bir intikamla geri dönüyor. "Seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Elini kalçama koydu. Hoş karşıladığım rahatlatıcı bir dokunuş. "Şu anda benim için tüm bunların en zor kısmı ne?"

"Ne?"

"Umutsuzca seni öpmek istediğimi." Söylediği sözler yüzünden vücudum nazik dokunuşu altında geriliyor. "Ama yapmamam gerektiğini biliyorum."

"Yapamam."

"Yapabilirsin ve yaptın da, ancak bu senaryoda başarısız olduğum kısım, bu hücum liderlik eden kişinin sen değil ben olmamdı. Bence bu sizin kendiniz için yapmanız gereken bir şey."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

". Başka birini öpmekten bir farkı yok Calvin. Sırf ben olduğum için bir şeyi yapma kapasiten değişmemeli," diyor yumuşak bir sesle.

"Ama öyle."

Bana küçük, hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Biliyorum."

Tereddütle ve titreyen parmaklarımla yanağına uzanıyorum, bir sınırı zorluyorum. Çünkü nasıl hissettirdiğini görmek zorundayım. Teninin dokunuşum altında nasıl hissettirdiğini görmek. Sıcaklığı, avucuma değen sakalının kirli sakalı. Hareket etmiyor, ellerim nihayet birleşene kadar sabırla bekliyor. Avucum çenesinin altında, yüzü ellerimin arasında durana kadar parmaklarım yanağı boyunca kayarken nefesim kesiliyor. Aramızda elektrik akıyor, içimde tutuşan bir tutku bedenimi ele geçirmeye başlıyor, dokunuşuma yaslanıp gözlerini kapadığında daha da güçleniyor.

"Bunun için çok uzun süre bekledim," diye fısıldıyor dokunuşuma daha da sokulurken. Eli benimkini örtmek için yukarı çıkıyor ve beni ona tutuyor. Gitmesine izin vermek istemiyorum ve hayatımda ilk kez onu bırakmak zorunda değilim ve bu fikir beni elimi çekecek kadar korkutuyor. "Sorun nedir? Sorun ne?" diye soruyor hızla, gözlerini açıp beni değerlendiriyor.

"Hiçbir şey." Düşüncelerle gözlerimi kısıyorum. Ona dokunabilirim. Ona dokundum.

Ona dostça değil ama romantik bir şekilde . "Ben... Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum."

"Ağrın var mı?" diye soruyor kasvetli bir şekilde.

Ona bakıyorum, gözlerimiz buluşuyor, yüzüm rahatlıyor, zihnim hatırlayabildiğimden beri ilk kez huzur ve sessizlik buluyor ve başımı hafifçe sallıyorum.

"bakarsan, ben... Eric, ben sadece sana dokundum ve... ve hastalanmadım, Ben yapmadım. Hiçbir şey olmadı. Üzgünüm ama şoktayım. Ben hiç..." I "Daha önce hiç kimseye böyle dokunmamıştım... Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

"Ne gibi?" Sesi yumuşak ama heyecanlı.

Gülümsüyorum. "Arzu," diye nefes alıyorum.

Cevap veren gülümsemesi cehennemden daha karanlık bir odayı aydınlatabilirdi ve hayatımda ilk kez onu öpme dürtümle gerçekten savaşıyorum. Karşı koyuyorum... "İçimde pişman olacağıma dair bir his var," diyorum aceleyle, yüzünü ellerimin arasına alırken ve hiç düşünmeden dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, sert ve umutsuzca. Vücudumdaki geri tepmeyi hissediyorum ama bunu görmezden gelmek için savaşıyorum. Dudaklarını dudaklarıma değdirirken ellerini boynuna, omuzlarına koyuyorum.

Elektrik, arzu, tiksinti, kafa karışıklığı, umut... hepsi dudaklarının tadında, dudaklarının benimkilere değmesinde var.

Bedenim iradem dışında titremeye başlıyor ve zihnimin, bedenimin içinde kafa karışıklığı, heyecan ve tiksinti savaşları yaşanırken ürperiyorum. Ellerim omuzlarında sıkılaşıyor ve acı içinde homurdanıyor. Onu geri itiyorum ve geri çekiliyorum. "Kahretsin, kahretsin... Özür dilerim." Ellerimi omuzlarından çekip acıyla buruşmuş yüzüne bakıyorum.

"Hayır, hayır... . Yapma... , keşke durmasaydın," demeyi başarıyor sonunda.

"Seni incitiyordum."

Gülümsüyor. "Seni tekrar böyle öpebileceğim anlamına geliyorsa, her gün seve seve katlanacağım bir acı." Elinin hafifçe kalçamı sıktığını hissediyorum, bana hala orada olduğunu, hala benimle olduğunu bildiriyor. "Bu anı mahvetmek istemiyorum,

ama... daha ileri gitmekten korkuyorum. Seni kaldırabileceğinin ötesine itmek istemiyorum, aramızdaki bu anı mahvetmek istemiyorum."

Ayağa kalktı ve yardım edemem ama pantolonundaki şişkinliği fark ettim ve Onu öpmemin onu tekrar tahrik ettiğini fark ettiğimde üzüntü üzerime çöküyor. Ve bir kez daha kendimi her zamanki gibi yumuşak buluyorum.

"Ne oldu Cal?" Gözlerine bakamıyorum. Ona bakacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Gitsen iyi olur," diyorum ona.

Hiçbir şey , söylemek zorunda da değil. Aramızdaki havayı dolduran hayal kırıklığını hissedebiliyorum. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar olmaz."

"Bu gece sana o kadar çok şey anlattım ki Eric, bunu sana bilmiyorum. Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Tekrar üzerine oturur. "Hayır, yapamayız. Konuş benimle."

Ona söylemenin ve sonuçlarını düşünüyorum. Ona söylemeyerek onu gerçek bir tartışma konusu haline gelecek bir şeyden korumuş oluyorum. Ona söylemek bardağı taşıran son damla ve onu tamamen uzaklaştırmak için son şansım olabilir. Onun hakkında hissettiklerime rağmen, bana yardım etmek istediği, ona söylediklerime rağmen hâlâ burada olduğu fikrini aklım almıyor. Tanrım, çılgılık atarak kaçmadı.

"Cal?" Onu duyuyorum ama cevap veremiyorum.

Kahretsin, o... lanet , yapamam... Şu anda hayal kırıklığı içinde ağlamak istiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Calvin."

"Ne?" Kendimi tutamayıp ona baktım.

"ama, beni kontrol ettin. Neyin var?"

Bunu yüksek sesle söyleyemediğim için önünde ayağa kalkıyorum ve bu onun dikkatini aşağıya, sonra tekrar gözlerime çekmeye yetiyor. "İşte bu," diyorum ondan uzaklaşmadan önce.

"Kafam karıştı." diyor, "Lütfen söyle bana."

"Seni öptüm, seni öptüm ve hayatımda ilk defa Hissettiğim arzu ve umut, tiksintiden, her yere kusma içgüdüsünden daha ağır bastı ama yine de yeterli değildi."

"Calvin, kafam karıştı."

"Beni sertleştirmeye yetmedi," diyorum dişlerimi sıkarak ve o da aşağıya, kendi kasıklarına ve yukarıya bakıyor.

"Kahretsin, Cal, ben... kahretsin, değil."

Hayal kırıklığı içinde iki yumruğumla saçlarımı tutuyorum. "Argh. Bunu biliyorum. Elinde olmadığını biliyorum, seni tahrik ettiğimi biliyorum, beni istediğini biliyorum ve ben... Bundan dolayı lanet olası bir ereksiyon bile olamıyorum. Yapamıyorum bile... lütfen, git. Bu gece bunu daha fazla yapamam."

Yüzü düşüyor, yenilgi tüm yüzüne ve vücut diline yansıyor. "İşimiz bitmedi. Bunun aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Sertleşmedin mi? Ne olmuş yani, Calvin. Beni öptüğünde yarı sertleşmiştim çünkü dudaklarını bana değdirdiğin için çok heyecanlıydım, üzerime kusmadığın için bin kat daha heyecanlıydım. Beni öptüğünde sertleşmemi engelleyemem.

Yıllardır öpmek istediğim kişi sonunda beni öpüyordu. Sikin kalkmadıysa ne olmuş Calvin, bu bir yarış değil. Yaşadığın onca şeyi bir gecede unutmanı beklemiyorum. Dizlerinin üzerine çöküp sikimi emmeye başlamanı beklemiyorum ve kesinlikle bunun aramızda sihirli bir şekilde gerçekleşmesini beklemiyorum. İşler o şekilde yürümüyor. Ama lanet olsun, seni öperken ereksiyon oldum diye bana kızamazsın. Eğer bunu yaparsan, aramızdaki ilişki asla yürümez."

"Lütfen git," diye nefes alıyorum. "Hayır." Başını sallıyor.

chapter 15

calvin

"Gitmiyorum." Sesi inatçı.

Tüm vücudum titriyor ama korku ve sinir mi yoksa heyecan mı daha ağır basıyor bilemiyorum. "Bütün bu zahmete değmem."

Ellerini bir kez daha yumruk yapmasını ve yavaşça ayağa kalkmasını izliyorum. Aklıma 'bakışlar öldürebilirse' deyimi geliyor. "Bunu bana asla söyleme tekrar."

"Bunu bir düşün Eric. Gerçekten iyi düşün çünkü bu kolay bir yolculuk olmayacak. Sihirli bir şekilde fiziksel olarak iyi olmayacağım. Çünkü inan bana Eric, denedim. Yıllar boyunca her şeyi bir kenara bırakmayı, her şeyi bir kenara bırakıp sana doğru yürümeyi ve kollarımı sana dolamayı o kadar çok denedim ki." Vücudum daha sert titremeye başlıyor, alnımda terler oluşuyor ve ona bunları yapmayı umutsuzca istediğim tüm zamanları düşündükçe midem çalkalanıyor. Sertçe yutkunuyorum beni yakından izlerken.

"Şu anda oluyor, değil mi?"

Kollarımı karnıma doluyor ve arkamdaki duvara . "Evet," diye nefes alıyorum.

"Neden? Sen oradasın ve ben buradayım."

Sertçe yutkunurken başımı sallıyorum. Hastalanarak kendimi rezil edeceğim endişesiyle paniğe kapılıyorum. Kafama vurarak onu düşündüğümü, az önce söylediklerimi düşündüğümü ona iletmeye çalışıyorum.

"Düşünüyor musun?" Cevap olarak başımı sallıyorum. "Ne hakkında?" Onu işaret ediyorum. "Beni düşünmek seni hasta ediyor."

İçimde tuttuğum nefesi dışarı veriyorum ve "Hayal ediyorum" diye mırıldanıyorum. Tekrar yutkunuyorum ve boğazımı temizleyerek ham asit hissini yok etmeye çalışıyorum.

"Seni öpüyorum," diye
nefes alıyorum. "Ama
sen sadece..."

"Biliyorum, biliyorum sadece... ama ben..." Bir kez daha sertçe
yutkunuyorum.

"Tanrım Cal, bir hayalet kadar beyazsın." Bana doğru bir adım atıyor, sonra
bir adım daha atıyor, akşam yemeği boğazıma dizilmeye başlarken başımı
çılginca ileri geri sallamaya başlıyorum.

"Yapma, Tanrım." Ağzımı kapatıyorum ve o donup kalıyor, benden
uzaklaşıyor. "Sana asla zarar vermeyeceğim Calvin." Sesi ısırapla doluydu.

Kanepeye oturduğunda midemdeki çalkantı yatışırken ona "Sana
inanıyorum," diyorum. "Beni Eric, beni hiç korkutmadın. Lütfen," diye
yalvarıyorum ona, "Lütfen beni korkuttuğunu asla düşünme,
Çünkü sen . Tanrım, bu kulağa çok klişe gelecek ama sorun sende değil, bende."

Gözlerini devirip başını bana doğru sallayışını izliyorum.

"Uğraşmak zorunda kalacağın şey bu, ben - berbat haldeyim. Bunu neyin
tetikleyeceğini, bu şekilde hissetmemi neyin neden olacağını bilmiyorum ve
buna tanık olmanı kesinlikle istemiyorum. Eric, bu senin için adil değil."

"Ama bu benim
seçimim." "Hayır,
Eric, değil."

Tekrar ayağa kalkıyor ve yanlış bir tepki olsa da içgüdüsel olarak duvara geri
çekiliyorum. Korku ve acının yüz hatlarını nasıl kapladığını izliyorum.
vücut dilime bakıyor. "Ah, ama öyle." Ses tonu tehditkâr, ama inancının
derinliğini hissediyorum ve ılık bir esinti gibi üzerimden kayıyor. "Bunun kolay
olmayacağını söylüyorsun ve ben de sana inanıyorum. Başına gelenler
hakkında bana anlatmadığın bir yığın şey olduğuna eminim ve bunları
atlatmana nasıl yardım edeceğime dair en ufak bir fikrim bile yok.

Ama Tanrı aşkına Calvin, çok fazla geçmişimiz var. Aramızda çok uzun yıllar
var. Senden öylece uzaklaşacağımı, çılgılık atarak diğer yöne kaçacağımı
düşünüyorsan, seni temin ederim, başka bir şey geliyor. Sana musallat olan şeyi
öğrenmek için bu kadar uzun süre beklemedim ki senden öylece uzaklaşayım."

"Tanrım, Eric, ben sihirli bir şekilde tekrar bir araya getirebileceğin bir şey
değilim. Bu olmayacak. Ama bu aynı zamanda benim seçimim. Bunun daha ileri
gidip gitmemesi benim seçimim. Bu benim seçimim.

Gözlerinde korku, endişe ya da acıma gördüğümde burada olmak zorunda
olmadığını anlıyorum. Bunu yaşamamı izlemek zorunda değilsin, peki ne için?
Senin için mi? Lanet olsun, Eric, senin için cehennemde yalınayak yürürdüm,
ama yapamam ve

sana bunu yaşatmayacağım. Sana yaşatacağımı bildiğim tüm bu acıya değer mi?"

Ağzının kenarındaki gülümsemeyi, ellerini açışını izliyorum. Vücudu gevşerken kendilerini. Gözlerinin akmayan yaşlarla dolmasını izliyorum, ona neden olduğumu bildiğim acının gözyaşları. Ona şimdiden bu kadar çok acı çektirdiğimi bilmek kalbimi burkuyor. Acı vücudumda şimşek gibi çakıyor, beni hiç hissetmeyeceğimi düşündüğüm şekillerde çarpıyor. Bu acıya tanık olmaksızın bir düzine elmacık kemiğimin kırılmasını tercih ederim ve onu teselli edememek beni kahrediyor. "Evine git, Eric."

Yanağından tek bir damla yaş süzülüyor, elim onu silme isteğiyle seğiriyor ama kalıyorum. Kaybın acısı tüm bedenimi sarıyor. ve sadece gitmesini istiyorum. Tek kelime etmeden kapıya doğru dönmesini izliyorum. Kapıya ulaştığında, elini kapı koluna koyarak duruyor. Başını kapıya yaslayışını izliyorum. "Senin için cenneti, cehennemi ve Sahra'yı ayakkabısız, yiyeceksiz ve susuz geçerim," diyor o kadar sessiz söylüyor ki zar zor duyabiliyorum. "Şeytanlarınla uzaklaştırılabileceğin biri olmadığımı anladığında, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Dizlerimin bağı çözülüyor ve eliyle kapı kolunu çevirerek kapıyı açıyor, sonra da hışımla dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarpıyor. Kapı kapandığı anda sığıyorum ve tüm dünyam kararıyor.

Sabahın üçü civarında, oturma odamın zemininde ter içinde uyanıyorum. Nerede olduğumu ve neden orada olduğumu anlamam birkaç dakikamı alıyor. Sonra bir sel gibi her şey aklıma geliyor.

Akşam

yemeği...

Eric...

Şeytanlar...

İncinme, acı, arzu, aşk.

Sevdiğim tek şeyin kapımdan çıkıp gitmesine izin verdim. Tek kurtuluş şansımı elimden kaçırdım çünkü bana yardım etmesine, beni yeniden tanımlamasına izin vermeyecek kadar inatçıydım.

Yere sertçe vuruyorum. Parmak eklemlerim çarpmanın etkisiyle çatladı, ama sadece

kıçımı sürüyerek koridordan yatağıma girerken hafifçe sızlıyor ve yedi yaşımdan beri ilk kez ağlayarak tekrar uyuyorum.

eric

"Dostum, saat sabahın üç buçuğu, ne ?" "Gelip beni alman için hapşıırıyorum."

"Tanrım Eric, ?" "Druunnk, bir barda,"

"Kahretsin Sherlock, nerede?"

"Bilmiyorum..."

"Telefonunu takip ediyorum, birazdan oradayım, sakın kıpırdama." Bir şeyin üzerine çöktüm ve bekledim.

chapter 16

eric

"SİKTİR!" Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yatak odama dolan ışığı engellemek için kolumu üzerlerine atıyorum.

Tanrım, hiç bu kadar kalma olmamıştım... Düşünmek acı veriyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Sen lanet bir aptalsın.

Bir yastık kapıyorum ve yüzümü onunla boğuyorum, homurdanıyorum.

Dönüp tekrar uyumaya çalışıyorum ama nafile. Bilincim yerine geldiği anda dün gece geri geliyor. Yastığımı odanın öbür ucuna fırlatıp gözlerimi açtığımda "Siktir!" diye homurdanıyorum.

masamda bir bardak su gördüm. "Ne oluyor lan?" Suyun yanında birkaç hap var. "Kim..."

"O ben oluyorum."

"Tanrım," diye başladım ve oturdum. "Kahretsin, burada ne halt ediyorsun?"

"Hey sikik, beni bu sabah üç buçukta aradın." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ben mi aradım?"

Casey'nin kahve fincanının arkasından başını

sallayışını izliyorum. "Lanet olsun, özür dilerim."

Omuz silkiyor. "Genelde dışarı çıkmadan önce

ararsın." "Gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım

vardı." Yüzümü ovaladım.

Kahve fincanından bir yudum daha almadan önce "Gerçekten o kadar kötü müydü?" diye soruyor.

"Evet ama bu konuda yapabileceğim bir şey olduğundan emin değilim. Söyleyeceğini söyledi ve beni kapı dışarı etti."

"Ne zamandan beri pes eden bir tip oldun?" Casey soruyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Değilim," diyorum ona usulca.

"Kesinlikle, o zaman sorun ne?" diye ısrar ediyor.

"Migren ilacına layık bir baş ağrım var ve akşamdan kalma gibiyim, sorun bu." Ona ters ters baktım.

Alay ediyor, "Pfft, her neyse."

Başımı salladım. "Duş alayım, sonra kahvaltı ederiz." Bana bir kaşını kaldırıyor. "Ne?" Onu azarladım.

"neredeysen iki oldu."

"Kahretsin." Saate baktım. "Fuuuccck!" Yataktan sürünerek çıkmadan önce homurdanıyorum. Kot pantolonum hâlâ üzerimdeydi ama diğer her şey kayıptı. Omzumun üzerinden Casey'ye bakıyorum. "Teşekkürler."

Sırıttıyor, omuz silkiyor ve yatak odamdan çıkıp gidiyor. Yarı sarhoş, tamamen akşamdan kalma kıcımla duşa doğru tökezliyorum.

Duşa girdiğimde, sıcak su başımdan aşağı ve sırtımdan akarken, Calvin'in evinden kalan son parçalar yavaşça zihnime geri kayıyor. Calvin'in sözleri patlayan bir mısır paketi gibi etrafa saçılıyor.

"Tanrım, Eric, ben sihirli bir şekilde geri koyabileceğin bir şey değilim. Birlikte. Bu yürümeyecek. Ama bu aynı zamanda benim seçimim. Bunun daha ileri gidip gitmemesi benim . Farkına varmak benim seçimim ve Gözlerinde her korku, endişe ya da acıma gördüğümde burada olmak zorunda olmadığını anlıyorum. Benim bunları yaşamamı izlemek zorunda değilsin, peki ne için? Senin için mi? Lanet olsun Eric, senin için cehennemde yalınayak yürürüm ama sana bunu yaşatamam ve yaşatmayacağım. Sana çektireceğimi bildiğim tüm bu acıya değer mi?"

Çıkmadan önce söylediklerime rağmen gitmem gerektiğini biliyordum. Ona nefes alması ve her şeyi anlaması için bir şans vermem gerektiğini biliyordum. Ama her şeyden çok, bana en derin sırlarını anlattığını bilerek rahat etmesine ihtiyacım vardı. Başımı sallıyorum ve bana gitmemi söylediğinde yüzünde beliren acı dolu ifadenin hatırasını siliyorum. A
Yakında unutamayacağım bir bakış. Saf bir acı, ıstırap ve yine de beklemediğim bir şekilde tüm durumdan kopuk bir bakış. Onu acı içinde görmek beni ağlattı, her lanet gün kim olduğuyla savaşmak zorunda olduğunu bilmek kalbimi kırıyor.

"Allah kahretsin!" Duşun duvarını yumruklamadan önce homurdanıyorum. "Kahretsin," diye küfrediyorum elimi sallayıp kendime verdiğim acıyı dağıtırken. "Bunun kolay olmayacağını biliyordum, onunla değil. Calvin'le hiçbir şey kolay değildir ama bu... Siktir!"

Calvin haklıydı, buna değer mi? Acı çekmeye değer mi? Kalp ağrısına? Bunu yaşarken hissedeceğimi bildiğim hayal kırıklığına? Cevap bulmam gereken sorular bunlar, ama önce onun ne çektiği hakkında daha fazla bilgi sahibi olmadan bu sorulara cevap veremem.

İçime dolan yeni kararlılıkla duşumu hızla bitiriyorum. Dışarı çıktığımda üç ibuprofen ve Casey'nin üzerine bıraktığı Tylenol'u alıyorum ve kurulanmadan önce beş hapı yutuyorum, saçımı geriye atıyorum ve giyiniyorum.

Oturma odasına gittiğimde Casey ucuz kanepemde oturmuş düz ekranı izliyor, arka planda bir haber kanalı çalışıyor. "Üçüncü Dünya Savaşı patlak vermedi mi daha?" Azarlıyorum.

"Hayır, ama Kim'in kızı yine her yerde." Gözlerimi deviriyorum.

Masanın üzerinden cüzdanımı ve anahtarlarımı alırken ona "Yardıma ihtiyacım var," diyorum.

"Beck ve Troy arabayı çoktan geri getirdiler."

"Oh, güzel. Onlara daha sonra mesaj atarım, bunun için teşekkürler, ama bahsettiğim şey bu değildi."

Casey dönüp bana baktı. "Sana üflemeyeceğim."

Gözlerimi deviriyorum. "Kapa çeneni, gerçekten ciddiylim."

Bana hızlıca yarım bir gülümseme veriyor. "Anlat bana."

"Biraz bilgiye ihtiyacım var."

Omuz silkiyor. "Orası Mills'in alanı, benim değil. Gerçi Beck'in yanına kâr kalabilir."

"Hayır, ikisi de değil, sadece ve sadece senden istiyorum. Sana güvenebilirim." "Neye ihtiyacınız var?" Onun rahat ses tonu beni acaba sorabilir miyim diye düşündürüyor.

Birini öldürmesini istesem bunu yapardı ama benim de ihtiyacım olan bu değil. "Dr. V'nin ofisinin nerede olduğunu bilmem gerek."

"Dr. V kim?" diye soruyor ve Beck'e sormam gerektiğini fark ediyorum. Casey yeterince uzun süredir buralarda değil.

"Siktir," diye hüsrarla gözlerimi deviriyorum. "Muhtemelen Beck ya da Rusty'ye sormalıydım, onlar daha uzun süredir buradalar. Lanet olsun."

"Sizin için sorabilirim," diye gönüllü oluyor. "Sizin için fazla bilgi edinebilirim..." Telefonu çalar, cebinden çıkarır ve bir göz atar. "Ben Calvin."

"Siktir," diye homurdandım, "Ona burada olduğunu söyleme."

Bir düğmeye kulağına götürmeden önce bana yan gözle bakıyor. "Hey adamım, naber?"

Konuşmanın diğer tarafını duyamıyorum. "Hayır, onunla konuşmadım." İşte o zaman Casey beklentiyle bana bakıyor ve ben de başımı sallayarak ona bu yalana devam etmesini söylüyorum. "İsterseniz onu aramayı deneyebilirim..." Bir duraklama var,

"Emin misin?" Ve bir duraklama daha, "Ona bir şey için mi ihtiyacın vardı?" Casey bana doğru omuz silkiyor ve neredeyse telefonu elinden alıp Mouse'la kendim konuşmak istiyorum ama bu dürtüye karşı koyuyorum. "Tamam, eğer ondan haber alırsam, seni aramasını söylerim."

Bundan sonra, görünüşe göre sohbetten çıkarıldım ve Casey arkasına yaslanıp onunla bir şeyler hakkında sohbet etti ve o Calvin'le görüşmesini bitirirken ben de kendi fincanımdaki ılık kahveyi doldurmak için mutfağa gittim.

"Seni aramaya çalıştığını söylüyor."

Telefonuma bakmadan ona "Telefonum çalmıyor," diyorum.

Casey dönüp masanın üzerinden aldı ve bana uzattı. Ekranı bakmadan tekrar tezgâhın üzerine koydum.

"Tanrı aşkına, bugün ikinizin nesi var böyle? Dün uçaktan indiğimizde kanka , şimdi buz gibi soğuksunuz."

"Seni Casey, karışma."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, seni arıyor, o yüzden telefonuna bakıp hıyarlık etmeyi bıraksan iyi olur. İkinizin arasında her ne neredeyse bir yılını boşa harcamaya değmez.

on yıllık dostluk." Oflayıp pufluyor ve oturma odasına dönüp kanepeye geri oturuyor. Gözlerimi deviriyorum ve telefonumu alıyorum. Ana ekran düğmesine basıyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Kahretsin, ölmüş. Açmaya çalışıyorum ve elma beliriyor. Ölmemiş. Ona kaşlarımı çatıyorum, telefonumu asla kapatmam. "Telefonumu kapattın mı?" Casey'e sordum.

"Hayır dostum, sadece ceplerindeki her şeyi çıkardım ve masanın üzerine attım."

"Tamam," diyorum kayıtsızca, telefonumun yüklenmesini izlerken pek dikkat etmiyorum. Sonra mesajlar, sesli mesajlar ve cevapsız aramalarla cınlamaya başlıyor. İronik bir şekilde, Calvin'den gelen birkaç ekstra mesaj dışında, bu telefonum için normal bir şey, ama asla kapatmam, bu yüzden hepsinin bir kerede derlendiğini görmek garip.

Calvin'den gelen mesajlara göz gezdiriyorum:

Calvin'den Eric'e: Seni dışarı attığım için özür dilerim. Bugün konuşabilir miyiz? Mesaj bu sabah 10'da gönderildi.

Calvin'den Eric'e: Hey, ? Telefonu açmıyorsun. Mesaj bu sabah 11:30 civarında gönderildi.

Calvin'den Eric'e: Tamam, şimdi gerçekten endişeliyim, lütfen beni ara. Bana kızgın olduğunu biliyorum ama lütfen en azından iyi olduğunu ve eve sağ salım söyle.

Mesaj gece 1:35'te, ben uyanmadan hemen önce gönderilmiş.

Calvin'den Eric'e: Tamam, Casey de seni görmedi, korkmaya başlıyorum, geliyorum.

Mesaj sadece birkaç dakika önce gönderildi.

Casey'ye "isteyebilirsin," dedim. "Neden?"

"Mouse her an burada olabilir. Ona beni görmediğini söylemişsin."

Omuz silkiyor ve ayağa kalkıyor. "Daha yeni geldim. Seni aramak için beni aradı.

Telefonuna cevap endişelendim ve yanına geldim."

Ona kaşımı kaldırıyorum. "Yani sana buraya geleceğini söylemedi mi?"

Homurdanıyor. "Hayır, . Ama şaşırdığımı söyleyemem. Ama ben gidiyorum. Bana sorduğun şu Dr. V. hakkında ne bulabileceğime bakacağım."

İçimi çektim, "Aşırıya kaçma ve lütfen, Tanrı aşkına, rica ettiğimi öğrenmesine izin verme."

Öfkeyle gözlerini deviriyor bana. "Bu kadar ne var?"

Tezgâha yaslanıp ellerimi birbirine kenetliyorum. "mı kalacak?" "Her zaman, dostum, bunu biliyorsun."

"Dr. V bir terapist, tüm bildiğim bu." Casey'nin geri adım atma hareketini .
"Yani sana biriyle görüştüğü söylenmedi mi?" "Yani bir terapistte gittiği sana söylenmedi mi?
kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, sanırım şimdiye kadar bu konuyla ilgili bir bilgi değildi. Ekipten birinin bu Dr. V'yi bildiğinden emin misin?"

Başımı sallıyorum. "Kimse Mouse hakkında bir şey bilmiyor gibi görünse de, kimsenin bilmemesi beni şaşırtmaz. Bu yüzden bunun büyük bir mesele olmasını istemiyorum ve dürüst olmak gerekirse, sorduğumu unutun gitsin. Mouse'dan bilgi almaya çalışacağım. Onun arkasından iş çevirmemeyi tercih ederim. Çünkü bana güvenemeyeceğini düşünmesini

istemiyorum." "Bu bilgiye neden ihtiyacın var ki?"

Ona 'o konuya girme' der gibi bir bakış attım. "İşte bu açıklayıcı olurdu."

"Tamam, ama bu bilmemiz gereken bir şey mi, yani takım hakkında?" Bu sorduğu çok geçerli bir soru. "Eğer ekip şimdiye kadar bilmiyorsa, Belli ki o kadar önemli değil ya da en azından Mouse öyle görmüyor ve teknik olarak konuşursak, şimdiye kadar bir sorun olmadı, yüzden şimdi neden olacağını anlamıyorum. Bu kesinlikle yeni bir şey değil. Şimdi defolun lütfen."

"Evet, evet, ben . Bana ihtiyacın olursa ara ve lanet , bir daha dışarı çıkmadan önce ara ki sabahın üçünde dışarı çıkmayayım."

"Evet, tamam," diyorum ona gönülsüzce. Ona bir daha böyle olmayacağını söylemek isterdim ama Calvin buraya geliyorsa, sadece beni kontrol edeceğinden şüpheliyim.

"Görüşürüz," diyor Casey kapıya ulaştığında. "Sağ

ol dostum, minnettarım."

Gülümsüyor. "Ne zaman istersen."

Bununla birlikte o gidiyor ve ben de telefonumu alıp mesajlarıma göz atıyorum. Elimdeki tek sesli mesaj Calvin'den ve bir tane de Jess'ten. Onu çalışıyorum.

"Hey koca adam, sadece Cali'ye sağ salim dönüp dönmediğini kontrol etmek istedim. Birkaç gündür seninle konuşmadık, fırsat bulduğunda beni ara. "Sormaktan bile nefret ediyorum ama bir değişiklik var mı?" diye iç geçirdi, sanki cevap vermemi bekliyormuş gibi bir kez durakladı, "Her neyse, bunu aldığımda beni ara. Görüşürüz."

aramak yerine mesaj attım.

Eric'ten Jess'e: dün eve sağ salim döndük, dün gece uzun bir gece geçirdik, evet - her şey değişti, ama iyi mi kötü mü, henüz bilmiyorum. Yarın öğle yemeği?

O da hemen cevap veriyor.

Jess'ten Eric'e: Beni bırakma...? Eve sağ salim dönmene sevindim. Yarın öğle ya da akşam yemeğinde bir toplantım var. İçki? Bana haber ver.

Eric'ten Jess'e: Yapmak zorundayım, birkaç dakika içinde burada olacak, seni sonra ararım ve planlarımızı yaparız. Salı gününe kadar evde, sonra tekrar yollarda.

Jess'ten Eric': Gitmeden önce bana zaman ayır. İyi şanslar.

****sarılmalar****

Ona cevap vermiyorum. İkimizin de "kim alır?" oyununu oynadığımızı erkenden öğrendik.

Son sözü söyleme" oyununu oynardık ve sonunda birimiz bırakmadan önce on mesaj boyunca şakalaşırdık. Şarj cihazımı aramaya başladım ve telefonumu şarja taktım. Daha şarj sesi gelmeden kapım çalındı.

Hâlâ üzerimde sadece kot pantolon olduğunu, ayakkabı, çorap ya da tişört giymediğimi fark ederek doğru yürüyorum ve kapıyı açtığımda beni değerlendirdiğini gizlemeyen, oldukça gergin, hafif sinirli Calvin'le karşılaşıyorum.

"Tanrıya şükür," diyor bana doğru adım atmadan önce aceleyle. Ben daha ne olduğunu anlayamadan elleri yüzümde ve dudakları dudaklarımda. Lanet olsun, yine beni öpüyor.

chapter 17

eric

Kalbim biraz heyecanla, biraz da beni öptüğünü fark edip geri çekilecek korkusuyla göğsümde çarpmaya başlıyor. Ama çekmiyor, hayır, beni çekerek öpücüğü derinleştiriyor. Şaşkınlıktan ellerimle ne yapacağımı bilemiyorum. Ona dokunmak istiyorum ama onu fazla zorlamaktan korkuyorum. Geri çekildi ve bana baktı. "Dokun bana," dedi. nefes alıyor ve ellerim kendiliğinden hareket ; titreyen parmaklarımla yanaklarını avuçlarımın içine alıyorum.

Tanrım, o kadar yumuşak ve sıcak ki. Parmaklarımla altında sakallarının uzadığını hissedebiliyorum ve vücudumdaki her sinir arzuyla tutuşuyor. Bir adım geri atıyorum, onu da kendimle birlikte çekiyorum, ardından bir adım daha atıyorum ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum. Alt dudağımı dişlerinin arasına alırken onu yavaşça kendime doğru itiyorum. "Ahh." İnememi kontrol edemiyorum, bu his beni eziyor. Tanrım, rüya görüyor olmalıyım, bu gerçekleşiyor olamaz. Olabilir mi?

Öpüşmemizi kesiyor. "Dur," diye öpüyor beni, "Düşünüyorum."

Alnımı onunkine dayıyorum. "değil." Sesim boğuk, ona karşı hissettiğim bastırılmış şehvetle dolu, ben bile tanıyamıyorum. "Haddimi aşacağımdan korkuyorum..."

"Shhh..." Alaycı bir şekilde beni tekrar öpüyor. "Ben . Her şeyden çok iyi olduğun için rahatladım."

Onun endişesiyle tüm vücudum gevşiyor. "Ben... Ben dün gece telefonumu kapattım."

"O şeyi hiç kapatmıyorsun."

Homurdanıyorum, gözlerinin içine bakmak için geri çekiliyorum, yanaklarını pazıları lehine bırakıyorum. "Hayır bilmiyorum ama dün gece oldukça sarhoştum."

"Bu benim hatam. Seni dışarı atmamalıydım. Bunu gözlerinde gördüm."

Başımı ona doğru eğdim. "Neyi gördün Calvin?"

"Senin kararını."

Başımı salladım. "Dün gece hiçbir şeye karar vermemiştim."

Gözleri benimkilerden ayrılıyor, benden uzağa bakıyor. "Seni kendinle savaşırken gördüm."

"Cal, senin için kendimle savaşmıyordum, korkuyordum. Senin için. Kahretsin, dün gece çok korkmuş görünüyordun." Geri itiyorum, biraz Daha iyi düşünebilmek için aramıza mesafe koyuyorum. Öpücüğü beni titretiyor ve kafamı karıştırıyor. "Ağladım çünkü seni nasıl teselli edeceğimi bilemedim. Tanrım Cal, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ve sanırım dün gece ikimizin de nefes almak için biraz zamana ihtiyacı vardı." Kapıdan tamamen uzaklaşarak ikimize de nefes alabileceğimiz bir alan açtım. "Eğer gidersem düşünmen, kafanı toparlaman ve bana anlattığın pek çok şeyle yüzleşmen için sana bir şans vereceğimi düşündüm. Ve ben," duraksadım, ona baktım, "denemeye ihtiyacım vardı ve

Sana en iyi nasıl yardımcı olabileceğimi bulmaya çalışıyorum." Gözlerine bakıyorum. "Yapmak istediğim son şey seni kaldırabileceğinin ötesine itmek."

"İşte tam da bu yüzden önce seni öptüm."

"Anlamıyorum."

İç geçiriyor ve daireme doğru adım atıyor. "Beni reddedip reddetmediğini bilmem gerekiyordu."

"Ben asla..."

Bana başını salladı. "Bunu artık biliyorum. Ama bu ikimiz için de kolay olmayacak."

"Ama beni öptün ve iyi görünüyorsun." Ona cesaret verici yarım bir gülümseme verdim.

"Dün gecedan sonra, doğru zihin yapısına sahip olduğumda pek çok şey yapabileceğimi fark ettim. Buraya geldiğimde ve sen kapıyı açtığında, seni gördüğüm için o kadar rahatlamıştım ki başka ne yapacağımı bilemedim, içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin verdim."

Gülümsüyorum, "İçgüdülerin her an seni ele geçirebilir." "Güzel."

"Ama hala hiçbir şey bilmiyorum Cal. Bu konuda, hakkında, tetiklendiğinde neler olduğu hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor. Dr. V. ile gerçekten konuşmak istiyorum."

Yüz hatlarının hüznle renklendiğini görüyorum ama elini arka cebine atıp cüzdanını açıyor ve bir kart çıkarıyor. Kartı ellerinin arasına yerleştirdi.

işaret ve orta parmağını kaldırıp kolunu bana doğru uzattı. "Bu da ne?"

Bana gülümsüyor, "Bu Dr. V'nin kartı. Yarın sabah saat 10'da onunla randevunuz var."

"Orada olacak mısın?" Kartı ondan alırken sordum.

Bakışlarını indiriyor ve koltuğuma doğru dönüyor. "Hayır, yarın senin için."

"Bu adil değil, arkandan konuşuyormuşum gibi hissedirdim."

Bana dönüyor ve gözlerimle buluşuyor. "Sen değilsin. Randevuyu ben ayarladım. Onunla tek görüşmen için sana bir şans vermek istedim, benimle ilgili, benim durumumla ilgili kafanı kurcalayan tüm soruları ben orada olmadan sorabilirsin. Bunun seni daha rahatlatacağını düşündüm. Senin de beni kırmaktan korktuğun için bir şey sormaktan çekindiğini biliyorum ve bunu senin için istemiyorum. Ona her şeyi sorabilmeni istiyorum ve her türlü soruna cevap vermesi için ona tam yetki verdim."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Gülümsüyor. "Bu akşam benimle yemeğe geleceğini söyle. O zaman yarın Dr. V'nin ofisine gidebilirsin. Bütün gün senin için programını boşalttı. yarın."

"Hepsine ihtiyacım yok..."

"Şşş, ona sahip olduğu bilginin boyutunu, milyonlarca sorunuz olduğunu ve bizim de kasabada uzun süre kalmayacak. Onunla sohbet etmek için yeterli zamanınız olursa tüm cevapları bir kerede alabileceğinizi düşündüm."

"Ona her şeyi soramayacağıma eminim."

gülümsüyor. "Hayır, ama o iyi bir doktor ve ikimize de yardım etmeyi kabul etti. Beni ve bizi anlıyorsun." Duraksıyor ve ellerini ayak bileğini dizinin üzerine koyuyor ve bir kolunu kanepenin arkasına koyarak arkasına yaslanıyor. Yerine yerleşerek devam ediyor: "Bu parçamla yeterince uzun süre mücadele ettiğime karar verdim. Bu işi nasıl yürüteceğimi bulmam gerekiyor ve bunu yapabilmem için mümkün olduğunca çok desteğe ihtiyacım var. Tabii eğer tüm bunlara katlanmaya istekliyseniz."

"Bu özgüven geliyor?" Yüzümde şakacı bir sırıtışla ona soruyorum.

O gülümsüyor. "Sen," diyor basitçe.

"Ha... yani bu konuşmayı sekiz yıl önce de yapabilirdik mi demek istiyorsun?"

Gülüyor. "Bundan oldukça şüpheliyim. Kim olduğumu göremeyecek kadar 'kim gerektiğine' kendimi kaptırmıştım. Ama bu kolay olmayacak ve bir parçam şimdiden bu savaştan vazgeçmek istiyor."

"Eğer değilsen..." Sözüünü kesiyorum ama o yine de devam ediyor.

"Ama bu parçanın nereden geldiğini biliyorum, bu parça davranışsal olarak eğitilmiş geliyor. Zihnimin bu işin peşini bırakmak istemeyen kısmı, istemeyerek de olsa. Eric, bunu her şeyden çok istiyorum, bu yüzden Dr. V. ile başlaman gerektiğini biliyorum ve oradan devam edeceğiz."

"Pekâlâ," diyorum usulca.

chapter 18

calvin

"Fikrini ne değiştirdi?" Sorusu haklı ve cevaplamak istiyorum ama nereden başlayacağımı bilemiyorum.

"Aslında pek çok şey."

Gelip kanepeye oturuyor, ama benim tam karşıma, aramızdaki mesafeden hoşlanmıyorum, ama kendimi yaklaştırabilir miyim bilmiyorum. Açıkçası iyi olmasından ve onu yarı çıplak görmekten o kadar etkilenmiştim ki kapıyı açtığında onu öpmekten kendimi alamadım. Bu, doğru seçimi yaptığımı bilmek için ihtiyacım olan son onaydı.

"Daha açık konuşabilir misiniz lütfen?" diye

yalvarıyor. "Dr. V yardımcı oldu," diyorum ona.

"Nasıl yani?" diye sorar.

Yüzümü fırçalıyorum. "Şey, bu sabah seni ilk kez aramadan önce onu aradım ve onu görmem gerektiğini söyledim. Ama bugün çok fazla boş vakti yoktu, bu yüzden telefonda konuştuk, ki bu onun ve benim için oldukça normal." Saçmalıyorum, farkındayım ama her şeyi etrafa saçmadan önce kafamdaki tüm düşünceleri organize etmeye çalışıyorum. "Ona dün gece sana neredeyse her şeyi anlattığımı söyledim. Sana her şeyi açıkladığımı ve sana her şeyi anlatmak için elimden geleni yaptığımı söyledim." Derin bir nefes alarak durakladım.

"Ona seni öptüğümde neler olduğunu ya da neler olmadığını anlattım."

Burnunun kırışmasını izliyorum. "Dr. V. hakkında bir şeyi anlamam gerekiyor, ona her şeyi anlatıyorum. Yapmak zorundayım. Bazı şeyler olduğunda içimde olup bitenlerin çoğunda bana yardımcı olabilmesinin tek yolu bu,

Seni öpmek ya da bizi birlikte hayal etmek gibi. Kanlı detaylar olmadan, bana yardım etmenin yollarını bulamaz."

"Hayır, bunu anlıyorum ve ona her şeyi anlatabildiğin için kesinlikle çok mutluyum, ama bu çok, bilmiyorum, kişisel geliyor."

Ona gülümsüyorum. "Bu kişisel bir şey. Bana olanlar doğrudan birlikte olduğum herkes." Ayağa kalkıyorum ve tekrar yürümeye başlıyorum, hareket etmeye devam etme ya da zihnimi yürümek gibi önemsiz işlerle meşgul etme dürtümü kontrol edemiyorum. "Kadınlarla birlikte olmak," diye alay etmesini görmezden gelemiyorum, tam diğer yöne dönerken. "Şunu anlamalısın ki, başka hiçbir şeyim yok.

Bunu karşılaştırm." diyorum ona.

"Peki ya tüm bunlar başına gelmeden önce, başka erkeklerle birlikte olduğunu söylemiştin?" Ona bakmak için döndüm, yüzü gevşemişti ve çıplak göğsü dikkatimi çekti, göğsünü ve omuzlarını kaplayan, kollarından aşağıya inen dövmeleer görölmeye değerdı. Hayatın bir karmaşası sonsuza dek tenini işaretliyor ama hepsinin ortasında kanatları genişçe açılmış iblisi var. Ağzım onu yalama arzusuyla sulanıyor. Onun tadına varmak için... Daha ileri gitmesine izin verirsem ne olacağını bildiğim için bu düşünceyi durduruyorum.

Yutkunuyorum ve dönüyorum. "Öyleydim ama o zamanki benle şimdiki beni karşılaştırmak zor. O zamanlar en büyük korkum yakalanmak bile değildi, daha çok duygusal olarak incinmekti. Elbette, babam beni birkaç kez yakalamıştı," bilinçsizce yanağımı ovuyorum, "Ama yaptıklarını haklı çıkarmaya çalıştım, yaptıklarının nedenini rasyonalize etmeye çalıştım. yaptığı şeyler."

"Nasıl yani?" diye soruyor bana.

İç çekiyorum, babamın bana yaptığı her şeyi konuşmak zorunda kalacağımı biliyordum, ona babamın nasıl sarhoş bir pislik haline geldiğinin hikayesini anlatacaktım ama bunun bugün olmasını planlamamıştım.

"Cal, eğer bu işin üstesinden geleceksek, artık sır saklayamayız."

"Hayır, bunu biliyorum. Ben sadece..." Ona tekrar bakıyorum ve gözlerimiz buluşuyor: "Her şeyi bu kadar çabuk masaya yatırmayı planlamamıştım."

"Bunu nasıl gerekçelendirdin?" diye daha az karmaşık bir soruyla karşılık veriyor ve bunun için ona sessizce teşekkür ediyorum.

"O bir sarhoştı. Kendi dünyasında kaybolmuştu. Bazen bunun onu rahatsız ettiğini düşünürdüm çünkü çiftliği ailede tutmaya kararlıydı.

Beni bu işi yapmaya zorlamaya kararlıydı ve aklının bir köşesinde eşcinsel olsaydım bunun yapabileceğim bir şey olmayacağını düşünüyordu." Elimi başımın üzerinde gezdirerek tüm bu karmaşa hakkında kendimi sakinleştiriyorum. "Haklıydı, yapmak istediğim bir şey değildi, ama eşcinsel olduğum için değildi.

Eşcinseldim, çünkü bunu yapmak istemiyordum. Elbette, bir çiftlikte büyüdüm. Orada olan, olması gereken ve nasıl ile ilgili her şeyin iç yüzünü biliyordu. Bundan emin oldu. Ama bu benim için değildi. Şehri arzuluyordum. Büyük kasaba ortamını arzuluyordum. Küçük kasaba dedikodularından, Pazar günleri kilisede geçen küçük kasaba hayatından nefret ederdim. Her çocuğu bir araya getiren doğum günü partilerinden.

Herkes sürekli senin işine karışıyordu. Bundan nefret ediyordum ve mezuniyetim yaklaştıkça üniversite için para biriktiriyordum.

İhtiyacım olduğunu düşünmediği başka bir şey, ama paramı biriktirmemin nedeni buydu. Böylece bunu onsuz yapabilecektim. Üniversiteye gidersem bir daha asla geri dönmeyeceğimi içten içe biliyordu."

"Peki ya annen?"

"O çoktan ölmüştü. Ben altı yaşındayken öldü."

"Kahretsin Cal, ben..."

"Sorun değil. Küçük yaşta olmama rağmen annem pek de bakıcı bir tip değildi. Hanımlar Yardımlaşma Derneği'ni ve kiliseyi kendi ailesinden daha çok önemserdi. Bir çiftçi eşi olma imajını anne olmaktan daha çok önemserdi."

"Nasıl öldü?"

. "Dürüst olmak gerekirse, artık bildiğimden emin değilim. Çocukluğum boyunca bunun bir araba kazası olduğu söylendi. Ama ben büyüdükçe gerçekte ne olduğuna dair şüphelerim var. Sık sık onu yoldan çıkaranın babam olup olmadığını merak ediyorum. O ölmeden önce sefil bir orospu çocuğuydu ve onun ölümü arkasında sakladığı şeytanları güçlendirdi.

Dürüst olmak gerekirse, bunu sorgulayacak yaşa geldiğimde kendi sorunlarımın arkasına saklandım ve ettim." Ona dönüyorum. "Geriye görmek her zaman yirmide birdir derler ya?" Başını sallıyor. "Geriye dönüp baktığımda

Anneme gelince, kaçıp gitmiş olsaydı hiç şaşırırmazdım. Babam kasabanın gözünden düşmemek için en yakın arkadaşı olan şerifi bir kaza düzenlemeye ikna etti ve şerif de kasabaya annemin öldüğünü söyledi." Omuz silktim.

"Bu oldukça ayrıntılı bir yalan."

Homurdanıyorum. "Babam o kasabada oldukça güçlü bir adamdı, belki de öyleydi. İnsanları inanmalarını istediği şeylere in için her şeyi yapabilir ve söyleyebilirdi. Ben de dahil. Ben çok küçüktüm.

gerçekten daha iyi biliyorum ve sana karşı dürüst olmak gerekirse, sonrasında ağladığımı bile hatırlamıyorum. Bu, dostum, oldukça berbat bir durum."

"Bence de öyle," diye kabul ediyor.

"Yaşım ilerledikçe bazı şeyleri fark etmeye başladım, erkekleri ve kızları, aralarındaki farkları ve sonra erkeklerin beni tuttuğunu fark başladım.

Herhangi bir kızın yapabileceğinden daha iyi dikkat. Elbette, birkaçıyla çıktım ama çoğuyla ikinci aşamayı geçemedim. Bilirsiniz, bir şeyler hissetmek falan. Onları hiç arzulamadım. Nihayet bir gün, ben on beş yaşındayken, tarlada çalışırken Billy beni ona bakarken yakaladı ve ondan sonrası yokuş aşağı gitti. Gerçi o tam bir dolap adamıydı.

homo." Billy ile ilgili anılar aklıma gelince

kıkırdıyorum. "Nedenmiş o?"

Gözlerimiz tekrar buluşuyor ve cevap vermeden önce bir an için onun içinde kayboluyorum. "Futbol takımının kaptanı ve oyun kurucusuydu, bu pozisyonu korudu

birinci sınıftan beri. Adamım, yakışıklıydı, ama her zaman

Okul koridorlarının ortasında diz çökmeye hazır kızlar sıralanırdı. Okulumdaki erkeklerin çoğu eşcinsel olduğumu varsayıyordu ve bunu insanlara söylemekten çekinmiyorlardı. Billy de dahil." Omuz silkiyorum, "Ama haftada üç kez, okuldan sonra, evimde tarlada çalışırdık, yan yana, sonunda bakışmalar dokunmaya, sonra öpüşmeye ve en sonunda

oral seks ve diğer şeyler. Şimdi bu senaryodaki ironi şu ki, eğer önce o boşalırsa, o kadar tiksiniirdi ki, genellikle o ahırdan çığlık çığlığa kaçarken ben de kendiminkini ovardım."

"Ne salak bir salak."

Onun bu terimine gülüyorum. "Bu deyiimi nereden öğrendin?" O da gülüyor, "Söylesem inanmazsın."

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum, "Dene beni."

"Jess'ten, gerçi o da bir kitaptan çıkarmış."

Gülüyorum, "Benim için ona teşekkür etmeyi unutma, ona yakışıyor."

"Ona ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor, ben veranda kapısının önünde durup şehre bakarken. Eric'in dairesi binanın yeterince yukarısında ve Los Angeles'ı görecek kadar yüksek bir tepede.

önümde uzanıyor. Şehrin tamamını göremiyor olsanız da, yine de görülmeye değer bir manzara. O bu manzarayı kıskanmışım. Onun dairesi benimkinden daha küçük ama daha az lüks değil.

Cevap vermeden önce iç çektim, "Hayır, bilmiyorum. Ben de pek umursamıyorum.

Gerçi babam beni sondan ikinci kez dövdükten sonra, okulda bana sataşmaya başladıklarında nihayet arkadaşlarına çenelerini kapamalarını ve büyümelerini söyledi. Sanırım bu onun bir çocuk gibi koşturması telafi etme yoluydu.

"Babam bizi yakaladığında küçük bir kızdım."

"Peki bundan sonra okula geri döndüyseniz, sizi hapse attıran ne oldu?"

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Aynıydı ama o günden sonra Billy'den vazgeçmiştim. Bize çok uzak olmayan bir üniversite kasabası olan Decorah'a gitmeye başladım, orada erkeklerle tanışıyordum ve bilirsiniz işte. Ama bir keresinde, onlardan biri

benimle eve geldi ve ben babamın hala barda olacağına inanacak kadar saftım, ama değildi. Bu sefer beni çok kötü dövmedi. Sanırım Billy ile olan son olaydan sonra benim ondan daha büyük ve güçlü olduğumu ve karşılık vereceğimi öğrenmişti. Bunun yerine arkadaşımı dışarı attı, beni eve koydu, odama kilitledi ve gitti. Eğer ertesi gün başıma gelecekler hakkında bir fikrim olsaydı, kaçır ve giderdim."

"Ne geldi?"

"Beyaz önlüklü adamlar," diyorum kasvetli bir şekilde. "Gerçekten. Babamla aynı sağcı inanca sahip, eşcinsel olmanın Tanrı'ya iğrenç bir şey olduğuna inanan adamlardı. Eşcinsel olmak öğrenilmiş bir özellikti. Annem hiç yanımda olmadığı için babamın muhtemelen kendini suçladığını düşünüyorum. Ben onun ve onun için çalışan adamların etrafında büyüdüm. Doktorlar 'eşcinselliği' tedavi edebilecek kapasitedeydi."

"Ama bu bir seçim değil."

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Hayır, bu bir seçim değil. Sizi tanımlayan şey bu, isteseniz de istemeseniz de bu sizin bir parçanız." İçimi çekiyorum, dışarı bakıyorum

Pencere. "Ama babam bunun bir seçim olduğuna inanıyordu. Beni tımarhaneye göndererek 'eşcinselliğimden' kurtulabileceğimi düşünüyordu ve bir bakıma kurtuldum da."

chapter 19

eric

"Ben öyle görmüyorum." Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Ben bunu, bir grup manyağın seni kendi inançlarına göre yönlendirmesi olarak görüyorum." Ona daha iyi bakmak için koltukta kayıyorum ve o devam ediyor, "Bir . Birinin dini inançlarını sana zorla kabul ettirmesinden pek de farklı değil, öyle ki söylediklerinin doğru olduğuna inanmaktan kendini alamıyorsun. Öyle de olabilir, ancak bazı insanlar kendilerine söylenenlere inanmaya daha yatkındır, bir durumun gerçekliğine değil. Eşcinsel olmanın bir günah olduğuna, eşcinsel olmanın en büyük küfür olduğuna ve hiçbir şeyin doğru olmadığına inandırıldınız. daha fazla."

"Ama bu benim fiziksel tepkimi durdurmuyor."

"Hayır, ve kendini asla kurtaramama ihtimalin var.

Ama bence sizi titreten, midenizi bulandıran tam olarak ne olduğunu irdelerseniz, aslında zihninizdeki tetikleyicinin size inandırılan şey olduğunu görebilirsiniz. Tüm eşcinsel erkeklerin tecavüze uğradığı ya da tecavüzcü olduğu ya da tüm eşcinsel erkeklerin dövüldüğü ya da öldürüldüğü gibi, ki ikimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz. Ama zihninizde buna inanıyorsunuz. Nihayetinde zihninizde tersine çevirmemiz gereken şey budur."

Ona söylediğim hiçbir şeyin Dr. V.'nin daha önce söylemediği bir şey olmadığından eminim, o söylemediyse bile bir başkası mutlaka . Onu dikkatle izliyorum, düşüncelere dalmış, anlayışını kaybetmiş ve yüz hatlarındaki kararlılığı görebiliyorum.

"Nasıl ?" diye soruyor sonunda.

"Nasıl, ne?" Dikkatini çekmek için başımı ona doğru eğiyorum ama o pencereden dışarı bakmaya devam ediyor.

"Bunu nasıl tersine çevirebiliriz?"

Gülümsüyorum. "Zaman, sabır, azim. Her şey gibi Calvin, bu da bir gecede olacak bir şey değil. Ama şu anda bunun hakkında konuşarak doğru yönde adımlar atıyoruz. Benim için, seninle hangi sınırları zorlayabileceğimi bilmem gerekiyor. Daha önce beni öptüğünde olduğu gibi, sana dokunmaktan korktum, seni tetiklemekten korktum ve daha da önemlisi bana anı kaybetmekten korktum. Ayrıca sana dokunmak ya da seni öpmek gibi bir şey yaparsam..."

"Yıllardır bana dokunuyorsun ve hiçbir şey olmadı," diye araya giriyor.

"Haklısın, dokundum ama sana dokunduğumda bu bir sevgilinin dokunuşu değildi. Yanağına dokunmak ya da sana sarılmak gibi - ki bu bir şey değil. Bunu sık sık yaparız," diyorum ona. "Seni öpmek kadar basit bir şeyi kışkırtmaktan endişe ediyorum. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde beni iki kez öptün, ama bunların ikisi de senin oldu. Eğer ben öncülük eder ve seni öpmeye çalışırsam ne olacak?"

Omuz silkişini izliyorum. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Yaptığın iki seferde de olumsuz tepkiler aldım."

"Ve iki kez hormonlarımdan beni alt etmesine izin verdim ve seni hiç hakkın yokken durup dururken öptüm." Kafamda bir ampul yandı. "Aman Tanrım, Cal... Gerçekten de senin isteğin dışında sana bir şey yapacağıma inanıyor musun?"

Gözleri benimkilere kayıyor, önce korku ve endişe var, sonra yumuşuyor ve başını sallıyor. "Hayır, yapacağını sanmıyorum."

"Haklısın, yapmazdım. Ben böyle biri değilim ve bunu yapmak kesinlikle doğamda yok, ama eğer düşünürseniz, bu sizin tetikleyiciniz."

Gözlerini kısarak bana bakıyor, beni okumaya çalışıyor, ne söylemeye çalıştığımı anlamaya çalışıyor.

"Her iki seferde de sebepsiz, yersiz ve kesinlikle hoş karşılanmayan koşullarda senin peşine düştüm," diyorum ve her şey bana mantıklı gelmeye başlıyor, daha önce olduğundan daha mantıklı.

"Ama o zamanların hiçbirinde böyle hissetmedim."

"Bilinçli olarak mı? Hayır, öyle hissetmedim, en azından dün geceki ve bugünkü sohbetlerimizden sonra böyle. Görmüyor musun, hala kendinle savaşıyordun, hala savaşıyorsun. Aklın ve kalbin arasında bir savaş veriyorsun. Kendinize sorun, kalbim ne istiyor? Ve işte orada cevabını aldın."

"Seni istiyorum." Sesi yumuşak, kasvetli ve ikna edici.

Ona sıcak bir şekilde gülümsüyorum. "Ben de seni istiyorum," diyorum ve ayağa kalkıyorum. "Ama şu anda yapabileceğin tek şey bana güvenmeyi öğrenmek. Size asla zarar verecek bir şey yapmayacağıma yürekten inanın. Bir kez

Bu güveni sağladıktan sonra zihninin düşmanı olmadığımı görebileceksin." Ona doğru birkaç adım atıyorum. "Kadınlarla birlikteyken liderliği kim alıyor?"

"Biliyorum," diye cevaplıyor kendinden emin bir şekilde.

"Bir kadın ele almaya çalışırsa ne olur?" Ona doğru iki adım daha atıyorum.

"Midem bulanıyor."

Ona doğru bir adım daha atıyorum ve sertleşmesini izliyorum. "Şu anda sana neler oluyor?" diye soruyorum.

Sertçe yutkunmasını izliyorum, bu yüzden bir adım geri çekiliyorum, sonra bir adım daha. Onun

Gözleri gevşiyor ve vücudu ondan uzaklaşmama karşılık olarak rahatlıyor.

"Burada liderliği ben almayacağım Calvin. Sen alacaksın."

Gözleri benimkilere, sonra vücudunun aşağısına ve tekrar yukarıya bakıyor.

"Sadece sizin istediğiniz kadar ileri . Bir adım öteye değil. Eğer ellerimi üzerinde istiyorsan, onları oraya sen koy."

"Buna hazır mıyım bilmiyorum," diye nefes alıyor.

"O zaman hiçbir şey yapma. Seni benimle istemediğin hiçbir şeyi yapmaya zorlamıyorum ve zorlamayacağım, ama şu ana kadar olanları bir düşün. Dün akşam yemeği. Sen seçtin, bana zamanını söyledin ve ben de oradaydım. Önce beni öptün.

Bugün kapıyı açtım ve sen atladın. Sana doğru bir hamle yaptım ve..."

"İsteyerek " diye neredeyse hıçkırıyor.

Donup kaldım. "Dur, istemediğini biliyorum Calvin. Tanrım, biliyorum." Kalbim kırılıyor ve ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum ve onun da bunu gördüğünü biliyorum.

"Lütfen yapma, hüzünlü gözlerle başlama Eric, yapamam, onlara katlanamam. Yapamam... Gitmeliyim."

"Hayır," diyorum ve iç çekiyorum. "Üzgünüm çünkü bunların hiçbirini kastetmediğini biliyorum, aramızdaki ilişkinin böyle olmasını istemediğini biliyorum. Daha fazlasını istediğini biliyorum, birbirimize daha yakın olmamızı istiyorsun, bunu biliyorum. Bunu tartışmasız bir şekilde biliyorum ve buna engel olamadığımı, vücudunun nefret ettiğin şekilde tepki vermesini engelleyemediğini de biliyorum. O yüzden lütfen, üzüntüm sadece üzgün olduğun için. Bir şey yapamadığın için değil." Derin bir nefes alıyorum. "Dün gece de aynı şey oldu. Acı sandığın şey

Acıma duygusu aslında endişe ve kafa karışıklığıydı. Tanrım Cal, o kadar çok istiyorum ki

Bunu senden söküp almak. Olmak istediğin, olman gereken, kaderinde olan kişi olmana izin vermek için tek yapabildiğim denemek. Tek yapabildiğim bastırmaya devam etmek ve bunu daha kötü bir şeye dönüştürmeyeceğimi ummaya devam et. Seni benden ." Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Tanrı korusun, seni hayatımdan sonsuza dek çıkarmak."

Cevap vermiyor, sadece bana bakmaya devam ediyor. "Bir şey söyle." Mırıldanıyorum.

Başını sallayışını ve yaslandığı pencereden uzaklaşmasını izliyorum. Bu, gördüğünüz en seksi kadının size doğru yürüdüğü ağır çekim bir sahneyi izlemek gibi, sadece uçuşan saçlar ve yüksek topuklu ayakkabılar olmadan. Bana doğru yürüyor, yüzünde kararlılık . Planının ne olduğunu bilmiyorum ama öğrenene kadar hareket etmeye niyetim yok.

Gelip durdu. Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Kontrol tamamen mi?" diye soruyor.

"Evet," diye nefes alıyorum.

Eli enseme kavıyor ve beni aşağı çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, sıcak ve sert. Arzu, şehvet, ihtiyaç, çaresizlik patlıyor Vücudumun her yerinde. Aletim hafifçe sertleşiyor, kotumun içinde uzuyor. Dili dudaklarımin kenarı boyunca kayarak ona açılmam için beni ikna ederken başım dönmeye başlıyor. İnliyorum, ona istediği fırsatı veriyorum ve o da dilini benimkine doğru kaydırıyor. Nefesim kesiliyor ve avuçlarım ona dokunmak için umutsuz bir ihtiyaçla seğiriyor, ama hareketsiz kalıyorum.

Nefes alış verişinin hızlandığını hissettiğimde eli boynumdan çözülüyor ve omzumdan aşağıya, koluma doğru kayıyor. Onun için endişelenirken içimde bir korku , ta ki diğer eli kolumu kavrayana kadar. O öpüşmemizi kesiyor ve ben yavaşça gözlerimi açıyorum.

İhtiyaçtan yanıyor. "Dokun bana, lütfen, Eric?" diye nefes alıyor. "Nereye?"

Elleri kollarımdan ellerime doğru kayıyor ve bileklerimi kavrayıp kalçalarına koyuyor. "Neresi olursa," diye yalvarıyor.

chapter 20 calvin

Ellerini kalçalarımaya dayayan Eric'in gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. I Bunu göstermekte pek başarılı olmadığımı biliyorum ama ellerinin üzerimde olması harika hissettiriyor. "Öp beni," diye nefes alıyorum ve gözleri bir an için açılıyor, ben de onu tekrar ensesinden tutup dudaklarını dudaklarımaya getiriyorum ve o da geri çekilmiyor. Dudaklarımız birbirine değdiğinde ikimiz de nefes almıyoruz. Onun için hissettiğim her şeyi öpücüğümün içine koyuyorum, dudaklarımı

Dilim dudaklarının arasından geçip onunkine doğru ilerliyor. Diğer elimi omzuna koyuyorum ve başparmağımı yavaşça köprücük kemiği boyunca gezdirmeye başlıyorum. Titriyor ve ellerinin sıkılaştığını, beni kendisine doğru çektiğini hissediyorum ve daha yakına kayıyorum.

Sonra ellerinin gömleğimi çekiştirmeye başladığını hissediyorum, yukarı çekiyor, ten teması arıyor ve onu durdurumuyorum. Elleri üzerinde hissetmek istiyorum, onları hissetmeye ihtiyacım var. Elleri yavaşça tişörtümden yukarı kaydırarak yanlarımı tutuyor. Parmakları sert, bas gittiği için nasırlaşmış ve ürperiyorum. Nefes alış verişini tekrar kesiliyor, başım dönmeye başlıyor ve ilk defa sikim sertleşmeye başlıyor.

Boğazımın arkasında panik yükseliyor, bilinmeyen duygular ve arzu vücudumda sıcak bir şekilde ilerliyor. Burada ve şu anda tutuşumu kaybediyorum. Ellerim vücudunda gevşiyor ve o donup kalıyor. Ağır nefes alarak geri çekiliyorum. "Kahretsin, ben... kahretsin," diye homurdanarak bedenimi onunkinden uzaklaştırıyorum.

Kendi nefesini yakalamak için mücadele ettiğini duyabiliyorum. "Ne ben?"

Cevap vermiyorum, ona cevap vermeden önce gerçekten ne olduğunu ve onu kaybettiğimi dürüstçe düşünmek zorundayım. İçimdeki panik nefes almamı zorlaştırıyor, bu yüzden eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve bunu hissedebiliyorum. Hâlâ sertim, belki birkaç dakika önce olduğumdan bile daha sertim. Panik, acı, arzu, ihtiyaç... Tanrım, hepsi içimde dolaşıyor, daha önce hiç hissetmediğim duygular ve bu sefer panik tamamen bendeydi. Onun yaptığı bir şey değildi. Hayır, aslında tam tersi.

"Calvin, iyi misin?" Hava emiyorum ama çok az rahatlama buluyorum. Gözlerimin arkasındaki lekeleri ve gerçekte ne olduğunun farkına vardıkça bacaklarım daha da güçsüzleşiyor. Umutsuzca başka bir şey düşünmeye çalışıyorum ama bu durumda ihtiyaç ve arzu her şeyin önüne geçiyor. Elinin sırtımı hafifçe okşadığını hissediyorum.

yukarı ve aşağı. Kalp atış hızım yavaşlamaya başlıyor, nefes almak hala zor olsa da, sırtımı ovaladıkça daha rahat hissetmeye .

Tanrım, benim tam bir deli olduğumu düşünecek. Bir ereksiyon yüzünden panik atak geçirdim. "Bu... çok... aptalca," diye tükürüyorum nefeslerimin arasında.

"Bundan oldukça şüpheliyim. Bana ne yaptığımı söyleyebilir misiniz?"

Derin nefesler alırken hafifçe gülümsüyorum. "Sen hiçbir şey yapmadın Eric. Hem de şey." Şimdi kendimi açıklamak zorunda kalacağımı biliyorum.

"Sonra ne oldu?"

Derin bir nefes alıyorum, ardından bir tane daha. Dengem yerine geliyor ve neredeyse ayağa kadar rahat hissediyorum, ama sonra sıcak eli bir kez daha sırtım boyunca kayıyor ve bana dokunmaya devam edeceği anlamına geliyorsa, bu şekilde eğilmiş kalmayı tercih ederim. "Her zaman tepki vermeye başladığımdan beri kimsenin bana dokunmasını hazmedemiyorum. Aslında, sırtıma dokunman tam tersi bir etki yarattı. Bu rahatlatıcı."

"Başka ne ?" diye soruyor usulca. Sesindeki endişeyi fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Gülme," dedim ona.

"Bunun neresi komik olabilir ki?"

Homurdanıyorum, "Gülmeyeceğine söz verir misin?"

Neredeyse gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. "Söz veriyorum."

"Sertleştim." İtirafımın beni hasta edeceğinden korkarak kelimeleri aceleyle söylüyorum ama öyle olmuyor.

"Ne?"

Biraz kıkırdıyorum ve sonunda ayağa kalkıyorum. Sırtımdaki eli, gözlerinin içine bakana kadar beni bir süreliğine sabitliyor. Sonra hiç düşünmeden boştaki elini tutup kasıklarımın üzerine koyuyorum. "Ben... sertleştim," diyorum yarı baştan çıkarıcı bir şekilde, gözlerinin genişlediğini ve ereksiyonumu içine aldığını izlerken.

Gülümsüyor ve elini bırakıyorum, ama beni bırakmıyor, yerine gözleri yumuşuyor ve eli pantolonumdaki çıkıntı boyunca kayıyor. Tıslıyorum

dişlerimin arasından geçirip ağzını bir kez daha talep ediyorum. Dudaklarını yalıyor, bana açılması için yalvarıyor, eli kasıklarımından ayrılıyor ama bileğini bulup geri getiriyorum. Dudaklarımı tekrar dudaklarına koymadan önce ona "Durma," diyorum. Öpüyor

Elleri şaftım boyunca nazikçe okşayarak beni terk ederek geri çekildi. Ağzının içine doğru inliyorum ve geri çekiliyorum. "Buna daha ne kadar bilmiyorum," diye dudaklarına doğru nefes alıyorum, onu tekrar hızlıca öpüyorum ve geri çekiliyorum. O anda

Aynı anda eli sikimden çekiliyor ve sikim zıplıyor. "Sadece şu anda bunun aramızda ne kadar ileri gideceğini bilmediğim ."

"Seni istiyorum," diyor ve ben gülümsüyorum.

"Bu beni korkutuyor," diyorum ona dürüstçe.

"Beni de etkiliyor." Alnını benimkine yaslıyor. Ona yakın olmak, bu şekilde, çok zor değil ve bunun nedeni aletimin bu yolculuğu yönetmesine izin vermem mi, yoksa bir şeylerin kendi kilidini açması mı bilmiyorum
İçimde. Her iki durumda da Eric'in etkisinin ve tam bir panik noktasına gelmeden önce duramayacağımdan korkuyorum. "Peki sertleşmek seni neden korkuttu?"

Ondan uzaklaşırken bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu beni korkutmadı. Sadece daha önce hiç olmamıştı."

Bana sorgulayan bir bakış attı. "Hiç mi?"

Başımı salladım. "Hayır, asla." Gülüyorum, "Zavallı kızlar her zaman beni emmek ya da sertçe okşamak zorunda. Öpüşmek, dokunmak, tabanlarla oynamak asla

benim için çok şey yaptı, en azından çıplaklık noktasına gelene kadar." Biraz daha sert gülüyorum, "Kendi payıma düşen kadınları hayal kırıklığına uğrattığıma eminim.

pantolonumu indirip suratlarında yumuşak bir penis bulan insanlar var."

Aramıza biraz mesafe koyarak bir adım geri çekiliyorum. "Biliyor musun, onlar hakkında konuşmamıza gerek olmadığından oldukça eminim."

"Tam tersine, bence var." Ona bir bakış attım. "Hayır, beni dinle." Devam etmesi için başımı sallıyorum. "Tüm bu olanlardan sonra yaşamak zorunda kaldığın tek şey

kadınlarsa, onlarla olan şeylerin

Bütün bunları anlamam senin için çok değerli. Mesela belki de onlarla öpüşürken sertleşemedin çünkü seni gerçekten hiç tahrik etmediler. Aletimi emen bir kadın bile beni sertleştiriyor ama vücutları o kadar değil." Birkaç anıdan daha fazlasıyla ürpermesini izliyorum.

"Hep eşcinsel miydin?" Ona soruyorum ve o da alay ediyor. "Hayır, ciddi merak ediyorum. Kızları tavlamakta hiç sorun yaşamadın, ki sanırım

sana olan ilgimi nasıl silebileceğimi düşündüm. "Sen erkeklerden hoşlanmıyordun" gibi bir şey."

Eric kanepeye oturmamı işaret ediyor ve ben de oturuyorum. Karşıma oturuyor ve ben de daha yakına kayıyorum, dizlerimiz birbirine değiyor. Kolunu kanepenin arkasına koyuyor ve ben de kolumu onun kolunun üstüne koyuyorum. Ona sarılıyorum. Aramızdaki bağa bakmak için duraksıyor ve sonra tekrar bana dönüyor ve ben de ona gülümsüyorum. Aramızdaki bu yakınlığın beni rahatsız etmediğini bilmesini istiyorum. Etmeli de. "Sanırım sonunda arkadaşlık çizgilerinin bulanıklaştığını görmeye başlıyorum," diyorum ona.

"Açıklar mısınız lütfen?"

Gülümsüyorum. "Soruma cevap verdikten sonra."

Bana şakacı bir bakış attı, "Ne sorusu?"

"Uh huh, iyi deneme, her zaman eşcinsel olduğunla ilgili olan, ..."

Boğazımda hiç gelmeyen safra hissini bekleyerek yutkunuyorum,

"Hep eşcinsel miydin?"

"Bu sorunun basit cevabı Cal, evet. Yaklaşık on altı yaşımdan beri biliyorum. Kızlar beni asla iğrendirmemiş ve hatta birkaç taneden fazlasıyla yatmış olmama rağmen, bunu yaptım çünkü sosyal norm buydu. Özellikle de Üniversiteye gittiğimde siz piçleri ve zamanki gibi yorumlarıyla Dex'i buldum. Ben de sakladım. Kim olduğumu bildiğimi sakladım çünkü benim için heteroseksüel rolü yapmak gey rolü yapmaktan daha kolaydı."

"Kesinlikle eşcinsel gibi davranmıyorsun," diyorum ona hiç düşünmeden.

gibi alınmıyor, hatta bana gülümsüyor. "Bütün gey erkekler 'gey' değildir," diyor bileğinin bir hareketiyle. "Bazıları, benim gibi, sadece gey ve erkektir ve fazla bir şey. Yine de, kaç erkeğin saçını boyadığını biliyorsun?"

Ona gülmekten kendimi alamıyorum. "boya değil, senin de hazırlanman neredeyse Addison kadar uzun sürüyor."

"Mükemmellik biraz zaman alır."

İkimiz de gülmeye başladığımızda gerginlik dağılıyor ve ereksiyonum yavaşça azalıyor, beni düzlüğe çıkarıyor, bunu hazır olduğumu bildiğimden daha ileri götürmek için sahip olduğum itici dürtüyü yavaşlatıyor.

chapter 21

eric

Calvin bana başıyla "Üstüne bir şeyler giy" dedi.

"Çok mu dikkat dağıtıcı?" Ona takılıyorum.

Cevap gülümsemesi o kadar parlak ve mutlu ki kalbim biraz daha ısınıyor.

"Evet, ama seni bu kıyafetle yemeğe çıkaramam."

Sırıtiyorum. "Elbette yapabilirsin." Gözlerini deviriyor. "Neden dışarı çıkıyorsun? Neden burada kalmıyoruz?" Vaat dolu boğucu bir sesle söylüyorum.

"Çünkü birincisi kendime güvenmiyorum, ikincisi de sen doğru düzgün yemek ve ben açlıktan ölüyorum."

"Haklısın ama parmaklarım paket servisi çok iyi çeviriyor." Bizim Kollar hâlâ kanepenin arkasında birbirinin üzerinde duruyor ve ben başparmağımı onun koluna sürüyorum.

Bağlantımıza bakıyor ve dudaklarında bir gülümsemenin oynadığını görebiliyorum. "Gittikçe kolaylaşıyor mu?" Yumuşakça soruyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yumuşak, korku ya da endişeden eser yok. "Bu, evet. Başka bir şeyden emin değilim," diyor sessizce.

"Başka hiçbir şey için endişelenmiyorum," diyorum ona tereddüt etmeden.

"Zamanı geldiğinde, sen hazır olduğunda, ikimiz de hazır olduğumuzda da olacak."

Biraz önce dudaklarını tehdit eden o gülümseme, hoş, yumuşak bir sırıtışa dönüşüyor. "Bir bakıma kendimi hazır hissettiğimi söylemeliyim ama..."

Yutkunurken onu izliyorum, "Her zaman diğer taraf kontrolü ele geçirmekle tehdit ediyor."

Boştaki elimle yanağını okşuyorum ve küçük bir irkilme fark ediyorum ama elim tenine değerken dudaklarındaki küçük gülümseme hiç kaybolmuyor. "Ben Seni o parçandan kurtarabileceğimizden emin değilim ama sana yardım etmek için elimden geleni yapmaya hazırım."

"Öyle olduğunu biliyorum. Umarım sonunda buna değer." "Kimin için? Senin için mi?" Ben soruyorum.

"Hayır, senin için."

Başından beri argümanı buydu. Başparmağımı yanağında hafifçe .
"Kaçacağımdan çok korkuyorsun. Calvin, kaçmayacağım.
Her yerde. Dürüst olmak gerekirse, ister bir ömür boyu birlikte olalım, ister bunu atlatmana yardımcı olayım ve yollarımız ayrılsın, benim için her şeye değecek. Her ne kadar bu iki senaryodan ikincisi olmamasını umsam da, bunu senin için bir arkadaş olarak yapabileceğimi kabul etmeye hazırım. Kahretsin, ben olsam başlardım.

Eğer bilseydim yıllar önce yapardım" dedim ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi.

Birkaç dakika hiçbir şey söylemiyor ve ben elimi çekip onun bu kayıp karşısında titremesini ve elimin ona tekrar dokunmak için karıncalanmasını izliyorum. "Eric," diye nefes alıyor. Başımı eğerek ona bakıyorum ve cesaretlendirmek için başparmağımı kolunda gezdiriyorum. "Bir konuda dürüst olmalıyım."

"Her şeyi yaparım" dedim.

"New York'a kadar, sen çocuklara açıldığında ve onların tepkilerini gördüğümde, gerçekten bu yönümün ağır basmasına izin vermedim. O geceden beri kendimi buna kaptırmış durumdayım. Ondan önce de seninle ilgili şüphelerim vardı ama sen onları hiç doğrulamamıştın. Evet, geçmişte beni öpmüştün ama bir parçam bunu senin meraklı ya da biseksüel olduğunu düşünerek rasyonalize etti. Elbette, yıllardır sana karşı bir şeyler hissediyordum - ama bunları nasıl işleyeceğimi bilmiyordum - ama..." Duraklıyor.

"Ne düşüneceğimden emin olmadığın için mi onları kilitledin?"

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Diğer şeylerin yanı sıra. Erkeklerin ne diyeceği, ne düşüneceği konusunda endişeliydim. Aslında hâlâ endişeleniyorum."

Ona gülümsüyorum. "Ben olsam onlar için endişelenmezdim. Benimle gördün, şimdi bile. Tanrım, o tur otobüsüne binmenin pek çok şeyi değiştireceğini biliyordum ama olayların bu şekilde gelişeceğini hayal bile edemezdim," diyorum ona.

"Nasıl yani?"

"Peki, Talon ve Kyle?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve o da sırtıyor.

"Hayır, bunun olacağını kesinlikle tahmin etmemiştim," diye onaylıyor.

"Hayır, ben de bilmiyordum, ama Addison gelmeseydi bu ikisinin birbirleriyle birlikte olmayı düşüneceklerinden de pek emin değilim. Aslında Addison'a pek çok şey için teşekkür etmeliyiz."

Başını bana çeviriyor, açıklamamı istiyor. Daha önce yaptığım gibi, ama karşılığında ben de ona çok sert bir bakış atıyorum. O da gülüyor. "Evet, sanırım. Dex ve Raine - Addison bizimle gelmeseydi, Raine New York'a hiç gelmeyecekti."

"Tori ve Rusty."

"Tanrım, bu ikisinin..." diye kendi düşüncelerine dalıyor.
"Ve eğer beni ortaya çıkmam için cesaretlendirmeseydi..."
"Burada oturuyor olmazdık," diye bitiriyor. "Kesinlikle," diye katılıyorum.

Ben önce birkaç dakika sessizce oturduk. Beni durdurdu ve Eğilip dudaklarını yumuşak, 'gitme' der gibi bir öpücükle dudaklarıma yaklaşıyor. Onun temasıyla başım dönüyor. "Üzerime bir şeyler giyeceğim." Koltuktan kalkıp yatak odama doğru giderken ona gülümsüyorum. Dışarı çıktıktan sonra Onun varlığının bilinciyle kocaman, rahatlatıcı, temizleyici bir nefes alıyorum ve ciğerlerime mümkün olduğunca çok hava çekiyorum.

Calvin'le birlikte gelen büyük bir ağırlık var, hiç beklemediğim bir ağırlık, ama her şey birdenbire mükemmel bir anlam kazanıyor. Benim neden bir hamle yapamadığım, onun neden kendi başına bir hamle yapmadığı anlam kazanıyor. İkimizin de birbirimiz için bir şeyler hissetmesi, benim duygularımın tek taraflı olmadığını doğruluyor ve bu da beni rahatlatıyor. Bu ilişkinin bir nedeni ya da sebebi olmadığını biliyordum. asla karşılık vermeyecek birine karşı duygular beslemem.

Jess ve ben bu konu hakkında defalarca konuştuk. Birine karşı bir şeyler hissettiği, onun için neredeyse her şeyi yapabileceği, ancak ona bok gibi davranıldığı ve yıllar sonra ona gerçekten aşık olduklarını ancak bununla nasıl başa çıkacaklarını bilmediklerini durumlar yaşamıştı. Ona bunun zorunda olmadıkları için olduğunu söylemiştim. Kendinden o kadar çok şeyi isteyerek vermişti ki, erkekler bunun için uğraşma ihtiyacı hissetmemişti. Bu, o gidene kadar böyleydi, sonra birdenbire yüzeyde görünenden çok daha fazlası olduğunu anladım.

Bir bakıma, bunca zaman Calvin'le de böyle oldu. Ben ona istese de istemese de kendimden parçalar veriyor ve vermeye istekli olsam da, o bunları nasıl işleyeceğinden, nasıl idare edeceğinden emin değildi, ama bu arada o da aşık oluyordu.

"Saçını , değil mi?"

Sesi beni sıçrattı. "Ne? Hayır, ben sadece..." Sırıttıyor. "İyi misin?"

Cevap gülümsemem büyük ve parlak. "İyiden de öte. Sanırım dünden bugüne kadar olanları sindirmek için kendime hiç zaman tanımadım. Bunun yerine onu gömdüm, üzerine sarhoş oldum ve şimdi aslında yıllardır hissetmediğim özgür hissediyorum ve bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum," diyorum ona içtenlikle.

Duygularım söz konusu olmadığı sürece onunla her zaman yapabildiğim bir şey. Çil yüzlü utangaç bir gencin hoşlandığı kızla konuşması gibi. İlk kez.

Yatağımın ayak ucuna bana "Bunu sandığından daha iyi anlıyorum," diyor.

Onu yatağымda görmeyin heyecanı içime işlerken ürperiyorum. Yalan söylemeyeceğim, geçmiş ve tedavisi hakkında tüm bu konuşmalar; her şey bunaltıcı ve çok korkutucu, ama Calvin'i yatağымda otururken görmek sikimi yeniden kıpırdatıyor. Yutkunuyorum. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Bana söylemenin omuzlarından bu yükün bir kısmını alacağını umuyordum."

Şehvet dolu bakışları benimkilerle buluşmadan önce eğip ellerini birbirine kenetlerken gülümsüyor. Hay sikeyim. Emin değilim, ama sanırım saklamaya çalıştığım tepkimi yakaladı ve yüz hatları değişti ve tavrı beni şimdiki zamana ve fantezilerimden uzaklaştırmaya yetecek kadar değişti. "Dürüst olmak gerekirse, böyle olacağını bilseydim," diye ikimizin arasında işaret ediyor, "sana yıllar önce söyledim." Sonra başını sallıyor. "Sonra tekrar, belki de değil. Sanırım senin ortaya çıkman içimdeki canavarı uyandırdı, kendime, kim olduğuma ve kim olmak istediğime daha sert ve daha uzun süre bakmamı sağladı."

"Bütün bunları benim açılmam mı yaptı?" Sonunda tişörtümü düzeltip başımın üzerine çekmeyi başarırken soruyorum.

İç geçiriyor ve elbisemi vücudumdan aşağı çekerken gözlerim onunla buluşuyor, dudaklarında yine o küçük sırıtış oynuyor ve ben gerçekten kızarıyorum. "Bu hiç adil değil," diye mırıldanıyorum.

İşte o zaman ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor. Ne yapacağından emin olamayınca, dolap kapıyla aramda küçük bir geri adım atıyorum. Hâlâ bana doğru geliyor. "Hayır, değil" diyor usulca, vücudu bana yaslanmadan ve dudakları sıkıca dudaklarıma yapışmadan önce.

Elleri karnımdan yukarı kayıyor, tişörtümü tekrar yukarı itiyor. Elleri sıcak ve pürüzlü, daha yükseğe tırmanırken etimi yoğuruyor ve nefes nefese kaldığımda dilini ağzımın içine kaydırıyor.

Daha önce yaptığım gibi ellerimi ön kollarına koyup omuzlarına doğru kaydırıyorum. Titriyor ve bunun yanlış bir şey için olduğundan endişeleniyorum. Bu yüzden hareket etmeyi bırakıyorum. Dudaklarını dudaklarımdan çekiyor ve ben bu kayıp karşısında titriyorum. "Durma," diye fısıldıyor ve nefesi çenemi okşuyor. İsteğini kabul ediyorum ve ellerimi kollarında gezdirmeye devam ediyorum, omuzlarına, sonra göğsüne doğru gidiyorum.

Parmaklarımın meme uçlarından birinin ve oradaki piercing'in üzerinde gezindiğini hissediyorum.

Titriyor. Donup kalıyorum ama elini başımın arkasına götürüp beni dudaklarına doğru çekerek beni cesaretlendiriyor. "Ahh," diye inliyorum ağzına doğru ve hafifçe geri çekiliyorum. "Kontrol sınırlarımı zorluyorsun Calvin," diye nefes alıyorum.

"Biliyorum," diye karşılık veriyor ve beni bir, iki ve üçüncü kez iffetli şekilde öptükten sonra başımı bırakıp bedenimden tamamen çekiliyor.

Vücudu kilitleniyor ve insanlar sürekli yeşile dönmekle ilgili şakalar yapıyor ama ben Calvin'in kelimenin tam anlamıyla yeşile dönmesini ve alnında terle solgunlaşmasını izliyorum.

Calvin'in tualete şiddetle kustuğunu duyduğumda, "Kahretsin," diye küfrediyorum içimden. "Siktir! Kahretsin! Lanet olsun! Kahretsin." Yavaşça banyo kapısına doğru yürürken aklıma gelen tüm küfürleri nefesimin altında .

"Yapma. Lütfen," diye yalvarıyor nefesleri arasında.

"Gitmemi mi istiyorsun?" Şiddetle başını sallar.

"Sadece orada kal." Sesi acı dolu, son kez böyle bir karşılaşma yaşadığımızdan daha yumuşak, ama sesinde bunu duyabiliyorum. Şu anda kendinden gerçekten nefret ediyor ve bu beni en çok inciten şey.

"Tamam." Sesimden kendi üzüntümü ve acımı gizleyemiyorum. Elimden geleni yaptım ama işe yaramadı.

Yavaş yavaş kasılmaları ve öğürmesi azalır, ancak orada kalır, büyük ciğerler dolusu hava çeker ve rengi geri gelir.

Onu harekete geçirecek, tetikleyecek ne yaptığımı bilmek için biraz endişeliyim ama önce iyileşmesine izin vermek en iyisi olabilir.

chapter
22
calvin

SIKTIR! Siktir! Siktir!

Çok .

Kustum, panikledim, lanet olsun, beni neyin tetiklediğini bile bilmiyorum.

Tuvalete eğildikçe nefes almam kolaylaşıyor ama kalkmam lazım. Ya özür dileyeceğim ya da gideceğim.

"Eğer kapıdan kaçmayı düşünüyorsan, bunu unutabilirsin. Sana izin vermeyeceğim," diyor bana kapı pervazındaki tüneğinden.

Aklımdan geçenleri nereden biliyordu... Ona bakıyorum, onun Yüz endişeyle yumuşamış ama yüz hatlarında en ufak bir acıma belirtisi yok, hem de hiç. Aslında, sadece hayranlık ve endişe var.

"Seni çok ." Sesi yumuşak ve kırılgan.

Sifonu çekmeden önce başımı sallıyorum ve başımı dizlerime doğru indirerek yavaşça kapağın üzerine kayıyorum.

"Sonra ne oldu?"

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim," diyorum ve onu portaldan uzaklaşıp küvetine doğru birkaç adım yürürken yakalıyorum, küvetin kenarına , bana bakıyor, ama aramızda çok mesafe var. Bilinçaltımda ellerimle oynamaya başlıyorum.

"Bunu bir düşünün lütfen. Ne yaptığımı gerçekten bilmek istiyorum." Sesinde utangaç bir masumiyet var ve bu kalbimi burkuyor.

"Bir şey yaptığını sanmıyorum Eric. Kendimi tamamen kaptırmıştım, o ki sertleşmeye başlamıştım..." Düşüncenin peşini bıraktım.

"Sen karşı da dün gece olan buydu."

Başımı sallıyorum. "Ben de daha önce sertleştim ve aynı tepkiyi vermedim. Sanırım kontrolünün sınırlarını zorladığımı söylediğinde

aklım başımdan gitti, benden kaçtı ve..." Derin bir nefes alıyorum, "Kendimi tutamadım. O kadar hızlı üzerimden geçti ki..."

Yüzü üzgünleşir. "Çok üzgünüm."

"Dur Eric, lanet olsun, böyle yapma, hayal gücüme yardım edemezsin," diyorum ona aceleyle.

"Biliyorum, ama eğer bir şey söylemeseydim..." "Bunu yaptığına sevindim."

Öfkelendi. "Ama bak ne oldu, eğer bir şey söylemeseydim buraya gelmek zorunda kalmayacaktın ve..."

"Tamam, orada durman gerekiyor," diyorum ona sertçe ve şu anda hissettiğimden daha büyük bir güçle. Aslında, şu anda daha önce hiç olmadığım kadar zayıf hissediyorum ve nedenini tam olarak anlayamıyorum. "Sana böyle şeylerin olacağını söylemiştim ve benimle yumurta kabukları üzerinde yürümeni istiyorsam lanetleneyeceğim." Terli avuçlarımı uyluklarıma sürterek yapışkan hissi gidermeye çalışıyorum. "Şu anda içimde devam eden savaşı tam olarak tarif edemem ama sanırım denemeliyim." Başını sallayışını izliyorum. "Hiç yeni bir araba almak ya da bir şeyi gerçekten çok istemek gibi bir konuda kendinizle savaştığınız oldu mu?"

Önerimi değerlendirirken izliyorum, şüphesiz bu düşünce sürecine sahip olduğu bir zamanı düşünüyor. "Ya da belki neyin daha önemli olduğuna karar vermek? Hmm," diyorum mırıldanarak. "Ya da yüz doları nasıl harcayacağıma "Bunun bir anlamı var mı?" diye elimi başımın üzerinde gezdiriyorum. "Evet, öyle ve evet, ben de daha önce o yollardan geçtim" diyor kendinden emin bir şekilde. "Tamam, o zaman bunu al ve bir zaman sınırı koyarak Mavi mi yoksa sarı arabayı mı alacağıma karar vermek gibi bir şey." Benimle alay ediyor ama sırtıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Anladığını başıyla onaylıyor. "Tamam, diyelim ki karar vermek için yirmi saniyen var ve bu yirmi saniyenin sonunda ikisi de tamamen yok oluyor?"

"Tamam, nereye varmaya anlıyorum. Temelde bana savaşının aklın ve kalbin arasında olduğunu mu söylüyorsun? Kalbin aramızdaki ilişkiyi istiyor ama aklın partinin tadını çıkarmana izin vermiyor."

Başımı sallıyorum. "Aradaki fark şu ki, yirmi saniyenin sonunda önümde duran karar her ne ise illa ki yok olmuyor, ama karar vermek yerine tüm vücudum tepki veriyor, kilitleniyor, terliyor, daha önce hayal bile edemeyeceğiniz şekilde panikliyorum. Bu kararı vermediğimde böyle oluyor. Seçmek benim için her zaman daha kolay olmuştur. mavi araba, güvenli ve etkili olan, düzenli olarak seyahat edilen rota

ve gitmek. Söz konusu sen olduğunda, en güvenli yol benim gitmek istediğim yol değil. Sana giden yolda ilerlemek istiyorum ama kafamın içinde engellerle karşılaşıyorum. Ama sadece kafamda. İşler yatıştığında ve kalbim seni üzmemekten, seni incitmekten korkmaya başlıyorum."

"Beni incitmeyeceğinizi size nasıl kanıtlayabilirim? Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığım için durumunu tam olarak anlayamasam da, bana karşı kötü niyetli olmadığını anlayabilirim ve biliyorum. Bazen başka seçeneğiniz olmadığını. Bunu size nasıl kanıtlayabilirim?"

Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Zaten ."

"Güzel. Şimdi gel bakalım." Ayağa kalktı ve tutmam için elini uzattı.

o.

"Henüz dışarı çıkmaya hazır değilim."

"Kim dışarı çıkmakla ilgili bir şey söyledi ki? Hadi," dedi tekrar ve ben Elimden bir şey gelmiyor ama elini tutuyorum. Ayağa kalkarken beni sabitliyor ve beni yatak odasına, yatağın en sevdiğim tarafına götürüyor. "lütfen," diyor ve ben de oturuyorum, ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Neden biraz uzanmıyorsun? Hâlâ oldukça solgun görünüyorsun ve açıkçası, daha önce de böyle şeyler yaşandıktan sonra, ya içkiden ya da

Benden , bu yüzden vücudunun ne yaptığını bilmiyorum."

Gülümsedim, "Uzanmak iyi olurdu." Ayakkabılarımı çıkardım ve .

Bana katılmasını istemeyi çok istiyorum ama şimdilik gitmesine izin vermemin benim için daha uygun olacağını düşünüyorum. Yatağının ayak bir battaniye çekiyor ve gitmeden önce üzerimi örtüyor. "Eric?"

Bana geri döndü. "Evet?"

"Teşekkür ederim."

Gülümsüyor. "Bir değil. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

"Teşekkürler."

chapter 23

eric

Calvin'i odamda dinlenmesi için bıraktım. Olanlar yüzünden çok hırpalanmış görünüyordu ve ironik bir şekilde, sanırım onu fiziksel olandan çok duygusal yönü etkilemişti. Kendine hakim olamadığı için çok üzgün görünüyordu ve bunu görmek içimi parçaladı.

Dr. hakkında herkesin işine karışmadan önce Casey'e mesaj attım.
V.

Eric'ten Casey'e: Dr. V'yi dikkate almayın. Bana bilgiyi Calvin verdi.

Oturma odamın köşesindeki sehpadan bas gitarımı alıyorum. Çalmak bana her zaman rahatlık ve sakinlik hissi verir ve bana düşünme şansı tanır. Calvin'in yatağında yatıyor olduğu gerçeğini görmezden gelmem için de yeterli olabilir. Bu düşünce omurgamdan aşağı bir heyecan ürpertisi gönderiyor.

Düşünmeyi bırak, diye içimden kendimi azarlıyorum. Bunu düşünmek sadece durumu daha da kötüleştirecek.

Hiçbir şeye kaşlarımı çatmıyorum. Haklıyım elbette ama çok zor. Evet, tamamen o noktaya geldim. Başımı sallıyorum ve telleri tıngırdatıyorum. Bu gitar turneye çıktığımızdan beri hiç çalınmamış ve akordu fena halde bozuk.

Tam onu bitirmiştım ki, telefonum bir mesajla çaldı.

Casey'den Eric': Endişelenme, henüz bir şey yapmamıştım. Orada her şey yolunda mı? Bu gece dışarı çıkıyor musun?

Ona cevap veriyorum:

Teşekkürler, burada her şey yolunda, uzun hikaye. Cal akşam yemeği için dışarı çıkmak istiyor ama bu gece içmeyi planlamıyor.

Casey'den Eric'e: Bana nerede ve ne zaman olduğunu söyle, sessizce orada olacağım.

Gerek yok. Sadece o, ben ve akşam yemeği. Bence bu şekilde devam etmemiz en iyisi. Onu evde kalıp yemek yemeye ikna etmeyi umuyorum.

Casey'den Eric'e: Bu fikri daha çok sevdim. Kuralları biliyorsun.

Eric'ten Casey'e: Kuralları siktir et, endişelenmen gereken biz değiliz.

Casey'den Eric'e: Endişelenmek hakkında kim bir şey söyledi?

Gözlerimi deviriyorum ve telefonu masanın üzerine bırakıyorum. Ayar işimi kontrol etmeye geri döndüm ve çalmaya başladım. Hiçbir şeye bağlı değilim, bu yüzden

ses daha sessiz. Duymak istediğim ya da ihtiyacım olan rahatlatıcı notalar değil ama Calvin'i rahatsız etmek istemiyorum.

Ona kontrolümün sınırlarını zorladığını söylediğimde yalan söylemiyordum. Kahretsin, beni çok . Üzerinde çalıştığımız yeni şarkılardan bazılarını çalarken sadece bunu düşünmek bile sikimin seğirmesine neden oluyor.

Acaba Calvin'in kontrolü ele almasına izin verseydim, onun için gerçekler ortaya çıkmadan önce ne kadar ileri gidebilirdik? Biliyorum ki içinde bir yerlerde, bir erkekle birlikte olmaktan çok incinmek, tecavüze uğramak ya da saldırıya uğramakla ilgili endişeleri var, en azından benim edindiğim izlenim bu. Bir erkekle birlikteyken daha kolay vakit geçiriyor.

ama bu kontrol değişirse, o da değişir. Bunu kısa bir süre önce beni korkuttuğunda fark ettim. Korkularını ateşleyeceğini bilmeden ona çok açık bir şekilde tetikleyici olan bir şey söyledim.

Yarın Dr. V. ile bu konuyu konuşacağıma söz veriyorum. Cal ile geçirdiğim zaman arttıkça giderek kısaldığını düşündüğüm bir sohbet. Daha fazla O ve ben konuştukça, onun zihninde neyin işlediğini anlamak benim için daha kolay oluyor. Hiç şüphesiz hayatı boyunca ona çok kötü şeyler gösterildi, belki de şimdi ona iyi, daha yumuşak, daha gerçeğe yakın bir şeyler göstermenin zamanı gelmiştir.

Anneme ilk açıldığım zamanı hatırlıyorum. beri biliyordu, annesinin sezgileri devreye girmişti ve biliyordu ama korkuları mantıklıydı. Denver'da büyürken, gey olmanın diğer pek çok yerde olduğu kadar sık saldırıya uğramadığı yeterince açık gey alanı, barı, topluluğu vardı. Nefret suçları kesinlikle nadir olmasa da, yereldi. Ama annemin korktuğu şey bu nefret suçlarıydı. Endişeliydi.

Okulda ya da başka yerlerde eşcinsel olduğumu açıklarsam alay edileceğimi, dövüleceğimi ya da başka türlü zorbalığa düşündüm. Gerçi lisede zorbalığa uğramamın sebebinin eşcinsel olmam olmadığından oldukça eminim.

Diğer çocuklardan farklıydım, çok farklıydım. Uzun boyluydum, geniş omuzluydum, bir defans oyuncusu yapısına sahiptim ve boyum tam olarak uzayıncaya kadar . Bu konuda hiç şüphe yok. Her zaman iri bir adamdım, ancak lise ilerledikçe spor salonuna gittim, çalıştım ve işler nihayet bundan sonra değişmeye başladı. Hiçbir yere uyum sağlayamasam da olduğum kişiydim ve bunu kabul ettim.

"Neden durdun?"

Arkamdan Calvin'in sesini duyunca . "Hey," bas gitarımı yere bırakıp ona doğru dönüyorum, "Daha iyi misin?"

Bana gülümsüyor. "Öyleyim," diyor kanepenin etrafından yanıma otururken. "Neredeydin?" diye soruyor bana.

"Ah, geçmişe geri döndüm." Yüzümü ovaladım.

"Anlat bana?" Sesi yumuşak, bir bakıma rahatlatıcı.

Homurdanıyorum, "Anlatacak pek bir şey yok aslında."

"Yine de duymak isterim." Bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Aileme ne zaman açıldığımı, ve bunun gibi şeyleri düşünüyordum."

"Ne oldu... ailene söylediğinde?"

Kanepede dönüp ona bakıyorum, bacağımı yukarı çekip kolumla sırtımın birleştiği köşeye yaslanıyorum. "Annem biliyordu, muhtemelen uzun zamandır benden önce. Ama korkmuştu."

"Ne hakkında?" Sesi hâlâ yumuşak, şimdi merakla karışık.

"Sanırım bunu yapmak için kötü bir zaman seçmiştim. Açılmamdan önceki aylarda birkaç nefret suçu raporu . Sanırım her şeyden çok benim güvenliğimden korkuyordu," diyorum ona dürüstçe.

"Peki ya baban?"

Kıkırdıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, beni duyduğunu sanmıyorum. O bir işkolikti.

Evde olduğundan daha fazla dışarıdaydı ve evde olduğu zamanlarda da genellikle Müşterilerle, asistanıyla ve ofisle telefonda konuşuyordum ve evet, evimde bir karmaşa vardı. Sonunda eve ilk işimi getirdiğimde 'erkek arkadaş'."

"Sonra ne oldu?"

"Babam sadece güldü, omuz silkti ve hayatına devam etti. Onunla bir tür tartışmaya girmedik. Gerçi hiçbir zaman sözlü olarak

Beni desteklemek ya da desteklememek konusunda öyle ya da böyle, bence o sadece bir tür yuvarlandı. Bazen bunun bir evre olduğunu, büyüyünce geçeceğini düşünmüş olabilir mi diye merak ediyorum." Omuz silkiyorum. "Eğer düşünürsen, biraz büyüdüm. Ama bu her şeyden çok gösteriş içindi. Öte yandan annem sürekli bana erkekleri soruyor, kiminle tanıştığımı, ne zaman Evden biri, bunun gibi şeyler." İtiraf etmeden önce derin bir nefes alıyorum, "Senin hakkında bir şeyler biliyor. Son birkaç gündür senin hakkında öğrendiğim şeyler değil ama - kahretsin, bunları içinde tutmak çok zor." Bir ses çıkardım mizahsız bir kahkaha attı. "Bir şeyler olduğunu biliyordu ve ben de ona senden bahsetmeden edemedim."

"Beni soruyor mu?"

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "kadar değil. Bir keresinde New York'tan kısa bir süre önce onunla kısa konuştum ve ona bu konuyu kapatmasını söyledim. Stresliydim, çocuklara en iyi nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum ve kötü bir zamanlamaydı. Daha sonra ondan özür diledim, ancak o noktada gerçekten umudunu kaybetme."

Koltuğa yaslanırken elini nazikçe bacağıma koyuyor. "Umarım tamamen pes etmemişsindir." Sesi endişeyle doluydu.

"Hayır, Calvin, yapmadım. Aslında, bu konuda ilerlediğimizi düşünmek istiyorum..." Tereddüt ediyorum, "biz".

Bana gülümsüyor. "Ben de."

Ona daha önce olanlarla ilgili ifşaatımı anlatma konusunda içsel bir tartışma oyunu oynuyorum ama belki de bu tartışma için en uygun kişinin Dr. V. olduğuna karar veriyorum. Calvin'e konuyu açmadan önce onun bu konudaki teorisini öğrenmek istiyorum. İçimde haklı olduğuma dair bir his var, ama bunun işleri kolaylaştırıp kolaylaştırmayacağını bilmiyorum.

"Hâlâ dışarı çıkmak istiyor musun?" diye sorarak düşüncelerimi bölüyor. "Hayır," diye başımı sallıyorum, "burada kalmayı tercih ederim."

Tereddüt ediyor, gözleri endişeli ve emin değil. "O zaman gitsem iyi olacak." Ayağa kalkmak için hamle yapıyor ve ben bileğinden tutup onu aşağıda tutuyorum.

"Lütfen kal."

Durdu, bana baktı. ", inan bana, istiyorum, ama..." diye bir nefes verdi, "Bazen bok fırtınasını açtığımda, daha önce olduğu gibi, onu tekrar kapatmak gerçekten zor oluyor. Eğer burada, senin dairende yalnız kalırsak kendimi kontrol altında tutabileceğimden eminim."

"O zaman dışarı çıkalım," diyorum hiç düşünmeden. "Henüz eve gitmene izin vermeye hazır değilim," diyorum ona, sesimdeki inanç dalgalar halinde onu sarıyor ve tavrının değiştiğini, değiştiğini ve kendini düzelttiğini görebiliyorum. Ben de umuyordum. "Yine de dışarı çıkmanın..."

"Buradan gitsem daha iyi olacak."

Birdenbire arkasına saklanabileceği kamusal bir alana ihtiyaç duyduğu izlenimine kapıldım. Kamusal bir şey özel değildir ve kamusal alanda her şey farklıdır. İkimizin arasında bile. Geriye dönüp baktığımda, toplum içindeki tavır ve kişiliği heteroseksüel bir adamın, arkasına saklanacak bir yığın sırrı olan bir adamın gibi. Beynimde dolaşmaya başlayan düşüncelerden sıyrılıyorum, En azından şimdi, içine girmek düşünceler. Ben sadece Kurumda geçirdiği zamanın hala özel hayatından çok kamuoyu önünde onu etkilediğini düşünüyorum ve bunu da silmek için sabırsızlansam da, kamuoyu önünde

imajı kolay kolay . Onunla benim aramda toplum içinde yaşananlar, o kapılardan çıktığımız anda dostluğa dönüşecek.

Bundan korkmam, rahatsız olmam gerekirdi ama aslında bunu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buluyorum ve bunun nedenini tam olarak anlamıyorum. Belki de ben de yakın zamanda bir avuç insana açıldığım içindir ve bu beklediğimden daha kolay olsa da yine de tüm Amerika değil. Bu, 69 Bottles'ın başçısı Peacock'ın halka açık tarafı değil.

Konuşmamızın bir yerinde akşam yemeğine ayrı arabalarla gitmeye karar verdik. Bunun Calvin için biraz daha kolay olacağını görebiliyordum, ancak gecenin sonunda yollarımız ayrılana kadar nedenini tam olarak anladığımı söyleyemem. O kendi dairesine döndü, ben de benimkine.

Akşam yemeği harikaydı, tıpkı eski günlerdeki gibi. Eğlence ve ileri geri şakalaşma, son yirmi dört saat içinde konuştuklarımızın ağırlığının önüne geçti. Sadece bir kez konu açıldı ve o da iyi geceler diyene kadar gelmedi. Sabah Dr. V.'yi görmeyi planlayıp planlamadığımı sordu ve ben de tereddüt etmeden evet dedim. Bu konuda mutlu görünüyordu. Garip olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum; benim Dr. V.'ye gitmemi istiyordu.

Muhtemelen onu kendisinden daha iyi tanıyan bir kişi, ama yine de ben Bana her şeyi anlatabilecek tek adama gidecek kadar sırları bana güvendiğini bilmek büyük bir rahatlık.

Dr. Vincent Rocko, en azından pelş bekleme alanına adım attığımda kapıdaki tabelada yazan buydu. Resepsiyon görevlisi olmamasına rağmen kapıdaki tabelada kendisinin içeride olduğu ve birazdan benimle ilgileneceği yazıyordu. Tamam, özellikle benimle değil ama evet, bana sorarsanız oldukça etkili.

Saat ona on kala i muayenehanenin kapısı açıldı ve yaşlar akan genç bir kadın çıktı, ama doktora teşekkür ettikten sonra hızla geldiğim kapıdan resepsiyon alanını terk etti. Ona bakmamak için elimden geleni yaptım. Yaşadığı birçok şeyi sadece hayal edebiliyorum.

o kapının ardında olanları.

"Eric?" Odanın içinden gelen bariton bir ses duyuyorum.

"Evet, efendim?" Ayağa kalktım ve kadının az önce çıktığı kapıya doğru ilerledim.

"Kapıyı benim için kilitleyebilir misin?"

"Tabii," diyorum tereddütle ve topuklarımın üzerinde dönerek geldiğim kapıya doğru ilerliyorum ve sürgülü kilidi çevirerek kapının eşiğine geri dönüyorum.

"İçeri gelin, kapıyı kapatabilir ya da açık bırakabilirsiniz. Bugün buraya kimse gelmeyecek."

Kapıyı açık bırakıyorum ve onun terapi odası olan daha da büyük, da büyük oturma alanına giriyorum. Oda karanlık, bir terapistin moralinizi yükseltmesi ve size bir şey getirmemesi gerektiği düşünülürse Aşağı. Duvarlar koyu gri, mobilyalar ise siyah ve kahverenginin bir karışımı. Kanepeden koltuğa, birkaç sandalyeye kadar her şey odayı dolduruyor. ve gözlerim filmlerde gördüğümüz o meşhur şezlonga takılıyor. "O şeye aldırmayın. Ben hiç kullanmam," diyor Dr. V arkamdan ve ben de ona dönüyorum.

Adam neredeyse kadar uzun, daha zayıf ama daha az korkutucu değil ve onunla tanıştığımda görmeyi beklediğim en uzak şey.

"Ben Dr. Vincent ya da Calvin'in bana taktığı isimle Doktor V. Sonunda seninle tanışmak bir zevk Eric." Bana elini uzatıyor ve ben de . Sıkı ama sıcak ve rahatlatıcı bir tutuşu var.

"Sizinle tanıştığımı memnun oldum. Sizin hakkınızda bir şeyler bildiğimi söyleyebilmeyi isterdim ama gerçekten bilmiyorum." Bu buluşma için şaşırtıcı bir şekilde çok gerginim.

Dr. V.'nin iç ısıtan gülümsemesi kesinlikle beklemediğim bir teselli oldu. Kanepeye doğru işaret etti. "Bir koltuk kap da başlayalım." Başımı sallıyorum ve kanepeye doğru ilerliyorum, köşeye oturuyorum, ayağımı kalçamın altına çekiyorum ve ona yaslanıyorum. Şaşırtıcı derecede rahat. Büyük boy, çok rahat görünen bir sandalyeye geri dönüş yolunu bulmasını ve önüne yayılmasını izliyorum

birkaç manila dosya klasörü var, hasta . "Sakıncası yoksa Calvin'e geçmeden önce biraz sizden bahsetmek istiyorum." Kurnaz bir şekilde Önüne serilen klasörlerin üzerinden eliyle işaret .

"Bunların hepsi onun mu?" Sertçe yutkunuyorum.

". Ancak hepsi benim değil. Calvin'in uzun bir terapi geçmişi var ve onunla sadece birkaç yıldır birlikte çalışıyoruz. Sonunda onun tüm geçmişi olduğuna inandığım şeyi elde etmem yakın zamana kadar sürdü."

"Kurum da dahil mi?" diye sordum.

"Evet," diye başını sallıyor, "orası da dahil."

Yutkunuyorum, derin bir nefes alırken gözlerimi klasör yığınınından ayırıp Dr. V.'ye çevirecek gücü buluyorum. "Ne yapmak istersiniz? biliyor musun?"

Başını eğiyor, şüphesiz tüm terapistlerin yapmayı sevdiği bir şey. "Bana ne söylemek istersiniz?"

. "Bunu daha önce hiç yapmadım," diyorum ona ve bu doğru.

"Peki, neden kaç yaşında olduğunla, olduğunla, ailenle ve bunun gibi şeylerle başlamıyorsun?"

Yirmi sekiz yaşında Denver'lı olduğumu, ailemin kim olduğunu, ne iş yaptıklarını ve şu anda nerede olduklarını şaşırtıcı ayrıntılarla anlatıyorum. Her şey

Dr. V. ise pür dikkat dinliyor ve birkaç not karalıyor.

"Söylesene Eric, ailene açıldın mı?" soruyor sonunda fil sorusunu.

"Yaptım," diyorum

ona. "Ne kadar

zaman önce?"

Düşünüyormuş gibi bakıyorum, aslında sayıyorum. "Yaklaşık on üç yıl önce, on beş yaşındayken."

"Nasıl aldılar?"

. "Annem muhtemelen önce biliyordu, babam ne inkar etti ne de onayladı. Aslında, eve ilk erkek arkadaşımı getirene kadar dikkat etmediğinden eminim."

"Sonra ne oldu?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey. Babam her zaman bir işkolikti. Sürekli telefonda, eve girip çıkıyor, gibi şeyler. Annem ve ben bugün bile çok daha yakınız ve babam artık emekli oldu."

"Yani açılma konusunda Calvin'den çok daha farklı bir deneyim yaşadınız. Bu sana nasıl hissettiriyor?"

Gözlerimi deviriyorum. "Benim için durum böyleydi, açılma ya da daha 'açık' bir yaşam tarzı sürme konusunda aramızdaki farklar üzerinde dürüstçe durabilir miyim bilmiyorum. Calvin'in aksine benim gerçekten korkacak bir şeyim yoktu."

Parmaklarını çenesinin altında birleştirmeden önce birkaç not alıyor. "Pekâlâ, eminim Calvin hakkında milyonlarca sorunuz vardır."

"Soru havuzum son yirmi dört saat içinde epeyce boşaldı."

Onaylayarak gülümsüyor. "Güzel. Ancak konuştukça daha fazla sorunun gündeme geleceğini tahmin ediyorum. En acil sorularınızdan biriyle başlamanızı istiyorum. sorular."

Bu çok kolay. "Bunu nasıl düzeltebilirim?"

Gülümsüyor, ellerini indiriyor ve başını sallıyor. "Bunu düzeltemezsin." I yüz ifademini düştüğünü biliyorum. "Bu seçimi yalnızca o yapabilir ve sizinhatta benim yapabileceğimiz tek şey onu bu seçiminde desteklemektir."

"Bunu tam olarak nasıl yapacağım?" diye sordum. Onu düzeltemeyeceğimi biliyorum ama düzeltmek istiyorum. kurtuluşu olmak istiyorum ama biliyorum şeytanlarının üstesinden gelme sebebi olmakla yetinmek zorunda kalacağım.

"Bugün burada olmanızın nedeninin bu olduğuna eminim."

"Bunlardan biri, diğeri ise kafasından geçenleri ve paniklediğinde neler olduğunu daha iyi anlamak. Bunu üç kez gördüm ve ilk ikisinde kötü zamanlama ve çok fazla alkolden kaynaklandığını düşündüm, Diğeri de düdü. Gerçi bunu benim yaptığımdan oldukça eminim."

Başını sorgulayıcı bir şekilde eğiyor. "Lütfen bunu neden söylediğinizi açıklar mısınız?" "Çünkü kontrolü ele almaya çalıştım. Beni üç kez öptü.

Bana her şeyi anlattığından beri, her seferinde onun . İlk kez çok yavaş bir ama o bunu başardı ve bu..." Hatırladıkça iç geçiriyorum, "inanılmaz. İkinci kez beni gafil avladığında dairemin kapısını açtı. Bana bir şey olduğu ya da onu arka plana attığım için o kadar korkmuştu ki daireme geldi ve beni gördüğünde neredeyse üzerime saldırdı." Dr. V'nin dudaklarına yayılan gülümsemeyi izliyorum, bu gerçek bir mutluluk, onda görmeyi beklemediğim bir şey. "Üçüncü seferinde, beni takip etmişti.

Üzerime bir tişört giyebilmem için beni yatak odama götürdü ve işler oldukça hızlı bir şekilde kızıştı, yatak odamda olduğumuz gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ona kontrolümün sınırlarını zorladığını söyledim ve o zaman beni kilitledi. yukarı."

"Buna neden olduğunuza dair bir teoriniz var gibi görünüyor. Bunu bana açıklayabilir misin?"

"Bu bana haklı ya da haksız olduğumu söyleyip söylemeyeceğinize bağlı."

"Belki," diyor basitçe.

"Kontrol onda olduğunda her şey daha kolay. Liderliği ele alabilir, durumu kontrol edebilir, zarar göreceği noktaya kadar engelleyebilir."

"Haklısın." Verdiği cevapta son derece gerçekçi. "Calvin ikimizin de saymak ya da analiz etmek istemeyeceği kadar çok kez tecavüze uğradı, bu yüzden onun için kontrolün kendisinde olduğunu bilmek daha kolay durum. Bu herhangi bir şekilde baskınlık veya duruş değil, sadece bu durumda nasıl rahat hissedeceğini bilme şeklidir. Bu onun nasıl

sen ya da herhangi bir erkek olduğuunda aklından geçen sayısız Şeyle uğraşmak zorunda kalacak." Calvin'in başka bir erkekle birlikte olması fikri içime bir hayal kırıklığı titremesi gönderiyor. "Kendini tamamen size teslim edebilmesi için önce size tam anlamıyla güvenebilmesi gerekiyor. Eminim kadınlarla yaşadığı ilişkilere ya da onlarla yaptığı cinsel istismarlara bakarsan, bunların daha kolay olduğunu görürsün.

Çünkü durumu daha kolay kontrol altına alabiliyordu. Söz konusu erkekler olduğuunda, artık bildiği tek Şey kontrol edilmenin nasıl bir Şey olduğudur. Kendinizi onun kontrolüne bırakmak, onun için bu durumu atlatmanın en kolay yoludur.

Bu tarafını. İkinizin potansiyel olarak sahip olduğu Şeyin şimdiye kadar bildiği her Şeyden tamamen farklı olduğunu görmeye başladığında, içinde bir Şeyler değişmeye başlayacaktır. Kendisini ele geçiren karanlıktan kurtulmaya başlayacaktır."

Dr. V.'nin söyledikleri üzerinde düşünüyorum ve daha önceki teorimle, yani bana güvenebilmek için kontrolün onda olduğunu hissetmesi gerektiğiyle ilgili teorimle örtüşüyor. "Bunu ona verebilirim," diyorum yumuşak bir sesle, ama ağzımdan çıkar çıkmaz hissetmeye başladığım derin bir inanç var szlerimde.

"Güzel."

chapter 25

calvin

"Naber, T?"

"Nada, sadece seni akşam yemeğine davet etmek ve eve geldiğimizden beri Eric ya da Dex ile konuşup konuşmadığını öğrenmek için aradım."

"Akşam yemeği mi? Bu gece mi?"

"Evet, Addison yemek yapıyor, herkesin bir araya gelmek isteyip istemediğini görmek istedim."

"Bilmiyorum Talon, bugün biraz zor bir gün oldu." "Nasıl yani?" diye sordu ve soracağını biliyordum.

"Uzun hikâye. Bu konuda sana geri döneyim. Eric mi? Hayır, onu bugün henüz görmedim ama dün gece gördüm."

"Oh?" Sesindeki şoku gizlemek için kötü bir iş çıkarıyor. "Nasıl gidiyor?" diye soruyor bariz bir şekilde.

"Ahh, gidiyor... Sanırım."

Kapımın çalınmasıyla bölündüm. "Ne düşünüyorsun?"

"Hey, seni arayabilir miyim? Burada biri var."

"Hayır, Dex'ten haber aldın mı?"

Yatak odasından kapıya doğru ilerlerken gözlerimi deviriyorum. "Hayır, şimdiye kadar kendini Raine'in yanına kilitlediğinden eminim. Gelecek hafta uçağa binene kadar onu göreceğimizi sanmıyorum."

"Evet, tamam, sana adresi mesaj atarım."

Kapıyı açıyorum ve arkasında Eric duruyor ve yüzüne yayılan içten gülümsemeyle kalbim ısınıyor. "Aslında, ertelemeye ne dersin? Onun yerine yarın akşam?" diye soruyorum.

"Evet, tamam. Her neyse."

"Gerçekten mi? Sızlanacak mısın?"

"Kapa çeneni, hayır, ben... Addie herkesi için biraz heyecanlı."

Başımı sallıyorum, adam cidden kafayı yemiş. "Eric, bu akşam Addison'da yemek yemek ister misin?" Soruyorum ve telefonda Talon'un duyuyorum.

"Bana orada olduğunu söyleyebilirdin, pislik." "Daha yeni geldi, kapımdaydı."

"Oh...oh, şey, siktir. Akşam yemeği sekizde, yedi gibi gelir misin?"

"Addison kışını yırtsın da biz de oturalım diye mi?"

Bir kahkaha attı. "Tamam, iyi, yedi buçukta, daha geç değil."

"Evet, her neyse," diye gülüyorum ve kapatıyor.

Eric'in içeri girmesi için kapıyı daha geniş tutuyorum. "Sanırım bizim bir seçim," diyorum ve o da gülüyor. Telefonum bir mesajla çınlıyor. Talon bana Addison'ın adresini veriyor. Gözlerimi deviriyorum ve telefonumu saklıyorum. Onu öpme dürtüsü dudaklarımı titretiyor. Çok istiyorum ama a; burada olmasına ve b; düşündüğümünden çok daha geç gelmesine nasıl tepki vereceğimden emin değilim.

"Onlarla akşam yemeği kulağa eğlenceli geliyor," diyor ve ben kapıyı kapatıyorum. Biz birbirimize bakarken kocaman, pembe bir fil dairemin yüzde doksanını mesken tutmuş durumda.

"Yani..." Derin bir tereddütle söylüyorum.

"Yani..." diye karşı çıkıyor ve ikimiz de bir şey söylemediğimizde her zaman yaptığımız gibi omzuna vurmak istiyorum ama gergin olma ihtimalini göze alamadığım için bu dürtüye direniyorum.

"Burada olmanızı iyiye işaret olarak kabul edebilir miyim?"

Bana gülümsüyor. "Eğer Dr. V'nin beni senden korkutup uzaklaştıracağını düşündüysen, yanlış bir fikre kapılmışsın. Eğer korkutacağını umuyorsan, bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum." Sesi önce kendinden emin, sonra utangaç bir belirsizliğe dönüşüyor.

"Seni öpmek istiyorum." Sözcükler onları durduramadan, kendimi ondan ne istediğimi itiraf etmekten alıkoyamadan ağzımdan döküldü.

"Seni hiçbir şey durduramaz, Cal."

Ona doğru koşuyorum, kollarımı ona doluyorum ve dudaklarını kendime çekiyorum. Kollarını yavaşça bana doluyor, dudaklarımız dans ederken beni kendine çekiyor. Benim için büzüşen alt dudağını yalıyorum ve dişlerimin arasına alıyorum, nefes alış veriş hızlanıyor ve kolları etrafımda sıkılaşıyor. Dilimi onunkine doğru kaydırıyorum, başım dönüyor, onun sıcaklığına ve sonunda onu tekrar kollarıma almanın ezici hissine kapılıyorum.

Kolları gevşiyor ve elleri sırtım boyunca kayarak bir heyecan gönderiyor. Vücudumun her santimine arzu gönderiyor. bana karşı sertleştiğini hissediyorum ve ben de aynı şekilde karşılık veriyorum. "Siktir," diye homurdanıyorum, sonra da hayatımda hiç hissetmediğim kadar istekle, ustalıklı ve çaresizlikle ağzıma alıyorum. Ne Billy'yle, ne diğer erkeklerle, ne de kadınlarla.

Dilim onunkiyle dans ederken Eric'in elleri tişörtümün altına giriyor. Elimi saçlarına yumruk yapıyorum. Onu kendime daha sıkı, daha sıcak ve daha sert çekiyorum. Bırakmak ve kendimi onun sıcaklığında, yakınlığında kaybetmek ve başka hiçbir şeyin önemi yok, ama geri çekilmeye başlıyorum. İstemediğim için değil.

Böyle ederse ne olacağının belirsizliği. Buna hazır olmadığımı biliyorum.

"Olacak şey tamamen sana bağlı," diyor bana ağır nefes alıp verirken. "Seni hiçbir şey yapmaya zorlamayacağım, bu senin gemin, sen kullanıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" Ondan uzaklaşırken soruyorum. Kızgın değilim, sadece kafam karışık.

"Sanırım konuşmadan önce ikimizin de biraz sakinleşmesi gerekiyor," diyor kollarını yavaşça üzerimden çözerken. Sırtımdan aşağı kayan elleri ürpermeme neden oluyor ve az önceki arzu yeniden alevleniyor.

"Ben iyiyim. Yemin ederim," diyorum ona. Bu doğru. "Seni her öptüğümde daha da içine çekiliyorum, diğer her şeyden daha da uzaklaşıyorum."

"Güzel. Her gün bunu duymayı umuyorum ama dün yatak odamda olanlardan sonra bir şey fark ettim."

"Oh?" Ondan bir adım geri çekiliyorum. Gitmeme izin vermekten çekinmiyor, boşluğun iyi olduğunu, biraz zamana ihtiyacım olduğunu biliyor, yine de kızgın değilim, merak ediyorum.

"Şey," diye benden uzaklaşmaya başladı, "Her şey iyiydi, sıcak ve ağırdı, ta ki sana kontrolü sağlayamayacağımı söyleyene kadar."

"Biliyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, duruşumu genişletiyorum, savunma pozisyonu alıyorum ve o bana kaşlarını çatıyor.

"Ama bence seni tetikleyen şey, durumun kontrolünü kaybettiğini hissetmen oldu. Zihninin bir yerinde, kontrolü kaybetmemin seni incitecek bir şey olacağını düşündün."

Sözleri üzerimden kara bir katran gibi kayıyor, onu öpmekten duyduğum heyecanı bir anda yok ediyor, dün olan şeyin aynısı. Bu his normal

Paniklemek üzereyken, libidom temizlendiğinde. "Beni asla incitmeyeceğini biliyorum."

Odanın diğer ucundan bana küçük bir gülümseme gönderiyor. "Kalbinde bunu biliyorsun ama zihnindeki şey sana farklı bir şey söylüyor, Calvin?"

"Öyle mi?"

"Zihninizin size farklı bir şey söylemesi için hiçbir neden yok. Bu şekilde yeniden programlandın. Zihnin, kontrolü ele geçirmeye çalışan başka birinin sana zarar verecek ya da daha kötüsünü yapacak biri olduğunu düşünüyor." Endişeden kıpkırmızı kesilmesini izliyorum. "Kahretsin, keşke o orospu çocuğunu öldürebilseydim." Ellerin yumruk haline gelişini izliyorum.

"O çoktan öldü," diyorum ona. Gözlerini benimkilere dikti. "Hayır, Tanrım, hayır, ben değildim, ama kesinlikle peşinden gittiği başka biriydi. Benden önce davrandılar," diyorum ona ve bu doğru. Bunu nasıl öğrendiğimi tam olarak hatırlamıyorum ama öğrendiğimi ve ben o testten çıktıktan birkaç yıl sonra onu öldüren adamın duruşmasıyla ilgili bilgileri okuduğumu hatırlıyorum. O anda içimi kaplayan rahatlama ve güven duygusunu hatırlıyorum.

"Dr. V ve ben bunun hakkında konuştuk. Şu anda olması gerekenlerin çoğu senin sorumluluğunda. Kendimi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapacağım, senin izin vereceğim, yolu göstereceğim. Eğer düşünürsen, benim haklı olduğumu, Dr. V'nin haklı olduğunu bilirsin.

Aklandığından beri beni öptüğün onca seferde ne oldu?"

"Hiçbir şey. Seni çok az tepkiyle öpebildim." "Ama şu anda sana doğru yürüsem ne olacağını düşünüyorsun?"

ve seni öptü mü?"

Katran geri geldi, vücudum çıplak bir dondurucudaymışım gibi titremeye başladı. "Sakin ol Calvin, ben... bana bak. Ben buradayım." Sesi sakın, rahatlatıcı ve güven verici. Çamurla savaşıyorum, panikle savaşıyorum ve gözlerinin içine bakar ve yavaş ama emin adımlarla ter kurur, titreme durur ve karanlık kaybolur. Tılsımım. "Daha iyi misin?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. "Dr. V ve ben, sen bana tam olarak, şüphe ve çekince duymadan güvenene kadar, liderliği senin üstlenmen gerektiği konusunda hemfikiriz."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Bana geniş bir gülümseme veriyor. "İnanıyorum. Yapabileceğini zaten kanıtladın. Başlamamız gereken yer burası."

"Bunu ne kadar ileri götürebilirim bilmiyorum."

"Gerekirse kendimi yatağa zincirlerim."

Başımı sallıyorum. "Hayır, hayır, hayır çünkü o zaman ben...siktir, Eric, senden faydalanmış olurum. Ben-" Cümlemi bitirmek yerine yutkunuyorum.

"İstekli olanlardan faydalanamazsın Calvin. Ama henüz o noktada olmadığımızı ve uzun bir süre o noktaya gelemeyeceğimizi biliyorum ve bu sorun değil. Benim için sorun değil," diyor korkutucu bir inançla.

"Ama ben . Tanrım, Eric, musun?" "Neyi anlamıyorum?"

"Seninle birlikte olmayı o kadar çok istiyorum ki... ama... eğer yanında olmazsam buna değmeyeceğini anlayacağından korkuyorum..."

"Şşş, orada dur. Niyetim sadece seni becermek ve çekip gitmek olsaydı Dr. V'ye gider miydin sanıyorsun? Senden tek istediğimin seks olduğunu mu? Tek istediğim bana, erkeklere, kim olduğuna dair korkunu yenmen ve kendi başına gitmene izin vermem mi?"

Donup kalıyorum, sözlerinin beni tüketmesine izin veriyorum, inancının beni bir sıcaklık ve anlayış battaniyesiyle sarmasına izin veriyorum, bunu yapabilmek için duymam bildiğim bir inanç.

"Calvin, eğer işin bittiğinde seni rahatsız eden şeyden kurtulmuş olacaksan, hemen şimdi dışarı çıkıp yüz erkekle yatabilirsin. Eğer bu Buraya geri döndüğünde, ne kadar sürerse sürsün, sana o kadar sahip olabileceğim anlamına gelir ki, çok ileri gitmekten, seni panik noktasına itmekten asla endişelenmeme gerek kalmaz, lanet olsun, şu anda o kapıdan çıkıp gitmene izin verirdim."

Bu açıklama, bu işi yürütmenin bir yolunu bulma kararımın arkasındaki itici güç oldu. O anda ne yaptığımın, nasıl yaptığımın ya da ne zaman yaptığımın bir önemi olmadığını, Eric'in ne olursa olsun yanımda duracağını biliyordum. Bu yeni bilgiyi aldım ve onunla birlikte kaçtım. Onun sözlerindeki inancın beni ne pahasına olursa olsun bu işi yapma noktasına getirmesine izin verdim.

chapter 26

calvin

"Bu karar neden bu kadar zor?" Kimseye sormuyorum çünkü burada bir tek ben varım. Doksan dakikadan fazla bir süredir dairemde volta atıyorum.

Değil, bu kadar zor olmamalı, olmamalı. "Lanet olsun," diye homurdanıyorum.

Onu görmek istiyorum. Onu görmeye ihtiyacım var. Onu deli gibi özlüyorum. Geçen hafta Addison'ın doğaçlama akşam yemeği partisinden sonra yollarımızı ayırdığımızdan beri birbirimizi görmedik. Yarın Denver' ve turumuzun son ayağına gidiyoruz.

Eşya yığınma bakıyorum, çoktan toplanmış ve gitmeye hazır. Ama bu gece burada kalmak istemiyorum. Bu geceyi Eric'le geçirmek istiyorum ama... ürperiyorum.

İçimdeki savaşıyla mücadele ediyorum, kendimi kontrol etmek ve o pislüklerin kazanmasına izin vermemek için savaşıyorum. O lanet doktorlara ve o lanet kuruma kendimden yeterince verdim, bundan bıktım. Gerçekten istediğim şeyden uzak durmaktan bıktım Eric.

Kafamdaki ismi beni teşvik . Sadece onu görmek için değil, onunla aynı yatakta uyumak için de çaresizim.

Bu hafta sonundan, , ileri geri şakalaşmalardan, aramızdaki açık ve çığ dürüstlükten sonra, mantıklı görünüyor, bir sonraki adım gibi görünüyor. Ama bunu yapabilir miyim?

İleri geri volta atmaya devam ediyorum, halımda bir yol açıyorum. Kapıdan uzaklaşan tarafım karanlık, bunu yapmama izin verilmediği, bunu yapmanın yanlış olduğu fikri. Kapıya doğru yürüyen yanım ise buna ihtiyaç duyan, bunu isteyen, ne pahasına olursa olsun bunu arzulayan yanım.

"Sadece geceyi onunla geçireceksin, bu kadar büyütecek ne var?"

Aramızdaki mesajlar zihnimde oynuyor, en az bin kez okuduğum mesajlar... Calvin'den Eric'e: Seni duvara doğru itmek istiyorum.

Bu mesajı göndermek biraz güç gerektirdi. Kendime itiraf etmek, duygularımla hareket etme yeteneğim olmadan, onu dışarı çıkarmak için şeytanlarla çok mücadele etmem gerekti. Ama bir kez dışarı çıktığında, çamurun beni alt ettiğini hissetmedim.

Eric'ten Calvin'e: Sen hazır olduğunda ben de hazırım.

Bu onun basit yanıtıydı. Beni cesaretlendiriyor, bu çetenin başında olduğumu ve bundan sonra olacakların yalnızca bana bağlı olduğunu hatırlatıyordu. Daha çok bir yük gibi görünmeye başlayan bir sorumluluk çünkü bazen sadece her şeyi bırakıp gitmek istiyorum. Beynimdeki saçmalıkları silip atmak istiyorum. saçmalığın tam olarak bu olduğunu biliyorum - saçmalık saçmalık.

Mesaj yoluyla çok fazla şey konuştuk, panik başladığında nasıl hissettirdiği gibi pek çok farklı şey. Bunu ona daha iyi açıklayabildim Çünkü doğru kelimeleri bulabiliyordum, işe yaramayanları düzenleyebiliyordum ve sanırım sonunda anladı. Sanırım ben de sonunda daha iyi anladım. Sanırım sonunda çamurun üstesinden gelmek için ne yapabileceğimi anladım, ancak teoriyi test edemedim.

Kapıdan uzaklaşmak... Kahretsin. Eşyalarını topla ve git. Yükle, yanına al, onun evine git ve... Ürperiyorum ama bu sefer korkudan değil, heyecandan. Ne dair tüm endişelerim kaybolmaya başlıyor.

Eric'ten Calvin'e: Ne olursa olsun, ne kadar sık olursa olsun, asla gitmeyeceğim.

Aslında o metnin ekran görüntüsünü aldım. Almak zorundaydım. Bu gemiyi ileriye götürmek için duymam ya da okumam gereken inanç buydu. Dönüp yığınma bakıyorum. Yazdığı metin kafamın içinde tekrar tekrar yineleniyor.

"Bunu test etme zamanı geldi mi?" Kendime soruyorum.

Teçhizatıma doğru üç adım atıyorum ve ona uzanıyorum. Donup kaldım.

"Ya seni orada istemiyorsa?" İmkansız, kendime söylemeye çalışıyorum. Son beş gündür bunu her gün söylüyoruz, birbirimizi özlüyoruz ama

İkimiz de uzakta kaldık. Otobüse geri dönmeden önce halletmemiz gereken işlerle ilgileniyorduk.

Telefonum her mesajla çaldığında, yutkunuyorum, erkek arkadaşımın bana mesaj attığını bilerek yüzümde okul çocuğu sırtışı olurdu. *O böyle biri mi? Bunu gerçekten ilan etmiş miydik?*

Korku tamamen üzerime yerine, Eric Richardson'ın erkek arkadaşı olma fikrinin heyecanını hissedebiliyorum.

Titriyorum ve tekrar çantalarımı almaya çalışıyorum. Ancak bu sefer geri çekilip, *"Ya şu anda buraya geliyorsa, ya o da aynı şeyi yapıyorsa?"* diye düşündüm. Bir ileri bir geri volta atıyor, buraya mı gelsem yoksa orada mı kalsam diye karar vermeye çalışıyorum...

"Bunu yapamam... Bunu yapamam... Bunu yapamam..." Bu mantra, gaza her bastığımda kafamda çalmaya devam ediyor.

"Arabayı toplamayı başardın, tüm o eşyaları aşağıya sürükledin, daireni kilitledin ve lanet arabana bindin, bunu yapabilirsin."

Şükürler olsun ki arabada kimse yok. Aklımı kaçırdığımı düşünürlerdi. Lanet olası aklımı kaybettim, bu aptalca, beni orada istemeyecek. İçimdeki düşüncelere ve dışımdaki dayaklara aldırmadan evine doğru ilerlemeye devam ediyorum. Lanet arabayı geri çevirecek gücü kendimde bulamıyorum. Onu görmeliyim, onu görmeliyim, belki içeri girip sohbet edebilirim, onunla konuşabilirim, onu görebilirim ve sonra eve geri dönebilirim. Evet, ben de öyle yapacağım. Ben sadece Onu görmek istiyorum. İhtiyaç daha iyi bir kelime.

Her geçen kilometrede, ışıklarda ve dur işaretlerinde onun evine, dairesine daha da yaklaşıyorum. Onu görmeye, ona dokunmaya, onu öpmeye. Titriyorum. İhtiyacım olan şey bu.

Park yerine girdiğimde iblis galip geliyor, geri dönmemi istiyor, burada işim olmadığını söylüyor. Eve geri dönmem gerektiğini söylüyordu ama arabamı park ettim. Arabasını görebiliyorum ve bu iblisi daha da heyecanlandırıyor, beni görmek yoksa gitmiş olacağını söylüyor. Ama gitmedi, burada.

"İçeri gir, merhaba de, belki onunla yemeğe gidersin. Yola çıkmadan önce sadece ikiniz biraz zaman geçirin.

herkes." Yükselen safrayı yutuyorum. İçimdeki paniğin beni yenip eve dönmeye zorlamasıyla savaşıyorum.

Kendimi arabadan dışarı atmayı başardım. Sonra tekrar volta atmaya başladım. Tanrım, burada lanet bir aptal gibi görünüyorsun. Neyse ki dairesi otoparka .

Gitarlarınızı alın ve yukarı çıkın.

Kapı kolunu tutuyorum, sürücü kapısını. Eve gidiyorum.

Kal.

Git.

Kal.

Git.

eric

O öğleden sonra Calvin'e söylediklerimin her kelimesinde ciddiydim. Eğer bu onun şeytanlarını yok edecekse, gitmesine izin verirdim. Bunu yapmakta tereddüt etmezdim. Bu niyetimi olabildiğince açık bir şekilde ifade ettim. Sonra Talon, Addison, Kyle, Beck, Mills, Casey, Rusty ve Tori ile birlikte yemeğe gittik. Yemek sırasında öğreneceğim bir ekip sonsuza kadar bizim olacaktı. Bu benim için tamamen sorun değildi.

Calvin ve ben normal şakalaşma ve eğlence rutinimize geri döndük. Bu bizim için doğaldı ve ona doğru sinsi bakışlarımı engelleyemesem de ve aramızdaki elektriği kesinlikle görmezden gelemesem de, sadece biz olmak daha kolaydı. Dex, bırakılan mesajlara ve diğer şeylere rağmen hiç gelmedi. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum ama sorun değil. Dex ve nerede olursa olsun kendisi olmakta iyi iş çıkarıyor. Addison, Raine'den haber aldığını, her şeyin yolunda olduğunu ve birkaç gün içinde tekrar yola çıktığımızda tura katılacağını söyledi.

Gece akıp gitti; Dr. V ve şeytanları uzak tutuldu. Calvin'in yüzeyinin altında ne olduğuna dair neden kimsenin bir fikri olmadığını şimdi anlayabiliyorum. Zihninin içinde bir şeyler olduğunu asla belli etmiyor ve belki de böyle zamanlarda hiçbir şey olmuyor.

O yemek sırasında bir noktada hem onun hem de benim biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğuna karar verdim. İkimizin de sinirlerimizi yatıştırmak ve Denver'a gitmek üzere tekrar yola çıkmadan önce acil olan işleri halletmek için bir şansa ihtiyacımız vardı. Calvin de kabul etti.

Sonunda Addison'dan sonraki gece Jess'le yemek yiyebildim. Ben Calvin hakkında konuşana kadar her zamanki gibi neşeli ve iyi huyluydu. Ona çok fazla ayrıntı vermedim ama gerçekten neler olduğunu anlamasına yetecek kadarını anlattım. Ona her şeyi anlatmadığım için beni ve anlatmak istesem de Calvin'in güvenini bu şekilde ihlal edemezdik. İkimizin arasında her ne geliyorsa bunun ciddi bir zaman alacağını aramızda tuttum. Ona vermeye fazlasıyla istekli olduğum bir zaman.

Pazar günü geldiğinde, tekrar yola çıkmadan sadece üç gün önce, Calvin ve ben birbirimize sürekli mesaj atıyorduk. Yolun bir yerinde, birbirimizle gerçekten konuşmadan mesajlaşmak ve konuşmakla ilgili bu kedi ve fare oyununa başladık - kelime oyunu yapmak istemedim - ve her mesaj ilerledikçe, o da ben de biraz daha açıldık.

Salı günü, daha fazla dayanamadım. Onu özliyordum. Onu görmeye ihtiyacım vardı, bunun için çaresizdim, bu yüzden Onu şaşırtmak. Yola çıkmak için eşyalarımı toplamayı bitirdim. Yarın gidiyoruz ve ben onun evinden gitmek istiyorum. Birlikte gitmemizi istiyorum.

Planlarımdan onu haberdar etmedim, ki sorun değildi, gerçekten ona sürpriz umuyordum.

"Bavullar, kontrol. Gitarlar, kontrol et ve kontrol et, ekstra ekipman, iki kez kontrol et." Oturma odamdaki eşya yığını gözden geçirip ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olurken kendi kendime konuşuyorum. Yolculuğun bu ayağı kıyaslandığında merhametli bir şekilde kısa, ancak ilk seferden daha fazla şey topladığımı hissediyorum. "Ah, kahretsin," diye homurdanarak yatak odama doğru ilerlemeye başlıyorum.

chapter 27

calvin

Direksiyona birkaç kez vurduktan sonra arabamdan çıkıyorum. Arabayı çalıştırıp gitmek için kendimi ikna etmeye çalışıyor, kalmak için kendimle savaşıyorum.

Kalıyorum, kalmak . Onu görmek zorundayım. Bu dürtü her şeyden daha çok kazanıyor. Sadece onu görmek, onunla konuşmak, onu öpmek için. İç çekiyorum ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Bunu tamamen ve tüm kalbimle yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum.

Arka kapıyı açıp önce bir gitarı, sonra da diğerini çıkardım. Eşyalarımın geri kalanı bagajda ve değiştirilebilir durumda, gitarlar o kadar değil. İlkini sırtımda taşıyorum ve ikincisini taşıırken ellerim titriyor. Endişe seviyem her geçen saniye daha da yükseliyor ama burada lanet bir aptal gibi davranarak geçirdiğim her dakika Eric'le geçirmedığım bir dakika demek. Derin bir nefes alıyorum, arabamı kilitliyorum ve anahtarlarımı cebime koyuyorum.

Derin bir nefes daha alıyorum, arabamın sürücü koltuğuna bakıyorum, bunun doğru seçim olup olmadığını bir kez daha tartışıyorum. "Siktir et," diyorum kendime ve arabadan uzaklaşıp binasının girişine doğru yürüyorum. Turdan önce ailesini görmek için eve gittiğinde dairesine için binasının anahtarı bendeydi ve ona geri vermeyi hiç düşünmemiştim. O hiç istemedi ve ben de geri vermeye hiç gönüllü olmadım.

Güvenlik kapısına ulaşıyorum ve kilidi açmaya gidiyorum. Ellerim deli gibi titriyor ve anahtarı kilide sokmak üç denememi alıyor. Sonunda güvenlik kapısından kurtulup asansöre yöneliyorum. Dairesi ne kadar lüks olsa da, ortak alanlar bakımsız. İkinci kata çıkan merdivenlerden önce sağdaki koridorda, sonra da binanın geri kalanı için ana merdiven boşluğunda posta kutuları var. Sekiz katlı bir bina ve Eric

Yedinci kat. Formda olabilirim ama bu merdivenleri çıkmak bana çok ağır geliyor. Ama yine de onlarla tartışıyorum. Ona ulaşmanın daha uzun süreceğini düşünerek,

Kapısını çalacak cesareti toplamam için bana biraz daha zaman ver.

Bunun yerine asansör için yukarı oka basıyorum ve lanet olsun, çoktan gelmiş. Kader bugün bana karşı, diye içimden geçiriyorum içeri girip yediye basarken. Asansör yedi katı tırmanmaya başlamadan önce kapıların kapanması sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyor. Rakamları izliyorum. tırmanıyor ve paniğim katların her çınlayışında artıyor, ta ki nihayet yediye geldiğinde bip sesi çıkana ve kapılar yıldırım hızıyla açılana kadar. "Siktir," diye inledim. Asansörden inip arabama geri dönebilir, arabamı terk edebilirdim. gitarları arkaya koyup eve gidiyorum. Hareket etmiyorum. Kapılar kapanmaya başlayana ve ben harekete geçene kadar sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca orada duruyorum,

onları durduruyor, iterek açıyor, damarlarımda yeni bir kararlılık dolaşıyor.

İhtiyaç ve arzu, kapının ardında, onun kapısının ardında ne olabileceği korkusuna galip gelir.

Kapısına ulaşıyorum, elimi kaldırıyorum ve geri . "Neden bu kadar gerginim?" Kendi kendime fısıldıyorum. "Sadece Eric." Kalbim çırpınıyor. Elim tekrar kaldırıyorum ama tekrar . Üçüncü denememde kapıyı çalıyorum ama bir kilise faresi bile kapıyı zor açıyor. Derin bir nefes alıp kapıyı tekrar çalıyorum, bu sefer daha sert çalıyorum ve bekliyorum.

Ve bekle.

Cevap yok. Kapıyı tekrar çalmak için kabul edilebilir bir zaman olması gerekirken, burada olmadığı için çıldırmaya başlıyorum. Evet, arabası burada ama bu bir şey ifade etmiyor. Jess ya da Casey ile dışarıda olabilir.

eric

Paleti neredeyse unuttuğuma inanamıyorum. Saçım için renk dizilimim dediğim . Bugün erken saatlerde bir rötuş yaptım, bu yüzden renkler parlak ve Denver için hazır. Ama asla geri . Bu sadece uzun bir On dört kavanoz Manic Panic saç boyası, ayrıca üç boyama fırçası ve iki karıştırma kabı sığan plastik küvet. Bazen yaratıcı oluyorum ve daha canlı renkler istediğime karar veriyorum ya da mavi veya mor gibi aptalca bir şey bitiyor. Bu

Ayrıca saçımı boyamak için ihtiyaç duyabileceğim her şeyi de içinde tutuyor. Evet, biliyorum, saçımı kendim yapıyorum, yapacak başka birini bulmaktan çok daha kolay, özellikle de en azından yoldayken düzenli olarak yapmam gerektiğini düşünürsek.

Banyodan çıkmadan önce, ihtiyacım olan her şeyin yanımda olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ediyorum. İyi görünüyor.

Oturma odasına geri döndüğümde, paleti spor çantama ekliyorum ve kapım çalınıyor. Saatime baktım, saat neredeyse üçtü. "Bu da kim?" Kapıya doğru dönüp kola uzanırken homurdanıyorum. Kapıyı kırbaçlayarak açıyorum ve bana doğru hücum ettiği anda kalbim yerinden fırlıyor, sırtında iki gitar, kolları boynuma dolanıyor ve dudakları garip bir şekilde dudaklarıma değiyor, dişlerimiz çarpışıyor.

Bedenime tırmanırken beceriksiz ve çaresiz. Şehvet ve arzu damarlarımı tutuşturuyor ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum, onu kendime çekiyorum, sakinleştiriyorum, sihirli bir şekilde yapabileceğimi öğrendiğim gibi onu sakinleştiriyorum şekilde. Yerleşmeye başlıyor, vücudu elektrikle uğulduyor, apartmanımı tutuşturmaya yetecek kadar, vücudu ihtiyaçtan sıcak, kendi vücudum yanıt veriyor, aletim kotuma karşı geriliyor ve sertleşiyor. Çaresizce hava almak için geri çekiliyorum. "Yarına kadar bekleyemezdim," diye nefes alıyor dudaklarıma bir kez daha yapışmadan önce. Arzu vücudumun her yerinde patlıyor, kontrolüm kayıyor, onunla birlikte olmak için duyduğum çaresizlik mantıklı düşüncelerden daha ağır basıyor. İşte o zaman işler değişiyor, elleri boynumdan çekiliyor, ama dudakları durmuyor, dişleri alt dudağımı kavıyor, ona açılmam için yalvarıyor ve ben de açıyorum, ona izin veriyorum dilini benimkinin üzerinde kaydırır.

Nefesim kesiliyor, başım dönüyor, kalbim güm güm atıyor, şehvet ve ihtiyaç damarlarımda bir nehir gibi akıyor ve ben durduramıyorum, durduramayacağım. Birden Calvin'in elleri kavıyor, başıma doğru çekiyor, ben de yüzünü bırakıp ellerimi kaldırıyorum ve beni tişörtümden kurtarmaya çalışırken gülümsüyor. Gülümsemesi, tişörtümü çıkarıp bir kenara atmasına yetecek kadar uzun süre öpüşmemize ara veriyor.

Gözleri çıplak gövdemde gezinirken nefesini içine çekiyor, elleri hafifçe yukarı kayıyor, parmakları meme uçlarımda geziniyor, onlardan sarkan halkaları çekiştiriyor. İnliyorum ve dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırıyor. Başım şehvetli bir sisin içinde kaybolmuş, bunu iletme, daha hızlı yapma dürtüsüyle savaşıyor, ama kontrol için bu savaşı kazanmayı başarıyorum, Calvin'in liderliği almasına izin veriyorum, bu birleşmeyi kirliletmek için çaresizim. Buna ihtiyacım var, bunu istiyorum ve en önemlisi o da bunu istiyor.

Kahretsin, son birkaç gündür birbirimizle o kadar çok dalga geçtik ki, işin bu noktaya gelmesine şaşırmadım.

Elleri göğsümün her yerinde dolaşmaya devam ediyor, sonra ağzımın kontrolünü ele geçirirken sırtımda dolaşıyor ve aşağı iniyor. Sikim zonkluyor ve serbest bırakılmak için umutsuzca kotuma doğru geriliyor. Kendini kontrol et Eric, diye azarlıyorum kendimi. Umutsuzca nefesimi tutmaya ve yanan ciğerlerime tekrar hava getirmeye ihtiyaç duyarak öpücükten geri çekiliyorum. Dudaklarım onun öpücükleri yüzünden çiğ ve şişmiş durumda ve gözlerim onun şiş ve nemli dudaklarına takılıyor. Dudaklarımı yalıyorum, Onu tekrar üzerimde hissetmek için çaresizdim.

Beni bırakıyor, gitarlardan birinin üst askısını göğsünden başının üzerine çekiyor. Diğerini çekmeden önce boş sehpalarımın birine koyuyor. "Bu gece burada kalmak istiyorum," diye fısıldadığını duyuyorum. İkinci gitarı başka bir sehpaye yerleştiriyor. Sonra zeminin ortasındaki eşya yığınımına bakıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

Kıkırdıyorum, "Benden önce ."

Gözleri benimle yığın arasında gidip geliyor. "Evime mi geliyordun?" Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor ama sonra ikimizin de aynı planı yaptığını fark ediyor.

"On dakika daha beni kaçırabilirdin," diyorum ona sırtarak.

"O zaman daha hızlı olduğuma ." Arabayı çekmeden önce bana tekrar gülümsüyor.

tişörtünü kafasına geçirdi. "Bunun ne kadar ileri gideceğine dair söz veremem." Ses tonu üzgün. "Ama denememekten yoruldum."

Gözlerim yaşlarla dolsa da taşmıyor ve ağzımı bir kez daha talep ettiğinde coşkuyla başımı sallıyorum.

Eric'i öpmek, ihtiyacım olan şey buydu. Zihnim sakinleşti ve Ona duyduğum arzu beni ele geçiriyor. Şeytanlarımı bir kenara itiyor. O benim tılsımım ve bunu atlatmamı sağlayacağını bildiğim tek kişi. Öpüşmemizden geri çekiliyorum ve o da alnını benimkine yaslıyor, ikimiz de tekrar merkezimizi buluyoruz, nefes alış verişlerimiz normale dönüyor, en azından dönmeye çalışıyor. "Seni çok özledim," diyorum ona kısık bir fısıltıyla.

"Aynen," diyor ve ben de gülümsüyorum.

Kapıyı açtığında sadece kısa bir süre tereddüt etmiştim, bugün ikimizin de aynı niyete sahip olabileceğimizi anlamam için oturma odasında benimkine benzer bir yığın görmem yeterli oldu. Tüm bunların ortaya serildiğini görmek beni ona çarptırdı. İkimizin de aynı şeyi istediğini biliyordum.

"Gece kalacak mısın?" diye usulca nefes alıyor ikimizin de kesik kesik nefesleri yavaşlamaya başlarken.

"Lütfen?" Karşı çıkıyorum.

Biraz daha dik duruyor, eli rahatlatıcı, omurgamı titreten bir şekilde kollarıma sürtünüyor. Anında duruyor ve ben gülümsüyorum. "Ben iyiyim," diyorum ona ve cevap olarak gülümsemesi odayı aydınlatıyor. Elini omzumdan çekip nazikçe parmaklarımın arasına alıyorum ve geri çekilip onu da yanıma alarak koridorda ilerliyorum.

"Emin misin?" diye soruyor sesindeki endişeyle.

"Size söyledim, bunu ne kadar ileri götürebileceğimi bilmiyorum ama denemeye kararlıyım."

Yatak odasının kapısını iterek açıyorum ve onu içeri götürüyorum. Aramızda biraz gariplik , ikimizden birinin bu noktada nereye gitmesi gerektiğinden emin değilim ve benim için düşünebildiğim tek şey onu tekrar öpmek, bu yüzden ben kapıyı arkamızdan kapatıp onu kapıya doğru bastırdım. Elini bıraktım.

Parmaklarımı kollarında, , yakasında ve göğsünde gezdiriyorum. Titriyor ve meme uçlarının koyu kahverengi disklerinin dokunuşumla büzüştüğünü görebiliyorum ve onda uyandırdığım heyecanla nefes alış veriş i gerginleşiyor. Bunu ona yaptığımı, durumu kontrol etmeme izin verdiğini bildiğim için tekrar titriyorum.

Eğilip göğsünün ortasını öpüyorum ve usulca inliyor. Verdiği tepki beni teşvik ediyor, içimde daha önce hissetmeme izin verdiğim her şeyden daha güçlü bir ihtiyacı ateşliyor. Adem elmasının hemen altındaki o tatlı noktayı bulana kadar onu yukarıya, boynuna doğru öpmeye devam ediyorum ve o inliyor. Elleri seğiriyor. Biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı olduğuna karar vererek bileklerinden tutup ellerini kalçalarım a doğru çekiyorum, ihtiyacı olan tek cesaretlendirmenin bu olduğunu umuyorum.

Elleri yanlarımda gezinmeye başlamadan önce kısa bir süre tereddüt ediyor ve tüylerim diken diken oluyor. Meme uçlarımda halkaların etrafında sertleştiğini hissediyorum ve o tanıdık ağrı aletimde alevleniyor ve sertleşmeye başlıyor. Uzanıp ağzını ağzıma alırken inliyorum, dilimi onunki boyunca kaydırmak için bir an bile kaybetmiyorum, onu kendime doğru tutuyorum, ellerim vücudunda dolaş ıyor. Onun zevkten titreyişi benimkiyle eşleşiyor ve ikimiz de birbirimizin içinde sürükleniyoruz.

Şehvet, arzu ve çaresizlik, hissedebileceğim diğer her şeyin önüne geçiyor. On yılı aşkın süredir hissetmediğim bir ihtiyaç ereksiyonumu daha da sertleştiriyor, özgür olmak için çaresizce kotuma bastırıyor ve geriyor. Bilinçli bir düşünce olmadan ellerimin güne ye, karnının üzerinden aşağıya doğru kaymasına izin verdim.

pantolonunun düğmesi. Öpüşmemizden geri , ağır göz kapaklarının aras ından sessizce izin istiyorum ve o da anlayışla başını sallıyor.

Pantolonunun düğmelerini yavaşça açıp fermuarını indiriyorum. Görmek için çaresiz

Beni bekleyen paketi. Elimi içeri kaydırıp sikini tutuyorum. Nefes alıp vermesi durdu ve başını kapıya gözleri doldu. Bana boynunu açması ihtiyacım olan şeydi ve onu yaladım, öptüm ve

Çenesini, boynunu ve omzunu kemiriyorum. Kot pantolonunu, sikini serbest bırakacak kadar aşağı ittiğimde titriyor ve ağır nefes alıyor.

onun hapsi. Serbest kaldığında, aşağı bakarak geri çekiliyorum. "Becer beni," diye nefes alıyorum Eric'in muhteşemliğine bakarken. Aleti kalın, benimkinden daha kalın, başına doğru sivriliyor ve elimle kavırıyorum. Bir an için karanlığa gömülmeyi başardığım bir anlık bir parlama oluyor. Bunu yapmak, ona dokunmak bana öğretmeye çalış tıkları her şeye ters düşüyor ama hayatımda ilk kez şeytanımı kucaklamaya karar veriyorum. Ona bir şeytan olmadığını göstereceğim.

artık sorumlu. Eriçi tabanından ucuna kadar okşuyorum, ta ki alt tarafında bir halterin soğuk metalini hissedene kadar.

Nefesim kesiliyor ve gözlerim onunkilerle buluşuyor. Dudaklarında kendini beğenmiş küçük bir gülümseme var. "Sürprizlerle dolu değil misin?" Başparmağımı frenum piercinginin üzerine sürterken ona takılıyorum.

"Ahh," diye . Bu hissin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum ve bu parçalanmayı pek çok açıdan son derece erotik kılan şeyin ne olduğunu da çok iyi biliyorum.

Sikini bırakıyorum ve elimi ağzıma götürüp başparmağımın üzerinde şişman, ıslak bir dil gezdiriyorum. Sikini tekrar elime alıp başparmağımı shaftının alt tarafına sürttüğümde gözlerini tekrar yukarı kaldırmadan önce dikkatle izliyor. "Siktir," diye haykırıyor.

Boştaki elimle başını tekrar kendime çekerek dudaklarını dudaklarıma değdiriyorum ve bu sefer dilini içeri sokmasına izin veriyorum ve o da hiç tereddüt etmiyor. Öpücüğü benden almasına izin veriyorum ve beni yiyip bitiriyor, eli boynumun arkasına kayıyor, elim ona doğru uzanırken beni tutuyor Shaftını yukarı ve aşağı kaydırır.

Dilinin ağzımda olması beni gerçekten yapmak istediğim şeyi yapmaya teşvik ediyor ve ağzını bırakıp dizlerimin üzerine kayıyor. Gözlerinin içine bakarak, istediğimin bu olduğunu anlatmak için elimden geleni yapıyorum. Endişelendiğini görüyorum ama kendi şehvetinin baskın da görüyorum. Yukarı doğru vuruyorum ve ucunda berrak bir pre-cum damlası oluşuyor. Onu tatmak için çaresizce dilimi dışarı çıkarıyorum, ucunu üzerinde kaydırıyorum ve titriyor, inliyor ve başını geriye atıyor.

"İsa Cal, lütfen?" diye yalvarıyor ve ben geriliyorum, karanlık yine tehdit ediyor, ama buna umutsuzca ihtiyacım olduğu için, bunu istediğim için, bunu arzuladığım için her zamankinden daha büyük bir şevkle onunla savaşıyorum.

Beni tanımlayan şeyi değiştirmek benim için her zaman bir hedef olmuştur, ancak en çılgın hayallerimde bile bu gerçek umut işaretinin Eric olacağını hayal etmemiştim. Beni değiştirecek, bana yardım edecek kişinin o olacağını hiç düşünmemiştim.

Beni yeniden tanımlamak, onun istediğim, ihtiyacım olan ve en çok güvendiğim kişi olduğunu bana kanıtlama ihtiyacıyla savaşmak.

Bu inanç beni ağzımı açmaya ve dudaklarımı onun sikinin başına dolamaya itiyor.

"Siktir!" diye inliyor, ben yavaşça ağzıma alıp sikini kaplarken. Dilimi alt tarafı boyunca, halteri boyunca gezdiriyorum, kendi Dil halkası onunla birlikte tıkırdıyordu. O lanet şeyi bir gece sarhoş bir hevesle deldirmiştim ve bana verebileceği gerçek keyfi hiç anlamamıştım ta ki

Şimdi. O kadar uzun zamandır benim bir parçamdı ki, halteri tekrar ona çarpana kadar bunu düşünmedim. Beni sabitlemek için sikinin etrafına sardığı elimi kullanarak kotumun düğmesine uzanıyorum, en azından kendime dokunmayı daha fazla erteleyemiyorum. Yer değiştiriyorum, kendime yer açıyorum ve yavaşça geri çekilmeden önce horozunu ağzımın derinliklerine, boğazımın arkasına dokunacak kadar derine çekiyorum, elimin geride kalan ıslaklığa kaymasına izin veriyorum. Dikkatimi kendi ereksiyonumu serbest bırakmaya verirken onu elle becermek için bana bir şans veriyor.

Odasının serin havası kot pantolonumun içine girdiğinde ürperiyorum. Bir elimle serbest bırakmayı başardığımda ihtiyaçtan sıcak olan horozumu çevreliyor. Sikim kayarak ortaya çıkarken Eric'e ağır gözlerle bakıyorum. Ağzı sulanıyor, nefes almayı kesiyor ve titremesini izliyorum ve sikimin görüntüsünü alırken ağzımda küçük bir sperm fışkırması daha tadıyorum. Onu biraz daha tahrik ettiğimi bildiğimden, için okşuyorum ve arzusunu inlerken gözleri doluyor.

Eric kolan olarak benden daha büyük, belki uzunluk olarak bile, ama piercinglerimiz aynı, bu yüzden ne istediğini bilmem onun için odak noktası haline geliyor.

Sikini elimden ve ağzımdan bırakıyorum, ayağa kalkıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Yatağa geri dönüp kot pantolonumu indirdiğimde şok oldu ve hatta belki biraz hayal kırıklığına uğradı. "Kendini okşa," diyorum ona ve yumruklarını sıkıyor tereddüt etmeden sikini okşuyorum. Her vuruşta kasları esnedikçe gözlerimi ondan alamıyorum ve dalgınlıkla kendiminkini okşamaya başlıyorum. İsteddiğimden daha kuvvetli. Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılıyor ve gözlerim doluyor. Geri çekilecek kadar bilinçlenene kadar düşünebildiğim tek şey şehvet ve boşalma dürtüsü.

Kendimi boşaltmak, bu geceye ikimizin de hazır olduğundan emin olduğumdan çok daha hızlı bir son getirecek. "Buraya gelir misin lütfen?" Ona soruyorum ve bana doğru yavaşça, neredeyse acı verici bir yavaşlıkla adım atıyor, ama sikinin üzerindeki tutuşu bırakmıyor ve bunun için minnettarım. Kol kasları kendini tutmak için verdiği mücadeleyle geriliyor. Doğrulup yataktan kalkıyorum. "Uzan," diye fısıldıyorum ve o da ayakkabılarını çıkarıyor. Kot pantolonunu çıkarışını izliyorum ve sonra yatağa tırmanıp sırt üstü uzanmadan önce çoraplarını çıkardı.

Aleti vücudundan dimdik ayrılıyor ve onu orada benim için yatarken görünce heyecandan titriyorum. Yatağın etrafında yürüyorum, bir yastık alıp ona doğru getiriyorum. Başını kaldırıyor ve ben de yastığı onun altına doğru kaydırıyorum. arkasına yaslanır, eli sikini kavrar ve sabit tutar.

Tereddüt ediyorum, ne yapacağımın emin değilim. Ne yapmak istediğimi biliyorum, ama... Birden elinin benimkine kaydığını hissediyorum, gözlerim onunkine kayıyor, o endişeli, bu çok açık. "Durabiliriz." Sesi yumuşak.

Başımı sallıyorum. "Ben... bu kulağa çok aptalca gelecek..."

Gölümsüyor ve başını hafifçe sallıyor. "Hayır, olmayacak. Konuş benimle, Cal."

Gözlerim, gözlerimiz tekrar buluşana kadar onun çıplak vücudunda geziniyor. "Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum utanarak.

"Ne yapmak istiyorsun?" "Seni,"

diye nefes alıyorum.

Sık beni!

izin vermeli miyim, izin verebilir miyim? Sikerler. Yataktan kalkıp karşı tarafa ve komodinine doğru yürüyorum. İçimdeki kayganlaştırıcı şişesini çıkardım.

ve yatağın üzerine fırlattı. "Emin misin?" sordum. Gözleri şişeye bakıyor. İçinde neler olup bittiğinden gerçekten emin değilim, neredeyse hayalet görmüş gibi görünüyor.

Gözleri sonunda tekrar bana dikildi. "Emin misin?" Sesi endişeli ve korku dolu.

Ona gülümsedim. "Hayatımda daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım Calvin." Buna benim de en az onun kadar ihtiyacım olduğu gerçeğini eklememe gerek yok. Onu ve bütünüyle hissetmeye ihtiyacım var. Onun da aynısını yapmasına ihtiyacım var. Eğer bunu yapabilirse, eğer bunu yapabilirsek, o zaman onun içinde olup bitenlerin tümseklerini aşabileceğimizi biliyorum.

Yatağa geri tırmanıyorum, kayganlaştırıcıyı ona yaklaşıtıyorum, sikim hala çelik gibi sert, eli hala kendi ereksiyonunda. Sadece bir tane yuvarlamak için ölüyorum

biraz daha yaklaşmak, ağzıma almak, tadına bakmak. Bir siki emmeyi hiç şu an istediğim kadar istememiştim. Küçük beynim devreye giriyor ve ona yaklaşıyorum. İrkilmiyor, beni yakından izlemekten başka bir şey yapmıyor. Gözleri bana kilitleniyor ve ben de ona bakıyorum. "Ben istiyorum..." Gözlerim ereksiyonuna, daha yakına, daha belirgin bir şekilde yaklaşırken ifadeyi tamamlamasına izin veriyorum. Halteri odanın ışığında parlıyor.

Bir şey söylemiyor ama yüzündeki belirsizliğin kayboluşunu ve yatağa yaklaşışını izliyorum. Bu bir davet mi? Ne yapacağımı bilmiyorum, onun kontrol çizgisini aşmaktan, savaştığını bildiğim şeytanların onu ele geçirmesine fırsat vermekten çok korkuyorum. O

Aletini bırakıyor ve şaşırtıcı bir şekilde benimkine uzanıyor, ben de daha yakına kaydırıyorum,

ona daha iyi erişim sağlıyor ve onu eline almakta tereddüt etmiyor.

Serbest eliyle sikinin tabanını kavıyor ve aşağı yukarı sallıyor, onay için ona bakıyorum ve o da başını sallıyor. Gülümsüyorum ve ona daha da yaklaşıyorum. Elimi doladım. Benden daha küçük ama daha az etkileyici değil. Dokunuşumla ürperiyor ve sıcak bir hava hücumuna izin veriyor, horozumu tekrar tekrar okşarken damarlarımda arzu kaynıyor. Onun ritmine ayak uydururken gözlerim doluyor. Eğer onun hızına ayak uydurursam, bunu beni çıldırtmadan yapabileceğim izlenimine kapılıyorum.

Şu anda ne kadar sakin olduğumu görünce şaşkına dönüyorum. Ama buna ihtiyacı olduğunu biliyorum, buna ihtiyacım var. Aletinin ucunu yalıyorum, kayan ön sperm damlalarını çekiyorum. Tadı cennet gibi. Acı ve tatlının mükemmel karışımı. İnliyorum, dudaklarımı etrafına sarıyorum ve onu ağzıma alıyorum. Tekrar titriyor, ben sikini aşağı yukarı emmeye başladığımda onaylayarak inliyor. Halterinin dilimin üzerinde yuvarlandığını hissetmek tüylerimi diken diken ediyor.

her yerde ve eli sikimde aşağı yukarı kaymaya devam ediyor.

Onu ağzıma almaya o kadar dalmışım ki, kendi artan arzumu görmezden gelebiliyorum. Boşalmak için çaresizim ama bir o kadar da korkuyorum, bunun bitmesini istemiyorum. Elimle mükemmel bir zamanlama içinde onu ağzıma sokup çıkarmaya başladım. Ağzımın içinde olması cennet gibi ve ben Eminim hayatta bundan daha iyi olacak çok şey vardır.

Üstümde homurdanıyor ve inliyor.

Serbest eliyle saçımdaki bağı çekip alıyor ve eliyle tutmadan önce yüzüme . Sikinin etrafında inliyorum, gönderiyorum

Titreşimler içime ve onun sikine doğru yayılıyor. Başımı, kafamı kaldırıp kapüşonlu bakışlarıyla buluşmam için yeterince uzun süre sabit tutuyor. "Lütfen beni boşaltma," diye yalvarıyor ve ben elimi gevşetiyorum, o da aynısını saçıma yapıyor, ben de ağzımı ondan çekiyorum. "Beni işimiz biter, yapamam..."

Karanlık üzerinde yeterince kontrolüm var ama orgazmdan ötesini vaat edemem." Anlayışla başımı sallıyorum. "Arkana yaslan" dedi ve ben de yaslandım. Kıyafetlerinin geri kalanını çıkarıyor ve beni hızla yatağa kadar takip ediyor, yatağımın arasına yerleşiyor.

Bacaklarımdan yukarı tırmanıyor, önce iç baldırlarımı yalayıp öpüyor, sonra bacağımın vücudumla birleştiği kıvrımdaki o hassas nokta boyunca ilerliyor, sonra ıslak, şişman dilini sikimin üzerinde gezdiriyor, sonra açık vücudumu öpüyor. Meme uçlarımdan birini bulup ağzına alıyor ve ben acele bir arzu nefesi verirken sikim aramızda zıplıyor.

Meme uçlarımın emilmesine bayılıyorum ve o da diğerine doğru kayarken bunu hemen fark ediyor. Sikim tekrar zıplıyor, onu ve onunkini elime alma arzum her geçen dakika daha da güçleniyor. Onunla gerçekten seks yapmamak konusunda gayet iyiyim, ama boşalma ihtiyacım her geçen dakika daha da artıyor. Ellerimi yavaşça onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. İki yanım titriyor, nefesi kesiliyor ve göğsüm boyunca boynuma doğru öpmeye devam ederken hareketleri daha acil hale geliyor.

Başımı yana çeviriyorum, ona erişim izni veriyorum, bana dilediğini yapmasına izin veriyorum ve boynumu hafifçe ısıtıyor ve inliyorum. Fırsatını kaçırmıyor, dilini benimkinin içinde kaydırıyor, ağzımı, nefesimi yakalıyor ve kontrolümü dürtüyor.

Kalçalarının büküldüğünü hissediyorum. Bana karşı bir şeyler almak istiyor, sürtünmek istiyor. Bunu ona vermek istiyorum, bu yüzden kalçalarına hafifçe bastırıyorum, onu bana karşı öğütmeye teşvik ediyorum ve o da kendini indiriyor. İkimizi de bedenlerimizin arasına alıyor ve gözlerim doluyor. Arkasına yaslanıyor, nefes alış verışı benimki kadar hızlı ve düzensiz.

"Bir fikrim var," diyorum ona usulca.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Can kulağıyla dinliyorum," diyor ve kalçalarını bir kez esnetirken gülümsemesi elektrikleniyor. İki bedenimizin birbirine sürtünme hissiyle gözlerim kamaşıyor.

"İkisini de eline al."

"İkisi de mi?" Masumiyeti beni bir an için şaşırtıyor ve fark ediyorum ki, bu konuda çok fazla deneyimi yok.

Kalçalarımı yukarı doğru itiyorum ve kafasındaki ampulün sönmesini izliyorum. Doğruluyor, sıklerimiz birbirine yaklaşıyor. "Onları eline ya da ellerine al." Onları avucunda toplayışını ve her iki sikimizi bir arada tutuşunu izliyorum. Titriyorum. Azgınlığın ötesinde, patlamaya hazır olmanın ötesinde. "Şimdi doğal olanı yap," diyorum ona, kontrolü geri almasına izin veriyorum, karar vermesine izin veriyorum. "Siktir," diye inliyorum elini yukarı ve sonra aşağı vururken.

Altan alta, delikten deliğe.

calvin

"Ahh, kahretsin," diye haykırıyorum ve kalçalarım benimle aynı anda itmeye başlıyor.

Eric de aynısını yapıyor. Elimi yavaşlatıyorum, ikimiz de birbirimizin tersine iterken bizi bir arada tutuyorum, horozlarımızı diğerininkine karşı öğütüyorum.

Eric'in ellerinin uyluklarımdan kalçalarımaya doğru kaydığını hissediyorum ve aşağı bakıp ikimizin de bir his denizinde kayboluşunu izliyorum. Eğer durmazsam, boşalacağım. Durmak istemiyorum, lanet olsun, istemiyorum... Durmanın artık bir seçenek olmadığı noktaya ulaştım. Eric'e bu kadar yakın olmanın ezici hissi, hayal edebileceğim her şeyin ötesinde, toparlamayı başarabileceğim herhangi bir fantezinin ötesinde.

Ben geri çekilirken kalçaları yukarı doğru itiliyor, karşılıklı mastürbasyon yapıyor, birbirimizi boşaltıyoruz. "Ahh, Calvin," diye haykırıyor ve ben ona bakıyorum. tutmaya çalıştığını, ikimizin de gelmekte olduğunu bildiği, ikimizin de istediği şeyi tutmaya çalıştığını görüyorum. Şu anda her şeyden çok istediğim şeyi.

"Yaklaştım," diye inliyorum, o tekrar yukarı iterken, kendini bana sürtüyor, ben de ona. "Çok iyi," diye inliyorum, "Çok yakınım."

Ellerinin kalçalarımaya sıkıştığını hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Ah! Ah!" Eric haykırıyor, orgazmı vücudunu sarsıyor, horozu benimkine karşı şişiyor, beni kenara itiyor ve ikimiz de patlıyoruz. Coşku uçuşumunun üzerinden uçuyoruz. Karşılıklı orgazmımızın tadını çıkarıyorduk.

Gerçeklik çöktü. İkimiz de az önce boşalmıştık, ilk orgazmımızı birlikte paylaşmıştık.

Her başka bir adamın dölleri var, seni pis fahişe.

Calvin donuyor, aramızdaki hava buz gibi yanıyor, ona bakıyorum ve o da taş kesilmiş görünüyor. İşte bu kadar.

"Çek şunu üstümden," diye hırlıyor tiksintiyle. Yataktan geri çekiliyor, bana bakmıyor, hayır, bizim kalıntılarımıza bakıyor... kanım donuyor. "Çek şunu üzerimden. Bu çok pis, çok yanlış," diye haykırıyor.

Sesi farklı, ele geçirilmiş bir adam gibi. Şeytanları kazanıyor.

Yataktan fırladım ve omuzlarından tutarak ona doğru yürüdüm. "Calvin?"

"Bu yanlış, lanet olsun, çek şunu üstümden, lanet olsun, çek şunu üstümden. Ben." Benden uzaklaşıyor, gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor. "Benden uzak dur," diye homurdanıyor ve ben odadan kaçmak istiyorum, ama o değil, o değil... ondan uzak dur... duş al.

Bunu nasıl başardığımı bilmiyorum ama ayaklarımı hareket ettiriyorum, uzaklaşıyorum, benden istediği gibi . Lanet olsun! Bu karşılaşmadan iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum, beni uyarmıştı ama böyle bir şey olacağını bilseydim lanetlenirdim. Işığı açıp duşa uzanırken derin bir nefes alıyorum ve kolu çekiyorum.

Duş hemen akmaya ve ısınmaya başladı. Bunun o olmadığını biliyorum, Bu benim Calvin' değil. Bu onun bir ürünü, ama lanet olsun, bu acıtıyor.

Ağlama dürtüsüyle savaşıyorum, bunun beni de sarmasına izin veriyorum. Bana ihtiyacı var, güçlü olmama ihtiyacı var. Banyodaki raftan bir çift boxer çekip üzerime geçiriyorum. Beni çıplak görmesine gerek yok, şu anda olmaz. Dışarı çıkıyorum

Banyoya girdiğimde yüzünde hâlâ taş kesilmiş bir ifade vardı ama şimdi yatak odamda bir ileri bir geri volta atıyordu. "Calvin, ." Onu kendime doğru çekiyorum ama beni duymuyor.

Bir şeyler mırıldanıyor ama dediğini anlayamıyorum. Göğsüne bakıyor, iğrenme yüzünü kaplıyor ve dokunmaya, fırçalamaya çalışıyor ama her seferinde kendini durduruyor. "Bu doğru değil, bu doğru değil, başka bir adamın senin üzerine gelmesine izin veremezsin..." Sonunda düşüncelerini anlayabiliyorum ama onu engellemek için elimden geleni yapıyorum. Tiksintiyle ilgili mırıldandığı her seferinde biraz daha acıyor.

"Calvin, , duş hazır."

Bana kısa bir süre bakıyor ama sanki çark dönüyor da hamster düşmüş gibi. Benden uzaklaşırken arkasından ona doğru yürüyorum ve omzuna dokunuyorum. İçinde bir şeyler . Dokunuşumla vücudundaki gerginliğin bir kısmının gittiğini görebiliyorum, bir tür sakinleştirici etki.

"Hadi Cal, duş hazır," diye fısıldıyorum ağır duygularla, her yere dökmek istediğim dökülmemiş gözyaşlarımın arasından. Yine de bunu yapamam, güçlü olmalıyım. Onu geri çekmek için burada olmalıyım.

Onu çeviriyorum ve o da beni takip ederek banyoya doğru gidiyor. "Cal, onu senden çıkaracağız. Yıkayıp ." Derin bir nefes alıyorum. Acı neredeyse dayanılamayacak kadar fazla, ama bunu yapmalıyım, ona iyi olduğunu, olanların iğrenç değil, bundan çok daha şaşırtıcı bir şey olduğunu göstermeliyim. İçeri girmesine yardım ediyorum ve o da spreyin altına giriyor, tüm vücudunu spreyin altına sokuyor.

Olan şeylerin bir kombinasyonu var. Bir, orgazmlarımızın kanıtı vücudundan aşağı kayıyor, iki, titriyor, içinde bulunduğu trans halinden çıkıyor ve üç, tamamen çöküyor. Tüm vücudu gevşiyor ve düşmeye başlıyor ama ben daha hızlıyım. Kollarımı sıkıca sarıyorum. İkimiz de yere yığıldık. Acı içinde haykırırken tüm vücudunu sarsan hıçkırıklar onu parçalıyor. Bana karşı koymuyor, hayır, bana doğru dönüyor, sarılıyor ve yüzünü göğsüme gömüyor.

Suyun sırtımdan aşağı kayması için bizi döndürüyorum ve onu spreyden koruyabiliyorum. O ağlarken ona sarılmak, her şey başladığında bastırdığım tüm duyguları ortaya çıkarıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ama artık daha önce sahip olduğum bencil nedenlerden dolayı değil. Kalbim onun için kırılıyor. Elbette, onu kusarken görmek bir şeydi, ama bu, bu hem onun hem de benim tarafımdan saf ıstırap.

Sırtını hafifçe okşuyorum, elimi saçlarında gezdiriyorum ve o kafasında düşünmeye devam ederken onu kendime yakın tutuyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Bazen en iyi şeyler söylenmeden bırakılır ve ben de onu sakinleştirmeye yardımcı olduğumu bilerek kendi bencil rahatlığımı yaşarım. Onun

Ağlaması yumuşuyor, hatta birkaç kez burnunu çekmeye başladı, ama sonra bana eskisinden daha sıkı sarılıyor.

Su soğumaya başlayana ve onun bana karşı titrediğini hissedene kadar nihayet sesimi buldum. "Cal, hareket etmeliyiz yoksa donarak öleceğiz." Sesimi hafif tutmaya çalışıyorum ve başarıyorum. Sesim o kadar hafif ki geri çekiliyor, gözleri ateş kırmızısı ve yaşlar hala gözlerinden aşağı süzülüyor. bana baktığında yanaklar. "Havlü getirebilmem için ayağa kalkabilir misin?" Ellerimi pazılarında aşağı yukarı gezdirirken , başını sallıyor ama kucağımdan kayarak soğuk fayansın üzerine düşüyor. Soğuğu fark edince tıslıyor ve ayağa kalkıp duşu kapatıyorum, dışarı çıkıyorum, raflardan büyük havlularımdan birini alıp duşa geri götürüyorum. Havluyu onun etrafına sarıyorum ve o da ön tarafına çekip içine girecek kadar açılıyor.

"Hadi, seni fayanslardan kurtaralım ve sıcak ve kuru bir şeyler giydirelim."

"Kıyafetlerim aşağıda, arabamda." Sesi titriyor, duyguları onu bir kez daha alt etmekle tehdit ediyor ve ben bunun olmasını istemiyorum.

"Bir çift eşofmanım var. Çok küçükler ve hiç giymedim." Bunu ona söyleme ihtiyacı hissediyorum ve nedenini bilmiyorum. Daha önce giydiğim kıyafetleri giyerken nasıl hissedeceğinden emin değilim.

"ya da giyilmesin, ben yine de giyerdim," diyor bana usulca.

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum ve kendi havlumu alıp belime sarıyorum ve içeri girdiğimde giydiğim sırlıslık olmuş boxerımı kurulum.

Duştan çıktım ve dolaba girip kendime bir eşofman altı, Calvin'e daha küçük bir eşofman altı ve ona da tişörtlerimden birini aldım.

Kısa bir süre önce olanları gerçekten düşünmekten kaçınarak hızla kurulandım. Onunla bu konu hakkında konuşana kadar anlamayı bir kenara bırakın, bunu sindiremiyorum bile. Ama bu gece olmayacak.

Giyindikten sonra banyoya geri döndüm ve kıyafetleri tezgâhın üzerine koydum. "Bunu yalnız yapmana izin vereceğim..."

"Hayır, kal lütfen?" Sesi ancak bir fısıltı kadar.

"Tabii ki." Onunla birlikte tekrar duşa girdim ve çömeldim. ondan önce. Gözleri benimkilerle buluşuyor. Endişeli, üzüntü ve korku dolu.

"Benden korkuyor musun?" Ona nazikçe sordum.

Başını sallar. "Seni incittim," diye mırıldanıyor.

Kalbim yine kırıldı. "Hayır Calvin, beni incitmedin, hem de hiç." Bana şaşkınca bakıyor. "Söylediklerimden alınmadın mı?"

Cevabından emin bir şekilde ağızım yarım bir gülümsemeyeyle yukarı kıvrılıyor. "Sadece bunu kastettiysen."

Şiddetle başını sallar. "Hayır, ben... Gerçekten ne olduğunu, bana ne olduğunu bilmiyorum."

"Buna inanıyorum. Sen kendinde değildin, benim tanıdığım Calvin değildin," diyorum başımı eğerek. "Hadi, seni kurulayalım." Elimini uzattım ve tutmasını bekledim. Bunu yaptığında ayağa kalkıyorum ve onu da yanımda götürüyorum. Sanırım daha uzun ve güçlü olmanın bazı avantajları var ve o isteyerek kalkıyor. Onu sabit tutuyorum, duştan çıkarmadan önce dengesini kontrol için ona bir şans veriyorum. Tüm vücudu titriyordu, Soğuktan mı yoksa adrenalinden mi etkilendiğinden emin olmasam da tek amacım onu giydirmek ve ısıtmak.

Kollarını ovarak ısınmasına ve kurulanmasına yardımcı oluyorum. Tişörtü ona giydirebilmemiz için bana yeterince yardım etmeye başlıyor. Neredeyse içinde yüzüyor ve onu benim tişörtümle görmek çok tatlı. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Gıcırdayan dişlerinin arasından "Ne var bunda?" diyor.

"Komik değil. Sadece seni tişörtümle seviyorum," diyorum ve o da bana gülümseyerek eğilip üstünü başını kuruluyor ve eşofmanını giyiyor. İşimiz bittiğinde, saçlarımı fırçalıyorum ve arkadan bağlıyorum.

"Bırak ," diyor bana, "aşağıdayken hoşuma ."

Calvin'imini bana geri döndüğünü görmek kalbimi ısıtıyor ve çatlakları iyileştiriyor. Kravatı çözüyorum ve tezgâhın üzerindeki kâseye geri atıyorum. Ona doğru dönüyorum ve tezgâha yaslanıyorum. "Dileğin benim için emirdir." Kollarını göğsüme doluyor, bana sımsıkı sarılıyor ve ben yardım edemiyorum ama kollarımı ona doluyorum. Cinsel bir şey değil, ona sarılmama ihtiyaç duymasından başka bir şey değil ve ben bununla iyiyim.

Bir sonra geri çekiliyor. "Benimle uzanır mısın?" diye sorar.

Gülümsüyorum. "Bunu kaçırmazdım," diyorum ve beni banyodan çıkarıp yatağıma götürüyor.

chapter 31 calvin

"Yorganın altında mı yoksa üstünde mi yatmak istersin?" Eric arkamdan sordu.

"Şimdilik üstte," diyorum ona, önüne tırmanıp üzerinde yattığı yastığı diğerlerinin yanına atarken ve yatağın ortasına uzanırken, ama bunu bilerek yaptım. Onun bana yakın olmasına gerçekten ihtiyacım . Nedenini bilmiyorum ve açıklayamıyorum, ama beni tuttuğunda

Tiradımın ortasında omuzlarımda onun rahatlatıcı dokunuşunu hissettim. Beni içinde bulunduğum panik çıkmazından aşağı çektiğini hissettim.

Her şey akıp gidene kadar kendimi kaybetmedim ve o beni yakalamak için oradaydı. Tanrım, hayatımda hiç bu kadar çok ağlamamıştım. Eric henüz yatağa tırmanmamıştı ve ona doğru dönüp elimi uzattım. Korkmuş görünüyordu.

"Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, bunu istediğimi, karanlığın tekrar kazanmasına izin vermeyeceğimi ona iletiyorum. İzin veremem. Onun için hissettiklerimin ve bizim için hissettiklerimin üstesinden gelmesine izin veremem.

Yukarı tırmanırken dikkatli davranıyor, tereddütü hissediliyor ve haklı ve ona buna gerçekten ihtiyacım olduğunu nasıl göstereceğimden emin değilim. Yatağın onun tarafına doğru dönüyorum. "Uzan lütfen Eric," diye yalvarıyorum ve o da uzanıyor, sırt üstü yatıyor. Yerleştiğinde, beceriksizce kolunu hareket ettiriyorum, kendim için bir yer buluyorum ve üzerine uzanıyorum, başımı omzunun kıvrımına koyuyorum ve diğer kolumu karnına dolayarak onu kendime çekiyorum.

Kolu beni sarıyor, rahatlatıyor, karanlığı kovuyor, eli sırtıma geliyor ve beni kendisine bağlıyor. "Olanlar hakkında konuşmaya hazır değilim," diyorum ona.

"Öyle olmanı beklemiyordum." Eli sırtımı okşuyor, beni rahatlatıyor. Ben ona sokulurken sesinin titreşimi kulağımı gıdıklıyor.

Orgazmımız hakkında hiç bilinçli bir düşüncem olmadı. Bu asla düşündüğüm bir şey değildi. Daha önce de üzerime boşalmışlardı, yani kendi üzerime boşalmışlardı ama yine de kimin kime ait olduğunu anlamanın ya da gerçekten gördüğümü söylemenin hiçbir yolu yoktu. Ses ötelerden geliyordu, sık sık yaptığı gibi, tüm bu saçmalıkları kafama sokan o berbat doktorun tonunu taşıyordu. Sürekli olarak eşcinsel olmanın ne kadar yanlış olduğu, doğaya ve Tanrı'ya aykırı olduğu hakkında konuşup durdu. Eşcinsel olan ya da eşcinsel eğilimleri olan biriyle birlikte olmak için her zaman kullandığı ifade, onlara fahişe demekti, çünkü sadece fahişeler kendi istekleriyle eşcinsel insanlarla yatarlardı.

aynı cinsiyetten.

Şimdi o adamın geceleri nasıl uyuduğunu, hatta bugün nasıl uyuduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Sanırım vaaz ettiğiniz şeyin gerçek olduğuna kendinizi ikna etmeyi başardıysanız bunu yapmak kolay.

Ona karşı açtığım davayı kazanmış olmama rağmen, para bir kayyuma ödendi ve o bana ödeme yaptı, yani adamın hayatta olup olmaması önemli ve bugünden sonra umarım ölmüştür çünkü eğer ölmediyse, bu dünyada onu öldürmemi engelleyecek çok az şey var.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Eric düşüncelerimi bölerek sordu.

"Herhangi bir şey." Başımı çevirip ona bakıyorum, gözleri kendi dökülmemiş yaşlarıyla dolu ve ben onları silmek istiyorum ama öylece kalıyorum.

"Yeniden programlamayı hiç düşündün mü?"

Başımı kaldırdım. "Yeniden programlama mı?"

Omuz silkiyor. "Şeye başka ne denir bilmiyorum, davranış eğitimi, bilmiyorum. Sadece bunu hiç düşündün mü diye merak ediyordum? Rotayı tersine çevirmek için yoğun terapiye geri dönmeyi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "İlk gittiğim doktorlardan biri de aynı şeyi önerdi ama ne yazık ki doksan günlük bir rehabilitasyona benzemiyor. Beni bu şekilde düşündürmeleri iki yıldan fazla sürdü, hasarı geri almak da muhtemelen o kadar veya daha uzun sürecektir. Neden sordunuz?" Bu soruyu sorduğumda sesim ancak fısıltıyı geçiyordu ve her şeyden çok merak doluydu.

İç çekiyor. "Bunun sana daha çok yardımcı olabileceğini düşündüm çünkü..." Gözleri benden uzaklaşıp tavana doğru bakıyor ve birkaç kez hızla göz kırpmıyor. "Yalan söylemeyeceğim Cal, bu cehennem kadar korkutucuydu."

Dirseğimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum, yüz hatlarında bunun bana veda etme, bununla başa çıkamayacağını söyleme şekli olduğuna dair bir işaret ama . Endişelenmekten başka bir şey hissetmiyorum.

eli tekrar sırtımda aşağı yukarı kayıyor, diğer eli de Benimkini de karnına. Bir bakıma, benden kaçmak istiyorsa onu suçlayamam. "Zamanla kolaylaşıyor," diye nefes alıyorum. "Daha önce hiç böyle bir tepki vermemiş olmama rağmen, kadınlarla da benzer utanç ve iğrenme duyguları yaşadım, bu duygular genellikle bir ya da iki duşla yıkanıyor. Bugün bile seks sonrası duş almak bir gerekliliktir. Ama hiçbir zaman yıkılmadım benim yaptığım gibi."

Bana baktı ve kasvetli bir şekilde "Ne oldu?" diye sordu.

Karnı boyunca uzanan birleşik ellerimize bakıyorum. "Olanlardan utandım, aramızda olanlardan değil ama kendimi kaybetme şeklimden. Benden ters yöne doğru koşacağından korktum. Sonra hiçbir yere gitmediğini fark ettiğimde, her şey üstüme geldi. Tüm o nefret, tüm o acı, tüm o gereksiz yeniden programlama, senin ." Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve daldırma terapisi hakkındaki değerlendirmesine katılmadığımı belirtiyorum. "Şimdiye kadar bastırılmış olan her şey dalgalar halinde içimden dışarı aktı."

"Katartik bir çöküş mü?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Yine de tamamen özgürleştirici olduğunu söyleyemem. Artık farklı hissediyorum. Sonunda beni tutan prangalardan birini kırmayı başarmışım gibi hissediyorum. beni aşağı indirdi. Bugün yaptıklarımıza yakın bir şey yapmamı engelleyen içimdeki o bariyeri yıktım.

Hala yıkılması gereken birkaç duvar olmasına rağmen, neredeyse

"Sanki ilki yok edilmiş gibi." Tekrar uzanmadan önce ona bir gülümseme veriyorum, onu kendime çekiyorum ve orada tutuyorum. "Bu, şu anda, bu şekilde, eğer orada kaybetmeseydim hiçbir şekilde mümkün olmazdı."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken, inançları ruhuma yerleşiyor ve metaforik bir şekilde, ışık karanlığı yarıyor. Onu parçalara ayırmaya başlıyor. Parçalanması gereken parçalara ama biraz zaman alacaklar. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var," diyorum ona usulca.

Eli sırtımı okşuyor. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Karnım gurulduyor ve Calvin uzun ilk kez yer değiştiriyor. "Bir şeyler yemeliyiz," diyor oturduğu yerden kalkarken.

"Evde hiçbir şeyim yok. Tekrar gideceğimizi bildiğim işin fazla bir şey almadım."

Omuz silkiyor. "Hadi dışarı ıkalım."

Kaşlarımı ıattım. "Buna hazır olduğuına emin misin?" diye soruyorum. Emin g r nm y r ama yine de başını sallıyor. "Sipariş verebiliriz." Ben de karşı ııkıyorum, "Ya da koşup bir şey."

G l ms y r ve " kimiz gidip bir şeyler alsak ve yemek işin buraya d nsek nasıl olur?" diye soruyor.

Ben de g l ms y yorum. "Bu kulağa hoş geliyor."

Eğilip bana nazık, iffetli bir öpücük veriyor ve ben de elimde onu öpüyorum. Bir süredir .

Olunacak daha iyi bir yer yok. Bu ifadenin üzerine çökmesine izin vermiş gibiydi acaba sessiz zamanını bunu kucaklayarak mı geçirdi?

"Bir fikrin var mı?"  kimiz de yataktan kalkarken ona sordum.

"Hamburger," diyor, o kadar kesin ki, bütün gün bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Dolabıma doğru yürürken kıkırdıyorum, üzerime atacak bir tişört ve bir kot pantolon arıyorum. Burada kalan tek kıyafetimin ya üzerime uymayan ya da giymek istemediğim kıyafetler olduğunu fark edince bu fikrimden vazgeçiyorum.

Giymeyi planladığım şeyler dışında her şeyi paketlediğimi hatırlayarak Yarın. Yatak odasına geri döndüğümde Calvin'ın ııplak bir halde kot pantolonunu giymek işin görüyorum. Gözlerimi dikip bakarken adımlarım duraksıyor. Tanrım, bu aıdan bile seksi. "Manzaranın tadını ııkartıyor musun?" diye takılıyor.

"Her zaman." Ayağa kalkarken sırtıyorum, kot pantolonunu da yanında görüş alanımı kapatıyor. "Gerçi kot pantolonla kaplı görüntü de bir o kadar seksi."

Baştan çıkarıcı ses tonum onu kısa kesiyor ve bana başını sallayışını izliyorum, ama kızardığı izlenimini ediniyorum ve sonra omuzları sessiz kahkahalarla titremeye başlıyor. Bunun üzerinde fazla durmamaya ve onu tekrar panik haline sokmamaya karar vererek, kendi kot pantolonumu yerde toplanmış halde buluyorum ve silkeleyip yatağa atıyorum ve ardından üzerimdekileri çıkarıyorum.

eşofman altı giydiğimi fark etmeden önce. Hay aksi. Kotumu çabucak giymeye çalışıyorum ama beni izlediğini fark ediyorum. Gözlerindeki bakışla ilgili bir şey, yarımılığı tam bir oduna dönüştürüyor. Onu kotumun içine sokmaya çalışırken iç çekiyorum ve Calvin gülüyor. "Gülüyorsun ama hepsi senin suçun," diye takılıyorum ona ve o da biraz daha sert gülüyor.

"olmadığımı bilmek güzel," diyor kıkırdayarak. Ona dönüp baştan çıkarıcı bir bakış atıyorum. "Gerçekten mi?"

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkmeye çalışıyor, ama küçük şakacılığını görebiliyorum.

Gözlerinde pırıltı. "Bana bakman hoşuma gidiyor ve seni tahrik daha da hoşuma gidiyor." Şakalaşmamız sırasında yüzü kıpkırmızı oluyor. Ona daha fazla yaklaşmıyorum. Bir gün için yeterince şey yaşadı.

Yine de, istismarlarımızın büyük olasılıkla günde bir kezle sınırlı olduğunu bilmek içimi ürperten bir hüznün. acağım. Gömleğime uzanırken ona kalçalarımı sallıyorum. Yüzü daha da kızarıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Gömleğimi giydikten sonra ona bakıyorum ve "Buraya gel, sen" diyorum. Kollarını bana doluyor, beni sıkıca kavlıyor ve ben de hayatım buna bağlıymış gibi onu kendime çekerek bu jسته karşılık veriyorum. Elimi saçlarında gezdiriyorum, kendi saçımı taramam gerektiğini hatırlatıyor ama hareket etmek istemiyorum.

"Çok üzgünüm," diye göğsüme doğru nefes alıyor.

Omuzlarından tutup bana bakmasını kadar kendimden uzaklaştırıyorum.

"Ne için üzgünsün?" Yumuşakça söylüyorum.

"Daha önce ne oldu?"

İçimi çektim. "Üzgün olmanı hiçbir şey yok Cal, hem de hiç. Bu senin kim olduğunun bir parçası ve bu düşünceleri kafandan silmek dışında, olanlarla ilgili tek bir şeyi bile değiştirmezdin. Bunun sen olmadığını biliyorum. Gerçekte olduğun kişi olmadığını biliyorum. Bunun senin programlanmış bir parçan olduğunu ve yeniden programlamak için sabırsızlandığım bir parça olduğunu biliyorum. Ama asla ama asla böyle şeyler için üzölmene izin vermeyeceğim. Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok." Konuşmamı bitirdiğimde, onun gözlerindeki korkuya bakarken hissettiğim duyguyla sesim çatlıyor.

"Keşke onu kapatabilseydim, öylece gitseydi," diyor öfkeyle.

Ona gülümsüyorum ve cevap veriyorum, "Şu anda yaptığın şey bu. Belli ki o parçanın gitmesini o kadar çok istiyorsun ki için için yiyor."

"Şimdiye kadar o parçamın yok olmasını istemek için hiçbir nedenim olmadı." "O halde motivasyonunuz bu olsun. Bırak bu senin kazanan parçan olsun.

karanlığın üzerinde. Calvin, bir hafta içinde neler başardığına bir bak. Bir hafta önce, bugün yaptıklarını asla yapamazdın."

"Ama sonra çıldırarak her şeyi berbat ettim."

"Ne olmuş yani?" "Bittiğinde çıldırdıysan ne olmuş yani?" diye sordum. Calvin, kaç kez orgazm olduğum için pişmanlık duyduğumu biliyor musun? Birini mi? Alıcı pişmanlığı gibi bir şey ve çoğu erkek için, ben de dahil, Orgazm olduğumuzda beynimiz yeniden çalışmaya başlar ve pembe gözlüklerimiz çıkar. Bu hepimizin başına gelir, sadece sizin durumunuzda, mutluluk kayb olduğunda nasıl tepki vereceğinizi kontrol edemezsiniz."

Bana yarı hıçkırık, yarı sızlanma, yarı kahkaha atıyor. "Ama mutluluğum henüz bitmemişti."

Bana doğru eğildi ve ben de kıkırdamaktan kendimi alamadım. İfadesiyle o kadar sevimliydi ki kalbimi ısıttı. Onun da güldüğünü hissedebiliyorum. "İstersen bu gece boş yatak odasını kullanabilirsin, kapı kilitli," diye takılıyorum ve o da geri çekilip omzuma vuruyor.

"Siktir et, seninle yatmak istiyorum." Yüzünde öyle geniş bir gülümseme var ki, kulaktan kulağa yayıldığına yemin edebilirim.

Bu fikir kalbimi kabartıyor ve ben de gülümsüyorum. "Bu çok hoşuma gider."

Eğilip başını davet için arkaya yatırıyor ve ben de eğilip onu öpüyorum. Zaten sertleşmişim, yine de onu tekrar heyecanlandırmama gerek yok. Onu, yani sikimi.

Calvin geri çekildiğinde teklif ediyorum, "Akşam yemeği için bir fikrim var. Eğer sen de istersen."

Omuz silkiyor, "Ateş et."

"Sahile yakın harika bir bar ve ızgara var, aslında sahilde. Hafta içi her zaman çok sessizdir. Oraya o kadar sık gidiyorum ki kimse orada olduğum sürece beni rahatsız eder. Daha sonra, eğer kendini iyi hissediyorsan, sahilde yürüyüş yapabiliriz."

Gülümsüyor. "Bu fikri sevdim."

"Güzel, o zaman gidelim,"

diyorum ona.

Ayakkabılarımızı giymeyi bitirip kapıdan çıkıyoruz ve arabalarımıza doğru ilerliyoruz. "Ah, benim arabam benim eşyalarımle dolu, seninkini alabilir miyiz?" diye soruyor.

"Elbette," diye cevap verdim. Nereye bildiğim için zaten benimkini almayı planlıyordum, ama bunu bir kenara bırakalım. Düğmeye basıyorum ve ben centilmence davranıp ona kapıyı açmadan yolcu koltuğuna tırmanıyor. Omuz silktim ve direksiyonun arkasına geçtim.

chapter 33 calvin

"ERIC, adamım, oluyor?" Eric ve bu adamın el sıkışmasını izliyorum, görünüşe göre Eric burada çok zaman geçiriyor.

"Fazla değil, Malcolm, işler nasıl?"

Malcolm'un kahkaha atmasını izliyorum. "Yavaş, tipik bir Salı günü."

"Güzel, biz de umuyorduk. Malcolm, bu Calvin." O bizi tanıştırıyor.

"Fare mi?" diyor.

Gülümsüyorum ve elini tutuyorum. "Bu benim. oldum," diyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Peki, içeri gel."

Restoran tamamen açık olduğu için bu biraz yetersiz kalıyor, gerçi mekanın etrafında yıkılan duvarlar var gibi görünüyor, ama şimdilik açık. İyi ki Los Angeles'ta Nisan ayı için harika bir hava var. Malcolm bizi arka tarafta ve yarısı dışarıda olan bir masaya götürüyor. Hemen fark ediyorum ki eğer okyanus tarafını restoranın önü olarak kabul ederseniz, biz ön taraftayız.

Malcolm bize menüleri uzatırken, "Vay canına, ne manzara ama," diyorum.

"Evet, oldukça güzel, özellikle de sakın gecelerde.

Size içecek ne getireyim?"

"Sanırım Mouse sizin yaz denemek istiyor." "Öyle mi?"

Malcolm bana bakarak onayladı.

Omuz silkiyorum. "Elbette."

"Tamam, hemen ." Topuklarının üzerinde döner ve bara doğru yönelir. "Yaz birası?" Eric'e bir kaşımı kaldırıyorum.

"Ah dostum, bu evde demlendi ve şimdiye kadarki en iyi bok. Denemeye devam ediyorum

Malcolm'u şişeleyip piyasaya sürmeye ikna etti ama o bunun çok fazla iş olduğunu söyledi. Ama burada musluğa koyuyor. Buraya gelmemin ana nedenlerinden biri bu," diyor bana sırtarak. "Bu ve Malcolm'un oldukça havalı olması."

"Ne zamandır buraya geliyorsun?" Ona sordum.

"Aslında yanlışlıkla buldum. Buraya, sahile gelmiştim," dalgaların olduğu yöne doğru başını sallıyor, "ve yürüyordum, buldum. O zamanlar oldukça kalabalıktı, ama Malcolm beni barda otururken bulmuştu, beni tanıdı, ama bu konuda büyük bir yaygara koparmadı. Bana iyi davrandı, yaz birasını ikram etti ve gerisi tarih oldu."

Malcolm yaklaşıp masaya iki büyük bardak koyarken, "İyi bir tarih," diyor.

Eric biramı işaret ediyor. " et," diye teşvik ediyor ve bardağı elime alıyorum, ne bekleyeceğimden emin değilim, ama yine de bir içki alıyorum. Tarif etmesi zor, ama biraz ananas ve bolca elma tadı var, çok az şerbetçiotu var.

"Kahretsin, bu harika bir şey." Malcolm'a gülümsedim. "Eric'e katılıyorum, bu boku hemen şişelemelisin."

Malcolm gülüyor, "Evet, evet, siz ikiniz ödeyebilirsiniz."

"Evet," diye katılıyor Eric. "Buna kesinlikle katılıyorum." Gülüyor ve kendi bardağından büyük bir yudum alıyor.

Malcolm, "Bunu konuşuruz," diye azarlar.

"Evet, evet, bunu hep söylüyorsun ama yine de buradayız." "Dostum, eğer bu boku şişelersem, kimsenin buraya gelmek için bir nedeni kalmaz. daha fazla," diye gülüyor Malcolm.

Eric'e, "Haklı," diyorum.

"Siktir et, daha hamburgerlerini denemedin." Eric güler. "Pekâlâ, siz ikiniz ne istediğinize karar verin, ben hemen döneceğim."

Malcolm bizden ayrılmadan önce şöyle diyor. Sahilden bir çift geldi ve o da ev sahipliği yapmaya gitti.

"Ona yardım edecek kimsesi yok mu?" Menüü elime alırken Eric'e sordum.

"Evet, genellikle, ama dediği gibi, sakın bir gece. Genelde hafta içi buraya gelirim. Perşembe gecesinden Pazar'a kadar burası dolu." Eric menüsünü eline alıyor ve devam ediyor: "Kalabalıktan uzak durmaya çalışıyorum ama Malcolm grubu buraya getirmem için bana yalvarıyor."

"Yapmalıyız," diyorum ona menümün üzerinden.

"Malcolm çıldırırdı. O bizi seviyor. Gerçi bunu size asla söylemez. Hafta sonu müzik rotasyonuna giren birkaç şarkımız var ve bazen burada canlı gruplar oluyor. Olabildiğince eğlenceli

burada oynamak tam bir felaket olur. Bunu gizli tutmanın gerçek bir yolu yok."

Etrafıma baktım ve onunla aynı fikirdeyim. Sahilden restorana açık erişim var ve çekeceğimiz kalabalık bir karmaşa yaratacaktır. Yine de doğaçlama bir parti için kesinlikle bir fikir. "Yapmalıyız Talon'la bu konuyu konuş. Belki bir gece sürpriz bir gösteri falan yapabiliriz."

Eric ve ben grup ve tekrar yola çıkmak hakkında konuşmaya devam ediyoruz yarın hamburgerlerimizi yerken. Şaka yapmıyormuş. Bu şeyler harika ve Malcolm'un birasına mükemmel bir tamamlayıcı. Yemeğimizi bitirirken Eric'e "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler," diyorum. "Buraya gelene kadar ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu fark etmemiştim."

Bana gülümsüyor, gerçek bir takdir ve minnettarlık gülümsemesi. "Beğenmene sevindim." Birasını bitiriyor. "Böyle gecelerde düşünmek için buraya gelmeyi seviyorum. Evde hapsolmek istemediğimde her şeyden kaçmak için. Dediğim gibi, Malcolm her zaman naziktir ve insanlar beni çok merak eder ya da tanırса müdahale etmekten çekinmez. Onun en ünlü müşterisi olmadığımı eminim."

"Müşteri olsun ya da olmasın, buraya tekrar gelmeliyiz." Eric'in dudaklarında bir gülümseme belirdiğinde 'biz' demem dikkatinden kaçmıyor. "Bu fikir hoşuna gitti, değil mi? 'Biz' fikri?" Yumuşakça soruyorum.

Oynayan gülümseme, yanaklarındaki kızarıklığın eşlik büyük ve geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Evet Cal, seviyorum. Hem de çok."

"Ben de istiyorum," diyorum ona ve bu doğru. Onun yanında olmak, onunla yatmak, ona sarılmak ve onu öpmek daha kolay geliyor. Onunla bu kadar yakın olduğumda mide bulantısının acısını hissetmiyorum.

"Güzel." Gülümsemesi biraz daha genişliyor. "Hadi buradan çıkalım."

Başımı sallıyorum ve o da hesaba bakmadan masaya bir yüzlük atıyor. "Malcolm'un senden bu hoşlanmasına şaşmamalı," gülüyorum ve Eric de masadaki yüzlüğe bakarken bana katılıyor.

"Genelde bu kadar cömert değilimdir ama sakın bir gece." Malcolm'a "Görüşürüz dostum" diye seslenmeden önce bana göz kırptı.

"Kesinlikle, teşekkürler çocuklar," diye ve sahile çıkıp dalgalara doğru yürüyoruz.

Sörfte önceki çukurun tepesini bulana kadar sessizce yürüdük ve Eric durdu, ayakkabılarını çıkardı ve ben de onu takip ettim, kot pantolonunu sıyrmasını izledim

Ben de aynısını yapıyorum ve çoraplarını ayakkabılarının içine sokuyorum. "Muhtemelen dondurucu soğuktur ama sörfte yürümek kuru zeminde yürümekten daha kolay," diye mırıldanıyor bana ama daha çok kendi kendine. Görünüşe göre bir şey hakkında gergin.

"Sorun ne Eric?"

Sorduğumda yüzünde endişeyle bana baktı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bilirsin, romantik bir şey, bunun gibi."

"Hah, ben de senin her şeyi bildiğini sanıyordum," diye takılıyorum ve o da homurdanıyor. "Açıkçası ben de bilmiyorum ama..." Düşüncemi yarım bıraktım, bunu gerçekten yapmak istememe rağmen elini tutma fikrinden rahatsız olduğumu ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Ama?" diye ısrar ediyor.

İç çektim. "Seni gücendirmekten korkuyorum."

Homurdanıyor, "Olacak gibi değil. Söyler lütfen?" duraksıyor, gözlerini benden kaçırıyor, "Bana söylemezsen ne düşündüğünü bilemem ve genellikle bu ses tonunu takındığında bunun şöyle bir ilgisi vardır... bilirsin işte. Yani her ne ise, bilmem gereken bir şey olduğu açık."

Sesi yumuşak, rahatlatıcı, sinirli ya da gerçekten endişeli değil, sadece Eric ve tüm bu berbat şeyler söz konusu olduğunda nasıl olabileceğini ve olduğunu biliyorum. "Halkın sevgisini henüz kaldırayabileceğimden emin değilim."

Bana baktı ve "Nasıl yani?" diye cevap verdi.

"Öpüşmek mi?" Kelime bir ifadeden çok bir soru gibi çıkıyor. "Ben de buna hazır olduğumdan emin değilim. Her ne kadar seninle gurur duysam ve seni böyle göstermekten gurur duysam da, bu... bu benim için de farklı ve

Bu benim... yani, yaptığım bir şey değil, ama farklı ortamlarda, iri yarı korumalarla çevrili ve... ama asla tek başıma, asla böyle bir durumda olmadım. Eğlenceli ve heyecan verici ama aynı zamanda korkutucu ve," diye iç geçiriyor, "toplum berbat." Sonunda kelime kustuğu küçük atıp tutmasını bitiriyor ve dairelerimizin baloncuğu dışında daha önce hiç düşünmediğimiz bazı içsel endişelerini döküyor. Eklemeden önce derin bir nefes alıyor, "Bu gece sahilde yürüyüp konuşuyoruz. Birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz, rahatlıyoruz, her neyse ve PDA'yı başka bir şekilde ele alıyoruz

zaman." Bana göz kırpmıyor ve ben de gülümseyerek başımı sallıyorum, ayağa kalkıyorum, ona yardım etmek için elimi uzatıyorum ve o da homurdanıyor.

"Evet, evet, kapa çeneni ve ayağa kalk," diye takılıyorum ona. Homurdandı çünkü tek yapabildiği sıska kıcımlı kenara çekmekti. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum,

ama jest yine de güzel.

Ayağa kalktı, kıçındaki kumları temizledi ve sahil boyunca yürümeye başladık.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye soruyor bana sahildeki yürüyüşümüzün yaklaşık yüz metre ilerisinde. Birbirine çarpan dalgaların sesi yatıştırıcı, neredeyse garip bir rahatlık, üniversiteye kadar daha önce hiç okyanus görmemiş Iowa'lı bir çocuk için garip.

"Bana mı soruyorsun?" kontrol ettim. "Bilmiyorum. Bana aileden biraz daha bahset."

Omuz silkiyor. "Anlatacak pek bir şey yok aslında."

"Peki ya Jess, geçen gece ona söyledin mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, ona sadece durumun düşündüğümünden daha derin olduğunu ve çözmemiz gereken bazı şeyler olduğunu söyledim. Dürüst olmak gerekirse senin hikayeni anlatmanın bana düşmediğini düşündüm, bu yüzden geldiğinde konuyu geçiştirdim. Daha fazlası olduğunu biliyor ama ya doğru zaman geldiğinde öğrenecek ya da bunu kabullenmek zorunda kalacak."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden sadece teşekkürlerimi fısıldıyorum ve o da gülümsüyor. "Bir gün, belki ona söyleyebilirim, ama umuyorum ki

tüm bunların bir noktasında, konu dışı kalacaktır."

"Bu fikir hoşuma gitti," diyor Eric şakacı bir gülümsemeyle.

Telefonum çalıyor, görmezden çalışıyorum, genel bir ses, yani telefonuma programlanmış biri değil.

"Buna cevap verecek misin?"

Başımı salladım. "Hayır, bekleyebilirler. Ayrıca, tanıdığım biri değil."

"Önemli olabilir."

Omuz silkiyorum ve birkaç saniye sonra cebimden gelen ses kesiliyor.

Birkaç metre daha gidince sesli mesaj geliyor. "Gördün mü?" Eric'e "Mesaj bırakmışlar." dedim. Güldü ve gözlerini devirdi.

İşte o zaman tekrar çalmaya başlıyor, ama bu sefer gitar çaldığım zil sesi. Evet, isterseniz gözlerinizi devirebilirsiniz ama ben bu şarkıyı seviyorum.

"Şimdi bu tanıdığım biri olmalı." Eric'e sırttım ve

telefonumu cebimden çıkardım. "Ben Casey, garip." Yeşil telefon simgesine basıyorum. "Hey, neler oluyor?" Eric'e bakarken telefona söylüyorum.

"Tuhaf telefonlar alıyor musun?" Casey soruyor ve ben de Eric'e kaşlarımı .

"Bir dakika önce bir aldım, cevap vermedim. Bakmadım bile, neden?"
Casey telefonun ağız kısmını kapatır ve biriyle konuşur. "Kim o?" diye soruyorum.

"Rusty, dinle, telefonunu kontrol et, numarayı. İzlemeye takılmış.
Normalde bunu pek düşünmezdik ama Mills'i aradı." Telefonu

kulağımdan çekip Casey'nin sesini hoparlöre veriyorum.

"Ne ?" Eric usulca soruyor ve ben omuz silkiyorum. Ne düşüneceğimi bilemeden telefonumun ana ekran tuşuna basıyorum kişiler butonuna tıklayıp cevapsız aramalara geçiyorum.

"Oh lanet olsun!"

"Calvin?" Casey ve Eric birlikte söylüyorlar ama ben zar zor algılayabiliyorum. Çamur üzerime çöküyor ve Eric telefonumu elimden alırken kıcımın üzerine düşüyorum.

"CASEY, neler oluyor?" Calvin'in telefonuna bakarken ona sordum. Tek bir numara, isim yok ama numaranın altında 'Iowa' yazıyor.

"Numara işaretli. Nedenini öğrenmek için Mills'e ulaşamıyoruz, sadece Mills'in telefonunu aradığını ve sonra dönüp Calvin'inkini aradığını biliyoruz. Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Kesin bir şey söyleyemem," diyorum Casey'ye. "Bak, cevap vermeyeceğiz ama Mouse'la ilgilenmem gerekiyor. Seni sonra arayabilir miyiz?"

"Evet, ama biz size geliyoruz çocuklar. Olduğun yerde kal." "Bu değil..."

Rusty hatta atladı, "Tartışma yok, orada kalın, yirmiden az bir sürede orada olacağız."

"Evet, tamam, her neyse." Kırmızı tuşa basıp telefonu kapatıyorum ve Calvin'in önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Ellerimi nazikçe omuzlarına koyuyorum ve o beni omuzlarından çalışıyor. "Hayır, hayır, yapma. Calvin, ama, bana geri dön, neler oluyor?" Sertçe söylüyorum ve gözleri boş olmasına rağmen bana bakıyor. Tamamen kontrol . Bu öğleden sonra olduğu gibi kontrol edildi. "Hadi Cal, ben buradayım. Konuş benimle."

"Ben... Ben yapamam." Gözleri önce ellerimden birine, sonra diğerine kaydı. "Seni yakaladım. Ben buradayım, şimdi sadece benimle konuşmana ihtiyacım var." "Benim... ffffaaa..."

"Baban mı?" İçimde bir korku dolaşıyor. O orospu çocuğunun onu araması için onca zaman varken, şu an olmalıydı.

Calvin başını sallıyor. Nefes alış verişini yavaşlamaya başlıyor ve omuzlarını tuttuğum sürece vücudundaki gerginlik azalmaya başlıyor. Başparmaklarımı ovuşturmaya başladım.

onu sakinleştirmeye yardım ediyor. Tanrım, umarım yardımcı oluyorumdur. Onu panik ataktan kurtarmaya çalıştıkça işe yarıyor gibi görünüyor.

"Benim için nefes al," diyorum ona nazikçe ve o da alıyor, kocaman bir yudum hava alıyor ve yavaşça bırakıyor. "İşte bu, bana geri dön. Ben buradayım, başka kimse yok, sadece sen ve ben."

Yavaş yavaş gözlerine hayat ve ışık geri dönüyor ve sahilin karanlığına rağmen bana doğru geldiğini görebiliyorum. "Merhaba." Gülümsüyorum. "Döndün mü?" Soruyorum ve o da başını sallıyor. "Tekrar hoş geldiniz. Bana ne olduğunu söyleyebilir misin? ne oldu?"

Başını sallıyor ve ben de ona geri dönmesi için bir şans vererek gitmesine izin veriyorum. "Gitmemiz gerek," diyor bana.

"Yapamayız. Rusty ve Casey'nin gelmesini beklemeliyiz." "Neden biz..."

Sert bir 'ne biliyorsun' bakışıyla onu durduruyorum ve o da sarkıyor. "Lütfen onlara söyleme."

"Belli ki o telefon numarası hakkında bir şeyler biliyorlar," diyorum omuzlarını serbest bırakırken.

"Lütfen bana kızma."

"Calvin, sana kızgın değilim."

Yanına oturdum, "Mills'e numarayı vermiştim, onları işe aldığımız zaman. Numara acil durum irtibat numarasıydı ama..." diye iç geçirdi, "Ama ona ölmediğim ve cenaze töreni çoktan bitmediği sürece asla kullanmamasını söylemiştim. Ona özellikle kimi arayacağını hiç söylemedim ve o lanet şeyi işaretleyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Bu şartlar altında öyle yapacağını tahmin ediyorum. Mills'i bilirsin, her zaman paranoyaktır." Gülüp geçmeye çalışıyorum ama bu gece mizah anlayışımı bir yerlerde kaybetmiş gibiyim.

"Addison'ın başına gelenler ve Dex'in başına gelenlerden sonra hiç şaşırmazdım. Yine de telefonlarımızı bu kadar yakından izledikleri için biraz sinirliyim."

Ona esprisiz bir kahkaha attım, "Sorun yaratabileceğini bildikleri biri olmadığı sürece yapmazlar. Hatta normal numaralar mı çıkıyor yoksa sadece belirli numaralar mı bilmiyorum."

"Selam çocuklar," diyor Casey arkamızdan.

Calvin sıçradı. "Tanrım, çok hızlıydı," diye azarlayıp ayağa kalkıyorum ve Rusty olan Casey'ye dönüyorum. "Neden burada olduğunuzu tartışmadan önce bana bir şey söyleyin. Siz iki sık kafalı tüm telefon görüşmelerimizi izliyor musunuz?"

Rusty güler. "Hayır, sık kafalı, yok. Belirli parametrelerimiz var, örneğin telefon numaraları, belirli kişilerden gelen aramalar için tek saatler

sayılar, aile gibi." Hâlâ kalkmamış olan Calvin'e bakar.

"Aranan ya da istenmeyen aile. Örneğin Addison'ı ele alalım. Addison'ın genellikle yattığını söylediği saatten sonra annesi ararsa ve cevap vermezse, bir uyarı alırım. Sonra birden fazla arama olursa, onu alması için Talon ya da Kyle'ı arayabilirim. Bunun gibi şeyler."

"Mills numarasını ne zaman işaretledi?" Calvin hâlâ oturmuş, onlardan uzağa, okyanusa doğru bakıyor ve dalgaları izliyor.

"Yeni takip sistemini aldıktan kısa bir süre sonra. Neden?" "Sana bir sebep söyledi mi?" Calvin Rusty'ye sorar.

Rusty ayrıntılı bir açıklamaya girişiyor. "Gerçek şu ki Belli ki bu numaranın diğer ucundaki kişi ya da kişiler arasında bir husumet vardı ve acil durum irtibatıyla ilgili bir şeydi ve sizinle durum ne olursa olsun bu numarayı aramama izin verilmiyordu. Şüpheliydim ama Mills'in etrafında sorgulamayacak kadar uzun süredir bulunuyorum. ya da niyetini. Ama bu gece harekete geçmesinin tek , bu numaranın önce Mills'i, sonra sizi araması ardından Mills'i tekrar arayıp bir iki kez çaldıktan sonra kapatmasıydı. Bu bir alarmı tetikledi."

"Neden sadece numarayı engellemiyorsun?" Rusty'ye sordum.

"Çünkü kimsenin kimseyi aramasını engellemeyecek. Bu onun işi değil. Eğer Calvin engellenmesini isterse, biz de engelleriz."

Calvin'e omzunun üzerinden telefonunu geri , o da benden alıyor. "Bir mesaj bırakmışlar. Kontrol etmek ister misin?" Ona soruyorum ve o da kafasını sallayıp telefonu bana geri verdi.

"Sen yap. Yapamam-" Tereddüt ettiğini ve sertçe yutkunduğunu görüyorum.

"Ben hallederim." Telefonu ondan alıp ana ekran düğmesine tıklıyorum ve arka plan resmini görünce şaşıyorum. Sahnede bas çalarken çekilmiş bir . Sesli mesaj düğmesine tıklıyorum ve Iowa alan kodunun mesaja dokunup kulağıma götürüyorum.

"Merhaba Calvin," bir kadın sesi, "Beni tanımıyorsun ve sana kendimi bu şekilde tanıtmak zorunda kaldığım için üzgünüm, ama... benim adım Mary Beth Pickens, beni... şey, kasabadaki kilisenin biriydim, oradan hatırlayabilirsin. Dinleyin, ben babanız adına arıyorum.

Durumu pek iyi değil, aslında gerçekten hasta ve sizi soruyor. Lütfen beni geri arayabilir misin? Tüm bu bilgileri bu mesaja bırakmaktan nefret ama... her neyse, burada olacağım, um... burada yaşıyorum, bu yüzden lütfen ara." Mesaj bitiyor ve kalbim sıkışıyor.

Casey ve Rusty'ye döndüm. "Siz gidebilirsiniz, kimsenin Calvin'le kavga etmeye niyeti yok."

"En azından arabanıza kadar size eşlik edebilir miyiz?"

Gözlerimi deviriyorum ama kabul ediyorum, "Evet, iyi, her neyse."

İki sik kafalı gülüyor ve ben Calvin'in yanına çömeliyorum. "Hadi Cal, eve gidelim."

"Mesajda ne yazıyordu?" diye soruyor bana bakmadan ve kıpırdamadan. "O değildi," diye kulağına fısıldıyorum.

"O zaman kim-"

"Bunu benim evimde konuşalım. Tamam mı?" Sözünü kestim.

Başını sallıyor ama hemen ayağa kalkmıyor. Sırtını okşuyorum ve benden uzaklaşıyor. . Hiçbir şey bilmeden

Mesajda savunmada olduğu söyleniyor ve bunun için onu suçlamıyorum. de değil. "Hadi, eve gidelim," diyorum ve biraz yumuşuyor.

Ayağa kalkıp kumları fırçalamadan önce Rusty ve Casey'yi restorana ve arabama kadar takip ediyoruz. Telefon gelmeden önce sahilde sadece iki yüz metre kadar gitmiştik ve ona sesli mesajdan nasıl bahsedeceğimi bulmaya çalışıyorum. Ne yapacağımdan tamamen emin değilim.

ama telefon numarasına verdiği tepkiden sonra, yakın zamanda eve döneceğini sanmıyorum.

chapter 35

calvin

KATATONİK - şu anda böyle hissediyorum. O telefon numarasını görmenin beni kelimenin tam anlamıyla kışımın üstüne düşürecek bir şey olacağını asla bilemezdim, ama lanet olsun, öyle oldu.

Eric'le tanışmadan önce mücadele ettiğim her şey lanet bir telefon numarasına sığdırılmış gibiydi. Çamur, karanlık, bir erkekle birlikte olmayı düşündüğümde bile hissettiğim tam ve mutlak umutsuzluk.

Tiksintiyle ürperiyorum.

Eric bana "dönmek üzereyiz," diyor ve onu duyuyorum ama bunu anlayabileceğimden emin değilim.

"Beni evime götür. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Hayır Calvin, bu işler böyle yürümez." Sesinde daha önce ondan duyduğum hiçbir şeye benzemeyen bir otorite var. "Yalnız kalmak şu anda ihtiyacın olan şeyin tam tersi. Ayrıca araban, , hepsi benim evimde."

"Bunu neden yapıyorsun?" Sesim istediğimden daha suçlayıcı çıktı.

"Ne yapıyorsun?"

Hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Beni bu bokla uğraştırıyorsun."

Onu sessiz bir yakalıyorum. "Çünkü bunu aşmanın tek yolu bununla yüzleşmek. Bununla başa çıkmak, bunu tek yolu." Bana bakıyor, sert bir bakışla beni sabitliyor ve ekliyor, "Birlikte."

"Üzerinde çalışacak ne var?"

"Neden yalnız kalmak istiyorsun?" diye karşı çıkarak, beni eve götürmesini sağlamak için düşündüğüm her türlü tartışmayı yok etti, yine de arabama binip eve gidebilirdim. Gitarlarımı geride bırakmazdı. I

ona şüpheyle bakıyor. Biliyor musun? Onu terk ettiğim için bunu yapıyor olabilir.

"Bu işi lazım," diye karşı çıkıyorum, umarım benim düşünür ve beni eve götürür, ama içimden bir ses bunun işe yaramayacağını söylüyor.

"Neyi çözeceğim? kimin aradığını ya da neden aradığını bile bilmiyorsun, o zaman tam olarak neyi ?" İç çekiyor. "Bak, eğer bana orijinal planımızı uygulamamamız için iyi bir neden söyleyebilirsen, seni dinliyorum, ama Calvin, yalnız değilsin, bu tek başına mücadele etmen gereken bir şey değil."

"Mesajı dinleyebilirim," diyorum ve o sadece başını sallıyor.

"Bunu yapmak isteseydin çoktan yapardın, telefonun hemen şurada." Aramızdaki radyonun altında duran telefonuma doğru başını sallıyor. "Ama yapmadın çünkü bununla uğraşmak istemiyorsun, ondan saklanmayı tercih ediyorsun, bu yüzden kendini evine kapatmak yerine benim evime gel ve mesajda ne yazdığını öğrenmek istediğinde sana söyleyeyim."

İç çekiyorum, tabii ki iyi bir noktaya parmak basıyor. "Kendimi kötü hissediyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Yani bana neden 'kötü hissettiğini' açıklamaktan kaçmayı mı tercih ediyorsun? Kendini neden kötü hissettiğini tahmin edebiliyorum, ama bu denklemdeki en önemli nokta, daha önce yaşananların geçmişte kaldığı, ikimiz için de bir ders olduğu, başa çıkmanın kolay olmadığı, ama istediğimin bu olduğunu düşündüğün için benden kaçmana izin verirsem lanetleneceğim." Işıklarda dururken bana baktı,

"Calvin, bütün öğleden sonra ve bu gece seninle kalmadım çünkü senin için üzülüyorum. Hayır, seninle kaldım çünkü orada olmak istedim."

"Ama çok kızgındın," diyorum gözümü kaçırırken, ışık değişiyor ve başımı sallayarak gitmesi gerektiğini işaret ediyorum.

"Elbette , ama sana kızgın değildim." "O zaman neden?" Aceleci bir fısıltıyla sordum.

Parmak eklemlerinin sıkışmasını izliyorum. Onu tekrar kızdırdım. Bu hiç iyi olmayacak.

"Sorun asla sen değilsin Cal, asla. Birkaç nedenden dolayı sinirliydim. Birincisi, bu gezegende size yaptıkları şeyleri yapabilecek orospu çocukları var. İkincisi, çünkü bunu sana onlar yaptı. Seni senden aldılar..."

"Senden mi?" Nefes alıyorum.

İç çekiyor. "Hayır, evet, belki, bilmiyorum, ama sana bunu yapmamış olsalardı, ya sen sonsuza dek mutlu olacaktın..."

"Eğer bana bunu yapmasalardı Eric, gitar çalmayı asla öğrenemezdim, asla bugün olduğum kişi olacak kadar iyi olamazdım.

Gitar olmasaydı, GED'imi almak ve üniversiteye girmek gibi şeyler gecikmeseydi, seninle, Talon'la, Dex'le, Kyle'la asla tanışamazdım ve asla bir grup kuramazdık ve sen ve ben asla tanışamazdık." Ona bakmak için koltuğumda döndüm. "Başıma gelenlerin iyi bir şey olduğunu düşüneneğimi hiç sanmazdım, şimdiye kadar. Ama yaşadıklarımı ve beni bu noktaya nasıl getirdiğini düşünürsen, harika bir randevudan sonra seninle arabada oturuyorsam, bunun başıma gelmesi gerekiyordu." Uzanıp elini direksiyondan çekiyorum ve bana kısa bir süre bakarken parmaklarımızı iç içe geçiriyorum.

"Yaşadıklarımı daha kolay hale getirmiyor.

Acı, panik, başıma gelenler, ama kesinlikle her şeyin daha yüksek bir amacı olduğunu görmemi sağladılar" diyorum.

"Kader," diye nefes alıyor.

Gülümsüyorum. "Aynen öyle." Başparmağımı parmak eklemlerine sürüyorum. "Bu geceye kadar, sahilde yürürken, romantik bir şeyler yaparken, hiç

daha önce diğer taraftan gelen şeyler. Son on yıldır, bu koşullanmanın kim olduğumu belirlemesine izin verdim, ama şimdi, şimdi farklı. Aramızdaki her şey değişiyor ve..." Durup bakıyorum. Onun elleri etli, benimkiler daha küçük, daha yumuşak. Zıtlık neredeyse ürkütücü, ama Ellerimize bakmanın verdiği bir rahatlık, bir sıcaklık var. "Ve bunun bitmesini istemiyorum."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve göz ucuyla bana bakıyor, dikkati yolda olduğu için şükrediyor.

"Anlat bana," sesim tereddütlü.

Bana endişeyle bakıyor. "Sana ne söyleyeyim?"

"Mesajda ne yazdığını."

İç geçiriyor. "Benim evime dönene kadar bekleyemez miyiz?"

"Hayır, şimdi bilmek istiyorum. Evinize dönmeden önce halletmek istiyorum, otoparkta falan konuşuruz ama evinize taşınmasını istemiyorum."

Bana şaşkın bir bakış atıyor. "Demek istediğim, dairene girdiğimizde sadece sen ve ben olalım istiyorum, başka bir şey değil," diyorum ona usulca ve her kelimesinde ciddiyim.

Eli benimkini daha da sıkıyor. "Mary Beth diye birini tanıyor musun? Pickens?" diye soruyor ve ben hemen zihinsel olarak eve geri dönüyorum, insanlar, isimler, yüzler, yerler arasında beynimi yokluyorum.

"Tommy Pickens diye birini tanıyordum. Onunla aynı okula gitmiştim. Benden bir yaş küçüktü, tam bir inekti... Kız kardeşi yoktu, sanmıyorum... Annesi olabilir mi?"

"Kilise bir şey çağırıştırıyor mu?"

O cehennem gibi kiliseyi hatırladıkça ürperiyorum. Tamam, kilise güzeldi ama içindeki insanlar başka bir dünyadan geliyordu. Hepsi de babam gibi düşünüyordu, ama annemin yaşlarında birini hatırlıyor gibiyim, gerçi onu sıraya dizsem seçemezdim... "Bilmiyorum, belki? Annem öldükten sonra kiliseye gitmeyi bıraktım ya da kaçtım ya da-" Bu konuyu kapattım, çünkü çok fazla çöp ortaya çıkacak. "Babamın

Daha sonra birkaç yıl gitti, sonra sonunda çok fazla içmeye başladı ve bir Pazar günü öğleden önce yataktan zar zor çıkabiliyordu, ama bu konuyla ilgili değil. Ne istiyordu? Neden babamın evinden arıyordu?

Ev mi? O orospu çocuğu öldü mü?" Sesimden damlayan küçümsemeye engel olamıyorum.

"Henüz değil." İç çekiyor. "Orada, o evde yaşıyor."

Babamın buraya taşınacak kadar uzun süre biriyle birlikte olması fikri beni ürpertiyor ama Eric devam ediyor: "hasta olduğunu söylüyor, 'gerçekten'." Boştaki eliyle tırnak işareti yapıyor. "Dedi ki..." diye devam ediyor, gerisini anlatmak istemiyor.

"Evine varmak üzereyiz Eric, dökül lütfen," diye onu cesaretlendiriyorum. "O gerçekten hasta ve..." Elini sıkıyorum. Bana bildiklerini anlatmasını gerçekten istediğimi söyledim. "Seni soruyor."

Bu bomba tam da Eric binasının otoparkına girdiğinde düşüyor ve ben onun elini bırakıyorum. Vücudum titremeye başlıyor ve öfke, hayal kırıklığı, panik ve bir şeyi ikiye bölme isteğiyle dolup taşıyorum. "Arabayı durdur." Durmuyor. "Kahretsin, durdur şu lanet arabayı," diye homurdanıyorum.

"Bırak park edeyim."

"Hayır, durdur şu lanet arabayı," diye daha yüksek sesle homurdanıyorum.

Eric gıcırdayarak durdu ve ben arabadan inip çıktığı kadar bağırdım.

Arabayı park edip dışarı çıkıyorum ve arabanın etrafında koşturuyorum.

"Calvin,

," diyorum ve o bir şeyi yumruklamak gibi aptalca bir şey yapmadan önce bagajın etrafından dolanıp ona doğru hücum ediyorum. O da bana doğru hücumla geçti.

Hızımı artırıp kollarımı göğsüne dolayıp onu kendime çekene kadar peşinden .

"Bırak beni, orospu çocuğu," diye homurdanıyor ve benden kurtulmak için mücadele ediyor. "Sen sakinleşene kadar olmaz," diyorum ona sakince.

"Bırak beni," diye tekrar hırılıyor ama biraz sakinleşmeye başlıyor. "bu kadar kızgınsın?" Ona soruyorum, umuyorum ki

düşünmeden önce. "Siktir git."

"Siktir git, Calvin."

"Siktir git," diye homurdanıyor bir kez benimle dövüşürken.

"Memnuniyetle," diye mırıldanıyorum kulağına ve yumuşuyor.

"O ölüyor, Eric."

"Ve? Bu seni neden kızdırıyor?"

"Çünkü o henüz ölmedi." Kollarımda hareketsiz duruyor, yenilmiş ve sönmüş.

"İstedğin bu mu? Seni daha iyi hissettirecek şey bu mu?" "Evet." Sesi sert, ama inancının tam olduğunu hissediyorum.

"Yani öldüğünü söylemek için aradığı için mi kızgınsın, öldüğünü söylemek için değil?" Konuyla ilgili kafa karışıklığıma engel olamıyorum, gerçi babası yüze görüşmek isteyeceğim insan değil. Onu öldürmeyeceğime kesinlikle söz veremem.

"Evet ve beni soruyor. O ibne beni gençken bir akıl hastanesine gönderdi, sonra da bir daha benimle konuşmadı. Bana nasıl ulaşacağını bildiğini bile bilmiyordum ve şimdi, bunca yıldan sonra

Kahrolası orospu metresinden beni aradığını söyleyen bir telefon aldım. İlk başta beni istemekle ne halt ediyor? yer mi?"

İçimi çektim ve onu bıraktım. Kızgın olduğunu biliyorum ama aptalca bir şey yapmaktan kaçınacak kadar düşünüyorum. "Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?" Onu konuşturmak umuduyla soruyorum.

"Hayır, sadece beni sorduğunu görmüyorum." Sesi çok gerçekçiydi ve onu suçladığımı söyleyemem. "O zamandan beri benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Annemin öldüğü gün. O noktada onun için bir yük haline geldim, en azından çiftlikteki pis işlerini yapacak yaşa gelene kadar içki içmesini engelledim. Sonra yine iyiydim, ama cidden, sadece bana yaptıkları değil, hayatımda bana neler yaşattığına dair hiçbir fikri yok. Ve beni görmek mi istiyor? Hiç sanmıyorum."

"O zaman sorunun çözüldü. Onu görmek zorunda değilsin, onunla konuşmak zorunda değilsin, Cal, hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Bırak gitsin. Bırak o piç kurusu tek başına ve senin sempatin olmadan ölsün." Bunun hayatının geri kalanında gerçekten yaşayabileceği bir şey olup olmadığından emin değilim ama bu onun seçimi. Onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamam.

"Zaten ona gidemem. Yarın gidiyoruz." "Ona gitmek istiyor musun?"

Binlerce hançerin bakışıyla bana dönüyor. "Sikeyim, hayır, yok." "O zaman sorun ne?"

"Sanırım yok." diye iç geçiriyor.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Güzel, şimdi arabaya geri dön." "Yürüyebilir miyim? Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Başımı salladım. "Tabii. Arabamda buluşalım mı?"

"Evet," diyor üzgün bir şekilde ve ben arabaya geri dönüyorum. Onu uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum ama istemiyorsa onu benimle konuşmaya zorlayamayacağımı da biliyorum. Ayrıca sahip olduğu bilgiler yüzünden bana ya da kendisine kızmasını istemiyorum ve bir gün ölmeden önce babasını görmeye gitmezse bunu bana karşı kullanmasını da kesinlikle istemiyorum.

Arabasına doğru koşup gitmeyi planladığından korkarak arabasını hemen yanındaki bir yere çektim. Onun asla yalnız kalmasını istemiyorum, ama bu gece kesinlikle değil. Arabadan çıktım ve onu uzaktan görebiliyordum. O kadar da uzakta değildik ama görünüşe göre acele etmiyordu. Avuçlarımı kalçalarımaya sürüyorum, sigara içme isteğim giderek artıyor.

başa çıkabileceğimden daha güçlü. Birkaç yıldır düzenli olarak sigara içmiyorum, ancak bazen durumlar çok stresli oluyor ve kendime biraz zaman ayırmam gerekiyor.

Geçen gece Calvin'in evine giderken aldığım paketi bulmayı umarak arabama geri döndüm. Ona ihtiyacım olacağını düşündüm ve kendimi aptal gibi içmek sarhoş oldum. Paketi ve çakmağı orta konsolda buldum ve açtım, birkaç aydır içtiğim ilk sigarayı çıkardım ve arabamdan inmeden önce yaktım.

Calvin yolcu tarafında, arabasına en yakın yerde duruyor. "Bir tane alabilir miyim?"

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ama onunla tartışmamaya karar veriyorum ve paketi arabanın tavanına kaydırıyorum. Yakalıyor, bir tane çıkarıyor, bakıyor ve Paketi ve çakmağı bana geri fırlatmadan önce yakıyor. Bir nefes çekiyor ve hiçbir şey söylemeden kiraza bakıyor.

"Eğer gitmek zorunda kalırsan, grup bunu anlayışla karşılayacaktır."

"Gitmiyorum," diyor sert bir şekilde. "Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok ve hiçbir özür bana yaptıklarını daha iyi hale getiremez."

"Biliyorum ama..."

"Ne?" diyor bana bakarak, ben de omuz silkiyorum. Elindekini bırakıyor ve sırtını arabama yaslıyor.

çok fazla mesafe olduğuna karar vererek arabamın etrafında döndüm. ön tarafa geç ve yanına kay. "Pişman olmanı istemiyorum." İç çekiyor. "Dürüst olmak gerekirse, uzun zaman önce öldüğünü anlamıştım.

Ağır içki içmesi, umutsuzca içki içip makine kullanma ihtiyacı ve bunun gibi şeyler arasında, o orospu çocuğu ölmek istiyordu Annem öldüğünden beri. Eğer şişe onu öldürmediyse, kendini ya da bir başkasını öldürmüştür düşündüm." İkimiz de sigaralarımızdan birer nefes çektik.

"Bu şeyler berbat," diye kıkırdıyor.

"Yani seni görmek istemesine mi yoksa hala hayatta olmasına mı daha çok kızgınsın?"

Homurdanıyor. "Birini seç. Bence ikisi de bir numarayı kapıyor. Onu görmem senin için neden bu kadar önemli?" hissettiğim fili ele alıyorum.

"Sanırım, bir noktada pişman olacağından ve suçladığın kişinin ben olacağımdan korkuyorum ve-"

Bana doğru döndü, omzunu arabama yasladı. "Dur, tam orada. Bunun için seni asla suçlamam. Beni burada kalmaya zorlamıyorsun.

Kendimi burada kalmaya zorluyorum, gerçi zorlamak oldukça güçlü bir kelime. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok, yapabileceği ya da bana söyleyebileceği hiçbir şey yok.

Hayatımın bu kadar berbat olmasını telafi etmek için. Beni görmek istemesi için geçerli bir neden düşünemiyorum, tabii sonunda kendini suçlu hissetmiyorsa ve bunun için acı çekmesi gerekiyorsa." Sigarasından son bir nefes daha çekiyor ve yere atıyor. "Aslında," diyor ağır, arındırıcı bir iç çekişle, "tüm bunlardaki kurtuluşum bu, beni isteyecek kadar suçlu hissettiğini bilmek ve orada olmayacağımı bilmek, ölmeden önce asla veda edemeyeceği için acı anlamına geliyor."

Arabamdan uzaklaşıyor, buraya geldiğinde olduğundan biraz dik ve kendinden emin bir şekilde duruyor. "Bunu daha tatlı hale getirecek tek şey, gitmeden önce seni öpüşümü izlemeye zorlamak olurdu." Sırıttıyor. "Bu en büyük 'siktir git' olurdu."

Elimde olmadan başımı sallıyorum ve onun küçük sırtışına karşılık veriyorum. Kendi sigaramı söndürürken ona "Ne zaman onu doldurmaya hazır olursan orada olacağım" diyorum ve o da elimi tutuyor. "Benim için bir şey yapar mısın?" Ona soruyorum.

"Ne?"

"Turne sona erdiğinde, Iowa'dan bir daha haber alamazsanız, geri dönmeyi düşünür müsünüz?"

Elimi bıraktı. "Bunu neden yapayım ki? Ciddiyim Eric, benim için hiçbir anlamı yok."

"Sadece beni dinleyin. İki şeyden biri . Birincisi, bana gitmeyeceğini tekrar söylersin, en azından o zaman şu anda sahip olduğun bilgiyi işlemek için biraz zamanın olur." Konuşmaya başladı ve parmağını dudaklarına götürerek onu durdurdu. "Ya da geri dönmek isteyeceksin ve bunu onun yüzüne vuracaksın. Tedaviler işe yaramadı. Ne olursa olsun, onun değil, doktorların değil, kasabadaki hiç kimsenin değil, senin kazandığını bilmesini sağla. Sen, Calvin, sen kazandın, o değil. Bunu ona kanıtla."

Söylediklerim karşısında biraz gülümsüyor. "Peki ya tur bitmeden ?"

"Sonra birlikte geri döneriz ve sen de beni onun mezarı başında öpebilirsin."

"Sen kötü bir orospu çocuğusun, bunu biliyor musun?" diyor gülerek.

Ben de gülüyorum. "Farkındayım, ama her halükarda bir amaca hizmet ediyor."

Bana bir kaşını kaldırıyor ve soruyor: "Peki bu tam olarak ne?"

Gülümsüyorum. "Kapanış. Öyle ya da böyle."

Anlayışla ve belki biraz da onaylayarak başını sallıyor.

"Güzel, şimdi içeri girelim." Onu binama doğru yönlendiriyorum ve o da önden gidiyor, ama elimi tekrar eline almadan önce değil.

chapter
37
calvin

"Ne yapıyorsun?" Eric'e yatağından birkaç yastık alırken soruyorum.

"Misafir odasında uyumak istersin diye düşünmüştüm." Sesi nazik ve emin değil.

Başımı salladım. "Hayır, burada seninle uyumak istiyorum."

Yüzü aydınlanıyor ve yastıkları yatağa geri koyuyor. "Ben de öyle olmasını umuyordum." Duraksıyor, çarşafları düzeltiyormuş gibi yapıyor. "Bugün olanlardan sonra seni zorlamak istemedim."

"Şey, değilsin. Ama bir şartım var." Gözleri benimkilerle buluştu. "Herhangi bir şey mi?"

"Kıyafetlerle, lütfen?" Başını sallayarak isteğimi onaylıyor. "sadece... Buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum, en azından uyurken değil ve bu öğleden sonraki performansın tekrarlanmasını da istemiyorum."

"Anlıyorum." Kolunu uzatıyor, bir davet gibi. "Buraya gel."

Gülümsüyorum ve yatağın ucuna doğru yürüyüp ona doğru yerleşiyorum. Kollarını yavaşça bana doluyor, ben de kollarımı ona doluyorum. O Başımın tepesini öpüyor ve içimde giderek artan o tanıdık ürperti alevleniyor ve tekrar denemeyi çok istiyorum ama denersek olacaklardan ölesiye korkuyorum. İşte bu düşünceyle kendimi uslu durmaya karar veriyorum. Kendimi bir gün içinde ikinci kez o duruma sokmak istemiyorum. Bunu kaldırabilir miyim bilmiyorum. Daha önce aramızda olanlar ve o lanet telefon görüşmesi yüzünden, tam bir enkazım.

"Arabandan hiç kıyafet getirdin mi?"

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Uhh, hayır. Aşağı koşup biraz alabilirim."

Başımın üstünü tekrar öpüyor. "Gerek yok. Daha önce ne giydiysen onu giy."

Başımı sallayıp ona biraz daha sıkı sarılıyorum, o da aynısını yapıyor ve onu serbest bırakıyorum, yataktan daha önce giydiğim eşofmanları alıp tişörtü bırakıyorum. Onu orada bıraktığımı fark ettiğinde şakacı sırtışını yakalıyorum. "Ben sadece-" Banyo kapısını işaret ediyorum ve o da anlayışla başını sallıyor. Ben anlamıyorum.

Onun önünde üstümü değiştirmekten neden çekindiğimi bilmiyorum, belki sadece alışkanlık, belki de dolaylı olarak bitiremeyeceğim bir şeye başlayacağımdan endişeleniyorum.

Yarın uzun bir gün olacak, buradan Denver'a uçmak o kadar da büyük bir mesele değil ama yarın akşam bir konserimiz var, turun başında eklediğimiz bir konser. Tanrım, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Muhtemelen barda geçecek bir gecenin ardından otele döneceğiz. Barda olma, erkeklerin etrafında olma fikrinden ürperiyorum ve... boğazıma asit yanığı damlarken yutkunuyorum. Evet, henüz çocuklara söylemeye hazır olduğumu sanmıyorum. Eric'in yanında bu şekilde, lanet olsun.

Bu konuyu ona nasıl açabilirim ki? Yani, bu akşam yemeğe gitmeden önce bir şekilde söyledim ama bu farklı, bu çocuklar.

Derin bir nefes alıp banyodan çıkmadan önce daha önce giydiğim eşofman altımı yukarı çekip elimi saçlarımda gezdirirken iç geçiriyorum.

Dışarı çıktığımda gülümsemekten kendimi alamıyorum. Eric yatakta yatıyor, örtüleri indirmiş ve üzerinde eşofman altı var, gömleksiz. Onu gömleksiz görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Dürüst olmalıyım ve kendime Eric'i gömleksiz olsun ya da olmasın her zaman çekici bulduğumu söylemeliyim, ancak şimdiye kadar bunun üzerinde hiç durmamıştım. Genelde hep geçici bir düşünceydi.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kapının pervazına yaslanıyorum ve onun telefonuyla oynamasını izliyorum. Bazı yüz ifadelerine gülümsüyorum.

Kaşlarını çatmasına, sonra sırtıtmasına ve en sonunda da yüzünün kızarmasına neden olacak neye baktığını merak ediyorum. Bilmediğim bir şey olarak bir kaşımı kaldırıyorum

Onu izlerken içimden bir ses geçiyor. "Neye bakıyorsun?" Hareket etmeden soruyorum. Ezici bir bilme ihtiyacı, kendimi durduramadan kelimelerin dökülmesine izin veriyor.

Daha geniş gülümsüyor ve bana bakıyor. "Mesajlarımız."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Mesajlarımız mı? Ne zamandan beri?"

Gülümsemesi bir gram bile azalmıyor. "Ah, geçen hafta boyunca," diyor alaycı bir sesle.

"Peki neden sırtımdan ve kızarmadan önce kaşlarını çatıyorsun?"

Azarlıyorum.

Gülüyor. "Bazen kelimelerle aram pek iyi olmuyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Tam tersine, sözlerini çok anlamlı ve kim olduğuna dair çok doğru buluyorum ve bu hoşuma gidiyor." Kapıdan uzaklaşıyorum ve yatağın ayak ucuna doğru yürüyorum.

"Sanırım geriye dönüp baktığımda hep yirmi-yirmi yaşındayım. Kafamda kulağa hoş geldiğini düşünmüştüm, ama bunlardan bazılarını yazarken ne hissettiğimi biliyorum ve Şimdi onları okuyunca kulağa pek de iyi gelmiyorlar."

"Biliyor musun? Sanırım birbirimizin ne söylemeye çalıştığını ve hatta nasıl söylediğini bilecek kadar uzun süredir birbirimizin yanındayız. Mesajlarını okuduğumda hep benimle konuşuyormuşsun gibi hissettiğimi, yüzünü hayal edebildiğimi ya da sesini duyabildiğimi biliyorum. En sevdiğim görüntü, sohbet baloncuğunun sonsuza kadar takıldığı zamandı, Seni telefonuna bakarken görebiliyorum," diye kıkırdıyorum, "Dilini dişlerinin arasına sıkıştırmış, burnuna doğru uzanırken."

"Aman Tanrım," diyor kıpkırmızı olmadan önce, telefonunu yere bırakıp yüzünü kapatarak. İyice utanmıştır.

Yatağa tırmanırken "Utanman hoşuma ," diye takılıyorum ona. Dizlerimin üzerinde ona doğru sürünüyorum ve sırtını çekmeden önce arkasına oturuyorum. kollarını yüzünden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Peki tamam, kollarını çalışıyorum. Gülmeye başladım.

"Bunu fark ettiğini hiç bilmiyordum." Sesi neşeli ve elleriyle ağzını kapattığı için boğuk.

Gülüyorum ve elimi karnına koyuyorum. İrkiliyor ama sakinleşiyor, dokunuşum onu şaşırtıyor. Beni göremiyor, o yüzden başka bir şey beklememeliyim. "Eskiden gitar ya da okul ödevi olsun, bir şeye konsantre olduğunu hep anlardım. Dilin dudaklarının arasında ezilirdi ve" tekrar kıkırdıyorum, "Oldukça şirindi. Bu gece arabada da bunu yapıyordun."

"Gah," diye inliyor ama ellerini hareket ettirerek birini üzerine, karnının üzerine koyuyor. Parmaklarımızı iç içe geçiriyorum ama henüz benimle göz teması kurmuyor.

"Bunu yaptığınızı bilmenize bile şaşırdım. Böyle bir şey çoğu insanın sahip olduğunu bilmediği sinirsel bir alışkanlıktır."

Bir kahkaha attı. "Ah biliyorum, bir, annem her zaman parmaklarının arasına almaya çalışırdı. İşin komik yanı, o da bunu yapıyor. Ama sonuçta kendimi bunu yaparken yakalıyorum ve genellikle o zaman ağzıma geri çekiyorum."

Gülüyorum ve kendimi onun yanına bırakıyorum. Bana kolunu açtı. sarılıyorum ve elimi karnında gezdirip onu kendime çekiyorum.

O da aynı şeyi koluyla yapıyor ve kolunu bana doluyor. "Bence çok şirin," diyorum usulca ve o da eğilip başımın üstünü tekrar öpüyor.

"O zaman belki de artık geri çekmem." Sesi hafif ve dostça, utancı gitmiş gibi görünüyor.

"Seni utandırdığım için özür dilerim," diyorum parmaklarımı yan tarafındaki dövmelelerinden bazılarının üzerinden karnına doğru gezdirmeye başlarken. İrkildi ve ben de mide kaslarının zıplamasını izledim ve titrediğini hissettim.

"Ahh, bu gıdıklıyor."

Genişçe gülümsüyorum ve elimi bırakıyorum. "Özür dilerim."

"İkisi için de üzülme. Sanırım kimsenin benim küçük tuhaflığımı fark ettiğini fark etmemiştim."

"Sanırım bu sadece dikkat ettiğim anlamına geliyor," diyorum ona ve bu doğru. "Üzerinde duramasam da fark ettim, hem de çok. Üniversitede yaptığın kadar olmasa da. Yine de arada bir ortaya çıkıyor. Bas gitarını bırakıp gitarını eline aldığı anda olduğu gibi."

Gülüyor. "Çünkü çok fazla çalmıyorum. Aslında için ne yaptığımı daha fazla düşünmem gerekiyor." Tekrar gülüyor. "Video oyunları oynarken de bunu çok yapıyorum."

"Evet, evet biliyorsun," diye onu kızdırıyorum, hafifçe gıdıklıyorum ve altımda kıvranıyor, ama duruyorum.

Çok geçmeden ikimiz de esnemeye başladık ve Eric ışığı söndürerek bizi karanlığa gömdü. Onu biraz daha sıkıp kendime çekiyorum, sonra yukarı kaldırıp dudaklarını buluyorum ve sıcak, yumuşak bir öpücük konduruyorum. O da bana aynı derecede sıcak ve nazik bir şekilde karşılık veriyor. "İyi geceler," diyorum ona usulca, göğsündeki özel yerime yerleşmeden önce. Bu şekilde birbirimize ne kadar uyum sağladığımızı ancak şimdi fark ediyorum. Her zaman olmamız gerektiği gibi birlikte şekillendik.

Bu fikir ilk defa kalbimi çok iyi bir şekilde hızlandırdı.

"UMPHH!" Göğsüme bir şey vurduktan sonra uyanmaya başlıyorum. "Bırak beni." Bir homurtu ve ardından boğuk bir çığlık geliyor.

"Ne oluyor lan?" Yatağımın yanındaki ışığı açarak ayağa fırladım. "Bırak beni." Ses daha gergin, daha çaresiz hale geliyor. I Baktığımda Cal'ın başını öne arkaya salladığını ve gözlerinin kapalı gördüm. "Hayır!" diye haykırıyor uykusunda.

"Kahretsin."

geldiğinde hızlı bir şekilde yatağın etrafında dönüyorum, başını ileri geri sallamaya devam ederken yanına , çırpınmaya başlıyor, bacaklarını tekmeliyor. "Lanet olsun.

Calvin." Ona dokunmak istemiyorum. Onu istemiyorum. "Calvin. Hadi Calvin, rüya görüyorsun, uyan."

Tanrım, kendimi çok aptal hissediyorum, ama belli ki bu rüyanın sancıları içinde kaybolmuş. İnliyor ve yüzünde gözyaşı izi olmasa ağladığına yemin edebilirdim. "Calvin," diyorum tekrar, daha kırılmış, daha keskin. Sarsılarak durur. "Cal, , ." Sonunda hareketsiz kaldı. Nefes alıp vermesi zor, ağır, sanki maraton koşmuş gibi.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için uzanıp omzuna dokunuyorum. Cevap vermiyor, hareket yok, hiçbir şey yok. Onunla aynı odayı paylaştığım onca zaman boyunca, bırakın kâbusu, beni rüyamdan bile uyandırmadı. Onu tutuyorum.

Bu sefer biraz daha sert bir şekilde omzuna vuruyorum. "Calvin, hadi dostum, ," diyorum ve gözleri tembelce açılıyor.

"Hey." Sesi yumuşaktı ve yatağın yanında diz tamamen söndüm. "Neyin var?"

Tanrım, hatırlamıyor. "Kabus görüyordun." "Biliyorum, ama..."

"Calvin, sağa sola savruluyordun, beni göğsümden vurdun." Benden uzaklaştı, gözlerinde korku vardı. "Ben vurmadım."

"Yaptın ama iyi ki yaptın. Beni ."

"Tanrım Eric, çok özür dilerim, ... kahretsin, bilmiyordum... hepsinin kafamın içinde olduğunu sanıyordum," diyor otururken.

"Özür dileyecek bir şey yok. Sadece, seninle aynı odayı paylaşarak çok zaman ve seni daha önce hiç böyle görmedim ya da duymadım." Ona bakıyorum ve onun için duyduğum endişenin yüzüme kazındığını biliyorum. "Rüyada ne görüyordun?"

"Sana söyledikten sonra tekrar başladılar." Yüzünü ovalıyor. "Daha önce hiç kimseye söylemedim ve uzun zamandır tüm bu boktan şeylerin derin duygularıyla gerçekten başa çıkamadım, buna bir de telefon "Arayın, sanırım çok bunaldım." İç çekiyor. "Rüyamda onu görüyordum, enstitüdeki pisliği."

"Siktir," diye nefes alıyorum. Birden kendimi çok suçlu hissettim çünkü bugün erken saatlerde yaptıklarımızın onun bu rüyayı görmesinde bir rolü olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. "Cal, özür dilerim,"

Eli yanağıma geliyor ve onu kavlıyor. "Ne için? Bunu sen yapmadın, onu geri getirmedi."

"Hayır, ama... daha önce olanlar."

"Hayır, bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," diyor bana. "Emin misin?"

Başını sallıyor. "O yerle ilgili düzenli rüyalar görüyorum. Sanırım bu kadar vahşileştiğimi hiç bilmiyordum."

"Ve vokal," diyorum ona.

Hiçbir şey söylemiyor ama gözlerindeki endişeyi ve üzüntüyü görebiliyorum. Ona sadece küçük bir gülümseme veriyorum ve birkaç dakika daha öylece oturuyoruz.

" kaç?" diye soruyor ve ben onun yanından geçip saatime bakıyorum. "Altıdan biraz sonra."

"Havaalanına gitmek için ne zaman yola çıkmamız gerekiyor?" Sesi şimdi daha yumuşak, daha sakin.

"Sekiz buçuk gibi," diyorum ona.

"Şey, tekrar uyuyamayacağım. Neden harekete geçip arabayı hazırlamıyoruz ve yolumuzun üzerinde bir şeyler atıştırmıyoruz?" Önerisi içimi ısıtıyor ve ona genişçe gülümsüyorum. Rüya konusunda onu daha fazla sıkıştırmak istemiyorum. Bana enstitü ve orada başına gelenler hakkında yeterince şey anlattığını biliyorum ve bunları tekrar deşmesini istemiyorum.

"Bana uyar," diyorum , muhtemelen haklı olduğunu ve yola gerektiğini düşünerek.

Pekala hareket ettik. Ayrı ayrı duş aldık ve giyindik, En azından benim isteklerime karşı. Gerçi bu isteklerimi ona hiç ifade etmedim. Ne zaman bir hamle yapmak istesem, aramızdaki şeyleri ilerletmek istesem, bir şeyler önüme çıkıyor. Eğer bu onun hayali olmasaydı, kesinlikle zaman sorunu olabilir. Ama ikimiz de giyindik, onun arabası ikimizin eşyalarıyla doldu ve saat yedi buçukta hareket ediyoruz. Burbank'e ve bizi Denver'a götürecek özel uçağa doğru yola çıktık.

Havaalanından yaklaşık on dakika uzaklıktaki küçük bir aile lokantasına oturduktan sonra Calvin'e bakıyorum, yüzümde ciddi bir ifade var ve hafifçe geri çekiliyor. Ben gülüyorum.

"Dostum, yapma şunu," diye azarlıyor gülmeden önce.

"Üzgünüm ama size sormak istediğim ciddi bir soru var." Omuz silkiyor. "Sor bakalım."

"Şimdi buradayız, tek bir arabadayız, tüm eşyalarımız bir arada... Çocuklara tam olarak ne söyleyeceğiz?"

Cevap vermiyor. Aslında, beni tamamen ve menüye baktı. Ne oluyor lan? Gözlerimi deviriyorum, onun bu tavrına sinirlenmemeye çalışıyorum. Nasıl hissettiğini bilmem bir konuda hiç konuşmadık. İçimi çekiyorum ve şimdilik boş veriyorum, menümü elime alıyorum, gerçi iştahım geldiğimiz zamanki gibi değil.

Garson kız geldi, içki siparişlerimizi aldı ve gitti. "Cal?"

"Öyle mi?" diyor neredeyse küçümser bir tavırla. "Beni daha önce duydun mu?"

"Evet, duydum, sadece cevabımdan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyorum."

Gözlerimi devirmek istiyorum. "Onlara bizden bahsetmek istemiyorsan benim için sorun değil ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki eninde sonunda anlayacaklar. Aptal değiller."

Savaşa hazırlanıyormuş gibi iç geçiriyor ama garson kız içkilerimizi getirip siparişleri alınca rahatlıyor.

Kadın gittiğinde, sonunda benden kaçmayı bırakacağını umarak ona bakıyorum. Kahvesinden bir yudum alırken kısa bir süreliğine kaçıyor. "Henüz onlara bir şey söylemeye hazır değilim."

"Tamam. Neden öyle hissetmediğini bana açıklayabilir misin?"

Servis altlığını karıştırıyor. Düşünüyor ve bunu anlayabiliyorum çünkü benim dilimle oynadığım gibi herhangi bir şeyle sadece o zaman oynuyor. Bana cevap vermesi için sabırla bekliyorum. Birkaç kalp atışından sonra nihayet cevap verdi. "Onlara geçmişimi açıklamaya hazır değilim."

Başımı eğiyorum. "Geçmişinin onlara birlikte olduğumuzu söylemekle ne ilgisi var?" Kafam iyice karışmış bir şekilde soruyorum.

"Bunu herkesin önünde yapabileceğimden emin değilim. Dün gece dışarı çıktığımızda beni gördün. Onlara arasında bir şey üzerinde çalıştığımızı söylersek, ama yine de bizi birlikte görmezlerse ya da birlikteymişiz gibi davrandığımızı görmezlerse, nedenini merak edecekler ve bunu onlara açıklamak için geçmişimi açıklamam ve henüz bunu yapmaya hazır değilim."

Açıklamasının sonuna gelmeden önce sesi neredeyse bir fısıltıya dönmüştü.

"Yani açıklığa kavuşturduk, benim... uh, her zaman olduğu gibi arkadaşmışız gibi mi davranmamız gerekiyor?"

"Eğer sakıncası yoksa."

Evet, lanet olsun, ama birden bir şey geldi. "Birlikte olmamızı istiyor ? Yoksa tereddütlerin mi var?"

Gözleri benimkilere kayıyor, derinlerdeki gerçek korku bana yansıyor, birlikte olamayacağımız korkusu ya da birlikte olmamızı istemediğim korkusu. "Seninle olmak istiyorum," diye hızlıca nefes alıyor.

"O zaman tek ihtiyacım olan bu Calvin," diyorum ona. "Aramızda olanları kimseye anlatmak zorunda değiliz. Henüz." Bunu ekliyorum çünkü eninde sonunda ortaya çıkacağını ve eninde sonunda fark edeceklerini bilmesi gerekiyor, çünkü ikimizden biri ne kadar uğraşırsa uğraşsın, eğer istediğimiz gerçekten buysa, o zaman ortaya çıkacaktır, ama sanırım onun istediği de bu, kimseye söylemek zorunda kalmamak için ortaya çıkmasını istiyor. "Onlara birlikte olduğumuzu söylersek bizden nefret edeceklerinden ya da bizi yargılayacaklarından mı korkuyorsun?"

Calvin bu soruya cevap vermiyor, ama vermek zorunda da değil, konuyu açtığımda yüzünün her yerinde ve vücudunun sertliğinde bu açıkça belli oluyor.

"Böyle düşünceleri son derece ikiyüzlüce olurdu, sence de öyle değil mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Sadece başını sallıyor ama garson kızın kahvaltımızı getirmesiyle tekrar bölünüyoruz. Konuşmayı şimdilik orada bırakıyoruz. Biraz üzgün görünüyor ve onu sinirlendirmek istemiyorum, uçağa binmeye gittiğimizde onu kötü bir ruh haline sokmak bir yana, herkes bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenecek ve ayıyı dürtmeye başlayacak ve bu kimse için iyi olmayacak.

chapter 39

calvin

Uçağa binmek ilginçti. Birkaç garip bakışla karşılaştık. birlikte geldiğimizde, ama kimse baskı yapmadı. Dex ve Raine birbirlerine sarılmışlardı ve Addison da hemen hemen bayılmıştı. tekerlekler yerden ayrıldı. Zavallı kız. Talon bana Kyle'la birlikte Addison'ı dinlenebilmesi için evde bırakmak istediklerini söylemişti ama o tabii ki gerçek Addison tarzı, bunu kabul etmedi. Denver'a indiğimizde, önce grubun eşyalarını sonra da kişisel eşyaları boşaltmak için bir telaş vardı. Casey ve Troy tüm eşyalarımızı otele götürdü ve ekibin geri kalanı da bizi arenaya götürdü. Bir süre dinlenmeden önce bazı ses kontrolleri yapmamız gerekiyor. Başından beri planladığımız gibi, otobüs ve ekipman Pazartesi günü bizden önce geldi. Biz mola verirken onlar Florida'dan geldiler.

Sahne, Eric'in amfileri kurmasını, ayarlamasını ve test etmesini izliyorum. birkaç şey. Orada durup izlerken, bu sabah ona ne söylediğimi düşünmeden edemiyorum. Geciken cevabımın onunla hiçbir ilgisi yoktu, aslında her şey içimde savaştığım şeyle ilgiliydi. Bir şey var. Büyük bir parçam çatılardan onun ve benim nihayet birlikte olduğumuzu haykırmak istiyor ama bir de bunu nasıl yapacağımı bile kavrayamayan kurumsallaşmış bir yanım var. Ona dürüstçe cevap vermeden önce içimdeki şeytanlarla savaştım. Sanırım aklımın bir köşesinde, aramızda olup bitenler konusunda sessiz kalmayı seçsek bile düzenli olarak birlikte çalıştığımız sezgisel insanların bunu anlayacağını biliyordum.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" Addison'ın bana sorduğunu duyuyorum ve ona doğru dönüyorum. Omuz silkiyorum ve o da bana gülümsüyor. "Belki biraz."

Biraz daha geniş gülümsüyor. "Bu sabah birlikte geldiniz." "Bu bir şey ifade etmiyor," diyorum ona kırılmış bir ses tonuyla.

Planladığımdan biraz daha fazla pislik.

"Bunu biliyorum, ama onunla konuşmak istediğini hatırlıyorum, sonra da benim evime gelişinizi. Sadece tatil boyunca konuşmak için biraz zamanınız olduğunu umuyordum." Sesi yumuşak, rahatlatıcı ve Talon ile Kyle üzerindeki etkisini görmeye başlıyorum.

"Konuştuk," diye fısıldıyorum usulca. Hayatımda ilk kez kendimi açıklama dürtüsüyle savaşırken kararlılığımın bir hiçlik denizine dağıldığını hissediyorum. Her şeyi açıklamak için ve bunun nedenini anlamıyorum.

"Güzel, bazı şeyleri yoluna koymak için bir şansı hak ediyorsunuz." Elini omzuma koyuyor. Dokunuşunda bir rahatlık var ama bu Eric'in bana verdiğinden tamamen farklı bir rahatlık.

"Karışık bir durum."

"Öyle olmak zorunda değil," diyor benimle birlikte sahneyi izlerken. Talon sahnede Eric'e katıldı ve konuşuyorlar.

"Öyle olmak zorunda," diyorum ona gizemli bir şekilde.

"Sebepleriniz ne olursa olsun, gerçekten böyle olmak zorunda değil." Ona bakıyorum, , bunun hayal edebileceğinden bin kat daha kötü olduğunu söylemek istiyorum ama bunun çok daha fazlasını gerektireceğinden eminim. Şu anda ona vermek istediğimden daha fazla. "Eğer istediğin kişi oysa, sebepleri ne olursa olsun git." Omzuma bastırarak ona doğru dönmemi istiyor ve ben de dönüyorum. "Hayat keşkeler için çok kısa. Asla için çok kısa ve hiçbir zaman hazır olduğunu fark etmene yetecek kadar uzun olmayacak. Geçmiş sana ne söylerse söylesin, geleceğinde mutluluk var ve o da tam sahnede." Bana göz kırıyor ve sonra beni orada öylece bırakıyor.

eric

"Ee... konuşabildiniz mi?" Talon benimle birlikte sahneye adımını atar söze başladı.

"Evet, konuştuk." Ve çok daha fazlasını, kafamda ekliyorum.

"Peki, o zaman neden tamamen yabancıymışsınız gibi davranıyorsunuz?"

"Bırak artık Talon, bu kadar uğraşmana değmez." "Tam tersine, bence öyle. Siz ikiniz farklısınız. Görünüşe göre farklı." Homurdanıyor. "Daha iyi bilmeseydim, cam taktığını söyledim.

ayakkabılar ve çivi yatağında yürüyorsun."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"ama Peacock, seni ne zamandır tanıyorum? Ona aşık olduğunu biliyorum. Küçük bir konuşmanın tüm bunları bastırdığını söyleyemezsin."

Bu küçük bir konuşmadan daha fazlasıydı ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ahmak, burada senin anlayabileceğinden çok daha fazlası var. Bunu ona yüksek sesle söylemiyorum. Daha basit ve daha az hıyarca tutuyorum. "Bak," konuşurken ona dik dik bakıyorum, "Günün sonunda, bana ne kadar baskı yaparsan yap, tüm bunların arkasındaki hikayenin bana ait olmadığı gerçeğini değiştirmiyor.

Evet, ne istediğimi biliyorum ve hayır, hiçbir şeyin onu elde etmemi engellemesine izin vermeyeceğim, ancak bunun wam-bam-teşekkür ederim-bayan kadar basit olmadığını anlamalısınız." Addison sahneye çıktığında orada bırakıyorum.

Göz ucuyla Calvin'i yakalıyorum ve bir şeyler ters gidiyor. Addison'ın yanından Calvin'e doğru yürürken Talon'a, "Affedersiniz," diyorum.

"Neyin var?" "Ona söyledin mi?"

"Aman Tanrım, hayır, sana bunu düşündüren ne?"

"Söylediği bir şey. Beni hazırlıksız yakaladı. Sanki biliyormuş gibi. Ama bilmediğini biliyorum. Onlara söylemeliyiz."

"Bekle, ne?" Bunu söylememe neyin sebep olduğunu tam olarak bilmiyorum. "Buraya gel," diyerek onu ana koridordaki boş odalardan birine doğru yönlendiriyorum. Kapıyı açıyorum ve o da benden önce içeri giriyor.

"Onlara anlatmalıyım, bunu onlara açıklamalıyım."

"Whoa, Cal, . Addison'ın gerçekte bildiğinden daha fazlasını bildiğini düşünmen, bu konuda çıldırman için bir neden değil.

Beni dinle." Omuzlarından tutup gözlerini gözlerime hapsediyorum. "Onlara söylemeye hazır değilsin, bunu gerçekten düşünme fırsatın olmadan bu konuda acele etme. Neden bildiklerinden daha fazlasını bildiklerini düşündüğünü anlıyorum ama gerçek şu ki bilmiyorlar. Bu konudaki en önemli nokta, onlara neyi anlatacağınıza ve neyi dışarıda bırakacağınıza karar vermeniz gerektiğidir. Hikayenizin kimsenin bilmesine gerek olmayan bazı kısımları vardır. Sadece kendi akışına bırakmanız gerekiyor." Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarını serbest bırakıyorum. "Zaman tanırırsak, eninde sonunda bizi bilmeleri, bir şey üzerinde çalıştığımızı bilmeleri konusunda daha rahat olacaksınız. Bırak o zaman öğrensinler." Bir ampul yanar. "Addison'la ve hatta Raine'le neredeyse anında olması, bu şekilde olmak zorunda olduğu anlamına gelmez.

bizimle birlikte. Acele etmeyelim, merak etsinler, spekülasyon yapsınlar ve sonra ikimiz de hazır olduğumuzda onlara söyleyelim, ama bir dakika önce değil. Tamam mı?"

"Onlara söylemeye hazır değil misin?"

Konuşmamdaki onca şey arasında bunu fark etti. "Sen hazır olana kadar ben hazır . Sonuç olarak, sizinle nerede durduğumu biliyorum. I Birlikte olmanın bizim için ne anlama geldiğini biliyorum, dünyanın bilmesine ihtiyacım yok. Ama bu adamlar söz konusu olduğunda reddedilme korkularınızın yersiz olduğunu da görmeniz gerekiyor. Yüzde bin bizim yanımızda olacaklar. Lütfen bunu unutma."

"Biliyorum, ben... tamam, haklısın."

Sırıyorum. "Bu kulağa hoş geliyor."

"çeneni." Benimle alay ediyor ve gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bakın, uzun bir yol var. Herkese söylemek acele etmeyelim. Çünkü onlara şimdi söylersek, cevaplardan çok sorular ortaya çıkacaktır. Bir düşün, onlara söylemeye hazır olduğunu hissediyor olabilirsin, ama gerçekten beni onların önünde öpmeye hazır mısın?"

Yüz hatlarında vahşi bir duygu yelpazesinin geçişini izliyorum. O "Hayır, buna hazır olduğumu sanmıyorum." diye cevap vermeden önce yutkundu.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "O zaman cevabınız bu. Bırakalım da teyit edilmeden spekülasyon yapmak. Bir kez teyit edildiğinde, bizden belirli şeyler ve bunları yapmadığımızda bizi sorgulama olasılıklarının artacağını bilmeniz gerekir. Spekülasyonlarla uğraşmayı her şeye tercih ederim."

"Tamam, bununla yaşayabilirim," diyor ve eğilip dudaklarına yumuşak, iffetli bir öpücük konduruyor.

Gülümsüyorum, kollarımı ona sarma ve öpüşmemizi daha derin, daha tutkulu hale getirme dürtüsüyle savaşıyorum. O da ürperiyor, sanki o da benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi. "Hadi daha önce buradan çıkalım... şey, hadi," diyorum düşüncemi bitirmeden. İki yöne gitti, daha fazla bir şeye dönüşmeden ve onlar bizi aramaya gelmeden önce. Bu, onların gelip bizi bulmalarına hazır olmadığım bir şey.

chapter 40 calvin

Tekrar sahnede olmak içimdeki tüm çılgın kargaşayı düzeltti. son birkaç gündür. Sahnede, binlerce insanın önünde olmanın insanı daha da delirteceğini düşünürsünüz ama benim için sakinleştirici. Özgürleştirici. Denver'ın birinci gösterisi bitti ve biz bardayız. Kim bilir, belki de özlediğim şey bardır? Ne olursa olsun, birkaç haftadır ilk kez kendimi yeniden topraklanmış hissediyorum. Son iki haftada hiçbir şey olmadı değil, çünkü kesinlikle oldu, ama sanki her şey yeniden daha iyiymiş gibi.

Turun ilk bölümünün sonuna doğru, çoğunlukla Florida'da, kendimi sahip olamayacağımdan o kadar emin olduğum şeylerin üzerinde o kadar çok dururken buldum ki kendimle bağlantımı kaybettim.

Gemi olması gereken yere geri döndü.

Kızlar bardaki küçük çemberimize girip çıkıyorlar, ancak kimsenin hiçbirisiyle ilgilenmemesini ironik buluyorum. Eric göz ucuyla beni izlemeye devam ediyor ve onu bana bakarken her yakaladığımda neredeyse kızarıyorum. Bu benim için biraz alışılmadık bir durum ama sanırım Eric'in benim için ne anlama geldiğini ya da en azından başından beri benim için ne ifade ettiğini anlamaya başlıyorum.

Dex ve Raine birbirlerine çok düşkünler, şaşılacak bir şey yok ama ikisi arasında kesinlikle bir şeyler değişti. Bazı şeylerde ve onun etrafındaki bazı hareketlerinde belirgin bir farklılık var. Sanki daha önce görmüş gibiyim ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyorum. Talon, Kyle ve Addison kendi küçük dünyalarına kapanmış durumdalar. Bu oldukça ferahlatıcı ve hatta belki de Talon ve Kyle'in iki hafta önce Florida'dan ayrıldığımızda bile birbirlerine bu kadar yakın olmalarını izlemek biraz özgürleştirici ama aynı zamanda Addison'ın biraz farklı görüldüğünü fark ediyorum. Belki de sonunda kendini daha iyi hissediyordur.

Uzun boylu, uzun bacaklı bir sarışın çembere girdiğinde bir an için dikkatim dağılıyor. Aslında, Eric de dahil olmak üzere herkesin dikkatini çekmeyi başarır. Ama Eric'e, Dex'e ya da Talon ve Kyle'a gitmiyor, hayır, o bana doğru yürüyor. Şimdi ne yapmam gerekiyor? "Sen Mouse'sun, değil mi?"

Yüzüme bir gülümseme yerleştirmeyi başarıyorum ve ona bakıyorum. "Ben öyleyim, ya sen?"

"Benim adım Jenny." Benimle flört etmek için aşırı tatlı bir şekilde gülümsüyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. Hayatımda ilk defa Bir kadını nasıl reddedeceğimi bilmiyorum ve tüm gözler önümde duran bu sarışının üzerindeyken bunu nasıl yapacağımı kesinlikle bilmiyorum. Eğer onu reddedersem, bir şeyler olduğunu anlayacaklar.

"oldum Jenny," diyorum ve ayağa kalkıyorum. "Sana bir şey ısmarlayabilir miyim?"

İçki?" Ona uzatarak soruyorum. Hoppa okul kızlarının yaptığı gibi kıkırdıyor ve dirseğimi tuttuğunda içim ürperiyor. Tanrım, Eric'in yanında alenen bulunmanın beni ürküteceğini sanıyordum ama bu... bu düpedüz yanlış. Eric gözlerindeki bakışla yaptığım şeyin tamamen yanlış olduğunu gizlemiyor, o çok gördüğüm onaylamayan bakış

ondan. Ben sadece şov yapıyorum, gerçekten, hepsi bu... Siktir git!

eric

O piç, dispshitidiot, orospu çocuğu.

Öfke damarlarımda asit gibi yanıyor. Neden böyle bir şey yapsın ki? Neden... Başımı sallıyorum, tamam, bu şekilde oynamak istiyor. Onu kıskandırmak için kullanabileceğim herhangi birini bulmaya hazır bir şekilde ayağa kalkıyorum ama arkadaşlarımızın gözlerini üzerimde görür görmez kendimi kaybedip kapıya yöneliyorum. Troy da peşimden geliyor. "Beni geri götür," diye homurdanıyorum ve o da buraya getirdiğimiz arabalardan birine doğru atılıyor ve kapı ile araba arasında beni almak için durarak arabaya tırmanıyor. Ben de bindim. "Bas gaza."

calvin

Eric'in Troy'la birlikte arabaya binip görmek için tam zamanında kapıdan içeri daldım. "Siktir." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve içeri girerken Dex'e . "Sikik."

"N'aber kardeşim?"

"Yok bir şey, unut gitsin," diye homurdanıyorum ve onu çalışıyorum ama buna izin vermiyor.

Geçmem için. Beni omzumdan tutup kapıya doğru döndürüyor ve kapıdan içeri itiyor. Şimdi dışarıdayız.

"Hiçbir şeyi unut, neden bu kadar ?"

"Siktir git, Dex, Casey'i bulmam gerek. Beni otele geri götürmesi gerek."

"Burada oturup naz yapmak, Peacock'la aranızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmak istiyorsan, tamam, ama burada kimseyi kandıramazsın, Mouse. Siz ikiniz orada oturup birbirinize yan gözle bakıyorsunuz, sonra da sarışın bir fahişe sana doğru yürür, sen onunla ve Peacock kaçır. Ciddi misin? Burada dur ve bana onunla aranızda bir şey olmadığını söyle."

"Yok," diye yalan söyledim.

Bana inanmayarak homurdandı. "Her neyse, Mouse."

"Kapa çeneni, burada durup beni böyle azarlamaya hakkın yok. Dex'i sikeyim, Raine'le takılıyorsun ve şimdi de her şeyi bilen sihirli bir çöpçatan mı oldun? İyi denemeydi ama hiçbir fikrin yok."

"Bir var, inan bana. Seni ne kadar zamandır tanıyorum? Cidden Mouse, bu boku daha fazla saklayamazsın, sadece bununla başa çık, üstesinden gel. Hepimiz biliyoruz ve hiçbirimizin umurunda değil. Ama umursadığımız şey, birinin bir başkası tarafından kasten incitilmesini izlemek. Ben ona Peacock'a yaptığının aynısını yaparken hepiniz Raine'e karşı bana haddimi bildirmeyi uygun gördünüz. Bana öyle olmadığını söyleme, çünkü öylesin. Gerçekle yüzleşmeye bu kadar takıntılıysan, aş artık bunu," diye öfkeyle yüzüme homurdandıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp bara doğru yürümeye başladı.

eric

"Başka bir oda tutabilir miyiz?" Otele yanaşırken Troy'a sordum.

"Neden?" diye soruyor, sanki en başta bardan neden çıktığıma dair hiçbir fikri gibi.

"Şu anda Mouse'un etrafında olmak istemiyorum," diyorum hışımla ve arabadan iniyorum. Troy da peşimden geliyor ve valeyeye bir şeyler söylüyor. Casey bu gece sopanın kısa ucunu çekti ve kat görevi onda, bu yüzden Troy'un diğer çocuklarla birlikte bara geri döneceğini biliyorum.

"Evet, ."

"Casey ile kim kalıyor?" Merakla sordum. "Ben kalıyorum."

"İster misin?"

İç geçiriyor, "Evet, sanırım. Yukarı tek başına çıkabilecek misin?" "Evet, teşekkürler Troy."

"Sorun değil." Ben cam kapıları açıp lobiye, beni beşinci kata ve odalarımıza çıkaracak asansöre doğru yürürken o arabaya binip uzaklaşıyor.

Asansörün içine girdikten sonra duvarı yumrukluyorum, herhangi bir hasar verecek kadar sert değil ama kapılar kapanırken takırdamasına neden olacak kadar sert.

Yukarı yolculuk merhametli bir şekilde kısa sürüyor ve kapılar açıldığında Casey hazır bekliyor.

Daha ben asansörden inmeden "Vay canına, neyin var senin?" diye soruyor.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Troy ve ben bu gece yer değiştiriyoruz. Bir şeyler alayım, sonra da sakıncası yoksa beni odana alabilirsin."

"Bana bir açıklama yapana kadar olmaz."

Hayal kırıklığı içinde başımı arkaya atıyorum. Çılgılık atmak istiyorum. "Açıklayamam. Sorunun yarısı da bu zaten, açıklayamıyorum çünkü lanetleneceğim.

Eğer gerçek sorunun ne dair bir fikrim varsa. Sadece bu da değil, söylemeyeceğime söz verdiğim şeyleri ifşa etmeden bunu size açıklayamam. Öyleyse

bırakalım mı?"

"Hayır," sesi yarı kahkaha, yarı sert bir emir.

Ona döndüm. Casey'yle boylarımız hemen hemen aynı ama ben ondan biraz daha uzunum. "Bak, birini ifşa etmeden bunu açıklamak imkânsız ve o buna kesinlikle hazır değil." Kahretsin.

"Fare mi?"

"Bırak onu Casey, lütfen."

"Hayır, yukarı geliyor. Leroy onu geri getirdi."

"Kahretsin, bu çok hızlıydı." Çok hızlıydı, kahretsin. "Oyala onu."

Süitimizin kapısını açtım ve kapıyı çarpmak için kötü bir girişimde bulundum, lanet olası otel odası kapıları. Casey'nin beni kendi odasına almasını sağlamalıydım. Cal buraya gelmeden önce ihtiyacım olanı alıp dışarı çıkamam. Siktir, çabuk döndü... Siktir, demek ki gittiğimi biliyordu. Kahretsin, bu demek oluyor ki... lanet olsun, ben lanet bir aptalım.

Kapının bip sesini duyar duymaz duruyorum, tık diye açılıyor ve sonra tekrar tık diye kapanıyor. Calvin bana çarpıp beni duvara doğru itmeden önce zar zor arkamı dönebiliyorum. Eli boynumu kavıyor ve beni sert ve hızlı bir şekilde aşağı çekiyor. Dudakları sert ama ezici güçte bir öpücükle dudaklarıma konuyor

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Hiç vakit kaybetmeden dudaklarımı yalıyor, beni ona açılmaya zorluyor ve dili benimkine doğru kayıyor. Diğer eli kemerimi kavıyor, tek elle çözüyor, sahip olabileceğim herhangi bir öz kontrolümden sıyrılıyor, aletim anında sertleşiyor ve zonkluyor.

Tokayı çözüyor, sonra doğrudan düğmeye ve ardından geri çekmeden önce fermuarıma gidiyor. "Kıskançlık boşa harcanan boktan bir duygudur." boynumu bırakmadan önce hırlıyor. İki eliyle tişörtümü karnıma doğru kaydırıyor, karın kaslarım ortaya çıkıyor ve dudaklarını yalıyor. Gömleğimi yukarı itmeye devam ediyor ve üzerimden çekerken kollarımı kaldırıyorum. Onunkine uzanmaya çalışıyorum ama o geri çekiliyor ve başını bana doğru hafifçe sallıyor.

"Kıskanmam senin suçun," diye karşılık veriyorum ona.

"Hayır, o senin" diyor bana doğru yaklaşırken. Dili dışarı fırladı göğüs ucuma dokundu ve ben inledim. "Herkes izlerken onu gerçekten reddetmenin daha utanç verici olacağı hiç aklına geldi mi?" Diğer meme ucumu yalıyor ve odanın serin havası beni ürpertiyor. "Elinde bir içkiyle onu göndermeden önce onu gruptan uzaklaştırmam gerekiyordu. Sonra huysuzlandın ve kapıdan çıkıp gittin. Arabaya binip gittiğini gördüm." Gagamı yalıyor ve sonra omzumun etini ısırmadan önce daha yukarıya, boynuma doğru kayıyor. "Şimdi soğukkanlı davranmak yerine

Dex'in yüzüme bakıp beni yaramaz bir çocuk gibi azarlamasıyla ve bunun için çok kızgınım."

"Nereden bilebilirdim ki?" "Bana güvenmen gerekiyordu."

"Bir an her şey muhteşem, normal ve harika gibi görünürken, sonra bir bakıyorum, sarışın bir sürtükle içki içmek için bara doğru gidiyorsun. Calvin, onlara her zaman bir içki ısmarlarsın."

"Ben de bu geceye kadar hiçbir kadının teklifini reddetmemiştim."

Bu cümleyle birlikte dudakları bir kez sert ve hızlı bir şekilde benimkilerin üzerine indi,

Beni duvara daha sıkı bastırıyor, vücudunun çoğu benimkiyle aynı hizada. Kalçalarımın itişine ve eli sikimin üzerinde kayarken çıkan iniltiye engel olamıyorum. Eli boksör pantolonumun bel bandını geçip aşağıya indiğinde ve taş gibi sert aletimi sıkıca kavradığında ürperiyorum.

"Siktir," diye nefes alıp öpüşmemizi kesiyorum.

chapter 41 calvin

Eric'in önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, pantolonunu kalçalarından aşağı kaydırıyorum, boxer'ını da yanımda getiriyorum ve siki serbest kalıyor. Dudaklarımı yalıyorum. Kendimi kanıtlama ihtiyacımın esiri olmuş bir şekilde sikini sıkıca elime alıyorum. Yukarı doğru okşuyorum ve tüm vücudunun kilitlenmesini ve üstümde inlemesini izliyorum.

Bu gece olanlardan dolayı öfke ve hayal kırıklığıyla doluyum. sonuçları ne olursa olsun bunu yapmaya kararlı ve bence hiç umursamıyor.

Dilimi shaftının alt tarafı boyunca yalıyorum ve üstümde titriyor. Tepkisinden cesaret alarak dudaklarımı sikinin etrafına doluyor ve onu içime çekiyorum. Dilimi fiskeleyerek sikini kaplıyor, yukarı ve aşağı kaymasını kolaylaştırıyorum. Kapüşonlu göz kapaklarının arasından ona bakıyorum ve ağzımın etrafına sarılmış hissinde kayboluyor ve bu beni devam etmeye itiyor. Onu uçurumun kenarına getirmeye kararlıydı, ama bitirmeye değil.

Ağzım ve elim onun uzunluğu boyunca bir olur, aşağı doğru emerken elim yukarı kayar, elim yavaşça onun horozunu ağzımdan çıkarırken aşağı kayar. İleri geri. Sikinin ağzımda olması kanımı hızlandırıyor, kalbim çarpıyor, arzum patlıyor. Pantolonumun kemerini ve ardından fermuarımın düğmelerini çözmeyi başardım. Sikimi serbest bırakmak daha kolaydı. çünkü bunun için çaresizim. Ona dokunmak için, elimle ve ağzımla onun sikine taparken elimde olması için.

"Siktir," diye inliyor üstümde. Dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamıyorum. Çok tahrik olmuş durumda ve bu bana yeni bir arzu veriyor. Eli saçlarımın arasına giriyor, beni yönlendirmek gibi bir niyeti olmasa da eli nazik ve bu beni tekrar hedefime odaklıyor. Ona ihtiyacım var, bunu istediğimi, buna ihtiyacım olduğunu ona göstermeliyim ve eğer bunu yapamazsam, asla yürümeyecek.

Hiç çalışmayacağımız fikri içimde bir korku dalgası yaratıyor. Kaybetme zamanı, başka bir şey değil. Sikini ağzımdan çıkardım. Gözleri

Ellerimle hem onun hem de benimkini okşarken sonunda benimkiyle buluşuyor. "Seni istiyorum," diye nefes alıyorum.

"Al beni." Sesi yumuşak ama kararlı. "Hayır, yani seni gerçekten istiyorum."

Aletini tutmama rağmen, onu sabitlediğim duvardan aşağı kayıyor, böylece yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta oluyor. "O zaman al beni. Benden ne istiyorsan al. Hepsini al, hepsi senin olsun." Sesi, ona olan ihtiyacımı mümkün olabileceğini düşündüğümünden daha yükseğe çıkaran bir inançla dolu.

Aletimi bırakıp boynunu kavriyorum, çaresizlik dolu bir öpücük için onu kendime çekiyorum ve kim olduğumu inkar ettiğim onca yılın bastırılmış hüsrânını yaşıyorum. Onun cevap öpücüğü de aynı derecede kararlı. İkimiz de asla ulaşamayacağımızı düşündüğümüz bir uçurumdan geçiyoruz. Bir uçurum ki ulaşmamız yıllar aldı. Her şey çözülüyor ve her şey serilmiş, almaya hazır. O kapı ardına kadar açık, içeri adım atmamı bekliyor.

Öpücükten geri çekiliyorum. "Soyun," diyorum ve kalkarken gözleri büyüyor ama yumuşuyor. Aleti birkaç dakika önce olduğu yere geri döndü ve onu yalama dürtüsüne karşı koyamıyorum. Boşuna çabaladığı için hareketleri duraksıyor.

Pantolonunu çıkar.

"Beni bırakmazsan yapamam." Sesi boğuk, şehvet dolu. Önce botlarını, sonra kot pantolonunu ve çoraplarını çıkarırken titriyorum ve onu serbest bırakıyorum.

Sikini eline alıyor ve ben inliyorum, kendi vuruşlarımla eş zamanlı olarak sikini okşamasını izliyorum. İkimiz de çekiştiriyor ve çekiştiriyoruz. Aramızdaki arzu çiçek açıyor ve büyüyor ve biliyorum ki şu anda hiçbir şey beni durduramayacak.

Gözlerinde endişeyi görebiliyorum. Bu işten cayacağımdan endişeleniyor, caymıyorum ama bunu görmesi gerekiyor. Beni atlatıp şifonyerin bir çantaya gidiyor ve fermuarını açıyor. Çantadan bir koli prezervatif ve bir şişe çıkardı. Yağ, sanırım. Bunu şifonyerin üzerinde görme fikri Bunu başından beri istediğini düşünüyorum. Bu fikir beni garip bir şekilde heyecanlandırıyor.

Hiçbir şey söylemiyor ama dönüp banyoya doğru yürüyor ve elinde iki havluyla geri dönüyor. Yataklardan birine doğru yürüyor, kendi yatağına. Yukarı çıkmadan önce havlulardan birini yatağın üzerine seriyor, sonra da tek kelime etmeden üstüne tırmanıyor. Yerleşirken onu yakından izliyorum

Dizlerinin üzerine çökerek sikini tutuşunu izlememi sağladı. "Siktir." Bu sefer inleyen bendim.

Onu dizlerinin üzerinde, yüzü aşağı bakarken, eliyle sikini okşarken izlemek... vay canına. Doğru kelimeleri bulabildiğimden emin değilim. Bana bakmıyor ve bunun yaptığı şeyden utandığından mı yoksa sunduğu şeye odaklanmamı sağlamak için mi olduğundan emin değilim. Her iki durumda da umurumda değil.

Ayağa kalkıyorum, doğruluyorum, tişörtümü çıkaracak kadar uzun süre sikimi serbest bırakıyorum, botlarımı tekmeliyorum ve kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı atıyorum, şifonyere doğru adım atarken onlardan çıkıyorum. Önümde bir şişe kayganlaştırıcı ve beş tane Trojan var ve bir tanesini şeritten koparıyorum. Kahretsin, bunu gerçekten yapacak mıyım? Bu mu? Bunu yapabilir miyim?

Bunu düşünmeyin.

Sadece yap.

Kayganlaştırıcıyı alıp arkamı dönmeden önce kendime küçük bir moral konuşması yapıyorum.

Hareket etmedi ve eli sikinin üzerinde yavaşladı, şüphesiz kendini sınırda tutuyordu. Ona yaklaşırken ürperiyorum.

eric

Yatağın bacaklarımdan arasına girdiğini hissediyorum ve beklentiyle ürperiyorum.

Bu gece içinde bir şeyler ateşlendi ve sonuç ne olursa olsun bunu ona vermek zorundayım. Bittiğinde karşılaşacağımız sonuçlar ne olursa olsun. Titriyorum, heyecanım damarlarımda dolaşüyor ve korku gibi hissetmeyi hayal edebileceğim diğer tüm duygulara ağır basıyor.

Bir erkekle hiç bu kadar ileri gitmemiştim. Bu başka şeyler yapmadığım anlamına gelmiyor, oyuncaklar, parmaklamalar, bunun gibi şeyler, ama bu değil. "Daha önce hiç böyle biriyle olmadım," diye itiraf ediyorum, ona söyleme ihtiyacı hissediyorum, ondan yayıldığını hissettiğim sinirlerin bir kısmını hafifletmeyi umuyorum.

"Asla mı?" diye nefes alıyor.

Sikimi bırakıyorum ve dönüp ona bakabilmek için kendimi yukarı itiyorum. "Hiç kimse, asla."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Güzel." Eğiliyor ve beni öpüyor. "Sevindim," diyor benden uzaklaşırken, yüzüme bakarak

Vücudunu. Onun da titrediğini, meme halkalarının zıpladığını ve meme uçlarının sertleştiğini izliyorum. Bir şeyi, kayganlaştırıcıyı bacağıma koyuyor ve prezervatifi dişlerinin arasına alıp yırtarak açtığını görebiliyorum. İçinde bir şeyler değişiyor. Bir an için bir şeyin onu tetiklediğinden endişeleniyorum ama işler güneye gitmek yerine kuzeye gitmeye başlıyor. İfadesini değiştirdi, kendini sertleştirdi. Prezervatifi ambalajından çıkarırken yapmak üzere olduğu şey için kendini çelikleştiriyor.

İçimden onu kendime çevirmek geliyor ama şimdilik buna izin veriyorum. Hazır olmadığı bir şeyi yapmam için onu zorlamak istemiyorum.

Sonra tamamen donar. "Cal?"

Cevap vermiyor. Paniklemiyor, sadece... Bilmiyorum. "Calvin?" Ona tekrar soruyorum ve sonunda gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözlerinde endişeli bir korku var. "Konuş benimle?" Fısıldıyorum.

"Ben... Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyor ve ben rahatlayarak gülümsüyorum. "Seks yapmak mı?" Ona takılıyorum. Homurdanıyor. "Hayır, bunu nasıl yapacağımı biliyorum ama... bunu hiç..." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Daha önce anal yaptın mı?"

Başını sallamadan önce kıpkırmızı kesilmesini izliyorum.

"Şeyden farklı değil... bilirsin , tek farkı, çok daha sıkı olması." Gözleri benimkilere kaydı. "Nereden biliyorsun?"

"Yukarıda hiç olmadı diye hiç-" Önceki karşılaşmaları gündeme getirmek istemediğim için bu düşünceyi olduğu yerde bırakıyorum. Arkamı dönüp ona bakıyorum. "Bak, eğer çok fazla, çok hızlıysa Tamam," diyorum ve eline uzanıyorum. Hafifçe irkiliyor ama sonra bana geri dönüyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Ben... Ben bunu gerçekten yapmak istiyorum Eric, sadece..."

"Şşşt, sorun yok," diyorum prezervatifi elinden çekip alırken ve uzanıp komodinin üzerine atarken. "Buraya gel," diyorum ve bana geri dönmeye başlıyor, ancak ikimiz de hala sertiz ve kendimi mavi topları olacak. Onu rahatlatmak ve bana geri dönmesine yardımcı için bunları görmezden geliyorum. Uzanıyorum, kolumu uzatıyorum, ona yatması için bir yer veriyorum ve o da yatıyor.

İlk kez, ikimiz de hâlâ çıplaktık ve ereksiyonumu engellemek için elimden geleni yapıyorum.

Kolumu sırtına doladım. "Beni dinle," diyorum ona, "Bunun için çok zamanımız var, bu gece olmak zorunda değil, bu gece olmak zorunda değil.

hemen şimdi."

"Biliyorum, sadece-" Duraklıyor.

"Sadece ne?" Ona soruyorum.

"Bu geceden sonra, bugün, kimseye söylememekle ilgili tüm konuşmalar, Addison'ın bana yaklaşması, sonra Dex, ben sadece, bunu gerçekten istediğimi sana kanıtlamam gerektiğini hissettim."

Öfkelendim. "Benimle seks yaparak mı?" Başını sallıyor. "Ah, Cal, hayır, hayır, hayır, bu şekilde değil. Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Calvin. Senin ne olduğunun farkındayım. istiyorum."

"O zaman neden gittin?"

İçimi çektim, "Çünkü içgüdüsel tepkim barda bir adam bulmak ve seni kıskandırmak için. Sonra fark ettim ki sen onunla kendine yardım edememiş olabilirsin ama ben başka biriyle kendime kesinlikle yardım edebilirim. İster inan ister inanma Cal, kafandan neler geçtiğini anlıyorum. Evet, kıskanmıştım ama tüm yanlış nedenlerden dolayı kıskanmıştım."

"Neydi onlar?" diye soruyor mantıklı bir şekilde.

Elimi onunkinin üstüne koydum. "Çünkü senin dikkatini çekmişti."

Bana baktı ve karşı çıktı, "Ama o yapmadı."

Hafifçe gülümsedim. "Bunu şimdi biliyorum ama o bilmiyordum. Aramızdaki ilişkinin nasıl olması gerektiğine dair fikirlerimin bizim biz olmamıza engel olmasına izin verdim. Olduğumuz kişi olmamıza."

"Sanırım onlara söylememiz gerekiyor," diyor bana gözlerinde ciddi bir bakışla.

"Bence zaten biliyorlar," diye karşılık veriyorum. "Ama bence haklısın. Sanırım öyle. Bu sabah, 'normal' bir hayata geri dönebileceğimizi düşünmüştüm.

Bizim için' rutinini arkadaşlarımızın yanında sürdürüyoruz ama bunu yapamayacağımız çok açık. Sanırım onlara bunun üzerinde çalıştığımızı, işlerin yolunda gittiği zamanlar olabileceğini ve diğer zamanlarda pek de iyi gitmeyebileceğini bildirmemiz gerekiyor."

"Herkesin içinde mi?"

Başımı salladım. "Bizi zaten aradan önceki halimizden daha farklı bir şey olarak gördüklerine eminim, ama bunu onlar için teyit etmemiz muhtemelen daha iyi olur. Diğer her şeye gelince, gerekirse anlşırız ve onlara söyleriz, ama söyleyeceğimizi sanmıyorum. Sanırım içlerinden herhangi biri, onlar o anlık bağlantıya sahip olsalar da, senin ve benim o kadar şanslı olmadığımızı anlayacaktır."

"Ama aramızda böyle bir bağ var."

Ona kocaman gülümsedim. "Evet var ama bunu bilmelerine gerek yok,"
diyorum ona.

"Tamam," diyor bana karşı özel geri sokulmadan önce usulca.

chapter 42 calvin

Otobüse geri tırmanmak beklediğimiz kadar heyecan verici değildi, en azından benim için. Otobüse geri dönmek yola geri dönmek anlamına geliyordu ve bu da Eric ve benim ayrı uyumak zorunda kalmamız demektir. Talon, Kyle ve Addison otobüsün arka tarafındaki büyük yatak odasına sahipler. Bu oda daha önce Talon'a aitti, yani tüm bu tur başlamadan önce. Diğer 'oda' şu anda Dex ve Raine tarafından işgal edilmiş durumda, Eric ve ben de Otobüsün ön tarafına doğru raflar. Tori güvenlik ekibinin geri kalanıyla birlikte diğer otobüse geçti ama biz yine de üst üste uyumak zorundayız. Korumalardan birinin gemide sıkışıp kalması durumu için bir raf açık bırakılıyor. Ki bu sık sık olur.

En azından artık alttaki yatağıma düşmek yerine yukarıya kadar tırmanabiliyorum. Bu aynı zamanda Eric'in üstünde uyuyabileceğim anlamına da geliyor. Nedense bunu komik bulduğum için sessiz bir kahkaha atarak başımı sallıyorum.

Birkaç saat sonra bir gösterimiz var, ancak hepimiz yeşil odada işimiz bittikten sonra yola çıkabilmek için önceden geri taşınmaya çalışıyoruz. Yol boyunca bir yerlerde hemen Seattle'a gitme konusunda oybirliği vardı, böylece setimizi çalmadan önce etrafta dolaşmak için bize birkaç gün daha verecektik. Sonra Portland ve nihayet turneyi Los Angeles'ta tamamlamak üzere geri dönüyoruz.

Beş gösteri daha... sonra ne olacak?

Bu fikir beni kısa kesiyor. Evet, grup bir yere gitmiyor ve kaydetmemiz gereken yeni bir albüm var ama lanet olsun. Bu tur başlamadan önce ne yaptığımı düşünmeye çalışıyorum ve elim boş dönüyorum çünkü şu anda tek düşünebildiğim Eric ve bu şekilde tekrar bir araya gelmeye zorlanmadığımızda nereye gideceğiz.

Bu fikir biraz korku salıyor. Ya bu iş bittiğinde, o da biterse? Ya ben sadece sıkılmış bir aşıkım? Başımı sallıyorum. Ben bir aptalım.

Bunu düşündüğüm için bile.

Birden ensemdeki tüyler diken diken oluyor, tüylerim diken diken oluyor ve nedenini hemen anlıyorum. Eric otobüste ve ben çantamı ranzama atarken gülümsüyorum. "mi uyuyacaksın?" diye kulağıma fısıldıyor ve nefesi etrafımda dolaşırken ürperiyorum.

"İki senin üstünde uyuyorum," diye veriyorum. "Doğru." Kıkırdamasını duymak yerine hissedebiliyorum. "Aynı şey değil Yine de."

İç çekiyorum. "Hayır, kesinlikle değil, ama ya bu ya da... aslında hiçbir şey. Talon'un odasından vazgeçeceğini sanmıyorum, ne de olsa üç kişiler ve Dex, evet, bu konuda onunla tartışabilirsiniz."

"Bir tanesinin içine sıkışabiliriz," diye dalga geçiyor.

. "Evet, doğru. O kadar büyük olmayabilirim ama o iki kızdan da büyüğüm ve Dex ile Raine bundan kurtulabilir ama bizim kurtulacağımızdan şüpheliyim."

"değer," diyor sırtarak.

Değiş tokuşumuzdan birkaç dakika sonra Dex ve Raine gemiye geldi ve Talon, Kyle ve Addison da gemiye gelmeden önce birkaç dakika atıştık. Hepimiz bir şekilde yerleştikten sonra Raine ve Addison yemek yapmaya koyuldular. Talon'un yemek yemeyeceğini bilsem de, bu durum geri kalanımızın setimizden önce yemeğe dalmasına engel olmadı.

Sahneye çıkma zamanı geldiğinde hepimiz geleneksel Addison'ı öpme geleneğimizi sürdürdük, ancak Dex artık onun yerine Raine'i öpüyor. Bu gelenek San Diego'daki ilk gösterimizde başladı ve ironik bir şekilde Dex yüzünden başladı. Addison'dan bir parça o kadar kararlıydı ki hiçbir şey ona engel olamayacaktı. Sanırım Addison ve çocuklar arasında henüz bir şey gelişmemiş olmasının da faydası oldu, çünkü aksi takdirde bunu asla sürdüremezdik.

Set inanılmaz iyi geçti. Eric ve ben birbirimizle çok daha uyumlu görünüyorduk ve birbirimizin enerjisinden beslenmeye başladık, bu da şimdiye kadarki en hareketli gösterilerimizden biri oldu. Belki de mola bizi yeniden canlandırmaya yardımcı olmuştur. Ya bu Eric'ten kaynaklanıyor ya da yorucu turumuzun sonunda tünelin ucunda ışık olduğu gerçeğinden.

Yeşil salon her zamanki gibi, ancak bu gece dün geceye göre çok daha dolu. Sanırım bu, diğer gösterinin geç bir eklenti olmasıyla ilgili olabilir. Nihayet otobüse bindiğimizde saat geç olmuştu. Talon, Kyle ve Addison çabucak kayboldular. Talon'un Addison'ı öpüp sevmesine bakılırsa gürültülü bir gece olacak. Acaba bu gece havada bir şey mi var diye düşünmeye başlıyorum. Çünkü Dex ve Raine de Talondan pek farklı değiller. Gözlerimi deviriyorum.

Eric gemiye tırmandığında biraz alıngandır, ancak en azından onların yaptıklarını duyana kadar, herhangi bir şey yaparken yakalanmaktan tamamen uzak olmadığımızı bilir. Duşa giriyor.

Yatağa girmeden önce terini ve saçındaki tüm o pisliği temizledi.

eric

Sıcak su vücudumdan aşağı kayıyor. Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Bu gece çok ağrım var. Neredeyse Vegas'tan sonra partiye yeni başladığımız zamanki kadar kötü. Bu gösterilerin ne kadar yoğun olabileceğini unutmuşum. Buna bir de uzun zamandır hiç rahatlamadığım gerçeğini ekleyin... Gözlerimi devirip iç geçiriyorum, çok uzun.

Tam o sırada duşun dışından gelen bir ses dikkatimi çekiyor ve suyla kaplı gözlerimin arasından Calvin'in orada çıplak bir şekilde durduğunu görüyorum. Onu daha iyi görebilmek için gözlerimdeki suyu silerken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Duşun içine giriyor ve beni karşı duvara yaslıyor. Elleri tüm vücudumda, kalçalarımın yukarıya doğru kayarken nefesim hızlanıyor. Kalçalarımın göğsüme, boynuma ve tekrar aşağıya. Sikim sertleşiyor ve onu eline alıyor. Gözlerim doluyor ama onu durdurmalıyım. Hızla yukarı ve sonra aşağı doğru okşuyor. "Cal?"

"Shhh..."

"Hayır Cal, sana karşı dürüst olmalıyım..."

Gözleri şok olmuş bir şekilde bana bakıyor, ben de hemen devam ediyorum, "Hayır, hayır... Cal, burada taşaklarım morarıyor. Ben... Salı gününden beri çıkmadım. Eğer ben..."

Parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturuyor ve önümde diz çöküyor.

"Tanrım," diye inliyorum beni ağzına alırken. Sikim seğiriyor ve Calvin sikimin etrafında inlediğinde, biraz ön döl bıraktığımı anlıyorum. "Lütfen durma," diye yalvarıyorum ve o da emmeye, okşamaya, yukarı aşağı yapmaya başlıyor. Orgazmımın geri dönüşü olmayan noktaya ulaşması uzun sürmüyor. Ağzı o kadar sıcak ki ve sikimin üzerinde o kadar güzel görünüyor ki.

Kendi ihtiyacından güç alarak aşağı baktığımda onu kendi sikini okşarken buluyorum ve benimki tekrar zıplıyor. Kendimi daha fazla tutamıyorum. "Çok yaklaştım," diyorum.

nefes alır ve daha büyük bir istekle, daha büyük bir ihtiyaçla, her şeyiyle emmeye başlar.

, bunu istiyor ve bunu elde edemezse lanetleneceğim. "Durma," diyorum ve durmuyor. Orgazmım serbest bırakma dalgasına biniyor, toplarım yukarı çekiliyor ve içimdeki her şey tutuşuyor. "Ahh!" diye haykırıyorum boğazından aşağı patlar.

Emmeyi bırakmıyor, orgazmım boğazından aşağı kayarken sikimi yalıyor ve sonra kendini şiddetle okşadığını hissediyorum. Kendi orgazmı yaklaşıyor ve ben ona yardım etmek istiyorum. Hareket etmeye çalışıyorum ama o beni sabit tutuyor.

Dilini piercingime değdirerek hassasiyet karşısında kontrolsüzce zıplamama neden oluyor. Sonra serbest bırakmadan önce sikimin etrafında inliyor. Kendi orgazmı onu ele geçirdiğinde çığlık atıyor ve onu uçurumun kenarına getiriyor.

Dudaklarımı yalıyorum, onun tadına bakmak istiyorum, ama...

Her şey bir anda değişir ve değişir. Kaskatı kesiliyor, üşüyor. Onu omuzlarından tutup yukarı çektim. "Hayır, Calvin, hayır, hayır, hayır... sen yanlış bir şey yapmadın." Gözleri yavaşça benimkilere kayıyor.

"Biliyorum," diye nefes alıyor.

Geriye yaslanıp ondan uzaklaşıyorum, inanamayacağım kadar şaşkınım.

"Çıldırıldım çünkü çıldırmıyordum," diyor yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Kocaman gülümsedim. "Ciddi misin?" Sesimde miktarda umutla soruyorum.

Bana bakıyor ve başını şiddetle sallıyor. "Uh huh."

Onu öpüyorum, sert ve hızlı bir şekilde dudaklarıma çekiyorum. Bir an için hazırlıksız yakalandı ama sonra ona verdiğim içinde . Onun Dili benimkinin yanında kayıyor ve ağzında kendimden izler buluyorum. Keşke o da benimkinde aynı tadı alabilseydi, ama bunu yapabileceğinden pek emin değilim.

Bunu hallet. Sonunda aramızdaki bu duvarı yıkıyor olmamız beni daha az umutlu yapmıyor. Onun duvarlarını.

Öpücüğü geri çekip omuzlarını serbest bırakıyorum ve onu kendime çekerek . "Buradan çıksak iyi olacak," diyor göğsüme yaslanarak.

"Evet, muhtemelen haklısın."

Tam o sırada otobüs hareket etmeye başlıyor ve Calvin bana doğru bastırıyor. "Gitme zamanı," diyor aceleyle ve duvara yaslanarak benden uzaklaşıyor.

Aklımdan kısacık bir düşünce geçiyor. Herkesin gemide olduğunu nereden biliyorlardı? Kahretsin, kesinlikle yakalandık. Bir Duşta geniş bacaklı bir şekilde durup kendimi tutarken dudaklarımdan kontrolsüz bir kahkaha dökülüyor.

"Bu kadar komik olan ne?"

diye sorar. "Sanırım biz yaratıldık."

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Kelle sayımı," demekle yetiniyorum ve onun da farkına varmasını izliyorum.

"Kahretsin," diyor ama korkmak gülerек beni şaşırtıyor. "Kedi şimdi çantadan çıktı. Acaba kim?"

Ona yarım bir gülümseme verdim. "Dex ya da Raine ve çok düşük bir ihtimalle Kyle diyeceğim."

"Eğer Dex yaptıysa, bunun sonunu asla duyamayacağız," diyor ama üzgün değil, aslında bence bu düş için buraya gelirken düşündüğünden çok daha katartık oldu. İlk kez

Hayatında ilk kez yaptığı şeyden tiksiniyor ve bu beni çok rahatlatıyor.

chapter 43 calvin

Bu çok yoğundu, yalan söylemeyeceğim. Az önce yaptığım şeyi yapabilmek, kokainle geçirdiğim günlerden beri değil, uzun zamandır hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir yükseklik veriyor.

Rafima tırmandım. İşini bitirmesi için Eric'i banyoda bıraktım. Duşta iki kişiye yetecek kadar yer olabilir ama kesinlikle yok. Her şeyi düzelttikten ve kulaklıklarımı bulduktan sonra yukarı tırmanıyorum ve fişe takıyorum ama takmıyorum. Perdemi de açık bırakıyorum. Dışarı çıktığında ona iyi geceler demek istiyorum. Yerleştikten kısa bir süre sonra dışarı çıkıyor. Ona şakacı bir gülümseme veriyorum.

"Neye sırtıyorsun?" diye soruyor şakacı bir tonda. "Sen.

Duştan sonra çok seksi görünüyorsun," diye takılıyorum ona.

"Öyle, ha?" diye karşılık veriyor. Hoşuma başlayan o küçük yarım gülümsemesi dudaklarına yayılıyor.

"Evet, diğer zamanlarda da seksi görünüyorsun, ama," ona yukarıdan aşağıya, yani tamam, bu açıdan görebildiğim kadarıyla aşağıya bir bakış atıyorum. O kadar uzun ki neredeyse ranzamın içini görebiliyor ve ben de ona doğru yuvarlanıyorum, başımı elimin arasına alıp dik tutuyorum. "Şu anda daha seksi görünüyorsun."

Yaklaşıyor ve fısıldıyor, "Duşta yaptığın şeyin bununla bir ilgisi olabilir."

"Evet, biraz parlıyorsun."

İltifatım karşısında kızarıyor ve bu kalbimi ısıtıyor. "Bu ayrı yatma işi berbat olacak." Sesi yumuşak ama eşyalarını biraz zorlayarak en alttaki rafa, artık dolu olmayan rafa atıyor.

"Evet, ama sadece bu gecelik. Yarın gece Seattle'da olmalıyız."

"Mills'ten bize bir kral bulmasını istesem küstahlık etmiş olur muyum?"
Bana bir kaşını kaldırdı.

"Mmm, işte bu kulağa hoş geliyor." Ranzamın kenarına eğilip ona bakıyorum.
"Ama şüpheli, sence de öyle değil mi?"

"Hey, onlara söyleyeceğimizi sanıyordum?"

"Onlara ne söyleyeyim? Bunu kendi başlarına çözeceklerine eminim.
Banyoda kimin olduğunu daha iyi bilecek kadar bilge biri tarafından zaten yapılmıştı, o zaman ne-" Birdenbire Raine ya da Addison adında birinin ağladığını duyunca sözlerim kesiliyor. Eric ve ben birbirimize bakıyoruz ve sessizce kahkahayı basıyoruz. "Bu arada, sanırım kulaklık takma vakti geldi."

"Sanırım haklısın," diye onaylıyor, sonra askımın yanından tutuyor ve yüzünü bana yaklaştırmak için başımızdaki merdivene çıkıyor. "Sana iyi geceler," diye fısıldıyor.

Kalbim çarpmaya başlıyor, o kadar yakın ki, o kadar güzel kokuyor ki. I Kokusunu içime çekiyorum, duyumlarımı ele geçirmesine izin veriyorum. "İyi geceler," diye nefes alıyorum ve eğilip onu dudaklarından nazıkçe öpüyorum. O da beni coşkuyla öpüyor ve sikimin yeniden sertleştiğini hissediyorum. "Hiç adil değil," diye mırıldanıyorum.

"Ne değil?"

"Ayrı uyumak zorunda olduğumuzu," diye fısıldıyorum ve yanaklarıma yayılan allığın sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Sadece bu gece için," diyor yanağını avucunun içine alırken ve ben ona sokuluyorum. "Sabah görüşürüz," diyor ve onu bir kez daha öpüyorum, bu sefer daha iffetli ama daha az umutsuz değil.

"İyi geceler."

"İyi geceler," diyor aşağı inip rafına atlamadan önce.

Ranzasına yerleşmesini dinlerken hâlâ kulaklıklarımı takmamıştım. Sonra katlanan monitörü aşağı çektiğini hissediyorum ve yer değiştirdiğini, yerleştiğini duyuyorum. İşte o zaman elini kaldırdığını görüyorum. Gülümsüyorum ve elini kendi elime alıyorum. Eğilip parmak eklemlerini öpüyorum ve sıkıyorum.

Bir noktada, elim onun elinin içinde uyuyakalmışım.

eric

"Hey dostum," diyor Kyle sessizce bana, ben ocağın başında dururken, bir tavada yumurta, diğerinde pastırma pişiyor ve ben de krep için ızgaranın ısınmasını bekliyorum.

"Hey."

"Herkese yetecek kadar yapıyor musun?" diye soruyor. Ona bakıyorum. "Evet, neden yapmayayım ki?"

Omuz silkiyor. "Sadece kontrol ediyorum. Beni kahvaltı yapmaktan kurtarıyor." Kıkırdıyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Krep hamuru sürahisine doğru başımı sallıyorum; ipucunu anlıyor ve etrafımda dolaşarak damlaları ızgaranın üzerine dökmeye başlıyor.

"?" diye soruyor. Bilgi almak için mi yoksa sadece sohbet etmek için mi sorduğundan emin değilim.

"Fena değil, ya sen?"

'Sırılsıklam aşığım ve başka hiçbir şeyin önemi yok' türünden bir iç çekiş. "Harikayım. Yorgunum ama harikayım."

"Bu sabah Addison'ı duymadım."

"Hayır, sanırım sonunda o aşamayı atlattı, yine de o pastırmayı yemeyecek."

"Kahretsin, unutmuşum. Buzdolabında sosis var. Çıkarmak ister misin? Onun için pişireceğim."

"Elbette," diyor kalburdaki son iki yeri doldururken ve sürahiyi buzdolabına koyarken.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Benim için alışılmadık bir şekilde söylüyorum. "Ne istersen," diyor buzdolabının kapağını kapatıp elindeki sosis paketi. Yırtıp açıyorum ve pastırmanın yanına birkaç bağlantı atıyorum.

"Talon'la birlikte bunu yapmak istediğini nasıl anladın?" Gerçekten yapamam Sorumu bitirdiğimde, hem sorduğum sorudan hem de bu konuyu Kyle'a açtığımdan dolayı içimi bir utanç kaplıyor.

Omuz silkiyor. "Bilinçli olarak bir şey bildiğimi sanmıyorum dostum, sadece doğru hissettiren, doğal bir şeydi, sanki bunu yapmazsam bir şeyleri olacakmışım gibi. İkimiz için de doğal bir şeydi ama bence bunun bir Addison'la da ilgili. Eğer o yanımızda olmasaydı, bizi cesaretlendirmeseydi, eminim ki, şey, bilirsiniz işte." Kendini meşgul edecek bir şeyler bulmak için kreplerle oynamaya başladı. "Açıkçası onun hakkında hiç böyle düşünmemiştim. Elbette çekici olduğunu düşünüyordum ama... Bilmiyorum."

"Ondan önce hiç başka erkekleri düşündün mü?"

Biraz kızarır. "Evet, . benim için yeni bir şey değildi ama harekete geçtiğim bir şey de değildi."

"Neden olmasın?"

"Sanırım bunu hiç düşünmedim. Kızlar her zaman daha kolay olmuştur sanırım. Doğru adamla denemeyeceğimden değil tabii ki." O Omuz silkiliyor ve krepleri çevirmeye başlıyor. "Neden sordunuz?"

Şimdi omuz silkme ve yumurta ile pastırmayı çevirme sırası bende. "Sanırım sadece diğer insanların duygularıyla nasıl başa çıktıklarını merak ediyordum. aynı cinsiyetten olanlarla ilgili. Herkes farklıdır, bu yüzden sanırım sizin düşüncelerinizin ne olduğunu görmek istedim."

Sesini alçaltarak bana doğru yaklaşıyor. "Dürüst olmak , eğer ikisi olmasaydı, başka bir erkekle birlikte olmazdım. Bu benim yapabileceğim bir şey değil.

kendimi hayatımın geri kalanında birlikte yaşarken görüyorum, ama bu demek değil ki

Bunu yapan diğerlerini kınıyorum. Sadece bana göre değil. Sanırım bunun için fazla inatçıyım." Benden uzaklaşmadan önce hafifçe kıkırdıyor.

Hem de tam zamanında. "Günaydın çocuklar," diyor Raine . Kahretsin, ne zamandır orada?

"Günaydın Raine," diyorum bir tabak kapmadan önce. "Her şeyden ister misin?" Ona soruyorum.

"Her şey yolunda mı?" diyor durup pişen yemeklere bakarken. "Evet, kesinlikle."

Kyle'in nereye gittiğini bilmiyorum ama diğer tarafımdan .

Raine sesini alçaltarak yaklaşıyor. "Sırrın benimle güvende," diyor tavada çevirdiğim yumurtadan bir parça kapıp ağzına atmadan önce.

"Nasıl?"

"Onu içeri girerken gördüm, biri zaten içerideydi, duşta başka olamayacağını biliyordum."

"Ona söylemedin, değil mi?" Ona baktım, endişeliydi.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Bu seninle benim aramda. Mürettebata gitmeye hazır olduğumuzu söyledim."

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum.

Eli rahatlatıcı bir şekilde sırtımı okşuyor. "Konuşmak istersen ben buradayım."

"Teşekkürler, ama ben iyiyim."

"Ne zamandan beri evcil oldun?" Dex koridorda bize doğru ilerlerken soruyor.

Gözlerimi deviriyorum ve "Kapa çeneni Dex" diye karşılık veriyorum. Raine'e tabağını uzatıyorum ve Dex'e doğru yürümeden önce bana göz kırpmıyor. Eğilip onu yanağından öpmesini izliyorum.

Adam onun tabağını almaya çalışıyor ama kadın tabağı geri çekiyor.

"Kendininkini al." Kadın

onu dürtüyor ve o da ona hırlıyor. Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum, başka bir tabak alıp üzerine her şeyden biraz atıyorum.

Dex'e bir tabak uzatırken "Al," diyorum.

"Teşekkür ederim," diyor tabağı benden alırken.

Ben kahvaltı hazırlamaya geri dönüyorum. Krep ızgarasını bir tabağa atıp masalardan birine koyarken, Kyle otobüsün arkasından geliyor ve kendine bir tabak hazırlamadan önce biraz daha hamur atıyor ya da

Belki Addison? Dex ve Raine'in karşısındaki masaya bırakıyor. Zihinsel olarak omuz silkiyorum ve tavaya biraz daha domuz pastırması ve sosis eklemeye geri dönüyorum ve sonra yumurtaları bir kaseye temizleyip masaya koyuyorum.

Sonunda Talon ve Addison arka yatak odasından çıkıyorlar. Addison sanki yataktan sürünerek çıkmış ve buraya kadar yürümüş gibi görünüyor. Başımı sallıyorum ama oturup kahvaltıya dalmadan önce bana gülümsüyor.

Bu denklemde eksik tek kişi Cal, belli ki hala kulaklıkla uyuyor olmalı, ancak bu grup onu şu ana kadar uyandırmış olmalı
Şimdi.

Ocakları ve ızgarayı kapatıyorum, Calvin'e bir tabak hazırlamadan önce masadaki kaseleri ve tabakları dolduruyorum, sonra da kendime. İşim bittiğinde

raflara götürdüm ve . Ortaya çıkmadı, garip.

Perdeyi arkaya kaydırıyorum ve eminim ki hâlâ mışıl mışıl uyuyor. Onu uyanırken öpmek istiyorum ama çok fazla seyirci var, bu yüzden perdeyi kapatıyorum ve kendi tabağımı lavaboya dayamadan önce onun tabağını mikrodalgaya koyuyorum.

Herkes sohbet ediyor, şakalaşüyor, iyi vakit geçiriyor ve ben aniden Calvin'i özlüyorum ve şu anda bizimle birlikte uyanık olmasını diliyorum.

"Vegas'taydık."

"Bok yok mu?" Kyle, Dex'e diyor ki.

"Evet, gidip Derek ve Dacotah'ı gördük, Cami'nin partisinden hatırlıyor musun?" Dex ona sorar.

"Ah evet, bekle, onlarla nasıl takıldın?" Kyle soruyor. "Kuzey Carolina'daki gösteriye gelmişlerdi, hatırladın mı?" Dex yine de Raine'e küçük bir laf atılmış gibi görünüyor. O gece

kıskançlık onu da ele geçirmiş ve hışımla çıkıp gitmişti. Calvin'in rafına baktım. Kıskançlık krizleri bu grup için bir gereklilik gibi görünüyor. Raine'in bu tartışma konusundan biraz rahatsız olduğunu görebiliyorum.

"Evet," diyor Talon.

Dex, "Numaralarımızı değiş tokuş ettik, bir şeyler konuştuk ve Nashville'e geldiler, yemeğe çıktık," diyor ve Raine kızarıyor. Hı hı, akşam yemeği, tabii, diye düşünüyorum ve zihinsel olarak başımı sallıyorum. "Her neyse, arkadaş olduk, Raine ve Cotah da öyle, ve bizi Vegas'a davet ettiler, Biz de gittik."

"Güzel," diyor Talon ve Kyle birlikte.

Calvin sonunda tökezleyerek dışarı çıkmayı ya da rafından düşmeyi başarır. Dex, "Grace," diye azarlar.

"Siktir git, üstte olmaya alışık değilim." Kıp kırmızı oldum ve kızarıklığımı herkesten saklayarak arkamı döndüm.

"O da öyle dedi," diye karşılık veriyor Dex ve ben de gözlerimi deviriyorum. Şerefsiz asla vazgeçmeyecek, değil mi?

"Boş ver, sikik," diye karşılık veriyor Calvin. Gözlerimiz buluşuyor ve o banyoya girmeden önce ona küçük bir gülümseme veriyorum.

chapter 44 calvin

Otobüste olmanın dezavantajları mı? Mahremiyet yok.

Herkes kahvaltısını bitirdikten sonra hepimiz mutfak alanında takılıp şundan, bundan ve diğer konuştuk. Çok önemli bir şey değildi ama yine de konuşmaya değerdi. Oregon'da bir yerde durduk, şoförleri değiştirdik ve otobüsten inip esneme şansı bulduk.

Eric ve ben eşyalarımızı aldık ve masaları indirdikten sonra mutfağa yerleştik. Talon da bize katıldı ve bir süre takıldık. Yeni bir şeyler bulduktan sonra eskilerle oynadık. Hepimiz

Yeni bir şeyler çalmayı çok istiyorduk ama Kyle plak şirketinden izin alamadı. Bir sonraki albümde yer almasını garanti edemeyecekleri bir şeyi sürme konusunda çok titizler ve çoğunu yoldayken yazdığımızı düşünürsek, Kyle dışında kimse hiçbirini duymadı.

Dex gelecek nesiller için bize katıldı. New York'taki kaza elektrik setini mahvetmişti, bu yüzden bizimle çalması imkansızdı. Mola sırasında yerine yenisini koymasına gerekiyordu ama daha önce kulak misafiri olduğum konuşmaya göre bir haftalığına Vegas'taydılar. Oraya nasıl gittiklerini anlamadım, ama daha iyi bilmesem, orada her ne olduysa onu ve Raine'i iyi yönde değiştirdiğini söyleyebilirdim.

Bir süre sonra Eric hariç hepimiz çalmayı bıraktık. Kendi küçük dünyasında tıngırdatıyordu, daha önce çaldığımız hiçbir şeyi çalmıyordu, ancak müziği duyma ve kendi müziğiyle eşleştirme konusunda esrarengiz bir yeteneği olan Talon'un dikkatini çekti. Eric'i çalarken izledim Talon dikkatle izlerken. Parmaklarının kendi gitarını çalıyormuş gibi hareket görebiliyorum.

Eric sözlerini bitirdiğinde apışıp kalıyorum ve sadece ona bakabiliyorum. Talon ona, "Tekrar çal," diyor.

"Ne?" Bana bakıyor, sonra nihayet gözlerini benden Talon'a çeviriyor.
"Neden?"

"Çünkü hoşuma gitti. Tekrar yap."

Eric kıkırdar ve çalmaya devam eder. Unutmayın bu bir bas hattı, davul yok, gitar yok, hiçbir şey yok ve sonra Talon gitarını kapıyor ve Eric'in çalışını yakından dinleyerek yerleşiyor. Talon gitarını tıngırdatarak araya giriyor ve basla mükemmel bir uyum yakalıyor. Şarkı bas ağırlıklı, daha karanlık bir tona izin veriyor

gitarın yüksek sesiyle uçuşa geçiyor. Talon öncelikle üst tellerde ve alt perdede çalışıyor. Şarkı ağır ama karanlık. Sanki bir hikaye anlatıyor gibi.

Hüzünlü, kafası karışık ve korkuyla başlayan bir hikaye. Şarkı ilerledikçe Talon, Eric'in çaldıklarındaki hafiflik hissini çabucak yakalıyor ve yavaş yavaş notaları yükseliyor, daha 'mutlu' oluyor ve işte o zaman duyuyorum. Gözlerim Eric'e kayıyor ve onun bana baktığını, şarkının ardındaki anlamı bana anlatmaya çalıştığını görüyorum. Sözler aklıma gelmeye başlıyor, hikaye gözlerimin önünde çözülüyor. Bu benim hikâyem.

*İçeride Kayıp
Işığa getirildim Umutla
sarmalandım, hayatı hissediyorum
İçini dışına çevirmek, yanlış düzeltmek Kötüyü
söndürmek
Yol gösterici ışığım
Kurtuluşum*

"Becer beni," diye mırıldanıyorum. "Tekrar yap," diyorum de. Talon'a destekten fazlasını söylediğim nadirdir, ama bu sefer geçip gitmesine izin veremem.

Dex elinde sopalarla bize katılıyor.

İşte bu. 69 Bottles'ı eşsiz bir makine yapan şey budur.

Bir grup olarak bir araya gelebilme ve her şeyi akışına bırakabilme, müziğin üzerinde yükselebilmeye yeteneğimiz.

Müzik bizi bir araya getirdi çünkü müzik bizi her zaman gerçekliğe geri döndüren bir şey oldu. Bizi kim olduğumuza ve kim olmamız gerektiğine geri döndürdü.

Dex sokaklarda yaşarken oynuyor.

Talon, kendisiyle hiçbir şey yapmak istemeyen bir anneden kurtuluş arıyor.

Bulunduğum yerde sıkışıp kalmanın acısıyla uğraşmak yerine, içinde kaybolacak bir şeyler arıyordum.

Eric... Başımı ona doğru eğiyorum. Muhtemelen hepimiz arasında en normal hikâyeye sahip olan o ve ben bu hikâyenin gerçekte ne olduğunu bilmiyorum. Bu gece yalnız kaldığımızda bunu ona soracağıma yemin ederek şarkı sözlerime eşlik ediyorum, yeniden yazarken bazı şeyleri değiştirmek için zihnime notlar alsam da herkesten onay işareti alıyorum. Tanrıya şükür, Raine sözleri yazmaya başladı.

Benim şarkım, Dex'in tıkırtısı, Eric ve Talon'un yüksek sesle çalması arka odadan Kyle ve Addison'ın dikkatini çekti. İkisi de şaşkın şaşkın dördümüze, ama daha çok bana bakıyorlardı.

Bitirdiğimizde Addison, Kyle ve Raine hep birlikte alkışlamaya başlıyor ve Eric'le ben bir an için birbirimizin içinde kayboluyoruz. Şarkı fazlasıyla mükemmeldi ve ben de ona minnettarlığımı ifade eden hızlı bir gülümseme gönderdim.

"aşkına... siz ikiniz bizim tamamen aptal olmadığımızın farkındasınız, değil mi?" Dex elindeki sopalarla Eric ve benim aramdakileri işaret ediyor.

Omuz silkiyorum ve yarım bir sırtışıyla Eric'e kaşlarımı kaldırıyorum. "Oh hadi ama." Dex bizi dürtüklüyor.

"Dex, yapma," diye araya girer Raine.

"Ne yani? Çekingen davranmaya çalışıyorlar ve bizim de bunu görmezden mi gelmemiz gerekiyor?" "Evet," diyor Raine ve Addison hep bir ağızdan.

"Oh olsun," diye söner Dex, "İyi, öyle olsun." Kabadayılık taslayarak ayağa kalkar. "Ama biz aptal değiliz, arasında her ne oluyorsa artık ikinizin arasında değil. Her ne sebeple olursa olsun bunu bize itiraf etmek istemiyorsun, tamam, öyle olsun, ama... ahh siktir et."

"Dex?" Ben soruyorum.

"Ne?" diye tersliyor. Tedirgin ve bu oldukça komik.

"Çözmemiz gereken pek çok şey var, bu yüzden evet, hazır ortaya çıkacağız."

Dex bana o meşhur 'yakaladım seni' sırtışını atıyor. "Evet, tamam, her neyse, ama umurumda bile değil. Siz ikiniz birbiriniz için fazla mükemmelsiniz ve lanet , ikiniz de mutlu olmayı hak ediyorsunuz." Kolunu Raine'e dolayarak onu kendi tarafına çeker; Raine ona asılmış gibi bakar

Ay. "Tanrı biliyor ya, ben bir kadınla mutluluğu bulabiliyorsam, siz ikiniz de birbirinizle kesinlikle bulabilirsiniz." Raine'i öyle bir öpüyor ki, birkaç dakika içinde hepimizin kulaklığı takılı olacak.

Talon, "Bir oda bulun," diye onları azarlıyor ve Dex gülerek öpüşmelerini kesiyor.

"yoksa." Raine'i kucağına alıp Kyle ve Addison'ın yanından geçerek arkadaki küçük bölmelerine götürüyor.

"Hiç durmazlar mı?" Talon şaka yapıyor.

Bir kahkaha patlattım. "Konuşmak için bir ayakkabı kutusundan daha az yerin var, dostum. Dün gece orgazm savaşını başlatan kimdi?" Üçünü de azarlıyorum ve sadece Addison kızarıyor. "Uh huh, ben de öyle düşünmüştüm."

Talon bana bakıyor, yüzü dümdüz. "Yani, gerçekten mi?" diye soruyor ve daha fazla devam etmesine gerek kalmıyor. Gözlerim beni cesaretlendirmek için başını sallayan Eric'e kayıyor.

Talon'a dönüp bakıyorum ve "Gerçekten." diye cevap veriyorum. Kocaman gülümsüyorum. "İşte bu!" diyor yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Ama ol, işler karışık, tamam mı? Üzerinde çalışmamız gereken çok şey var."

"Kimin yok ki?" Kyle da katılıyor.

"O kadar basit değil." İç çekiyorum, onlara söyleme dürtüsüyle savaşıyorum. Onlara nasıl söylerim? "Eşcinsel olmanın kabul edilebilir bir şey olduğu bir ailede büyümedim. uygulama."

Hepsi biraz canlandı, ki bunu bekliyordum.

"Cal'ın size anlatmaya çalıştığı şey, diğer şeylerin yanı sıra erkeklerden hoşlandığı için uzun bir istismar geçmişi olduğudur. Bu için etmesi kolay bir şey değil ama üzerinde çalıştığı bir şey. Yani birlikte olsak da, bu üçünüzle ya da Dex ve Raine'le olduğu kadar kolay değil." Eric açıklamama yardımcı oluyor ve bunu çok fazla ayrıntıya girmeden çok güzel bir şekilde yapıyor.

"Anlıyorum," diyor Kyle, Eric ve Talon'un arasına oturarak. "Muhtemelen aynı şey değil ama bunun seni ve Eric'le ya da aynı cinsten başka biriyle birlikte olma yeteneğini nasıl etkileyebileceğini anlıyorum. Ama şunu anlamalısın ki, eğer istediğin buysa, o zaman sonuna kadar gitmeli ve hiçbir engel tanınamalısın." Kyle, Talon' elini tutmadan önce bana tatlı tatlı gülümsüyor. Talon önce aralarındaki bağa, sonra da Kyle'a bakıyor ve birbirlerine duydukları sevgiyi gerçekten görebiliyorum. İkisi de Addison'a bakıyor ve aynı duygular ona da yansıyor.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Sadece biraz daha zor ve biraz daha karmaşık. Ama çalışıyorum," diyorum üçüne de Eric'e bakarken, bunu neden söylediğimi anlatmaya çalışıyorum. "İstediğim şeyi buldum ve istediğim şey o ve bunu elde etmemi engelleyecek hiçbir şey olduğunu sanmıyorum."

Kelimeler ağızımdan hiç duymayı beklemediğim bir şeymiş gibi dökülüyor. Eric'in hayatta istediğim kişi ve şey olduğunu bırakın bir başkasına, kendime bile itiraf etmeyi hayal etmemiştim ve onun istediğim şey olduğunu bilmek yeni bir İçimde bir heyecan dalgası.

hala uzun bir yol var. İnşli çıkışlı, felaketlerle ve çukurlarla dolu bir yol ama öyle ya da böyle oraya varacağız.

Beni sahiplendi.

Beni arzuluyor.

Beni kurtarıyor, beni evcilleştiriyor ve beni yiyip bitiriyor.

Beni yeniden tanımladı.

Şimdi onu hak ettiği şekilde sevme zamanı. Bütünüyle ve koşulsuzca.

chapter 45

eric

Hepimiz otobüste oturmuş oyun oynarken Calvin'e bir şey oldu. Onu Talon, Addison ve Kyle'a kim olduğunun derin bir parçasını anlatma noktasına getirecek kadar zorlayıcı bir şey. Ama sadece bu değildi, görünüşü de öyleydi. Yüzünde kararlı bir ifade vardı. Bir konuda karar vermişti ve şu anda bana bakışı, bunun umduğum vahiy olabileceğini söylüyordu sahip olurdu.

Doktor V ile konuşurken, Calvin çıldırdığında ne olduğu hakkında bir şey öğrendim. Bu onun şartlanmasıyla ilgili. Bazen böyle hissedebilir, ancak diğer zamanlarda aslında onu ele geçiren karanlık olabilir ve kendini kontrol edemez. İkisinden biri olduğunu varsayarsak, Dr. V bana bunun zihin meselesi haline geldiğini söyledi. Calvin'in benimle birlikte olmak isteyip istemediğine gerçekten karar vermesi ve oradan da bu çabaya tüm kalbiyle bağlanıp bağlanmayacağına karar vermesi gerekiyordu. Benimle birlikte olmaya karar verirse, gerçekten yapmak istediği şey buysa, zaman karanlığı artık ona musallat olmayacaktı. Üstesinden gelebilecekti. hissetmek için eğitilmişti.

Doktor V bana bu bilgiyi verdiğinde, Calvin'in hissettiğini sandığı şeylerin çoğunun başka hiçbir şey bilmediği için olduğunu anladım. Hangi Bu yüzden onunla kalmaya yemin ettim, ne olursa olsun devam edeceğime yemin ettim ve o zaman fark ettim ki, yeterince uzun süre yanında olan, ona karşı değil onunla birlikte çalışmaya istekli biri olsaydı, kadınlarla olduğu gibi bunun da üstesinden uzun zaman önce gelebilirdi. Sonra söylediği gibi, benim O kişi ve onu benimle devam etmeye, içindeki karanlıkla savaşmaya ve onu yenmeye iten şey de buydu.

Ŗu anda gözlerindeki bakış bana sonunda bu kararlılığı bulduğunu söylüyor. Talon, Kyle ve Addison'a anlatmak onu farklı bir zihniyete soktu.

Bunun neden gerçekte olduğundan daha zor olduğunu düşündüğünü tamamen görebiliyorum ve anlayabiliyorum, başka hiçbir şey bilmiyor. Addison'ın geçmişini bilmeden Denver'da ona söyledikleri, duymaya ihtiyaç duyduğu şey hakkında çok şey anlatıyor ve gerçekte, hissettiğı karanlığın üstesinden bu kadar kolay gelinebilir. Aklınıza koyduğunuzda her şeyi yapabilirsiniz.

Ona gülümseyerek yüzde yüz yanında olduğumu gösteriyorum. O da bana gülümsüyor. Gülümsemesi parlak, ısıll ısıll ve kararını verdiğini ve ilk kez kararından kaçmak değil, ona doğru koşmak istediğini bilmem için gereken her türlü onayı veriyor.

Lanet olsun, Seattle'a gitmemize ne kadar kaldı? Bu mahremiyet yok saçmalığı kuşlar için.

"Bir saatimiz ," diye sesleniyor şoför bize. "Tanrıya şükür," diye homurdanıyorum ve herkes gülüyor.

"Çok mu heveslisin?" Calvin bana sırtıyor.

Ben de sırtıttım. "Evet, belki biraz."

Bu arada Talon, Kyle ve Addison eşyalarını toplamak üzere odalarına dönüyorlar. Birkaç günlüğüne Seattle'da takılacağız, bu yüzden otobüsteki her şeyi ve herkesi alıyoruz. Saati me bakıyorum. Saat neredeyse yedi, tam zamanında.

Herkese akşam yemeğı için açık bir davet var, ancak olmasını umduğum şey gerçekleşirse, bunu yapamayacağız. Üçü de gidince Calvin ve ben yalnız kaldık sayılır. Şoför hâlâ

bizimle aynı civarda. Gizlilik anlaşmaları için Tanrı'ya şükürler olsun. Calvin'e "Buraya gel," diyorum ve o da gülümseyerek bankta kayarak yanıma oturuyor.

"Bu şarkıyı gerçekten seviyorum."

Gülümsüyorum. "Bu kadar çabuk anladığın için mutluyum. Gerçi için sözler, duyacağını biliyordum." yerleşiyor ve ben de kolumu ona dolayarak başının üstünü nazikçe öpüyorum.

"Evet, birkaç kez oldu ama yakaladım." Başını omzuma yasladı.

"Peki, bana bir şey söyle,"

"Her şey," diye karşılık veriyor hemen.

"Biraz önce gördüğümü sandığım şeyi gördüm mü?" Ona soruyorum ve bana bakmak için başını kaldırıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Gülümsüyorum. "Sen Talon'a bizden bahsettikten sonra, aşağı yukarı. Sonra Kyle istediğin şeyin peşinden gitmekle ilgili söylediği şeyi söyledi. Sende bir şeyler değişti. Bu hoşuma gitti ama bunu senden duymayı tercih ederim."

Gülümsüyor ve sonra kolumun kıvrımındaki yerine yerleşiyor, bana doğru bastırıyor. Gömleğimle oynuyor. "Sana göstermeyi tercih ederim."

Daha geniş gülümsüyorum ve başının üstünü öpüyorum. "Yani başka bir deyişle, akşam yemeğini reddediyor muyuz?" Ona takılıyorum ve o da gülüyor.

"Evet, öyleyiz."

Onu kendime yaklaşıtıyorum. "Öp beni, lütfen?"

Yanaklarının göğsüme karşı gülümseyerek sertleştiğini hissediyorum ve ayağa kalkıyor. Haklıydım, eğilip beni dudaklarımdan usulca öpmeden önce yüzünde geniş, gerçekten mutlu bir gülümseme vardı. Öpücük kanımı hızla kaynatıyor ve çok bir şekilde hazır hale geliyorum. Tavır değişikliğimi hissederek alt dudağımı yalıyor ve ben de ona doğru açılıyorum. Dillerimiz ortada buluşuyor ve beni usulca öpmeye devam ediyor. Daha önce ondan hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen sevgi ve bağlılık içime akıyor ve bana kararı hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Geri çekiliyor, ikimizin de nefes alış veriş tırtıklı ve dudaklarının kırmızı olduğunu, hafifçe şiştiğini görebiliyorum ve bu manzara görülmeye değer. Heyecandan titriyorum.

"Raine'di bu arada."

Kafasını şaşkınlıkla bana çeviriyor. "Ne için?"

"Dün gece banyoda birlikte olduğumuzu kim bilebilirdi ki?" "Nasıl?" diye nefes alıyor ve ben gülümsüyorum.

"Sen içeri girdiğinde köşeden döndü. Duştakinin ben olduğumu anladı."

"O söylemedi-" O sorusunu tamamlayamadan başımı sallıyorum. "Tanrıya şükür."

"Dex'in bilmesi seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, çünkü o Dex ve muhtemelen aramızdaki son heteroseksüel kişi. Şakaları sinir bozucu oluyor ve öğrenirse ne korkuyorum."

"Bunu tersine çevirip ondan sakladığımız sürece nasıl olacağını düşünmeye ne dersiniz? O bunu çoktan anladı."

"Bırakalım da bir süre daha tahmin yürütmeye devam etsin." Homurdanıyor.
"Bir bakıma intikam."

Ben de gülüyorum ve "İyi bir noktaya değindin" diyorum.

Konuşmamızın ardından eşyalarımızı toplamaya başladık ve işimiz bitmek üzereyken otele yanaştık. Oda anahtarlarımızı almaya yaklaştıkça heyecanım ve sinirlerim tavan yapıyor. Neredeyse ilk randevuya çıkmak gibi, ya da en azından ilk kez bir şeyler olacağını bildiğin bir randevu. Beklenti beni öldürüyor. "Acele et, Mills," diye homurdanıyorum.

"Acelen ne?" Dex arkamdan, omuzlarında çantalar asılı Raine'le birlikte sesleniyor.

"Sadece bastırılmış olmaktan yorulдум," diyorum.

Başını ve gözlerini deviriyor, ama akıllıca bir hareketle bu işin peşini bırakmaya karar veriyor. Raine yanımdan geçerken bana gülümsüyor. Ben de gülümseyerek ona her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum.

Sonunda Mills, Rusty'nin yedeğinde merdivenlerden iner. "Buyurun çocuklar. On ikinci kattayız. Tüm kat bizim ve sadece kartlı giriş var."

"Güzel," diyor Dex ve ben de aynı fikirdeyim.

Mills ona ve Raine'e anahtarlarını verdikten sonra bana dönüyor ve anahtarlarımızı uzatıyor. Otobüsten inmek için çok hevesliyim ve arkamdan Calvin'in güldüğünü duyuyorum. Umurumda değil. O şeyin içinde tıklıp kalmaktan nefret edeceğimi hiç düşünmezdim ama bugün kesinlikle ediyorum.

Aşağı inen Beck ve Casey alttan bavulları çekiyorlar.

"Sonra dışarı çıkacak mısınız?" Calvin tam otobüsten inerken Casey sorar.

"Bundan şüpheliyim," diyor Calvin. "Otobüste iyi uyuyamadım. dinlen, Casey."

"Öyle mi?" Casey'nin sesinde biraz heyecan var. "Evet, iyiyiz."

"Güzel, teşekkürler."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu gece ateşli bir randevu mu?" Tamamen alaycı bir şekilde soruyorum ve o da biraz kızarıyor. "Vay canına, Casey'nin Seattle'da bir kızı mı var?" diye soruyorum.

Kızarıyor ama asla doğrudan onaylamıyor ve ben de diğer bas gitarımı alıp birlikte sırtıma takıyorum, sonra da iki bavulumu da alıyorum. Dönüyorum

Calvin'in de aynısını yaptığını görüyorum. Kahretsin, çok seksi. Bavullarını toplarken bir kez daha heyecandan titriyorum.

Casey ve Beck bir konuda tartışmaya başlıyorlar ama artık başka hiçbir şeyin önemi yok. Tek gördüğüm Calvin ve tek yapmak istediğim o lanet asansöre binip odamıza gitmek.

"Hazır mısınız?" Bana bakıyor ve birden yine gergin olmaya başlıyorum.

Başımı salladım. Otelin içine, bizi odamıza çıkaracak asansörlere doğru ilerliyor. Beni asansöre ve mahremiyete yaklaştıran her adım daha sıcak kömürlerin üzerinde yürüyormuşum gibi hissettiriyor, her adım yaklaştıkça biraz daha yakıyor.

Dex ve Raine düğmeye basar basmaz asansöre biniyorlar. Calvin'in hızının yavaşladığını fark ediyorum ve acaba sinirleri mi bozuldu düşünüyorum, ta ki Dex ve Raine'in asansör kapıları kapanıp Calvin hızını tekrar artırana kadar.

Oh, bunun nasıl gideceğini anlıyorum. Asansörde yalnız.

chapter 46

eric

Ben asansör bölümüne girerken CALVIN yukarı düğmesine basıyor. Elinde anahtar kartı var, biri geldiğinde hazır olacak. Onun hevesi benimkiyle eşleşiyor gibi görünüyor. Bu neredeyse ön sevişmeden daha iyi. Hayır, bu ön sevişme. Yolumuza kim çıkarsa çıksın ya da asansöre kaç kişi binerse binsin, yalnız kalma yarışı bu.

Asansörde bizimle birlikte. Şimdiden aramızdaki gerginliğin ve heyecanın arttığını hissedebiliyorum.

Bana yan yan bakıyor, sana baktığımı söyleyen bir bakış ama ben bakmamak için kendimi zor tutuyorum ve gülümsüyorum. Kızardı.

Ping sesi bizi sıçrattı. Arkamı dönüyorum ve burada bekleyenlerin sadece biz olduğumuzu görüyorum ve Calvin'i içeri sokarken bir şeyler konuşan birkaç kişi var. Bana sırtlıyor ve içeri giriyor, anahtar kartını yuvaya yerleştirmek için dönüp on ikiye basıyor ve ardından 'kapı kapanıyor'.

Kaçışını , kapılar kapanırken kapının hemen içinde duruyorum. Çatırtı ve tıkırtı benim hareket anahtarım. Calvin'i itiyorum ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Korku yok, tereddüt yok, hiçbir şey yok. Çantalarımı bırakıp başını avuçlarımla arasına alıyorum, sanki en değerli cammış gibi hayal edilebilir. "Öp beni, seni aptal," diye nefes alıyor ve bu ihtiyacım olan tek davet ve dudaklarımı onunkilerin üzerine eğiyorum.

Kalbim çarpmaya başlıyor, kan kulaklarıma hücum ediyor. Dudağını yalıyorum, bu sefer onu ikna etme sırası bende ve nefesini tutarken bir hava hücumuyla açıyor. Asansör beşinci, altıncı kez bip sesi çıkarırken dilimi onunkinin içinde kaydırıyorum. Siktir et, umurumda değil. Ona doğru bastırıyorum, onu duvara yaslıyorum, çok sert bastırmıyorum çünkü teçhizatla bağlı ama ona burada olduğumu hatırlatacak kadar.

Nefesim daralıyor, hava almak için savaşıyorum ama umurumda değil. On numaralı bip sesi, ama o geri çekilmiyor, ben . "Bunun için uzun zamandır bekliyordum," diye fısıldıyorum ve asansör yavaşlarken onu bir kez daha öpüyorum.

Doğrulurken eğilip çantalarımı alıyorum. Calvin'e baktığımda dudakları pembeleşmiş, yanakları kızarmış ve dudaklarında onu tekrar öpmek istememe neden olacak şekilde memnun bir gülümseme beliriyor.

Kapılar açılıyor ve biz dışarı çıkarken Tori asansörün hemen dışında duruyor. Gülümsüyor ve ben kendimi birdenbire asansörde yakalanmış bir çocuk gibi hissediyorum. şeker kavanozu. Ön hazırlık yapmadan kızarıyorum ve hızla odamıza doğru ilerliyorum. Odanın yarısını bulduktan sonra çantalarımı yere bırakıyorum ve cebimden anahtar kartımı çıkarıp kilidi açıyorum. Şimdi her şey ağır çekim gibi görünüyor.

Her şey ermek üzere gibi görünüyor. Son on yılda umut ettiğim her şey gerçekleşmek üzere ve ellerim titriyor.

Anahtar kartla üç kez denedikten sonra nihayet açabildim. Kapıyı iterek açıyorum ve Calvin'in eşyalarını içeri çekmesi için tutuyorum. O içeri girince ben de kendiminkini alıp onu takip ediyorum. Burası bir süit. Kanepe ve diğer güzel şeylerin olduğu küçük bir oturma alanına girdik. Sonunda Fransız kapılarından birine çenesi açık bir şekilde bakan Calvin'e bir göz atıyorum.

"Ne oldu? Neyin ?" Yanında durup yatak odasına bakıyorum. "Ah."

"mı-?"

"Hayır, ben bir şey söylemedim." Doğru, söylemedim. Gerçekten zamanım yoktu. "Mills anahtarları karıştırmış olabilir mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Dex koridorda anahtarlarımızı istiyor olurdu."

"Bu senin için sorun olur mu?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve ben de elimdeki çantaları bir kez daha bırakıp, hâlâ kendi çantasını tutan Calvin'in yanına gidiyorum. Bana dönüp beni az önce girdiğimiz kapıya doğru itmeden önce onları ondan alıyorum, yolumdan çekiyorum, ama durup sırtımdaki bası çıkarmak için üst askıma uzanıyor. Gülümseyerek önce birini, sonra diğerini çıkarmasına yardım ediyorum.

Onun için de aynısını yap, onları yere, altından kaldır. Hayır.

Stant kurma zamanı. Engellerimizden kurtulur kurtulmaz, Cal beni kapıya doğru itiyor, bana doğru bastırıyor, elleri karnımdan göğsüme doğru kayıyor ve sonunda boynuma yapışıp beni kendine çekiyor.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," diye nefes alıyor. "Ama bekleyişiniz sona erdi."

Dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Başım dönüyor, bedenim arzu ve çaresiz bir ihtiyaçla canlanıyor. Ellerim beline gidiyor, gömleğini yukarı çekiyor, onu tamamen görmeye ihtiyaç duyuyorum ve boynumu yeterince uzun süre serbest bırakıyor

Dudaklarıma bir kez daha yapışmadan önce gömleğini bir kenara fırlatmamı bekliyor, dili benimkine değip dans ediyor. Elleri gömleğimin eteklerine gidiyor, kaldırıp başımın üzerinden çekiyor. Gömlek, eller ve kollar birbirine karışıyor ve sonunda tişörtü kurtarıyoruz.

Üstsüz kaldığım anda, elleri karın kaslarım boyunca yukarı doğru kayıyor. Her bir meme ucuma bir tırnağını değdiriyor. İnliyorum ve vücudum onun agresif dokunuşu altında titriyor. Tırnaklarını göğsümde gezdiriyor ve Başımı kapıya yaslayarak haykırıyorum, nefesim kısa geliyor. Sikim titanyum gibi sertleşti. Bana atabileceği her şey için hazır ve nazır.

Elleri belime ulaştığında, hızla kemerimi ve ardından fermuarımın düğmelerini çözüyor ve onları yırtarak açıyor. Hiç vakit kaybetmeden elini içeride ve benim horozumu tutuyor. Şaftın tabanını yukarı ve aşağı okşarken inliyorum ve gözlerim yuvarlanıyor. Vücudumda yükselen küçük zevk dalgaları gönderiyor. Her şey canlanıyor.

Ellerimi göğsünden aşağı kaydırıyorum, her bir meme ucu halkasını çekip bükmeye dikkat ediyorum. Görüşünün bulanıklaşmasını ve şehvetin göz açıp kapayıncaya kadar onu ele geçirmesini izlemek çok baş döndürücü bir deneyim ve beni onun ve o benimkiyle oynarken onun sikini okşayıp oynama iyiliğinin karşılığını veriyorum.

Ancak bu sefer sıra bende. Sikine dokunmadan önce omuzlarından tutup onu çeviriyorum, kapıya doğru bastırıyorum ve o da kapıya kıvranıyor. Eli daha sıkı sıkıyor, sonra ben sikimi kaydırırken tekrar tekrar bırakıyor. Başparmağımı kot pantolonunun bandına sokup aşağı doğru itiyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve biraz daha itiyorum. Beni cesaretlendirmek için hafifçe başını sallıyor. Elini kotumdan çekiyorum ve suratını asıyor. Sırıttıyorum ve dizlerimin üzerinde kendimi yere bırakıyorum, kotunu da yanıma alıyorum ve siki serbest kalıyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve ona bakıyorum, hala iyi olduğuna dair güvence arıyorum ve eli saçıma kayıyor, kravatı serbest bırakıyor ve sonra yumrukluyor. saçımı avucunun içine aldı. Beni kendisine doğru çekmek için saçlarımı kullanıyor ve ihtiyacım olan tek cevap .

Dilim dışarı fırlıyor ve siki zıplıyor. Elime alıyorum ve nazikçe yukarı doğru okşuyorum, yüzünü izliyorum, zevk onu yuvarlıyor, onu yeni bir yüksekliğe taşıyor. Dudaklarımı başının etrafına sarıyorum, onu ağzıma almadan önce dilimi piercing'ine .

"Ahh, kahretsin," diye haykırıyor ve umduğum her şeyin yerine oturmasını izliyorum.

chapter 47

calvin

Kahretsin, ağzı çok harika hissettiriyor.

Titriyorum, saçlarındaki elim daha sıkı kavıyor, o da sikimi yalamaya, okşamaya ve aşağı yukarı emmeye devam ediyor. İnliyorum ve gözleri benimkilerle buluşuyor

Dilini yasadışı olması gereken bir şekilde oynatmadan hemen önce ve gözlerim başımın içine yuvarlanıyor. Daha önce de çok istekliydim, kendimi zar zor kontrol edebilecek kadar gergindim, ama bu... bu lanet olası pastayı alıyor. Bu yıllar süren arzu, yıllar süren istek ve ihtiyaç, hepsi Eric'in sikimi ağzına alıyor. Beni eşiğe getirmek için harika bir iş çıkarıyor, ama sonra geri zorunda kalmam için yeterince geri çekiliyor.

Ne yaptığını biliyor, lanet olsun, bu işte o kadar iyi ki. "Durma," diye inliyorum, taşaklarımı diğer elinin avucuna almadan önce biraz daha sıkıyor. "Tanrım," diye bağıyorum, bacaklarım titriyor, beni aşağı çekmekle tehdit ediyor.

Beni ağzından bırakıyor ve eli taşaklarımı kavramaktan kurtuluyor. Ayağa kalkıp dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce kısa bir süre üzerimde yükseldiğinde, durduğu için üzgün bir şekilde ona bakıyorum. Hâlâ sikimi elinde tutuyor ama sadece tutuyor, okşamıyor ve bu neredeyse daha samimi dakikalar önce yaptığından daha fazla. Beni öpüşmemizden kurtarıyor ve gülümseyerek alnını benimkine bastırıyor. "Hadi yatağa gidelim," diye nefes alıyor ve ben başımı sallıyorum.

adım geri çekiliyor, beni yavaşça çekiyor, beni bırakmak istemiyor ve açıkçası ben de istemiyorum.

Beni yatak odasına götürüyor, kot pantolonum hâlâ baldırlarımda olduğu için beceriksizce.

Oraya vardığımızda, beni serbest bıraktı, ayakkabılarımı tekmelememe izin verdi ve

pantolonumu sonuna kadar çıkarıyor. Onun da yolun geri kalanında soyunmasını, hareket ettikçe sikiinin aşağı yukarı sallanmasını izliyorum. Ağzım sulanıyor, tadına bakmak istiyorum

Ama ona yaklaşmak için hamle yaptığımda başını sallıyor. "Yatağa," diyor bana neredeyse emredici bir şekilde, içimi titreterek. Aklımdan Eric'in beni yatağa attığında neler olacağına dair çılgınca fikirler geçiyor. durumu kontrol altına alır ve ben de yatağa tırmanırım.

Odadan çıkıp antalarından birini, Denver'da prezervatif ve kayganlaştırıcıyı çıkardığı çantayı almasını izlerken sırtüstü dönüyorum ve heyecandan kopan bir parça korkuyla ürperiyorum, ama sadece bir anlığına, bana doğru geri yürümeye başlamadan önce. Elimle sikimi kavırıyor, bir alakarga kuşu gibi çırılçıplak bana doğru yürümesini izliyorum. Aleti tüm sertliğiyle zıplıyordu. Kollarını ve bacaklarının büyük bir kısmını kaplayan dövmeler de dahil olmak üzere dövmeleri görmem için tam teşhirde. Göğsünde sadece iki tane var. Kabusu ve fantezisi, nasıl baktığınıza bağlı olarak melek ve şeytan.

Bana doğru gelmesini izlerken okşamayı bırakamıyorum ve sonra o Yatağa tırmanıyor, kalçamın yanına bir şerit prezervatif ve bir şişe kayganlaştırıcı atıyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Eli benimkinin yerini alıyor, hafifçe aşağı yukarı okşuyor ve ben de esniyorum. Artık uzandığım için vücudum rahatlayabiliyor ve beni emerken sikimin etrafına sarılmış ağzının verdiği hissi tam anlamıyla yaşayabiliyorum. Sıcak, ıslak, davetkâr, kalçalarım küçük küçük itişler yapıyor, onun hızına uyuyor, umutsuzca daha derine kaymaya alışıyor.

Ne yaptığını izlerken gözleri benimkilerin üzerinde. İnliyorum.

Sikimi elinden bırakıyor ama ağzı aşağı yukarı kaymaya devam ediyor ve beni yutarken göz temasımızı kesiyor. Diliyle yalıyor, emiyor, okşuyor. "Tanrım," diye haykırıyorum, elleri indiğinde, yukarı doğru kayıyor ve sonra bacaklarımı kaldırdığı dizlerime doğru geri dönüyor. Sikimi bırakıp kalçamı yalamaya ve öpmeye başladığında "Siktir!" diye haykırıyorum. Sikime doğru geri dönerken karnıma bir damla pre-cum düştüğünü hissediyorum, ama onu almak yerine güneye gidiyor, hemen altındaki tatlı noktayı bulana kadar uvalım boyunca yalıyor ve gıdıklıyor. Biraz daha güneye inip o noktanın etrafını hafifçe yaladığında seğiriyorum, kaslarım kasılıyor ve zevk vücudumun her santimine fırlıyor.

Elimi saçlarına koyuyorum, çaresizce satın almak istiyorum ve o da Kalçalarımı yataktan yukarı itmek için omuzlarını kullanıyordu. Sonra onun sıcak, ıslak

dilimi yavaşça sıkı halkaya bastırıyor. Kendimi durduramıyorum. Saında olmayan diğer elim hızla sikimi yumrukluyor, sert ve hızlı bir şekilde okşuyor ve duruyor, eli hala benimkine geliyor. "Cal?"

"Hmm?" Ben inledim. "İyi misin?"

"Mhmm... lütfen durma," diye inliyorum ve o da yaptığı şeye geri dönmeden önce başını . Dili lav gibi, girişime karşı sıcak, ama çok iyi hissettiriyor. Durmasını istemiyorum, devam etmesine ihtiyacım var ve sikimi okşama ihtiyacı daha yoğun ve savaşıması daha zor hale geliyor.

Çırpınışımlı fark ediyor ve elimi kendi eliyle değiştirerek şaftımı nazıkçe aşağı yukarı okşuyor. İstediğim kadar sert ya da hızlı değil, ama beni zorlamadan sınırdan tutmaya çalıştığını da söyleyebilirim.

Dili dar halkaya daha sert vuruyor ve ben ürperiyorum. O zaman zevk beni daha yükseğe gönderiyor. "Becer beni," inliyorum. O duruyor ve ben somurtuyorum.

Yukarı çıkıyor ve sikimi bırakıyor. "Emin misin?" diye sordu. "Eric, sana ihtiyacım var. Seni hissetmeye ihtiyacım var."

Gözle görülür bir şekilde titriyor ve dudaklarında endişeli bir gülümseme beliriyor.

Hala bacaklarımın arasında oturuyor. Kendimi yukarı itiyorum ve boynundan tutup dudaklarını kendime doğru çekiyorum, onu üstüme çekiyorum. Aletlerimiz birbirine sürtünüyor ve nefesi kesiliyor. Dilimi onunkine doğru kaydırarak şansımı çalıyorum.

Kalçaları benimkilere çarpıyor.

Aletlerimiz aramıza sıkışmışken, ikimiz de öpüşmemizin içinde kaybolmuştuk. Kalça hareketleri, kayan diller, vücutların üzerinde kayan eller. Eric'le, Eric'imle sevişmek üzere olduğumu fark ettiğimde, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir arzu aramızda patlıyor.

Öpüşmemizi kesiyorum, kalçalarımı hafifçe oynatırken gözlerini buluyorum. "Seni seviyorum," diye nefes veriyorum ve Eric hareketsiz kalıyor. Ağırlığını üzerimde tutan kolları

Sarsılıyor ve geri çekilmeden önce dudakları kısa bir süreliğine benimkilere sert ve ağır bir şekilde çarpıyor.

"Seni seviyorum." Sesi yumuşak, neredeyse bir fısıltı. Sesinde çok fazla sevgi ve inanç var. O otobüste fark ettiğim ama o zaman söyleyemediğim bir şey şimdi mükemmel görünüyor. Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha yumuşak, daha tutkulu. Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Bunu nasıl başardığımı bilmiyorum, eminim o da yardım etmiştir ama yuvarlanmayı baş. Şimdi onun üstündeyim ve dudaklarıma gülümsüyor, eli yanağıma kavıyor ve ben ona doğru eğiliyorum, sıcaklığının tadını çıkarıyorum, dokunuşuna neredeyse içimde ona ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duyuyorum. "Lütfen Eric?" Ona yalvarıyorum.

Başını bana doğru eğiyor, ne yalvardığımdan emin değil. "Emin misin?" Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Kesinlikle," diye nefes alıyorum. Bizi tekrar üstüme gelecek şekilde çeviriyor ve ben gülümsüyorum. "Bu yuvarlanma oyununu seviyorum." Ben sırtıyorum ve o da prezervatifleri bulmadan önce bacaklarımın arasına yerleşirken gülüyor.

"Muhtemelen dönmelisin, daha kolay olur" diyor, sesi ihtiyaç ve endişe dolu. Başımı sallıyorum ve bacağımı onun etrafında dolaştırıyorum, yuvarlanıyorum ve kendimi dizlerimin üzerine kaldırıyorum.

O kalkıp banyoya giderken yatağın alçalıp düzleştiğini hissediyorum. Elinde iki havluyla geri geliyor. Birini altıma koymasını izliyorum ve dizlerimin üzerine düzeltiyorum. Diğerini de bacaklarımın arasına yerleşmeden önce yanıma koyuyor.

Beni almak için yerleşmese de, eğildi ve beni yaladı, çuvalımın altından, beni yapan o hassas noktaya kadar Girişime doğru inmeden önce zevkle seğiriyor. Zevk bir kez daha tavan yaparken haykırıyorum ve onun ağzında ve zevkinde kayboluyorum.

Başka hiçbir şeyin önemi yok, ne geçmişimin, ne grubun, ne de evdeki bokun, şu anda hiçbirinin önemi yok. Sadece ben ve Eric varız. İkimiz o çizgiyi geçiyoruz ve ben bunun için ölüyorum.

Kendimi çok fazla okşamamaya dikkat ederek takıyorum; o kadar hazırım ki fazla sürmez ve bu iş biter. Bu düşünceye kesinlikle dayanamıyorum. Bu konuda biraz endişeliyim, yalan söylemeyeceğim. Onu okşarken verdiği tepki beni durdurmaya yetti, ama tepkisinin ona şartlanmış olduğunu ve bunu istemesinin onun için ne anlama geldiğini çabucak anladım. Ama bu beni çok korkutuyor.

Prezervatifi taktıktan sonra kayganlaştırıcıyı alıyorum, gözlerine bakıyorum, geri attığına dair herhangi bir işaret arıyorum. Tanrım, lütfen olmasına izin verme, ama öyle değil. Gözlerinde biraz endişeyle karışık bir heyecan var. Kalçalarını kaldırmasına yardım ederek bana daha iyi erişim sağlarken ona güven verici bir gülümseme veriyorum. Poposunu kalçalarımaya yaslayarak parmaklarıma biraz jel sıkıyorum. Girişine bastırmadan önce ısıtıyor. İrkildi ama hemen . Çabalarımaya rağmen jel hâlâ oldukça soğuktu.

Parmaklarımı dışarıda gezdirmeye başlıyorum ve aldığı zevkin daha da belirginleşmesini izliyorum. Bir parmağımı hafifçe itmekten kendimi alamıyorum

İçine. O geriliyor ve ben kıpırdamıyorum, ona bu müdahaleye alışması için bir an veriyorum ve o da rahatlıyor. Bunun durmayacağına dair bana daha fazla umut veriyor. Parmağımı yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirmeye başlıyorum, kayganlaştırıcının ikimizi de kaplamasına izin veriyorum. Biraz daha ekliyorum ve sıcıyor. Nefes nefese bir kahkaha atarak, "Bu soğuk."

Gülümsüyorum. "Biliyorum, özür dilerim."

"Olma," diyor yüzünde memnun bir gülümsemeyle usulca.

Benim için daha fazla açılmasını isteyerek ikinci bir parmağımı sokuyorum ve iki parmağımı birlikte sokup çıkarırken gözleri doluyor. Benim horoz o gibi atlar inliyor ve siki sertleşiyor. Üçüncü bir parmak daha ekliyorum. Onu gerdiğimde homurdanıyor ama bu hızla zevke dönüşüyor ve rahatlamasından daha çok memnun oluyorum.

Parmaklarıma biraz daha jel damlatıyorum, sonra da prezervatifin üzerine. Şişeyi yatağa bırakmadan ve sikimi okşamadan önce, zaten kaplanmış olan prezervatife biraz daha kayganlaştırıcı ekledim. Onu gerçekten incitmek istemiyorum. Bunu kabul etmesi bir şeydir, ama onu incitmek beni endişelendiriyor ve onu harekete geçiren tetikleyici olabilir.

Parmaklarımı çalıştırmaya devam ediyorum ve o yavaşça sikini eline alıyor, tutuyor ve yavaşça okşuyor. Vücudu titriyor ve parmaklarımı yavaş yavaş ondan çekmeden önce gülümsüyorum. İstekliyim ve onun içinde olmak için acele etme ihtiyacımla savaşıyorum. Bunu yapamayacağımı biliyorum, bugün değil, muhtemelen hiçbir zaman.

Calvin'le bu şekilde, çıplak, açıkta ve savunmasız olmak, değer verilmesi ve asla aceleye getirilmemesi gereken bir şeydir. Parmaklarımı kurtarmayı bitirdiğimde eli yavaşlıyor ve tamamen dışarı çıktığımda kaybettiği için inliyor. Uzun süre dışarıda kalmıyorum. Yeniden pozisyon alıyorum, kendimi sıraya diziyorum, içeri kaymaya hazırım. I

Aletimin ucunu çuvalının hemen altından aşağıya, daracık giriş ve o inliyor. Sikimin başını sıkı kas bastırıyorum ve kısa bir süre geriliyor ama sonra hızla gevşeyerek biraz daha içeri itmeme izin veriyor.

"Ahh!" bağılıyor ve ben hala onu incitmiş olmaktan korkuyorum. "Durma," diyor.

Artık onu hiçbir şeyden mahrum edemem. Biraz daha ve biraz daha itiyorum, sonunda horozumun başı dış halkayı tepeleyene kadar ve daha fazla gevşiyor, ona daha derine itmeme izin veriyor.

"Ahh, kahretsin," diye inliyorum beni sıkarken ve biraz daha içeri girmeden önce hafifçe geri çekiliyorum, içeri itiyorum ve dışarı çekiyorum, rahatsız edici hissin zevke dönüşmesine izin veriyorum.

İnliyor ve sikini okşuyor ve benim gözlerim . Onu izlemek beni neredeyse orgazmın eşiğine getirmeye yetiyor ve ben buna hazır değilim, bunun bitmesine de hazır değilim.

Havluyu aldım ve elimi . Havluyu yatağa geri bırakıp elini kendi elimle değiştiriyorum ve o da titreyerek altımdaki şiltenin içinde erirken vücudu canlanıyor.

İtişlerim vuruşlarıma göre zamanlanıyor ve yavaş yavaş vuruşlarım hızlanıyor ve içeri ve dışarı hareketlerim daha uzun ve uzak hale geliyor, kendimi geri kaymadan önce neredeyse dışarı çıkma noktasına getiriyorum. Onu almak, altımda kıvrılırken onu izlemek başlı başına bir mucize.

Onu çok hızlı bir şekilde uçurumun kenarına itmek istemediğim için sikini bırakıyorum ve o da elimi değiştirmeye  alışıyor. Elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçirerek elini tutuyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve aşk itirafı her yerinde yazılı yüzünü. Gözlerindeki bakış bana, sahip olmak bir yana, asla g remeyeceğimi düşündüğüm her şeyi anlatıyor ve zevkim yükseliyor.

Diğer elini kendi elime alıyorum, içeri ve dışarı kaymaya devam ederken onu tutuyorum. Gözlerinin içine bakarken, her geçen kalp atışında itişlerim daha acil, daha çaresiz hale geliyor.  ne doğru eğiliyorum, bir elimi kendimi desteklemek için serbest bırakıyorum, onu altımda sıkıştırmak istemiyorum. Başını kaldırıyor ve dudaklarımı onunkilerin üzerine eğiyorum.

Temas kurduğumuz anda arzu yoğunlaşıyor ve ona biraz daha sert kaymaktan kendimi alamıyorum, kendine dokunmasına izin vermeden onu orgazma ulaştırmak istiyorum. Bu zevki almak istiyorum.

Dilimi onunkinin üzerinde kaydırıyorum ve zevk çığlıklarını yutuyorum ve onun birkaç kez gerildiğini ve gevşediğini hissediyorum. Çok yaklaşmıştım. Onu kendimle birlikte götürmek istiyorum, bu yüzden Öpüşmemizden geri çekiliyorum ve sikini avucuma alıyorum. " ok yaklaştım," diye nefes alıyorum, "Ama sana yanımda ihtiyacım var."

O başını sallıyor ve ben onun sikini okşuyorum ve çekerken geri kayıyorum, Yukarı - içeri, aşağı - dışarı. Tekrar ve tekrar. Vücudu titremeye başladı ve "Eric, lanet olsun... sik beni" diye . Titriyorum ve ona daha sert ve daha hızlı itiyorum. "Kahretsin, oradayım," diye haykırıyor ve içeri itiyorum, yukarı ve aşağı içeri ve dışarı çekiyorum.

"Kahretsin, Calvin," haykırıyorum orgazmım beni uçurumun kenarına götürürken, kendimi ona döküyorum ve horozu sertleşiyor, sarsılıyor ve adımı haykırırken her yerinde patlıyor.

Son orgazmımı sağarken ona birkaç nazik vuruş yapıyorum. Ona bakıyorum, gözleri kapalı, memnuniyet ve mutluluk yüzünün her yerinde yazılı ve kendimi yavaşça çıkarmaya başlıyorum ve homurdanıyor. Biraz acı, biraz... Sertçe yutkunmasını izliyorum. Bu hiç iyi değil. "Cal, konuş benimle."

"Ben... Bilmiyorum."

Nefesimi tutmuş, bu ifadenin acısının beni vurmasını bekliyorum ama asla gelmiyor. Bunun sebebinin şu anda kafasından geçenlerin benimle hiçbir ilgisi olmaması olduğunu fark ediyorum. Artık yumuşak olan sikimin başı dışarı çıkarken onun irkilmesini izliyorum ve derin bir nefes alırken sonunda sikini bırakıyorum.

Tam o sırada yataktan fırlıyor, doğruca banyoya yöneliyor ve ben de o sesi duyuyorum ve kalbim sıkışıyor.

chapter 49

calvin

Orgazmım yatıştır yatışmaz yuvarlanmayı hissettim. Bu tamamen yabancı olmadığım bir yuvarlanmaydı ama lanet olsun. Saf mutluluğu mahvetmek için ne lanet bir yol.

Tekrar kusuyorum, ama bu sefer hiçbir şey çıkmıyor, Tanrı'ya şükür.

Tekrar kusmayacağımdan emin olarak oturuyorum ve midem yatıştırken Eric'i hatırlıyorum. "Eric, buraya gelebilir misin?" Sesleniyorum ve birkaç kalp atışından sonra yanımda duruyor.

"Affet beni."

"Ne için?" Sesi endişeli, hatta korkmuş.

"Kusmak için. Bu... bu inanılmazdı, Eric." Yüzündeki incinmiş ifadeyi gördüğümde söyleyebileceğim tek şey bu. "Geçmişimi bir kenara bırakırsak, bu benim için normal bir şey." Ona bakıyorum. "Genellikle bastırabilir ve kusmadan geçebilirim ama," diye gülümsüyorum, "Ama daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Hiç bu kadar uçurumun kenarına gelmemiştim ve... kendimi kontrol edemedim. Kendimi her zaman hazırladım, mücadele edebildim... ama hiçbir zaman kendimi kaybedecek kadar-" Eğildi ve parmağıyla beni susturdu. dudaklarıma karşı.

"Calvin, seninle seks yaptıktan sonra hayatımın geri kalanında bununla uğraşmak zorunda kalırsam, seninle birlikte olabileceğim anlamına geliyorsa, memnuniyetle bununla başa çıkarım" diyor bana. Sesi içten ve onun yanındayken hissettiğim ve ona duyduğum sevgi bana geri yansıyor.

Ona yarım bir gülümseme verdim. "Bunu yapmaya devam etmek istemiyorum ama... hayatımda ilk kez Eric, ben... kendimi normal hissediyorum, mutlu hissediyorum, mutluluktan uçuyorum, huzurluyum. Şu anda o kadar çok şey hissediyorum ki bunu anlatacak kelime bile bulamıyorum. Bu, bu saf sihirdi" diyorum ve gülümsemesinin yayılmasını izliyorum ve gözleri parlıyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. Beni öpmek için eğiliyor ve ben başımı çeviriyorum. "Hey," diye homurdanıyor.

"Dostum, az önce kustum, beni öpmek istemezsin," diye gülüyorum.

O da katılıyor ve ayağa kalkıyor. ", eşyalarını alalım ve" kollarını bana doladı, "Benimle duşa girer misin?"

Omzundan öpüyorum. "Bunu çok isterim," diyorum ve beni bırakıp banyodan çıkmadan önce alnımdan öpüyor.

Duşa giriyorum, su ısındıkça düğmeyi çevirip ayarlıyorum ve Eric elinde çantalarımın biriyle geri geliyor. Genelde banyodaki tüm eşyalarımı koyduğum çantayı lavabonun üzerine koyuyor ve ben duşu bitirirken yanıma gelip kollarını bana doluyor.

Kollarında dönüyorum ve çenesinden kulağına, oradan da boynuna öpüyorum. "Dişlerini fırçala," diye homurdanıyor ve ben de sırtarak onu bırakmadan önce çenesini ısııyorum. Lavaboya gidebilmem için beni bırakıyor.

Dişlerimi fırçalamaya başladığımda arkamda durmuş beni izliyordu. "Ne?" Dudaklarım diş macunuyla kaplıyken ve diş fırçam hâlâ ağızımdayken söylüyorum.

Kıkırdıyor. "Hiçbir şey. Bu kadar sıradan ve günlük bir şeyin bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi?"

Gülüyorum, ağızımdaki diş macununu tükürüyorum ve arkamı dönmeden önce kendimi temizliyorum ve dudakları dudaklarıma değdiğinde zar zor oraya varıyorum. Beni sertçe öperken tekrar kıkırdıyorum.

Parmaklarımı saçlarına doluyorum ve beni daha önce hiç öpmediği gibi öpmeye devam ederken onu kendime çekiyorum ve nefesimi kesiyor.

Duşumuz sırasında Eric beni yıkadı. Çok tatlı ve beklenmedikti. Biliyor musun, kendimi asla alıcı bir insan olarak görmedim, ama Eric ile bana doğal geliyor. Bütün gece yanına sokulmak isteyeceğiniz kocaman bir oyuncak ayı gibi, ki ben bunu yapabiliyorum.

Dışarı çıktığımızda eşofman altımı ve giydim. İkimiz de evde kalıp oda servisi sipariş etmeye ve biraz televizyon ya da canımız ne isterse onu izleriz ve ben de bundan memnunum. Elbette içmeyi, dışarı çıkıp parti yapmayı ve harika vakit geçirmeyi seviyorum ama hayatımda ilk kez onunla takılmak daha eğlenceli geliyor.

"Ne yemek istersin?" Eric bana otel dosyasını uzatırken soruyor.

"Sen," diye takılıyor onlara ve biraz kızarıyor.

"Akşam yemeği için mi? Hmmm, protein? İşe yarayabilir." Sırıttıyor. "Bir şey seç."

"Evet efendim," diye takılıyor ve o da bana Cheshire sırıtışı atıyor.

"Hayır, sakın buna alışayım deme," diyorum ve gülüyor.

"Yapmayacağım. Bu biraz garip." Bana buruşuk bir bakış attı.

beni gülümsetiyor. Bunu yaparken çok genç ve masum görünüyor ve bir saat önce ne yaptığımızı düşünürsek, bunun gerçeklikten uzak olduğunu biliyorum.

Eric kanepede rahat ederken ben de menüye bakmak için birkaç dakikamı ayırıyorum. Ona ne istediğimi söyledim ve o da otelin telefonunu açıp Ben kanepede ona sokulurken siparişimizi veriyor. İzleme başına ödemeli filmleri gözden geçirdik ve bir komedide karar kıldık. Pek dikkat etmedim. Ona sokulmaya o kadar dalmıştım ki, o an umurumda olsa Titanic'i bile izleyebilirdik.

geldiğinde yedik, daha doğrusu tıka basa yedik. Yemek önüme gelene kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Evde kalmak benim için garip bir yenilikti çünkü genellikle yoldayken,

Her zaman dışarıdayız ama görünüşe kimse gece için dışarı çıkmıyordu.

Homurdanıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Bu tura başladığımızdan beri ne kadar çok şeyin değiştiğini hiç düşündün mü?" Ona soruyorum, homurdanmamın ardından hâlâ gülümsüyorum.

"Hayır, pek sayılmaz, neden?"

"Bir . Bir otelde tıklıp kaldık." "Otobüsten daha iyi,"

diye mırıldanıyor.

"Doğru, ama bu gece evde kalan sadece biz değiliz. Kimse dışarı çıkmıyor gibi görünüyor. Dex, Raine'e sarılmış durumda ve eminim ki Talon, Kyle ve Addison için de geçerli."

"Ama New York'tan beri bu böyle."

"Doğru, ama şimdi biz de o listeye dahil olduk. Bir bara gitmek yerine Yeni bir şehirde bir yerde, burada oturuyoruz, dışarı çıkma planımız olmadan akşam yemeğini bitiriyoruz" diyorum.

"Dışarı çıkmak ister misin?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Başımı keyifle ileri geri sallıyorum ve o da gülüyor. "Bence küçük bir turun hepimizi bu kadar değiştirmiş olması çok garip."

başlamadan önce birine deli diyebilirdim."

"Kesinlikle haklısın. Ama bu aynı zamanda muhtemelen iyi bir şey. Yani, düşünecek olursanız, bu turda hepimiz çok büyüdük."

Bana kaşlarını çattı. "Ne?" diye soruyorum.

"Sanırım hepimiz eninde sonunda biriyle yuva kuracağımızı biliyorduk." Homurdandım çünkü bu soruyu sorana kadar bunu hiç düşünmemiştim. Eric'le birlikte olma korkumu yenmeye, bunun üzerinde çalışmaya karar verdim. "Tamam, çoğumuz," diye düzeltiyor kıs kıs gülerek.

O sırada cep telefonu çalıyor ve konuşmamız sona eriyor. bakıyor, kaşlarını çatıyor ve yere bırakıyor, "Cevap vermeyecek misin?"

"Ben Jess."

Omuz silkiyorum. "Onunla en son ne zaman konuştun? Cevap , umurumda değil."

Görmezden gelmeye devam ediyor. "Hayır, buraya gel," diyor ve ben de kanepeye geri dönüp ona sokuluyorum. Alnımdan öpmeden önce kolunu koruyucu bir şekilde bana doluyor. "Sesli mesaj bırakacak eğer önemli," diyor filmi tekrar açmadan önce. Gülümsüyorum. Sıcak ve korunmuş hissetmek onun benim için yapmakta hiç zorlanmadığı bir şey. O Bana her şeyin üstesinden gelebileceğimi hissettiriyor, hayat bana ne getirirse getirsin, hangi şeytanlara sahip olursam olayım, o benimle olduğum gibi ilgilenecek.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve eli çeneme geliyor, onu görebilmem için başımı kaldırıyor.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyor ve dudaklarıma yumuşak, şehvetli bir öpücük konduruyor; bu öpücük beni hızla tahrik ediyor ve onunla tekrar yatak odasında olma arzusuna sürüklüyor. Ama bu sefer ona sahip çıkma sırası bende.

CALVIN yer değiştiriyor, üstüme tırmanıyor ve liderliği ele alıyor. Dili benimkinin yanında ıslak ve aç bir şekilde kayıyor. Vücudum sadece birkaç saat önce olanları hatırlayarak canlanıyor. O zaman hissettiğim çaresiz ihtiyaç şimdi intikam duygusuyla yeniden ortaya çıkıyor ve zar zor nefes alabiliyorum.

Bana doğru bastırıyor, omuzlarımı kanepeye doğru itiyor ve ağzına doğru inliyorum. Onun saldırganlığı beni çok tahrik ediyor. Neden, hiçbir fikrim yok. Elleri karnımdan yukarıya, göğsüme doğru kayıyor ve tişörtümü de beraberinde getiriyor. Sırtıma doğru çekildiğini hissederek öne doğru eğiliyorum ve ona ihtiyacı olduğunu bildiğim erişimi sağlıyorum. O da kabul ediyor. Gömleğimi yere atacak kadar uzun süre öpüşmeden geri çekildikten sonra, temas kurabildiğimiz anda dudakları tekrar benimkilere . Elleri sırtımı itiyor Omuzlarıma bindi.

Aletim kaya gibi sertleşti ve kalçalarımı onunkine sürtüyorum ve zevk onu sarsarken nefesi kesiliyor. Zevkim öpücüğüyle daha da yoğunlaşıyor. Omuzlarımı tutarak beni dezavantajlı bir durumda , sonra ellerimi bulana kadar ellerini kollarım boyunca kaydıldı. Öpücüğünü geri çekip diliyle dudaklarımı okşuyor. Ellerimi avuçlarının içine alıp yukarı doğru çekerken inliyorum. kanepeye. Parmakları benimkilerle kenetleniyor ve kalçalarımı bir kez daha ona doğru itiyorum.

Geri çekiliyorum. Göz kapakları şehvetten ağırlaşmış. Nefes alış verişi benimki gibi düzensiz. Alnını benimkine bastırıyor ve dilimle onu biraz kızdırıyorum, dudaklarını yalıyorum ve o gülümsüyor. "Sıra bende," diye nefes alıyor ve ben ürperiyorum. Neyi kastettiğini biliyorum ve dudaklarını ısıırıyorum.

Onu bu konuda kızdırma dürtüsü. Her ne kadar iyi görünse de, sınırları zorlamak ve onu dengede olduğumuzu bildiğim sınırın ötesine itmek istemiyorum.

"Ben buradayım," diyorum ona, liderlik etmesi, kontrolü ele alması, ihtiyacı olanı ya da benden istediğini alması için onu cesaretlendiriyorum.

Geri çekiliyor, dudaklarında hâlâ bir gülümseme, üzerimden kalkıyor, bacaklarımın arasında duruyor, bir elini yanına çekerek beni ayağa teşvik . Bunu yaparken telefonum sesli mesajla titriyor, ama onu paylaştığımız süitin yatak odasına kadar takip ederken görmezden .

İkimizi de döndürerek beni kendisiyle yatağın arasına koydu ve nazikçe beni devirdi. Onu da birlikte aşağı çekiyorum ve o da üstüme doğru kayıyor. Yüzümdeki çılgın saçları fırçalıyor ve dudakları bir kez daha benimkilerin üzerine eğilmeden önce gülümsüyor.

Ellerimin vücudunda gezinmesine engel olamıyorum. Karnındaki kasların hatlarını hissediyorum. Tanrım, ona bakarak bunu asla bilemezsiniz ama spor salonunda geçirdiği onca zamanın karşılığını . Yırtık pırtık ve onu tamamen çıplak görmek ağzımı sulandırıyor, gömleğini yukarı çekerken bu akılsız bir hedef haline geliyor.

Geri çekiliyor, ayağa kalkıyor, böylece onu çıkarabiliyorum ve dudakları tekrar dudaklarıma değmeden önce sadece o kadar uzun bir duraklama oluyor. İffetli olsa da.

Çenem boyunca kulağıma doğru öpmeye başlıyor, ben de başımı çevirerek ona erişim izni veriyorum ve banyo aynasında bizi bir an için görebiliyorum. "Oh

Siktir," diye inliyorum, dili boynum boyunca omuzlarımın arasındaki çukura doğru ilerliyor. Aynada gözlerimi ondan alamıyorum. Onu görmem için bana yeni bir açı veriyor. Göğsümden aşağıya, meme uçlarıma doğru kaydığında ürperiyorum. Birini ısıyor, sonra öpüyor ve ısırarak karnıma doğru iniyor. Eşofman altım sayesinde sikim dimdik ayakta, onu tutacak hiçbir şey yok. Calvin bu fırsatı değerlendiriyor ve pantolonumun üzerinden sikimin başını ısıyor, ben zıplıyorum ve sikim titriyor

Bir an için daha da sertleşiyor ama Calvin üzerine sıcak hava üflemeden önce değil. Sıcaklık beni serin havaya karşı ürpertiyor. Etrafımı sarıyor ve elleri beni belimden kavıyor.

Aşağı doğru çekiştirmeye başladı ve ben de kalçalarımı kaldırarak önündekileri dökmesi için ona daha kolay erişim sağladım. Boxer külotum olmadığı için sikim hemen ortaya çıkıyor ve sert ve hızlı bir şekilde ağzına alıyor. "Siktir!" diye haykırıyorum ve bir elimi saçlarının arasına sokuyorum. Yönlendirmek için değil, sadece 'seninleyim' anlamında bir jest. Ucunu yalamadan önce aletimin etrafında gülümsediğini, sonra tabana doğru kaydığını ve tekrar yukarı çıktığını görüyorum.

Zevk yükseliyor. Ona olan ihtiyacım, ereksiyonumun her yukarı ve aşağı geçişinde daha sıcak ve daha çaresiz büyüyor. Sonra beni sert ve derin bir şekilde

Ağzını açtığında ürperiyorum, dilimi ısıırıyorum ve böyle ederse gerçekleşmesi muhtemel orgazmı engelliyorum. "Calvin," diye sızlanıyorum ve o da sırtarak başını sikimden kaldırıyor. "Beni almanı istiyorum," diyorum ve yüzünde küçük bir yaramaz sırıtış beliriyor.

"Geri ödemeler berbat, değil mi?"

Kıkırdıyorum. "Evet, var, ve lanet olsun, inanılmazlar." Ona göz kırpmıyorum ve o kızarıyor. Onun izlemeye bayılıyorum. Nazik iltifatlarımla canlanmasını izlemeye bayılıyorum. Bu ona, evet, istediği şey bu ve hayır, hiçbir şeyin yoluna çıkamayacağına dair bir güvence gibi. Ne geçmiş, ne geleceği, Mack kamyonu bile onu şu anda durduramaz ve ben bunu seviyorum.

"Yana dön." Sesi emredici. Kendini geçmişte kaybetmemek için durumun kontrolünü elinde tutmaya çalıştığı gibi. Ama yüz hatlarını belirleyen gölgeler yok, bu gece değil. O istiyor

Bunu en az benim kadar, hatta benden daha fazla istiyorum ve bana atacağı şeyi göze almaya hazırım. Sonunda her şeyin yoluna girmesi için dua ediyorum.

İstediği gibi ters dönüyorum ve bacaklarımın arasına yerleşirken kalçalarımı yukarı kaldırmama yardım ediyor. Yatağın üzerinde duran havlulardan birini alıp altına koyuyorum, o da diğer tarafımdan prezervatif şeridini ve kayganlaştırıcıyı alıyor.

Neden hiç zahmetine girmediğimi bilmiyorum. Belki de içten içe bunu umuyordum ama kesinlikle beklemiyordum.

Az önceki ipucumu takip ederek paketi açtığını duyuyorum ve jelin kapağının açıldığını duyduğumda heyecandan tüylerimin diken diken olmasına engel olamıyorum. Ona yaptığım şeyi kullanarak, daha önce bu saatte sahip olabileceği endişelere rağmen, gerçekten dikkatini verdiğini kanıtıyor. Ben ise hedefe ve diğer tarafta beni bekleyen ödüle o kadar odaklanmışım ki onun not aldığını fark edemedim. Bu düşünce beni gülümsetiyor.

Soğuk kayganlaştırıcı girişime çarptığında sıcıyorum, ama etrafa yayarak çabucak ısıtıyor ve başımı yatağa gömüp ihtiyacımı yönlendirecek bir yer arıyorum. Bir parmağını içeri sokmaya başladığında sikim zıplıyor. Daha önce hiç böyle bir erkeği götürmemiş olsam da, bu bazı şeyleri kendi başıma denemediğim anlamına gelmiyor. Onun parmağı

İçime girip çıkmaya başlıyor, ped gözlerimi başımın içine döndüren o muhteşem nokta boyunca sürükleniyor ve birkaç vuruş daha durmuyor. Durduğunda ise sadece bir parmak daha ekliyor. Önce ikinci, sonra üçüncüyü.

Patlama noktasına o kadar yakınım ki kendimi tutmaya veremiyorum. Bu son olmalı ve onun da boşalmasına yetecek kadar uzun sürmeli.

Parmakları içime daha hızlı ve biraz daha sert girip çıkmaya başladığında "Siktir," diye inliyorum. Sırtım, penetrasyonundan gelen acıya dönüşen zevke uyum sağladığım için yukarı ve sonra aşağı doğru kemerler.

Birkaç kez daha girip çıktıktan sonra duruyor ve parmaklarını yavaşça çıkarıyor. Kayganlaştırıcının kapağını bir kez daha açıyor ve birazını giriş ve taktığı prezervatif.

Her şey gerilir ve sonra gevşer, bunun gerçekleşmesi için çaresizdir.

Sikimin başını Eric'in girişiyle aynı hizaya getirdim, şimdi ne kadar sıkı olduğunu biliyordum, bunu yavaş yapmam gerektiğini biliyorum.

Dikkatimi verdim çünkü bir noktada bu iyiliğe karşılık vermeye kararlıyım.

İçeri ittiğimde inliyor ve ellerinin yataktaki çarşafları kavrayışını izliyorum. "Siktir," diye mırıldanıyorum. O kadar sıkı ki, daha önce bu kadar iyi hissetmesine şaşmamalı. Bu kadar büyük bir zevk mümkünse, ona da aynısını göstermeyi borçlu olduğumu biliyordum.

Aletimin başının o dar halkanın tepesinde olduğunu hissedene kadar biraz daha içeri itiyorum ve sonra içeri ve dışarı küçük itişler yapmaya başlıyorum. Ellerinin yavaş yavaş örtüleri bıraktığını görebiliyorum ve sırtı aşağı doğru eğilip bana daha yeni, daha sıkı bir açı verdiğinde, zevk devralmaya başlıyor. "Aman Tanrım," diye inliyor ben her içe doğru itişimde biraz daha içeri, biraz daha dışarı iterken.

Diğer elimi temizliyorum, böylece sırtında gezdirebiliyorum ve tam içimde dibe vururken kalçasını tutabiliyorum. "Sik beni," diye inliyorum üzerimde sıkılaştığını ve beni serbest bıraktığını hissettiğimde. Tanrım, bu hayatımda hissettiğim en zor, en ateşli şey olmalı ve onun arkasında titriyorum.

Kalçalarını iki elimle tutuyorum, onu sikim boyunca ileri ve geri yönlendiriyorum, rahat edeceği bir hızda gitmeme yardım etmesi için cesaretlendiriyorum.

Bana karşı çok nazikti ve biraz fazla olursa canımın çok biliyordum. İnliyor ve hızını artırıyor. Ayak parmaklarımın kıvrıldığını ve zevk aldığımı hissediyorum. Vücudum sarsılıyor ve gözlerim doluyor. Onun hareketine uymaya başlıyorum, geriye doğru itişlerini öne doğru itişlerimle karşılıyorum, işe yarayan ritim buluyorum, güzel ve eşit. Gerçekten yavaş değil, ama istikrarlı.

Kalçalarını serbest bırakıyorum ve sırtına doğru kaydırıyorum ve o da dokunuşuma doğru yükseliyor. Saçlarına uzanıyorum, kabaca tutuyorum ve başını yukarı kaldırıyorum. Rehberliğimi kabul ediyor ve onu öpebilmem için kendini ayarlıyor. O

Omzunun üzerinden bana bakıyor ama dilini benimkinin kaydırmayı başarıyor. İçime yeni zevk dalgaları gönderiyor ve ileri geri itişinde kendi zevkini hissedebiliyorum. Biraz kekeledim.

zevk çok fazla geliyor ve öpücükten geri çekiliyorum.

Sikini eline aldığı anda kendi zevkim tavan yapıyor. Bunu onun için yapmak istiyorum. Zevk o kadar arttıkça umursamıyor gibi görünüyor Dilinden sürekli bir homurtu ve akışı olması onun için çok yoğun.

Kendi zevkim yeni bir seviyeye kıvılcımlanıyor. Beni daha da yaklaştırıyor. Kalçalarını tekrar ellerimin arasına alıyorum ve içine doğru daha sert iterken onu sabit tutuyorum. Haykırıyor ve ben . İnemeleri biraz daha yükseliyor ve sikini okşayışım ateşleniyor. "Calvin," diye . Çok yaklaşmıştı.

Vücudumun her yerinde zevk havai fişekleri ateşlenmeden önce toplarımın küçüldüğünü ve sıkıldığını hissediyorum ve onun içinde patlıyorum. Zevk o kadar yoğun ki vücudum kontrolsüzce titriyor, orgazmı sadece onun tarafından eşleştiriliyor

onu alır, adımı haykırarak onu kenara döker.

Karnım zonkluyor ve
yuvarlanıyor. Sertçe
yutkunuyorum, bir, iki kez.

Alnımda soğuk terlerin biriktiğini hissedebiliyorum ve hızımı yavaşlatarak orgazmımın beni Eric'le birlikte olduğum yere geri çekmesine izin veriyorum. Bana daha önce verdiği şeyi ona veriyorum.

Tekrar ama sadece bir kalp atışı kadar, ondan hızlı ama olabildiğince acısız bir şekilde kurtulmam gerektiğini fark ediyorum.

Santim santim geri çekiyorum ve o öne doğru eğiliyor, geriye sadece başı kalmadan önce kendini aletimin sonuna kadar çekiyor. Yavaşça çıkarıyorum. Bu onun bana ne olacağını bildiğini söylemenin sessiz bir yolu.

Alnımda biriken ter aşağı damlıyor, onu kıç yanağından yakalıyor ve ben özgürüm. canavarı evcilleştirmek için tüm çabalarımın rağmen, banyoya koşuyorum.

Zihnim bomboş, hiçbir şey düşünmüyorum, en azından karanlık düşünceler, ama yine de kusma isteğimi kontrol edemiyorum. Eric caymıyor, hatta diş fırçamı benim için hazırlıyor.

"Teşekkürler," dedim ve küçük bir gülümsemeyle ağzıma attım.

O da gülümsüyor. "Her zaman," diyor ve aynaya bakıyorum, yine beni izliyor ve bunu oldukça rahatlatıcı buluyorum. Gerçi bu sefer daha diş macununu dudaklarımdan silmeden beni öpüyor, hızlı ve öfkeli. Sadece bir ya da iki dakika sürse de, içimdeki arzuyu bir kez daha uyandırmaya yetiyor.

"Hadi yatağa gidelim," diye fısıldıyorum öpücüklerimin arasında ve bana yatak odasına gidiyor, beni ikinci seferden daha azgın ve ağzımı diş macunuyla yapış yapış bırakıyor.

Telefonum bir mesajla çınlayarak beni kâbustan uyandırıyor. Dün gece uyuduğumuz gibi hâlâ Eric'in altına sokulmuş durumdayım ve bu beni çok rahatlatıyor. Rüyam, her ne kadar geçen geceki kadar şiddetli olmasa da, yine de o kadar hoş değildi ve ondan kurtulduğum için mutluyum.

Mesaj Talon'dan, dışarı çıkarken onlara katılmak isteyip istemediğimi soruyor. bitirdikten kısa bir süre sonra Eric'in telefonunun da çaldığını duydum. Şahsen taşınmak istemiyorum. Buradan değil ama başka seçeneğim de yok.

Kendimi Eric'ten dikkatlice kurtarıyorum ve yataktan çıkıp banyoya .

Dışarı çıktığımda Eric'in gözleri uykulu bir pus içinde benimkileri buluyor. "Uyumaya devam et," diyorum usulca, yatağa geri tırmanıp açık kollarına yerleşirken.

"Nasıl uyudun?" diye soruyor.

"Güzel, yine de yorgunum." Beni göğsüne daha sıkı sararken gülümsüyorum. "Talon bugün onlarla birlikte şehirde dolaşmak isteyip istemediğimizi soruyor."

"Grrr," diye şakacı bir şekilde kulağıma hırlıyor.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum." Ona sokuluyorum, istemeden de olsa sırtıma bastırıldığını hissettiğim ereksiyona sürtünüyorum ve nefesi kesiliyor. Gülümsüyorum ve tekrar kıpırdanıyorum.

"Uyumaya geri dönmek istediğini sanıyordum?" Sesi boğuk ama şakacı.

"Var," diye tekrar gıcırdatıyorum, "sonra."

Parmaklarını çenemin altına koyup başımı çeviriyor ve üzerime eğilip dudaklarını dudaklarıma doğru eğerek baş döndürücü ve tutkulu bir öpücük konduruyor.

beni tamamlanmış hissettiriyor.

İç çekiyorum ve o da fırsatını kaçırmıyor, dilini benimkinin içine sokuyor ve ben de ona doğru sırtüstü yuvarlanıyorum. Kendini biraz daha uzanacak şekilde yeniden ayarlıyor ve eli boynumdan aşağıya, göğüslerimin arasından, aletimi bulana kadar karın kaslarımın üzerinden kayıyor. Hâlâ yumuşak ama . Eli sikimi kavlıyor ve parmakları taşaklarımı gıdıklıyor. Titriyorum ve aletim sertleşmeye başlıyor. Gülümsüyor, gözlerimin içine bakmak için öpüşmemizden geri çekiliyor.

Sertleşen ve uzayan sikimi nazikçe okşamaya başladığında gülümsüyorum. "Çıplak uyumanın avantajı," diye sırtıyor, sonra gözden kayboluyor. Ne yapmak üzere olduğunu görmemem için örtüleri yukarı itiyor.

Tek hissettiğim onun sıcak nefesinin sikimi okşaması.

Dili pelvisimin çeşitli yerlerine fısırlıyor. Yalıyor, sonra öpüyor, bazen etimi kemiriyor ve ben inliyorum. Onu görmemek işkence gibi ama neredeyse gözlerinizi kapatmak gibi. Bana hissetmem ve tadını çıkarmam için sağladığı hislere odaklanmaktan başka seçeneğim yok.

Bacağımı yukarı ve dışarı doğru itiyor, sonra elini yukarı, uyluğum boyunca, umutsuzca istediğim şeye doğru kaydırıyor, ama yapmıyor. Bunun yerine parmaklarını bir kalçamdan diğerine leğen kemiğimin etrafında gezdiriyor. Neredeyse

gıdıklanıyor ve ben kıvranıyorum. "Kes şunu," diye azarlıyorum onu ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor. Kendini diğer üzerinde yuvarlıyor, yarattığı boşluğa yerleşiyor. Elleri kalçalarımın yukarı doğru kayıyor ama henüz bana dokunmadı. Sikim ön spermin salınımıyla seğirirken çarşafta ıslak bir leke oluştuğunu görebiliyorum.

Elleri vücudumun üzerinde gezinmeye devam ediyor, yukarılara doğru ilerliyor, çarşafın arasından meme uçlarımı sıyrıyor ve halkalarını çekiştiriyor. Dili nihayet aletimin tabanından ucuna doğru kaydığı anda zevk vücudumdaki diğer tüm hislerin önüne geçerken sırtımı kamburlaştırıyorum. Dili halterime çarpıyor, yeni bir zevk ve onu çekiştirmenin getirdiği küçük bir acı veriyor. Gerçekten acı verici değil, sadece yumuşak olmayan bir his ve beni yeni zirvelere taşımakta asla başarısız olmuyor.

Tırnakları göğsümden aşağı kayıyor, kaşımıyor ya da acı vermiyor, sadece tüylerimi diken diken ediyor. Ben ürperiyorum ve o sikimi içine çekiyor. ağzıma. "Aman Tanrım," diye inliyorum dili beni yalayıp yutarken. Ağzı sıcak, ıslak ve aşırı hassas ereksiyonum boyunca sansasyonel hissettiriyor.

Elleri güneye doğru ilerliyor. Parmaklarından birinin çuvalımın hemen altındaki hassas noktayı gıdıkladığını hissediyorum ve neredeyse ağzının içinde patlıyorum.

Bunu hissediyor çünkü bakımlarını , beni tekrar düzleştiriyor ve boşalmanın tehlikeli bölgesinden uzaklaştırıyor. Ama beni tutmuyor

Orada uzun süre.

Eli geri döndüğünde, giriş yerimin dar halkasıyla oynuyor. Sadece şakacıktan, ama niyet orada ve çarşafı kavıyorum. "Durma," diyorum usulca ve o da . Ağzı sikimde aşağı yukarı kayıyor, kalçalarım onunla birlikte hafifçe itiliyor, orgazmımı yüzeye çıkarıyor ve Elimi başına koyup onu sakinleştiriyorum. "Boşalacağım," diyorum ve elini deliğimden çekerek tekrar yerleşiyor ve ağzı hala sikimin sarılmış bir şekilde duruyor ve yavaşça emiyor. Titriyorum. "Tanrım," diye inliyorum. "Bu... vay canına," diye nefes alıyorum ve dudaklarının bir gülümsemeyle gerildiğini hissediyorum ama beni emmeyi bırakmıyor. Dili piercingimin üzerinde dans ediyor. Şu anda yaptığı şey yüzünden boşalabilirim.

Birkaç kez daha emdikten ve yaladıktan sonra, kayıyor ve battaniyeden kurtulana kadar karın kaslarımdan göğsüme doğru öpmeye başlamadan önce sikimin duyulabilir bir patlamayla ağzından düşmesine izin veriyor. Serbest kaldığında gülümsüyorum. Saçları beyaz çarşafa karşı parlak renklerden oluşan vahşi bir karmaşa halindeydi ve uzanıp saçlarını düzeltiyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarıma götürüyorum ve onu sertçe öpüyorum.

Ağzımın içine doğru inliyor ve kalçaları benimkilere sürtünüyor. Aletlerimiz sıkışmış durumda, sürtünme orgazm kıvılcımını geri getirmeye yetiyor. Gözlerine bakmak için onu öpmekten vazgeçiyorum. Şehvet, ihtiyaç ve aşkla doludurlar. "Sana seni sevdiğimi söylemekten bıkaçağımı hiç sanmıyorum. Sen," diye fısıldıyor alnını benimkine bastırırken. O öğütüyor onun Kalçalarını bana doğru çekerek zevki bir kez geri getirdi. Her ne kadar dün yaptığı gibi beni tekrar almasını dilesem de, canım yanıyor ve sanırım o da bunu biliyor.

Kalçaları tekrar esneyip sürtünüyor ve kalçalarını benimkilere bastırıyor ve ben vücutlarıma bakıyorum. Yan yana. "Şu şeyi yap... geçen günkü gibi," diye yalvarıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, endişeli, ben de biraz endişeliyim ama başımı sallayarak onu cesaretlendiriyorum. "Lütfen?" Yumuşakça soruyorum ve o da eğilip dizlerinin üzerine yerleşiyor, siklerimiz birbirine sürtünüyor. Her ikisini de etli avucunun içinde topluyor ve yukarı doğru okşuyor.

Siklerimizin birbirine sürtünmesini ve elinin hareketini hissederek gözlerim doluyor ve o da bunu yapmaya devam ediyor. Daha önce hissettiğimi sandığım zevk, eli siklerimizi birlikte okşadıkça üçe katlanıyor ve daha sıcak ve daha yoğun hale geliyor. Onu izlemek için elimden geleni yapıyorum ama zevk o kadar yoğun ki, hissin tadını çıkarmaya çalışsam bile gözlerim açık kalamıyor.

Devam ediyor, benim kalçalarım yukarı doğru gıcırıyor, onunki de benimkilere. Diğer elini ekliyor, ikimiz de elinin içine girip çıkarken ikimizi de aralarına sarıyor, hareketlerimiz zıt, onun aşağı benim yukarı ve daha fazla sürtünme yaratıyor, halterlerimiz tıklıyor, çekiştiriyor ve... "Ahh!" diye haykırıyorum.

inliyor. "Ben, oh lanet olsun." Orgazmım nefes nefese ve inleyerek karışık bir şekilde benden fişkırıyor, kendi orgazmı benimkiyle eşleşiyor ve sonra sikimi eline alıyor, orgazmımı okşuyor ve ikimizin de bu sefer tamamen karnıma boşaldığını hissedebiliyorum.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır," diye haykırıyorum ama eli elimden hiç ayrılmıyor, hızla hareket ediyor, eğiliyor ve... Gözlerimi açtığımda onu görüyorum, dili karnımda gezinirken yüzünde memnun bir gülümseme var, birleşmiş özümüzü yalıyor. "Oh tanrım bu... sik beni, bu çok ateşli," diye nefes alıyorum.

Her küçük damla ağzında kaybolurken, çamur her yalamada biraz daha yok oluyor.

rahatlayarak iç çektim. Eric'in yüzünde memnuniyet dolu bir gülümseme vardı. "Ne?" Ona şakacı bir şekilde soruyorum.

"Havlum yoktu, o yüzden." Omzuma yakın bir yerde küçük bir damla daha buluyor ve cümlesini bitirmek için onu da yalıyor.

"Aman Tanrım, ne kadar uzak..."

Gülüyor, "Sanırım başının üstündeki yastıkta bir tane var, sonuncusunun benim olduğundan oldukça eminim."

Gülüyorum, "O kadar ayırt edici mi?"

"Evet, seninkinin tadını seviyorum," diye kıkırdarak alay ediyor ve kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekiyor ve yakınımda tutuyorum. Biraz daha sert gülüyor ve beni de yanına çekerek yuvarlanıyor.

Kollarımı boynundan çekiyorum ve kendimi yukarı iterek ona . "Beni sevdiğini söylemeden bıkaçağımı hiç sanmıyorum" diye fısıldıyorum ve elleri sırtımda gezinerek beni rahatlatıyor.

"Güzel, çünkü seni seviyorum Calvin," diyor bana sevgi ve samimiyet damlayan bir . Damarlarımda sıcaklık akıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. biraz daha toparlıyor.

"Seni seviyorum Eric," diye nefes alıyorum ve o da kollarını bana doluyor, onu sert ve ağır bir şekilde öpmem için beni aşağı indiriyor.

eric

O günün geri kalanını yatakta geçirdik. Kahvaltı için oda servisi sipariş ettik, ardından televizyonu yatak odasına çevirdik ve bütün gün abur cubur yedik. O gün kısa sürede 'gelmiş geçmiş en iyi günler' listemin en üst sıralarına yükseldi. Gerçi bu listede Calvin'in olduğu günler de var ama daha fazlası yok.

Ertesi gün Seattle'da gezmeye çıktık. Space Needle'a gittik ve ardından Pike's Market'e inerek etrafta dolaştık ve balıkçıları izledik. Onları izlemek bana müzik grubunu hatırlattı ve Hep birlikte nasıl iyi çalıştığımızı. Gerekğinde bir ekip olarak çalışıyoruz ama günün sonunda hepimiz eve gidip kendimiz olabiliyoruz.

Jessica bana hiç kontrol etmediğim bir mesaj bırakmıştı. En azından Seattle'daki gösteriden sonra her şey dönene kadar. Kontrol et, güvenlik ekibini uyarabilirdim, ama sonra yine, Mesajda detaylar konusunda pek bir şey yoktu. Jess beni Sam'in bir yere kaçtığı konusunda uyarmak için aramıştı ve o yerin neresi olduğunu bilmiyordu ve bunun Dex'le bir ilgisi olabileceğinden endişe ediyordu. Sonuçta hepimizin yapabileceği tek şey Sam'in gerçekten nereye gittiğine dair daha fazla spekülasyonda bulunmak olacaktı.

Yine de bu suçluluk duygusunu durdurmadı. Raine Sam tarafından saldırıya uğramıştı, daha doğrusu geçmişinden bir adam tarafından, ama Sam tüm planın arkasındaki beyindi. Dex'in içgüdüleri ve harika ekibi sayesinde onu bulabildik.

Sonunda Mills'e sesli mesajdan bahsettim ama Raine'e gelen bazı telefonlar nedeniyle zaten alarmda olduklarını söylemişti. Benim için dinlediği ve hemen sildiği mesaj, başka bir şey bilip bilmediğini anlamak için çok belirsizdi ve bir daha asla aramadı. Mills

Protokolleri dahilinde ellerinden gelen her şeyi yaptıklarına dair bana güvence verdi, ama yine de oldu. Bana bunu söylediğinde, onun da olanlardan dolayı suçluluk biliyordum.

Olanlarla ilgili olarak, tüm kanlı ayrıntıları anlamadım, ailemizi bir araya getirdi ve gerçekten sadece arkadaştan daha fazlası olduğumuzu kanıtladı. Yapmıştık.

Bizim olanı korumak için elimizden gelen her şeyi yaptık.

Dex'in davulları parçalandı, ancak kız ya çok zekiydi ya da aptalın da ötesindeydi. Onları spreyle boyayla boyamasına rağmen, kafalarını delmiş. bazı setlerinin yerini kolayca doldurabilir. Yine de Portland'da ve büyük olasılıkla Los Angeles'ta spreyle boyalı davullarla çalmak zorunda kalacaktı. Sonunda, Raine fiziksel olarak iyiydi ve zihinsel olarak ne durumda olduğunu merak etsem de, Dex zamanla her şeyin daha iyi olacağını düşünüyor gibiydi.

Daha sonra Portland'a taşındık ve sonunda şu anda bulunduğumuz Los Angeles'taki evimize geldik. Calvin ve ben Seattle'da geçirdiğimiz zamandan bu yana ilişkimizde büyük adımlar attık. Bölümlerden kurtulduğunu söyleyemesem de, bu konuda kesinlikle daha iyiye gidiyor. Aramızda duran tek şey halka açık gösteriler gibi görünüyor.

İki gösterimiz daha var ve bu turne bitti diyebiliriz hepimiz bu konuda oldukça mutluyuz. Aslında, hepimiz hemen hemen arabalar ve evler lehine otobüsten atladık. Gösteriler yarın ve ertesi gün, bu yüzden dinlenmek, eşyalarımızı yerleştirmek için biraz zamanımız var.

"Nereye gidiyorsunuz?" Arabasını süren Cal'a soruyorum - Denver'a giderken havaalanına götürmüştük, evime doğru gitmediğimizi fark ettiğimde.

Bana baktı ve sırtıttı, "Evim."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve "Benim evim diğer tarafta" diye hatırlatıyorum.

Gülüyor, "Seattle'dan beri seninle birlikte olamadım, bu yüzden seni aklıma gelen en yakın yere, evime götürüyorum."

Daha geniş gülümsüyorum. "Beni bu kadar özölüyorsun, değil mi?"

Bir ışıktaki durduğunda bana bakıyor, gözleri kısılmış, bana . "Hiçbir fikrin yok."

"Pekala, ilerle Romeo," diye takılıyorum ona ve ışık değiştiğinde ve ben bir kahkaha patlattım. "Yavaş ol kovboy, hız cezası alırsan oraya varmamız iki kat daha uzun sürer."

Kıkırdar ve yarış arabası sürmeye başlar.

Yaklaşık on beş dakika sonra, binasının yeraltı garajına giriyor ve durağına park ediyoruz. Dışarı çıktığımızda, "Şimdi alabildiğimizi alalım, daha sonra aşağı inebiliriz" dedi.

Ona muzip bir sırıtma yapıyorum. "Seni sonra kaldıracığımı kim söyledi?"

Gülüyor ve gitarlarını ve benim iki basımı arka koltuktan çıkarmaya başlıyor. Gitarlarını alıp yavaşça başının üzerine koyuyorum ve ona bir İffetli bir öpücük ve üst katta olacakların bir tadı ve o gülümsüyor. Etrafta kimsenin olmadığını bildiğimiz otobüs dışında ilk kez benden bir öpücük kabul etti. Bu beni biraz daha gülümsetti. İlerleme, her seferinde bir adım.

geri kalanını almayı bitirdiğimizde, onun gelişimi hakkında düşünmeye başladım ve aklını farklı bir yere koymayı ne kadar iyi başardığına, kalbinin onu yönetmesine izin verdiğine hayret etmekten başka bir şey yapmadım. Aklındaki şeytanlar. Ama bunun geçici olduğundan endişeleniyorum ve ona şüpheyle gerekirken, elimde değil.

Calvin , bu hiç hoş bir şey değil ve bir daha olursa içinde bulunacağı duygusal durum hakkında her şeyden daha çok endişeleniyorum.

Asansörde yukarı çıkarken ikimiz de bakışıyoruz, hem de işkence edercesine, zaman sanki ağır aksak ilerliyor, asansör de öyle.

Aletim kotumun içinde sertleşiyor, hapsediği yerden kurtulup Calvin'in sıcak, ıslak ağzına girmek için yanıp tutuşuyor. Hayal beni tüketirken çenem gevşiyor ve heyecandan omurgamdan yukarı kayan titremeye engel olamıyorum.

"Benim hakkımda böyle düşünmeye başlamana bayılıyorum," diye kıkırdıyor.

"Ne gibi?" Asansör nihayet onun katını gösterirken ben de karşılık veriyorum. "Uh huh, kendine beni emmeyi düşünmediğini söylemeye devam

sikini."

Gözlerim açılıyor, nasıl... ah unut gitsin, beni koridordan daire kapısına doğru götürürken ağzının sıkımın etrafına sarıldığını düşünmeye geri dönüyorum.

chapter 53

calvin

Dairemin kapısını açmak düşündüğümünden daha zor oluyor. Birkaç dakika içinde Eric'le yalnız kalacağımı bilmek damarlarımda heyecanla dolaşıyor. Sonunda kilit açılıyor ve tekmeleyerek açıyorum.

Sanırım kardeşlerim Talon ve Dex'in kendi sevgilileriyle meşgul olmalarından dolayı mutlu olmalıydım, bu da Eric ve bana bir gösteriden sonra otobüse döndüğümüzde konuşmak için zaman veriyordu, ama bunu hiçbir zaman çok ileri götüremedik. Gerçi bir gece onunla gizlice duşa girmiştik.

İçeri girer girmez hemen sırtımdan bir gitar çıkarmaya başlıyorum. Göz ucuyla Eric'i de aynı şeyi yaparken yakalıyorum. Onun koşuşturmasını izlerken ben de harekete geçiyorum ve gitarları sehpaalarına yerleştiriyorum. İki yedek sehpa alıyorum, gitarlar boş odamda duruyor ve gitarlarını koymasına için onları yerleştiriyorum. Takıyor ve serbest kalır kalmaz bana dönüyor, bana doğru bastırıyor, beni kendine çekiyor. Sıcak, umutsuz bir öpücükle ağzı ağzıma geliyor ve ben de onun kucığında eriyorum.

Dudaklarımı yalarken beni daha sıkı tutuyor, ona açılmam için beni ikna ediyor ve ben de gülümsüyorum, onu geri öpüyorum ve ona istediği erişimi sağlıyorum. Titriyorum, ama bir şeyler doğru gelmiyor, hissediyorum... ona tüm bunları anlattığım an aklıma geliyor ve onu öptüğümü hatırlıyorum...

Kendimi onun elinden kurtarıyorum ve sertçe yutkunuyorum. "Aman Tanrım." Sesim gergin, neden böyle tepki verdiğimi anlamıyorum, bu şekilde tepki veriyorum. Birdenbire ona. Nefes nefese kalırken tekrar yutkunuyorum ve bayılmamak için dizlerimi tutuyorum.

"Ben ne yaptım?" diye soruyor umutsuz bir anlama çabasıyla.

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum, bilmiyorum," diyorum ona pantolonumun arasından. Önümde diz çöküyor.

"Konuş benimle Cal, sorunun ne olduğunu söyle."

Başımı salladım. "Gerçekten bilmiyorum. Kendimi karmakarışık hissediyorum, sanki bedenim ve zihnim aynı sayfada değil ve ben," derin bir nefes almaya çalışıyorum. "Bana bir dakika izin verir misin lütfen?" Ona soruyorum.

Ayağa kalkmadan önce başını sallıyor, aramıza biraz mesafe koyuyor ve görüş alanımdan çıkıyor.

Onun ortadan kaybolduğunu görmek beni sakinleştiriyor, ama yanlış nedenlerden dolayı sakinleştiriyor. Hayal kırıklığı kalbimde sıcak ve ağır bir şekilde ilerliyor ve bu gece, her şey nihayet yerine oturuyor gibi göründükten sonra ona bunu yaptığım için nefret ediyorum.

"Eric?" Bağırarak onu çağırıyorum.

"Evet," diyor arkamdan.

"Buraya mı geldin?" Birkaç derin nefes alarak soruyorum ve bu beni kendime getirmeye yardımcı oluyor. Sonunda ayağa kalkabiliyorum. Ayağa kalktığımda benden birkaç adım uzakta duruyor, bana alan açıyor, kendimi toparlamam için bir şans veriyor. "Bu bir anı," diyorum ona usulca. "Başta fark etmemiştim ama... o gece, sana söylediğim gece?"

Kendi hafıza bankasında çalışırken onu ve sonra ampul yanıyor. "Oh, oh!" Bana komik bir yüz ifadesi takındı.

"O gece çok heyecanlanmıştım, hatırlıyor musun, burada, bu odada. Sanırım hiç ... Böyle anıların beni tetikleyeceğini bilmiyordum," diyorum, sorunlarımla onu incittiğimi bilerek kalbim kırılıyor, ama aynı zamanda anlıyor gibi görünüyor.

Daha sonra söylediği şey bunu pekiştiriyor. "Yatak odan mı?"

Omuz silkiyorum. "Deneyebiliriz." Ama tereddütüm onu kızdırmaya yetiyor. "O zaman biz de pekâlâ benim evime dönebiliriz," diye .

"Lütfen bana kızmayın," diye yalvardım. "Bunun olmasını istememişim, aslında böyle olacağını bilmiyordum bile. Eric, bir , gittiğimiz her yer yeniydi, anılarımız yoktu ve şimdi nerede aramızdakiler iyiydi ama... ama bu zaman zaman bunun geri gelmeyeceği anlamına gelmiyor. Her zaman kontrol edemediğim bir şey için bana kızmama gerçekten ihtiyacım yok. Çok geç olana kadar bir şeyleri kontrol etmem gerektiğini bile bilmiyordum." Tartışmamdaki hızımı kaybetmeye başlıyorum ve Eric de fikrini pek değiştirmişe benzemiyor.

"Belki de bu kötü bir fikirdi. Seni eve bırakayım." Biraz daha dik duruyorum, verdiğim tepki kendime kızıyorum ve onun böyle davranmasına daha da çok kızıyorum.

Kapının yanındaki masadan anahtarlarımı alıyorum ve eli beni durduruyor. "Sana kızgın değilim Calvin, sana asla kızgın değilim. Nasıl olabilir ki?"

Sözleri üzerimden akıp gidiyor ama rahatlamıyorum, onun sinirlenmesi karşısında hissettiklerime bir çözüm bulamıyorum. "*Onlara* kızabilirsin." Son kelime küçümseme ile damlıyor. "İstediğin kadar kız Eric, ama bu senin onlara kızgın olman gerçeğini değiştirmez, bunu görmek zorundayım."

"Ve sana yaptıkları, tanık olmam ve yüzleşmem gereken bir şey. Sevdiğin insanın izlemenin bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı, yani gerçekten nasıl bir şey olduğu hakkında? Onunla seks yaptıktan sonra tuvalete kusmasını izlemek? Hayır, Calvin, bilmiyorsun."

Sözleri canımı yakıyor ve ondan bir adım geri çekilerek elimi kabaca onun elinden çekip anahtarlarımı kavıyorum. "Eşyalarını topla. Seni eve götüreceğim," diyorum ekşiyerek.

"Hayır, taksiye binerim."

"Saçmalıyorsun."

Bana doğru bir adım attı. "Hayır, . Beni eve götürürsen konuşuruz, her şey daha iyi olur ve sonunda merdiven boşluğumda sevişiriz çünkü her şeyi mahvetmeyi başaramadığımız tek yer orası ve istediğim bu değil."

"O zaman ne istiyorsun, Eric? Lütfen beni aydınlat."

Yüzü düşüyor ve gözlerini benden kaçırıyor. "Eğer sana tekrar açıklamak zorunda kalırsam, bu çabaya değmez."

"İyileşmemi istiyorsun, sihirli bir şekilde parmaklarımı şıklatmamı ve geçmişimin tüm izlerini silmemi istiyorsun. Senin için büyü, mükemmel bir sevgili olmamı istiyorsun Eric, ama değilim ve olabileceğimi de sanmıyorum." Benim

sesi her geçen kelimedede daha da öfkeleniyor. "Bunu biliyordun, için zorladığında benim ne olduğumu biliyordun. Önemli olmadığını, umursamadığını ve benim için burada olacağını, bana yardım edeceğini, bana rehberlik edeceğini söyledin. Ama yine de ne zaman bir şey olsa, sanki kurabiyeni çalmışım gibi alınıyorsun. Bu kişisel değil Eric.

Bana olan . Sana ihtiyacım var, seni istiyorum ve bununla savaşıyorum, şartlandırıldığımı düşündüğüm adamla savaşıyorum.

dürtülerime karşı isyan zorundayım çünkü bunun için eğitildim. Bu benim için kolay değil ve bunu sen de biliyorsun."

Derin bir nefes alıp birkaç adım geri çekiliyorum, tepkisini bekliyorum ama tepki gelmiyor, o yüzden devam ediyorum, "Ve hayır Eric, parçalara ayrıldığımı görmenin hoş bir manzara olduğunu sanmıyorum. Aslında, bu onun ödünü koparırdı.

Çoğu insan, ama sen değil, hayır, bencil olmak, bebek gibi davranmak için bir nedene dönüştürüyorsun. Üzgünüm, Eric, ama bu seninle ilgili değil. Asla seninle ilgili olmadı ve olmayacak. Eğer seninle ilgili olsaydı, sence hala duşta birbirimize sakso çekiyor olmaz mıydık?"

"Yaptığımız tek şey buydu," diye homurdanıyor.

Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Senin sakin dünyayı yönetmiyor,

Eric Richardson," diye bağırarak anahtarlarımı kanepeye fırlattım. "Kendin sür "Bavullarımdan birini alıp arkamdan çekerek yatak odama doğru ilerlerken ona söyledim. Kapıyı açar açmaz arkamdan sertçe çarpıyorum ve kapıya doğru düşüyorum, kıcıma doğru kayıyorum ve başımı kapıya çarpıyorum.

"Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!" Kapıya vurarak bağırıyorum.

Dördüncüden sonra gerçeklik içimden geçerken duruyorum. Kara çamurumu bu duyguya her zaman tercih ederim.

chapter 54

eric

Benden uzaklaşp yatak odasının kapısını çarparak kapatırken hayal kırıklığı içinde inliyorum. Çantama uzanıyorum ve bundan kaçmanın yanlış bir tepki olduğuna karar veriyorum. Tepkim tamamen yanlıştı ve uzaklaşp aramızdaki şeylerin soğumasını beklemek istesem de, bunu asla çözemeyeceğimiz korkusu beni yerimde tutuyor.

Gitar çantamdan bir paket sigara çıkardım ve verandasına çıktım. Kapısını çalmadan önce sakinleşmem gerekiyor. Yaptığım şeyleri neden söylediğimi ona nasıl açıklayacağımı bulmalıyım. Ben nedenini biliyorum.

Onun parçalandığını görmek hayal edebileceğim en korkutucu, en iç burkucu şeylerden biri. Durum ister şimdiki gibi hafif, isterse de İlk kez birlikte olmaya çalıştığımızda her şey berbattı ve ben ona asla kızgın değilim. Onun geçmişine kızgınım. Bu duruma düşmesinin tüm sebepleri için kızgınım.

telefon görüşmesi ve o lanet sesli mesaj. yaktıktan sonra başımı eğiyorum. Duman ciğerlerime doluyor, oksijen açlığından yanmalarına neden oluyor, ama sonra nefes veriyorum.

Her nefes verişimde vücudumdaki tüm gerginliği, Calvin'in babasına ve o doktorların ona yaptıklarına duyduğum tüm nefreti serbest .

, çok iyi gidiyordu ve biliyordum, diğer ayakkabının eninde sonunda düşeceğini biliyordum. Eninde sonunda buraya, bugün bulunduğumuz yere geri döneceğimizi biliyordum ama bu tür bir tepki vereceğimi, ona kızacağımı hiç düşünmemiştim ve aslında kızmıyorum. Aslında, her şeyi o söyledi. tam tersini düşünmemi, fikrimi değiştirmemi sağlayacak doğru şeyler söyledi ama ben ona bir şey söyleyemeden yanımdan uzaklaştı.

Sigaramdan bir nefes daha çekmeden önce başımı sallıyorum. "Neden hâlâ buradasın?" Arkamda Cal'ın sesini duyuyorum ve sıçrayıp dönüyorum.
hızlı bir şekilde.

"Ben... gelip seninle konuşmayı planlamıştım, sadece," elimi saçlarımda gezdirdim, "kafamı toplamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı."

"Konuşacak bir şeyimiz olduğundan emin değilim. Nasıl hissettiğini açıkça belirttin Eric. Çok şey söylüyorsun, burada olacağını, beni destekleyeceğini söylüyorsun, ama bir şey olduğunda, sen... bilmiyorum, her şeyi kendinle ilgili hale getiriyorsun."

"Biliyorum. Ben, Cal'i sikeyim, böyle istememiştim."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Öyle olabilir ama bu şekilde ortaya çıktı."

Sigaramdan bir nefes çektim. "Hayır, yine kaybettiğin için kızgın ve hüsrana uğramıştım. Sanırım bir parçam sonunda ayakkabının düşmesini bekliyordu ama düştüğünde, sen hariç her şeye o kadar kızdım ki Sadece... Seni böyle görmekten hoşlanmıyorum. Bu benim kalbimi kırıyor ve bunu senden almak, senin için omuzlamak ya da en azından senin için azaltmak istiyorum."

"Yapamazsın, Eric. Bunu biliyorsun. Bir şeyin ne zaman tetikleneceğini bilmiyorum ve Tanrı korusun, bu gerçekleştiğinde senin planlarını mahvedecek."

"Kahretsin, Calvin. Bu değil... bunların hiçbirisi bununla ilgili değildi. Sana yardım edememekten, bunu düzeltememekten ya da tüm bunları ortadan kaldıramamaktan dolayı yaşadığım hayal kırıklığıydı. Sana yapılanlara çok kızgınım, çünkü hiç kimse bu geçmişi hak etmiyor, özellikle de sen."

"Ama bu, bunun gerçek olduğu ve benim de başıma geldiği gerçeğini değiştirmiyor Eric.

Bunu düzeltemem. Öylece silinip gitmesini sağlayamam, yapamam. Tanrı biliyor ya, keşke yapabilsem. Yapabilseydim o anıları zihnimden söküp atardım ama yapamayacağım çok açık çünkü yapabilseydim şimdiye kadar çoktan yapmış olurum.

Ne zaman birlikte olsak, onunla savaşıyorum ve bazen diğerlerinden daha çok savaşmam gerekiyor. Ama bugün, az , at gözlüklerimi takmam gerektiğini bilmiyordum, onu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğini bilmiyordum. oluyor."

"Biliyorum ve özür dilerim. Çok bencilce davrandım ve davranıyorum ve davranmaya hakkım yok." Sigaramı balkonundaki izmarit kutusunda söndürüyorum ve ona yaklaşıyorum. "Ben giderim," diye nefes alıyorum. "Belki ikimizin de sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı vardır."

Hiçbir uyarıda bulunmadan dudakları dudaklarıma yapıştı, sıcak ve sert. İstenmeyen bir şey olmasa da saldırısı karşısında şoke olmuş bir şekilde geri çekiliyorum. "Kalacak mısınız?" diye nefes alıyor.

Ona endişeli bir bakış atıyorum, bu bakış zihnimden kelimeleri yansıtıyor. "Sen dağıldığın zaman, bu beni çok korkutuyor. Ben olacağım

bencilce davranıp bugün başka bir olayı daha kaldırabilir miyim bilmiyorum."

Başını eğdi ve bana "Bu seni neden korkutuyor?" diye sordu.

"Çünkü hanginizin orada olacağını asla bilemiyorum, bu sen mi yoksa karanlık sen mi?

Karanlıkta kalmak eğlenceli değil Calvin ve bu beni anahtarlarını kanepeye fırlatıp eve kendim gitmemi söylemenden daha çok incitiyor. Biliyorum yine bencilce konuşuyorum ama senin bu tarafın gerçekten incitici şeyler söylüyor. Ve kendimi bunun sen olmadığına ne kadar ikna etmeye çalışsam da, bazen öyle olup olmadığını merak ediyorum."

"bir gece geçirmediğimiz sürece sana bölümsüz bir gece sözü veremem ve yalan söylemeyeceğim, bu fikirden hiç hoşlanmıyorum. Seni özledim, seni özledim-"

Öpücüğün gerçekleşmesini engelleyemiyorum, sanki kalbim bedenimi ele geçirmiş ve beni onu öpmeye zorluyor, onu susturuyor ve ellerimi ona sararken kollarımın arasında eriyerek inliyor. Dilimi onunkinin üzerinde gezdirmek kalbimin hızlanmasına ve kanımın kulaklarımda uğuldamasına neden oluyor, onu daha sert öptüğümde yumuşak zevk iniltileri dışında her şeyi tanımıyor beni.

Birkaç dil darbesinden sonra geri çekiliyorum. "Pantolonuna girebilmek için kalmıyorum," diyorum, onu neden öptüğümü haklı çıkarma ihtiyacı hissederek. "Olacaksa olur Calvin. Olacağına dair bir beklentim yok ama en azından bunu ummazsam kahrolurum. Ben de seni özledim."

Kucağımdan inip elimi tutmadan önce bana küçük bir gülümseme veriyor. "O zaman gidip yeni bir anı biriktirelim," diyor beni dakikalar önce geldiği yatak odasına doğru götürürken.

"Neden geri geldin?"

Bana bakmak için döndü. "Dumanını kokladım. Neden kaldığını anlayamadım."

Ona gülümsüyorum. "Kaldım çünkü bazı şeyleri çözümsüz bırakmak aramızdaki yürümesine engel oluyor. Düşündüğümüz şeyleri konuştuk ve bu gece öğrendiğimiz bir ders, ikimiz de bu kadar hararetliyken, belki de Birbirimize sebepsiz yere patlamadan önce ayrılalım ve düşünelim." "Ya

da belki bu işte ikimiz de sandığımızdan daha ." Calvin beni odasına götürürken bana gülümsüyor. Evine yüzlerce kez gitmiş rağmen, hiç odasına girmemiştım. Sadece yakaladım kısmen açık bir kapıdan .

Odası kahverengi, siyah ve gri tonlarında dekore edilmiştir; tıpkı dairesinin geri kalanı gibi. Erkeksi bir sahip, ancak yine de tanıdığım ve sevdiğim Calvin'i haykıran bir şey.

Kapıyı arkamdan kapattı ve bir kalp atışı kadar kısa bir süre sonra Beni öpüyor, beni yatağa, ondan en çok arzuladığım şeye doğru iterken dudaklarımı kendine çekiyor. Sırıtiyorum. "Ne?" diye dudaklarıma doğru nefes alıyor.

"Makyaj seksi."

Dudaklarını bir kez daha benimkilere bastırmadan önce "Mhmm," diye mırıldanıyor.

chapter 55 calvin

Eric'i öpmek beni neredeyse çılgına çevirdi, istekli ve çaresiz. Şu an hissettiğim arzuyu hiç hissetmemiştim. geride bırakmak istiyorum ve seks muhtemelen bunu yapmanın tam olarak doğru yolu olmasa da, duramıyorum Şimdi.

Gömleğini başından çekiyorum ve eğilip göğsünü, karın kaslarını öpüyorum, ta ki kot pantolonunun beline gelip düğmelerini açmaya başlayana kadar. Onu ağzımda istiyorum, beni hissetmesine ihtiyacım var. Bana ne oldu bilmiyorum ama ona bunu yapabileceğimi, bunu yapacağımı ve tüm bunların üstesinden geleceğimizi kanıtlamak için her zamankinden daha kararlıyım İçimdeki delilik.

Kot pantolonunun düğmelerini hızla açıp fermuarını çekiyorum. "Yavaş ol. şampiyon." Eli çenemi kavırıyor ve yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. "Ateş nerede?" diye soruyor usulca.

"Bilmiyorum, sadece seni istiyorum Eric."

Bana gülümsüyor ve çenemi bırakıyor, pantolonunu indirmeye devam ediyorum, sertleşmiş aletini serbest bırakıyorum ve hiç vakit kaybetmeden hızla ağzıma alıyorum. Halterim onunkine ve bu ses omurgamdan aşağıya ürperti gönderiyor ve sikim kotumun içinde sertleşiyor. Kendimi dizlerimin üzerine alçaltıyorum, geriniyorum ve pantolonumu çıkarmak için kendime erişim sağlıyorum.

Sikim serbest kaldığında, Eric'in tısladığını duyuyorum ve kirpiklerimin arasından bakan kapüşonlu gözlerle ona bakıyorum ve o titriyor. Sikinden düşen bir damla ön spermin tadını alıyorum ve dilimin üzerinde kaymasına izin veriyorum, beni kaplıyor ve onu kaplıyor. Tadı tatlı ve sadece bir parça acılık içeriyor ve cennet gibi, ev gibi.

Elimle sikimi kavırıyorum ve yavaşça okşamaya başlıyorum. Dilimi sikiğin üzerinde kaydırmaya devam ederken ve diğer elimi ağzımla aynı anda onu okşamak için yukarı kaldırırken zevk gözlerimi kapatmaya zorluyor.

Ama orada uzun süre kalmıyorum. Elimi çuvalına doğru kaydırıyorum ve taşaklarını parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Bacakları zevkten titriyor ve kot pantolonu yüzünden bacaklarını daha geniş açamıyor, ama bu elimi kışının çatlağı boyunca kaydırmamı engellemiyor ve zevkten titreyen tüm vücudunu izliyorum.

Kendi ihtiyacımın dalgası omurgamdan aşağı kayıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Bir fikrim var," diyor Eric . Sesi boğuk bir şehvetle dolu ve ben çok daha fazla tahrik oluyorum. Sikini ağzımdan çıkarıyor ve ben suratımı asıyorum. Kıkırdıyor. "Ayağa kalk." Ben yapıyorum ve o ayakkabılarını çıkarmaya başlıyor. Bir kez

Çoraplarını ve pantolonunu çıkarıyor. Onu izlerken o kadar mest oluyorum ki kıpırdamıyorum. Kışını oynatırken sinsi sırıtışını yakalıyorum. yatağa tırmanmadan önce. Yan yattı, sonra bana "Geliyor musun?" dedi.

Gülümsüyorum ve beceriksizce kendi ayakkabılarımı kaydırmaya çalışıyorum. pantolonumu çıkarıyor ve yatağa tırmanıyorum. Onunla yüz yüze gelmek üzereyken "Arkanı dön," dedi ve aniden fikri aklıma yattı. I gülümsedi ve önce arkasını döndü, benim sikim onun yüzünde, onun siki benimkindedi.

Hiç vakit kaybetmeden beni ağzına alıyor ve ben de teşvik oluyorum, sikini elime alıyorum ve ucunu dudaklarımın arasına yerleştirip dilimi sikine değdiriyorum.

Kahretsin, hayatı buna bağılıymış gibi sikimi emerken yaptığım şeye konsantre olmak neredeyse imkansız. Zevk birkaç kez duraklamama neden oluyor ve sonra beni ağzından serbest bırakıyor, sadece kaymak için Dilini çuvalımın dikişi boyunca gezdiriyor ve girişime yaklaştıkça zevkle inliyorum. Diliyle ve sonra parmağıyla onunla oynuyor. Parmağı içime girdiğinde "Ah lanet olsun" diye haykırıyorum.

O dar halkaya girip çıkmaya devam ettikçe ilk acı kıvılcımı hızla kayboluyor. Zevk o kadar yoğun ki sikinin yüzümde olduğunu unutuyorum. Ağzıma niyetlendiğimden biraz daha sert alıyorum ve şok ya da acı içinde homurdanıyor, hangisinden emin değilim ama geri çekilip hızımı yavaşlatıyorum.

Parmağını içimde ve dışımda çalıştırmaya devam ediyor ve zevk çok fazla olmaya başlıyor, horozumun seğirdiğini hissediyorum ve orgazmım sıcak ve hızlı bir şekilde inşa ediyor. Sikini çekiyorum ve "Ben... yavaşla" diye bağıriyorum. Yavaşça benden geri çekiliyor, ama sikimi yalayıp pisliği temizlemeden önce değil

Yapıyor. Dili sıyırdığında tüm vücudum titriyor. Kendimi daha fazla yanımda tutamayarak sırtüstü düşüyorum, kendimi onun elinden kurtarıyorum ve o da aynı şeyi yapıyor, ama sikimi nazıkçe eline almadan önce değil.

Niyeti açık, beni sert tutmak, beni hazır tutmak ve beni bırakıp yataktan çıkmadan önce harikalar yaratıyor. "Neredesin? gidiyorsun?" Neredeyse biraz kızgın bir şekilde soruyorum.

Odamdan çıkıp çantasına doğru yürürken bana göz kırparak "Prezervatif ve jele ihtiyacımız var," diyor ve ben titreyerek kendimi tutuyorum. Tıpkı onun yaptığı gibi kendimi hazır tutuyordum. Fark ettim ki, ne kadar gergin , o şekilde kalmak benim için o kadar kolay oluyor. Kendime ne kadar çok zevk verirsem ya da

ne kadar çok alırsam, diğer her şeyi engellemem o kadar kolay oluyor.

Eric dönüp yatağın ayak ucunda duruyor, kendimi okşamamı izliyor ve beni izlediğini bilmenin zevki beni biraz daha teşvik ederken elimi karnımda, göğsümde gezdiriyorum. Yatağın üzerine birkaç prezervatif ve jel şişesi atarken "Siktir, bu çok ateşli" diye inliyor. Ayrıca bir havlu çıkardı, şovlar için taşıdığını bildiğim beyaz havlulardan biri. "Bir şeyler deneyebilir miyiz?" Sesi yumuşak, tereddütlü ve ben ona bakıyorum.

"Aklında ne var?" "Benim seni arkadan almam mı?"

Hala, anıları izlerinde dondurmaya çalışıyorum.

"Yeni anılardan bahsettiniz. Sana yeni anılar vermeyi denemek istiyorum. oradakiler de." Sesinde büyük bir sevgi ve endişe var ama bir parça korku da var. "Seni tetiklemek istemiyorum ama... ama bence bunun bir kısmını silebilirsek... bunu biraz olsun geride bırakabilirsin. daha fazla."

Ona kendi üzgün, endişeli gülümsememi veriyorum ve hafifçe başımı sallıyorum. "Eğer çok fazla gelirse, dururuz."

"Şşş, sorun yok, Eric. Bunu çok istiyorum, yeni bir anım olmasını ve her şeyden çok seninle olmasını istiyorum." Yüzüstü dönüyorum, böylece sikimi çarşafla arama sıkıştırıyorum. Aleti tam yüzüme geliyor ve dilimle uzanıp ucunu yakalıyorum ve aleti zıplıyor. Gülümsüyorum, kendimi ileri doğru itiyorum, geri çekmeden önce horozunu ağzımın içine çekebildiğim kadar boğazımdan aşağı çekiyorum.

"Böyle devam edersen kendi sikini okşayacaksın," diye alay ediyor ve ben Ağzımdaki ereksiyonunun etrafında gülümsüyor ve duyulabilir bir patlamayla gitmesine izin veriyor. Diz çöküp ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor,

Dizlerimin üzerine çöküp onun beni almak istediği şekilde kendimi ona açtığımda damarlarıma sıcak ve ağır bir arzu yayılıyor. Ne yaptığımı anladığında nefesi kesiliyor.

Öpüşmemizden geri çekiliyorum. "Al beni Eric," diye nefes alıyorum ve gözlerinde aşkın şehvete dönüşmesini ve ayağa kalkmasını izliyorum. Aleti elime alabileceğim kadar yakınımda ama ona uzanmıyorum. Bunun yerine, ne yapacaksa yapmasına izin veriyorum, sadece birkaç dakikalığına da olsa durumun kontrolünü eline almasına izin veriyorum.

Damarlarımdaki arzunun yerini korku almaya başlıyor ve Eric benimle birlikte yatağa tırmandığında titremeye başlayacak kadar .

Altıma bir havlu koyduğunu ve yatağı spreiden koruduğunu hissediyorum. İşini bitirdiğinde, eli yavaşça sırtımın küçük kısmına geldiğinde titrediğimi gördüğünü biliyorum. İstemediğimden sıcıyorum ama sıcaklığı fark edilince çabucak sakinleşebiliyorum. Folyo paketinin yırtılma sesini duyduğumda kalbim göğsümde güm güm atıyor. Gözlerimi kapatıyorum, Eric'i, beni ilk kez aldığı anı hayal ediyorum. Ne kadar nazikti, harikulade, meraklı kendini içime iterken dudaklarına yayılan gülümseme.

İki elinin de sırtımda gezindiğini hissediyorum. Beni rahatlatmaya çalışıyor ve işe yarıyor. Sırtım aşağı doğru eğiliyor ve onun ilerlemesini beklemeye daha iyi alışıyorum. Bir elini sırtımda tutuyor, beni orada tutuyor ama aynı zamanda bana hiçbir yere gitmediğini hatırlatıyor. Kafamdaki çamurla değil, burada, onunla kalmama yardımcı oluyor.

Kayganlaştırıcıyı tam girişime bırakmadan önce "Bu soğuk olacak" diye uyarıyor. Tekrar sıcıyorum ama sırtımdaki eli yatıştırıcı bir şekilde hareket ediyor ve parmaklarının girişime süründüğünü, kayganlaştırıcıyı üzerinde çalıştırdığını hissediyorum. ve sonra içeri iterken hafif bir baskı hissediyorum. Sırtımdaki eli bir kez daha hareket ediyor, bana bunu yapmamı söylemeden rahatlamama yardımcı olma yolu bu.

Derin bir nefes alıyorum ve başımı kollarımın üzerine koyuyorum, üst bedenimi yataktan uzak tutuyorum ve rahatlamak, sakinleşmek için elimden geleni yapıyorum.

İçime daha fazla bastırıldığında işe yarıyor gibi görünüyor. Acı geri dönüyor, ama uzun sürmüyor, parmakları nazikçe içeri ve dışarı vururken buna izin vermiyor, hareketlerinden gelen zevki hissetmeme yardımcı oluyor ve yardım edemiyorum ama tam olarak bunu hissediyorum.

İkinci bir parmağını içeri sokup ilk parmağıyla birleşerek beni esnetip aletine daha iyi uyum sağlamama yardımcı olurken ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyorum.

Parmaklarını içime sokup çıkarırken tekrar soğuyan o keskin yanma hissi var.

Eli sırtımdan çekiliyor ve ben tekrar geriliyorum. "Sakin ol, Cal." Eline biraz daha kayganlaştırıcı eklerken sesi yumuşak ve rahatlatıcı. "Sakin ol Cal. Üçüncü bir parmak daha eklediğinde serinlemek yanığı yatıştırmaya yardımcı oluyor ve sonra kayganlaştırıcının fışkırdığını duyuyorum, ancak diğer eline sikini alıp beni almaya hazırlanırken başka bir şey hissetmiyorum.

Tatmin olduğunda, parmaklarını yavaşça çekip yerine sikinin başını koyuyor, girişime bastırıyor ve o bariyeri aştığında, hemen o hastane odasına geri dönüyorum, olduğum odaya... tüm dünyam kararıyor.

chapter 56

eric

Korku ve öfkeyle kulaklarıma kan hücum ediyor. "Calvin?" Odanın diğer ucundan ona bağıryorum.

Lanet şalterini indirdim, bunu ona ben yaptım. Sikeyim. "Calvin?" Bunu durdurmalıyım, onu durdurmalıyım, nasıl? Bunun kontrolünü nasıl geri alabilirim?
durum?

Beni tamamen terk ettiğini fark ettiğim anda kendimi ondan yeterince hızlı çekemedim. Tavrıları soğuklaştı, vücudu herhangi biri için tamamen doğal olmayan şekillerde gerildi. Sonrasında olanları kelimelerle anlatmak mümkün değil. Bir şey tarafından ele geçirilmişti. Bir insanın bu kadar hızlı değişebileceğine daha önce hiç inanmazdım. Bir mermiden daha hızlı bir şekilde mükemmel bir durumdan manik bir duruma geçebileceğine.

Gözlerimi , bilinmeyen bir anı yüzünden acı içinde kıvrınmasını izlerken donup kalıyorum. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor, vücudu buruşmuş. mümkün olmaması gereken şekillerde. Eli sikini o kadar sert kavlıyor ki morardığını görebiliyorum. Bağıryor, durması için yalvarıyor, 'ona' durması için yalvarıyor.

Calvin yatakta kıvranıyor, acı içinde çığlık atıyor, tıpkı ilk gece olduğu gibi, rüya gördüğü gece, ama bu sefer elinde siki var. O hayatı buna bağılıymış gibi okşamaya başlar.

Gözleri açık, korkudan kocaman olmuş, sanki biri onu şok etmiş gibi tamamen donuklaşmış. "Calvin?" Tekrar bağıryorum.

Ona buradan bağırmamın bir işe yaramadığını fark ederek prezervatifi çıkardım, kontrol edip korktuğu için sikim sarkıktı. I prezervatifi çöpe atıp kot pantolonumu almaya gidiyorum. Onu çıplak . Kendini güvende hissetmesi gerek.

Yatakta homurdanıyor, ağlıyor, inliyor ve ben çığlık atmak istiyorum. Kot pantolonumu giymeyi başardım ve sonra tişörtümü buldum. Anladım ki

Ne kadar giyinik olursam, onu bu bölümden çıkarmayı başardığımda o kadar az korkutucu olacağım.

Sırt üstü dönüyor, eli hâlâ okşuyor, o kadar sert ki... Bunun iyi hissettiremeyeceğini biliyorum.

Sonunda giyindim, bileğini tuttum, onu sakinleştirdim. Eliyle pompalamayı bırakıp, yumruğunun içindeki sikiyle kalçalarını aşağı yukarı kaydırmaya başladı. "Siktir!" Onun gücüyle savaşıyorum. Lanet olsun, bu kadar güçlü olabileceğini fark etmemiştim. Sikini yumruğundan ayırmak için mücadele ediyorum, kolunu yukarı ve uzağa çekiyorum, ama o kararlı. Ne kadar sert çekersem ve ne kadar uzaklaşırsam, kalçaları o kadar yükseliyor. Onu sikinden ayırmalıyım.

"Sadece gelmeliyim, gelirsem duracak. Duracak... Sadece gelmeliyim..." Sesi boğuk, karmakarışık, zar zor çıkarabiliyorum. Kalbim ikiye bölünüyor ve bir kez daha harekete geçiyorum ve kendimde şu gücü buluyorum. Sonunda sikini tuttuğu yerden kurtardım. Yatağa geri düştüğünde dehşet içinde izliyorum ve diğer el onun horozunu yıldırım hızıyla buluyor ve süreç yeniden başlıyor.

"Tanrım," diye homurdanıyorum, diğer elini de avucumun içine alıp sikinden çekiyorum, adrenalın damarlarımda ateş gibi dolaşiyor. Elleriyle yapacak başka bir şeyim olmadığından, onları başının yanına sıkıştırmayı başarıyorum ve karnının üzerine uzanıyorum. Onu ezmek için çok uğraşıyorum ama ikimizin arasına bir tür bariyer koymalıyım. Kendini tutmasını engellemeliyim. Kıvranıyor, ağlıyor, üstünden kalkmam için çığlık atıyor ama henüz bana geri dönmediğini biliyorum.

Kalçaları hala yukarı doğru itmek için ellerinden geleni yapıyor, serbest kalmak istiyor ve ben ona biraz daha sert bastırıyorum.

Bir insanın uyumadan tam bir kâbus moduna geçebileceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi ve bu cidden korkutucu bir şey. Sonunda kalçaları biraz sakinleşti. Çığlık atıyor ve ilk birkaç damlanın tişörtüme, sırtıma çarptığını hissettiğimde altımda titriyor.

"Siktir!" Boşaldığını fark ettiğimde homurdanıyorum, hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle temas etmeden benim ve kendisinin üzerine boşalıyor, ama vücudu anında gevşiyor ve gözleri yenilgiyle kapanıyor, taze gözyaşları şakaklarından aşağı süzülüyor ve Yatağa.

milyonlarca parçaya ayrılıyor ve vücudumdan akan adrenalın biraz azalmaya başlıyor ama yenilgiyle başımı eğiyorum.

Bu benim hatam. Bunu ona ben yaptım. Onu ben . Bunun için beni asla affetmeyecek, cehennem, bunun için kendimi affedebilir miyim bilmiyorum, en azından şimdi değil.

Boş vermem gerektiğini biliyordum, oturma odasındaki küçük olaydan sonra, hazır olduğunu biliyordum, karanlığının köşelerde gizlendiğini biliyordum ve sadece ona sormam gerekiyordu. Başımı sallıyorum ve kollarını bırakıyorum, çünkü daha fazla mücadele kalmadığını hissediyorum, gözyaşları hala şakaklarından aşağı süzülse de, hala bana dönmedi.

Kendine geldiğinde nasıl burada olacağımı, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Nasıl bir ruh hali içinde olacağına dair en ufak bir fikrim yok ve tek yapmak istediğim parçalara ayrılmak. Ama yapamıyorum. Şimdi olmaz.

Yataktan kalkıp onu yakından izliyorum. Sakin ama nefes alış veriş hâlâ oldukça yoğun. Bu onun için bir egzersiz gibi olmalıydı. Derin ve temiz bir nefes alıyorum ve merkezimi bulmaya çalışıyorum, az önce olanları kafamda toparlamaya çalışıyorum.

Odada volta atmaya başladım. Zihnim saatte iki yüz mil hızla geçen düşüncelerle dolu bir yarış pistine dönmüştü. Kalmak, gitmek, onu uyandırmak, duşa sokmak, temizlemek, kendi haline bırakmak, uyandırmak... hepsi karmakarışık bir karmaşa.

Birkaç dakika sonra, yatakta usulca horladığını duyduğumda bu soruyu benim için cevaplıyor. Hâlâ çıplak olmasına rağmen bir yerde rahatlar ve uykuya dalar.

Üzüntümü bastırarak yatağın diğer tarafındaki yorgani çekiyorum ama havluyu alıp örtmeden önce onu nazikçe temizliyorum. Yuvarlanıp kendi üzerine kıvrılıyor ve kalbim boğazıma düğümleniyor.

Odadan çıkıp kapıyı nazikçe kapatmadan önce eğilip alnına hafifçe bir öpücük konduruyorum.

calvin

Gecenin bir vakti uyandığımı ve sıcaktan yorgani üzerimden attığımı hayal meyal hatırlıyorum ama sonra titremeye başladım. soğuk ter. Tek hatırladığım, "Umarım hastalanmam" diye , sonra tekrar yuvarlanıp uykuya daldım.

Kendime geldiğimde saate baktım, saat on bir buçuktu. Saat on bir buçuk olmalı.

Gece vakti çünkü odam zifiri karanlık. Günlerdir uyuyormuşum gibi hissediyorum.

ve... Kafamı sallıyorum, ne olduğunu yakalayamadan bir anıyı yok sayıyorum. Yataktan ve bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum. "Neden baş aşağı duruyorum?"

Kendime soruyorum ve omuz silkiyorum, yatağa nasıl baş aşağı düştüğümü tam olarak anlayamıyorum. Yatağın etrafında yürüyorum, kendimi yakalıyorum. Yerde bir şey vardı. Uzandım ve kot pantolon buldum. Bunlar neden yerde olsun ki? Banyoya girmeden önce bunu da silkeliyorum, ışığı açıyorum ve gözlerim kamaşıyor. Parlaklığa alışmak için gözlerimi ovuşturdum.

Tuvalete yönelmeden önce boxerıma uzandım ama giymediğimi fark ettim. "Lanet olsun, dün gece ne kadar sarhoş oldum?" Kendi kendime homurdanıyorum, sonra büyük bir mide bulantısı dalgası o kadar hızlı üstüme geliyor ki

tuvalete fırlamadan önce bunu düşünecek zamanım olmadı. Tuvalete yığılmaya devam ederken tüm vücudumu soğuk terler basıyor.

Ama iyi hissediyorum. Aslına bakarsan, kendimi bir şeylerden fırladığım zamanki gibi hissediyorum.

Sanki balyozla vurulmuş , beni tekrar tuvalete fırlatıyor. Hatıralar içime kayıyor, gözümün önünden geçiyor. Eric, burada, öpüşmek, kavga etmek, tartışmak, konuşmak, öpüşmek, barışmak, yatak odasına girmek, öpüşmek, emmek, yalamak, altmış dokuz, ayrılmak, kayganlaştırıcı, prezervatifler. Bir şey denemek istiyorum... Nedir o... Seni arkadan almak istiyorum.

Kabus beni tüketirken tekrar tuvalete fırlıyorum. Kurumun içine geri kaymak ve tecavüze uğramak, boşalmaya zorlanmak.... "Aman Tanrım! Tanrım!" Bir kez daha tuvalete fırlarken çığlık atıyorum.

Eric... Nerede...

Tanrım... Siktir!

Mide bulantımı biraz olsun bastırmayı başarıyorum. Midem boş. Cehennem gibi, zaten artık geri gelecek bir şey kalmadı ve tökezleyerek duşa girdim. Ne yapacağımı bilemeden üzerimi temizledim, dişlerimi ve olabildiğince hızlı giyindim. Onu bulmalıyım, yapmalıyım... Siktir, o bunun için beni asla affetmeyecek. Eğer beni yatağa bıraktıysa. Karanlıkta tek başıma, o zaman burada değil, belli ki ... Başımı eğiyorum, utanç vücudumu tekrar kusma noktasına kadar sarıyor. Bunun için beni asla affetmeyecek.

Odamdan çıkıp koridordan oturma odasına doğru koşuyorum. "Kahretsin." Anahtarlarım nerede? Kanepede. Ön kapının yanındaki elektrik düğmesine ve arkamı dönüp çılgık atıyorum, Eric kanepede dimdik otururken kapıya yaslanıyorum.

"Bu da ne...oh kahretsin. Cal, iyi misin?"

Nefes alışım yavaş yavaş normale dönüyor. "Gitmedin," diye nefes alıyorum kapımın önünde yere düşüp parçalanırken. Başımı ellerimin arasına alıp ona ne söylemem gerektiğini bulmaya çalışırken aşağı kayıyorum. Ondan özür diledim ama hiçbir şey olmadı. O burada, gitmedi, yapmadı... hıçkırıklar içime doluyor ve bir sonraki bildiğim şey, Eric'in beni Kat.

Beni bir yere, kanepeye taşıyor ve benden uzaklaşmadan önce tekrar yere bırakıyor. Onu suçlamıyorum, ben kendimden uzaklaştırdım. "Seni asla öyle bırakmazdım. Ben," diye tereddüt ediyor, "senin ne olduğunu bilmiyordum nasıl olacağını merak ediyordum. Olmam gereken son yerin senin yatağında, seninle birlikte olmak olduğunu düşündüm."

Başımı salladım. "Eric, çok özür dilerim." Hiçbir şey söylemedi.

Gözlerimi siliyorum, görebilmek için temizlemeye çalışıyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum, kanepenin karşı tarafında oturuyor, eli altında buldozerle ezilmiş gibi duruyor. Yüz ifadesi stoik ve Okunamaz ve bu hiç hoşuma gitmiyor, hem de hiç.

"Eric, lütfen? Özür dilerim."

"Dur, tamam, sadece," kolunu kanepenin arkasına koydu, "Özür dilemeyi bırak, Calvin. Özür dilemeni istemiyorum. Bütün bunlar için özür dilemesi gereken sen değilsin. Yaptığım şeyi yapmayı aklımdan bile geçirmemeliydim. Senin zaten gergin olduğunu biliyordum.

Daha önce ne olduysa oldu ama ben yine de zorladım. Birinin seni böyle bir şeyin içine itmesine ihtiyacın yok." Kendini kanepeden itiyor ve bir yığın haline getirilmiş, düzenli ve gitmeye hazır eşyalarının yanına gidiyor. Başımı ona doğru eğiyorum. "İyi olmana sevindim," diyor bas gitarını alıp başının üzerine atarken.

Şu anda ne yapmam gerektiğinden emin olamadığım için sersemlemiş durumdayım ama suçluluk duygusunun şu anda onu ele geçirdiği çok açık ve kapıdan çıkıp gitmesine izin vermekten başka ne yapacağımı bilmiyorum. "Gitmeni istemiyorum," diye nefes alıyorum.

"Ben de gitmek istemiyorum ama şu anda kendimi suçlu hissetmeden sana bakamıyorum."

"Kendini suçlu hissetmenin bir anlamı yok Eric, bunu sen de biliyorsun." Sesim öfke ve hayal kırıklığıyla doluydu. "Bunu bana sen yapmadın, sen yapmadın... bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu," diyorum ona.

"Evet, bu sefer oldu Cal, bu sefer ben yaptım. Buna hazır olmadığını bilmeliydim, durmalı ya da başka bir şey denemeliydim. ama ben yapmadım. Düşünme işini aletime bıraktım ve bak seni nereye getirdi. Bunların herhangi birini hatırlamana bile şaşırdım." Hâlâ sırtı bana dönük, ama konuşması bittiğinde sesi yumuşak, düşünceli ve olanlardan dolayı hissettiğini bildiğim acıyla doluydu.

"Hatırlıyorum, gerçi uyandıktan sonra birkaç dakikadan fazla zamanımı aldı. Ama ne olduğunu anladığımda, ben... ben senin evine doğru gidiyordum. Işığı sadece anahtarlarımı kanepede bulabilmek için açmıştım."

Yüzünü bana dönüyor, güzel yüz hatlarını acı gölgeliyor. "İyi olduğundan emin olmadan asla gidemezdin. İyisin, o yüzden gidiyorum."

"Ama ben iyi değilim, Eric. İyi olmaktan başka bir şeyim. Berbat durumdayım. Ben... Ben iyi değilim," diye itiraf ediyorum. Daha önce beni ateşleyen öfke ve hayal kırıklığı azalıyor. "Kalmana ihtiyacım var."

"Yapamam" diye mırıldanmadan önce başını öne eğiyor. "Neden?"

"Çünkü sana her baktığımda ağlamak istiyorum. Bir şeyleri yumruklamak istiyorum ya da Iowa'ya giden bir uçağa atlayıp babandan başlayarak onları teker teker öldürmek istiyorum. Sen benim için çok önemlisin Calvin Caldwell. Her parçalanışını izlediğimde, geçmişin seni her ele geçirdiğinde, bir şeyi ya da birini öldürmek istiyorum. Seni yok ettikleri için onları yok etmek istiyorum. Bu beni öldürüyor.

her şeyin dağılmasını izlemek. Yolda inşa ettiğimiz her şeyin tamamen çözümlü yerde bir çöp yığınının dönüşmesini izlemek."

"Bunun üç adım ileri on adım geri olacağını biliyordun Eric. Her şeyden sihirli bir şekilde kurtulamayacağımı biliyordun ve bu konuda duyduğun suçluluk duygusunun seni tüketmesine izin veriyorsun.

en saçma eylemleri yapmanıza neden olur. Yapabileceğiniz en bencilce şey şu anda o kapıdan çıkıp gitmektir. O kapıdan çıkıp gitmek demek

Bunun benim bir parçam olduğunu, muhtemelen hiçbir zaman yok olmayacak bir parçam olduğunu, bir gün bir şeyin beni benim bile bilmediğim ya da anlamadığım şekillerde tetikleyeceğini kabul edemiyorsun. Bu gece olanların beni korkutmadığını düşünüyorsanız, büyük bir yanlışlığa içindesiniz." Koltuktan kalktım ve yerimde durdum. "Burada, bu lanet odada durdun ve bana bunun önemli olmadığını, ne olursa olsun yanımda olacağını, bunu atlatmama yardım edeceğini, dağıldığımda lanet olası parçaları toplamak için burada olacağını söyledin ve ne oldu? Çıkmak mı istiyorsun?"

Bana hiçbir şey söylemiyor. Gözlerini benden kaçırıyor, erkekliği ve saygınlığı pencereden uçup gidiyor. Ön kapıya doğru ilerliyorum.

"Seni tanıdığım onca şey arasında Eric Richardson, bir korkak asla bunlardan biri değildi." Onun için kapıyı açtım. ", " diyorum ona, sesim hissettiğimden çok daha güçlü ama meramımı anlatmak için yeterli. Kapıyı tuttu.

diğer basını sırtına atar, sonra çantalarını alır, dengede durur ve başını kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturuyor. Şu anda ona duyduğum öfkeye, hayal kırıklığına ve saf nefrete rağmen, aramızda ezici bir bağ var. Ağzı gevşediğinde bunu hissettiğini biliyorum. "Çık dışarı," diyorum, ona daha fazla bakamıyorum.

Berbat gecem tamamen saçmalığa dönüştü ve bir şeyleri kırmak istiyorum.

Çantalarını yeniden ayarlıyor, dururken bana bakıyor. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var," diye nefes alıyor.

"Kapıdan çıkan sensin Eric, ben değil," diyorum ve o da başını sallayarak eşyalarıyla birlikte yanımdan geçip kapıdan çıkıyor. Bir şey söylemek ister gibi dönüp bana bakıyor. "Hoşça kal Eric," diyorum ve kapıyı yüzüne kapatıyorum.

Gözümün önünden kaybolduğu an, yeniden paramparça oluyorum. Bu sefer hayatımın, geleceğimin kapıdan çıkıp gittiğini gördüm.

chapter 58

eric

Saçımla son kez oynamayı bitirip aynanın karşısına geçtiğimde yine yıkılmak istiyorum. Parçalara ayrılmak istiyorum ama yapamam. Benim yapmam gereken bir gösteri var, Calvin'in yapması gereken bir gösteri var, hepimizin var. İki tane daha sonra özgürüz. İki kez daha ve sonra hayat normale dönebilir, en azından tekrar stüdyoya girene kadar. Neyse ki benim nadiren onunla birlikte olmam gerekiyor. Dex ve ben sık sık birlikte kayıt yapıyoruz, basları ve Gitar ve vokalden önce davul.

Başımı sallıyorum ve bunun kolay olacağı fikrinden vazgeçiyorum. Kolay olmayacağını biliyorum ama belki de en iyisi budur, belki de onun için ihtiyaç duyduğu kaya olmak için biçilmiş kaftan değilimdir. Belki de genel olarak onun için doğru kişi değilimdir.

"Kendine bunu söylemeye devam et, seni aptal."

her şey iyi olduğumu haykırıyor, ancak içerideki her şey pek çok düzeyde sıvı felaket.

"Kendini topla Peacock, bu iş sende."

Evet, kendi moral konuşmam bile ikna edici değil ama olmak zorunda. Bununla bir erkek olarak başa çıkabilmeliyim, lanet olası bir moron olduğum gerçeğiyle başa çıkabilmeliyim. Benim için bir anlamı olan tek insanı terk edip gittiğim gerçeğiyle. Bana sevmenin ve sevilmenin ne demek olduğunu gösteren tek kişiden. Onu kayıtsız şartsız seveceğime dair ettiğim yemin çoktan bozuldu.

calvin

"Artık bunu yapamam. Benden bu kadar."

"İki seçeneğiniz var, kim olduğunuzu inkâr etmek ya da bunun için çalışmaya devam etmek." "Peki ya bana bahsettiğin o yer?"

Doktor V bana bir kaşını kaldırdı. "O noktaya mı ulaştınız?"

Koltuktan kalktım ve volta atmaya başladım. "Eric'in dün gece ne gördüğünü ancak hayal edebilirim, ama her neyse onu ölümüne korkuttu. Yoruldum.

Geçmişimin beni tüketmesine ve en uygunsuz zamanlarda beni alt etmesine izin vermekten ve istediğim şeyi kendimden esirgemekten bıktım usandım en çok."

"Bu da ne?" Doktor V bana soruyor.

"Eric," diye nefes alıyorum.

"Ya size başka bir yol olabileceğini söyleseydim?"

"Kafamdan atmak için asit var mı buralarda?" Ona bakıyorum, ciddiym.

Homurdanıyor. "Tabii, asit seni iyileştirir hem de öldürür. Ama hayır, ben ciddiym, ihtiyacın olan çözüm olabilecek başka bir fikrim var.

Tam bir tedavi sözü veremesem de, bunun göz önünde bulundurmanız gereken bir şey olabileceğini düşünüyorum. Aslında düşündüğüm şey diğer tesise benziyor ama

Bu da aylar ya da yıllar değil, saatler alır."

"Peki neden bu konuyu daha önce açmadın?" Ona soruyorum, soğukkanlı bir şekilde.

Sandalyesine geri oturdu ve kalemini tabletine bıraktı. "Çünkü Eric ortaya çıkıp senin için her şeyi değiştirene kadar, hiçbir zaman şimdiki gibi davranmadın. Kendini bulabilmek için

huzur ve mutluluk, bu yanınızdan kurtulmanız gerekiyor çünkü birlikte olmak istediğiniz tek kişi Eric. Yani, eğer gerçekten ciddiysen istediğin yol bu ise, o zaman bir önerim var." "Vur bana."

"Hipnoz."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Hipnoz mu? İnsanların sana çılgınca şeyler o boktan şey gibi mi?"

Gözlerini deviriyor. "Bu eğlence değeri için, yaşam değeri için değil. İnsanlar yıllardır sigara ve içkiyi bırakmak gibi şeyleri yapmak için hipnotize ediliyor. Her zaman her çare değildir, ama eğer zihniniz Sizi bu noktaya getirmek için ne kadar esnekse, hipnozun da benzer bir etkiye sahip olacağını ve rotayı tersine çevirmemize izin vereceğini hayal ediyorum. Ama diğer her şey gibi

bağımlılığınız varsa, nüksetme şansınız vardır. İşe yarayacağının yüzde yüz garantisi yok. Ayrıca kusma ve benzeri fiziksel şeyleri engelleyeceğini garanti edemem. Ama denemeye değer. vuruldu."

"Hadi , " diyorum ona. "Eric'le bu gemiyi düzeltmek için her şeyi yaparım ve eğer bu hipnozla mümkünse o zaman ne yapacağım?"

Gülümsüyor. "Güzel. Ama ben yapamam." "Ne demek yapamam?"

"Yapabilirim, ama işe yarayacağının garantisi yok, bu konuda eğitimli değilim. o."

"Peki, kim ve onlarla nasıl iletişime geçebilirim?" Soruyorum, umuyorum ve içime bir heves yayıldı.

"Birkaç meslektaş tanıyorum. Onlarla temasa geçmeme izin verin. Bir ön görüşme ayarlayabiliriz."

İçimi çektim. "Yine içimi dökmeyeceğim," diyorum ona.

"Hayır, buna gerek yok. Daha önce hastalarımınla gitmiştim. İşin tartışma boyutuna, sizinle konuşmaya ve bunun gibi şeylere geldiğinde, genellikle en çok bilen kişinin konuşmasına izin verirler. Onlar sadece altında. Ancak tek bir seansın yeterli olacağına söz veremem, kafanın içinde kilitlenmesini açmamız ve tabiri caizse yeniden kilitlenmemiz gereken çok şey var."

"Ne gerekiyorsa," diyorum ona inançla ve o da gülümsüyor.

eric

"Selam Jess." Sahne arkasındaki soyunma odama geldiğinde ona sarılıyorum. "Selam sana. Nasılsın?"

İç çekiyorum. "Tam bir karmaşa."

"Olamaz, ne oldu?" diye soruyor kanepeye otururken. Yanına oturuyorum, kanepenin arkasına yaslanıyorum ve kolumu arkaya atıyorum.

"Bunun için yeterli zamanımız yok," diye iç geçiriyorum. "Ama bitti diyelim."

Uzanıp bana bir tokat attı. "Saçmalık." Ayağa kalktı ve beni azarlamaya başladı. "Kendine böyle saçmalıklar söyleyip duruyorsun ve

buna inanan tek kişi. Eric, ne oldu böyle?" "Jess, lütfen, zorlama."

Birden kapım aılıyır ve Calvin içeri giriyor, arkasını dönmeden önce kapıyı kapatıyor. "Söyle ona Eric," diyor Calvin, sesi korkuyla karışık ve kesinlikle gergin görünüyor.

Calvin'e "Bu benim haddime değil" diyorum, çünkü ona tekrar bakarken içimi bir endişe ve kalp kırıklığı kaplıyor.

"Jess, sanırım?" Cal ona sorar ve o da Cal'ın içeri dalması şaşkınlıkla başını sallar. "Tanıştığımıza oldum, ama keşeke daha iyi koşullarda olsaydı." Cal elini uzatır ve Jess elini tutar.

"Aynı şekilde," diyor Jess'in tipik sessiz çekinceli tavrıyla.

"Umarım bundan sonra konuşmak için biraz daha vaktimiz olur ama dün gece yaşananların özü gemişimdeki bazı saçmalıklarla ilgili. Gurur duymadığım ve her zaman kontrol edemediğim bazı şeyler. Oradaki arkadaşın tüm bunları biz şeylere başlamadan önce biliyordu ve işler sarpa sardığında katı." Calvin bana çok sert bir bakış attı.

Jess arkasını dönüp bana bakıyor. "Eric Richardson, ne oluyor lan?" diye azarlıyor.

Calvin soyunma odamdan çıkmak için dönerken yüzünde memnun bir gülümseme var. "Hayır, yapamazsın Calvin Caldwell. Buraya gelip arkadaşıma saçma sapan şeyler söyleyemezsin ve arkana dönüp kapıdan çıkıp gidemezsin," arkasından.

"Sen, Eric, bana orada olacağını, yanımda olacağını, her konuda bana yardım edeceğini, işler ciddiye bindiğinde elimi tutacağını söyleyip sonra da işler sarpa sardığında kaçamazsın. Kabul et Eric, korktun, bundan katın çünkü bu senin için başa çıkmanın en kolay yoluydu ve şimdi senden kaçmak yerine, gezegende sana ulaşabileceğini bildiğim tek kişiye rol yaptığını söylüyorum. bir aptal gibi." Kapının tokmağını kavırıyor ve kapıdan içeri adım atıp kapıyı çarparak kapatmadan önce kapıyı sonuna kadar açıyor.

Jess, ben daha ne oluyor diyemeden bana dönüyor. "Ne oluyor Eric? Geçmişiyle ilgili detayları bilmiyor olabilirim ama Tanrı aşkına neden senin için anlamı olan tek şeyden kaçıyorsun?"

Kanepeye uzandım ve başımı ellerimin arasına aldım. O haklı, tabii ki haklı. "Korkuyorum."

"Ne olmuş yani? İlişkiler böyle bir şey değil midir? yanında olmak, ihtiyaç duyduklarında onları teselli etmek, düştüklerinde onları ? Tanrım Eric, seninle tanıştığım ilk geceden beri Calvin'den ve yıllardır o adama aşık olduğundan bahsediyorsun. Sunduklarının küçük bir tadına bakıyorsun ve ondan kaçırıyorsun." Onu katlar kollarını göğsünde birleştirdi. Daha iyi bilmeseydim, kollarını göğsüne vurduğunu düşünürdüm.

Annemin gibi ayak parmaklarımı yere vurdum. "Bundan daha iyi olduğunu ." Sesi şimdi yumuşak ve endişeli. Beklediğim gibi küçümseyici değil.

"Ben de öyle sanıyordum," diye nefes veriyorum.

İlk Los Angeles gösterisinden bu yana iki hafta geçti ve turne sona erdi. İkinci gösteriden sonra dördümüz tek başımıza dışarı çıktık. Ayrılırken kızları kendi başlarının çaresine bakmaları için. Raine ve Addison dördümüzü şehirde serbest bırakmakta bir sakınca görmediler. Ne de olsa bunu hak etmiştik, hayal edebileceğimden çok daha fazla değişikliğin yaşandığı on iki haftalık bir canavar turunu yeni . Talon ve Kyle'ın bir araya gelmesi, tabii Addison'la birlikte. Yerleşik erkek fahişesi Dex, Raine tarafından evcilleştirildi ve keşke Calvin'le aramızın düzeldiğini söyleyebilirdim ama o zaman da düzelmemişti, şimdi de .

İki hafta sonra canınızın daha az yanacağını düşünürsünüz ama gerçek şu ki, canınız daha da çok yanıyor.

Her gün geçiyor ve her gece tek başıma , tekrar tekrar parçalanmış gibi hissediyorum. Neredeyse birçok kez pes ediyordum ve onun da bunu beklediğini biliyorum. Çekip giden bendim. Ben Bunu telafi etmesi ve düzeltmesi gereken ama artık nereden başlayacağımdan bile emin değilim.

Jessica, bugünün o olup olmadığını soran günlük mesajları dışında benimle konuşmayı neredeyse bıraktı. Gerçi son iki gündür bunu yapmıyor, bu yüzden bana karşı sabrının tükendiğini tahmin ediyorum.

Geçen gece kendimi evden dışarı sürükledim ve tek yaptığım rastgele bir barda aptalca sarhoş olmak oldu ve eve taksiyle dönmek zorunda kaldım. Şanslıydım ki, arabanızı götüren yerlerden birini aradılar. Çünkü onu aramaya nereden başlayacağımı bile bilemezdim.

Malcolm'un evine gitmeyi bile denedim ama oradan yaklaşık yüz metre uzaklaşmıştım ve ikimizin akşam yemeği ve içki içtiği anılar

Beni çok zorladı ve onları sahilde yürütmeye çalışmak yerine geri dönüp eve gittim.

Acınası bir durum, gerçekten. Öyle.

Telefonum çalıyor ve beni "zavallı Eric" sersemliğimden çıkarıyor.

Tanımadığım bir numara ama yerel bir numara. Cevap vermeden önce bir kaşımı kaldırıyorum. "Evet?" Telefonu bir çırpıda açıyorum.

"Eric?"

"Evet, kimsiniz?"

"Bu Doktor V." oturuyorum. "Sizin için ne yapabilirim doktor?"

"Bu sabah on birde benimle buluşmak için müsait olup olmadığını merak ediyorum." Saate baktım, saat dokuz kırktı.

"Elbette." Şüpheli bir şekilde söylüyorum.

"Güzel, sana bir adres mesaj atacağım. Benimle orada buluşursan harika olur."

"Yani senin ofisin değil mi?" Ben soruyorum.

"Hayır, bugün olmaz. Bir meslektaşımın ofisinde çalışıyorum. Benimki iyi, boş ver, sana adresi mesaj atarım ve orada görüşürüz?"

İç çekiyorum. Bugün ya da bir daha asla duygusal bir şeyle uğraşmak istemiyorum. "Orada olacağım."

"Güzel. Görüşürüz o zaman." Aramayı sonlandırıyor ve on saniye içinde telefonum şehir merkezinde bir adresle çalıyor. Yataktan kalktım ve uyuşuk bir şekilde duşa doğru sendeledim.

Ne zamandır tıraş olmadım, hatırlamıyorum ve son gösteriden önce saçımı boyamadığım da kesin. Aslında, bir haldeyim. Yanaklarım biraz daha belirgin ve gözlerim daha koyu, daha çukur. Neredeyse korkutucu görünüyorum.

Tıraş olma niyetiyle usturayı elime alıyorum. "Siktir et," diye onu yerine bırakıyorum ve kendimi düzeltiyorum. Bu halimle hiç de fena görünmediğimi düşünüyorum.

Düzelتمeyi bitirdiğimde kenarları temizledim ve duşa girdim. Giyindiğimde saat neredeyse on buçuk olmuştu ve eğer

Şehir merkezine zamanında varmak için hemen gitmeliyim. Buzdolabından bir Mountain Dew şişesi çıkardım, arabamın anahtarlarını ve sigara paketini aldım. dün aldım. Beni yargılama, evet, tekrar sigara içmeye başladım. Beni suçlayabilir misin?

Evet, yapabilirsin, ama her neyse.
Dairemden çıktım, kapıyı kilitledim ve arabama doğru ilerledim.

On dakika kala, gireceğim binanın altındaki kapalı otoparka giriyorum. Hafta içi olmasına rağmen burası şaşırtıcı derecede boş ve asansöre yöneliyorum, "12" düğmesine basıyorum ve kapılar kapanıyor. Çünkü Cal ile konuştuktan sonra gözlerimi kapatıp, kendime gelmeye çalışıyorum. ama beni terk etmiyor. Doktor V ve ben o gün Calvin, hastalığı ve yaşadığı sorunlar hakkında çok konuştuk. Orada bunun iyi bir şey olacağından, üstesinden gelebileceğimden emin ve güvende hissediyordum, ama görünüşe göre yanılmışım.

Asansörün zili çalıyor ve kapılar açılıyor. Karşımdaki rehberde birkaç süit listelenmiş ve istediğim süiti ve yönü buluyorum. Katta birkaç kişi var, şuradan şuraya gidiyorlar.

Orada. Bu katta çoğunlukla doktor muayenehaneleri var gibi görünüyor, ancak bunların ruh sağlığı alanında.

Sağdaki kapıya geliyorum ve levhada "Dr. A.P. Morris - Hipnotist" yazıyor. Kaşlarımı kaldırıp omuz silkiyorum ve kapıyı çalıyorum. " girin." Diğer taraftan bir ses geliyor, tanıdık geliyor ama kapının boğuk sesinden çıkaramıyorum.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattığımda donup kaldım.

"Tanrım, bok gibi görünüyorsun."

"Siktir . de pek iyi görünmüyorsun." Bu bir yalandı elbette. Calvin ne olursa olsun harika görünüyordu ve ayrı kaldıkları süre onu daha da ateşli göstermişti. "Burada ne işim var benim?"

"Seni buraya çağırdım," dedi bana. "Bunu yaptığımda senin de burada olmanı istedim."

"Ne yaptın? Neler oluyor Calvin?" Sesimdeki korkuyu gizleyemiyorum ve Cal bunu anlamakta hiç zorlanmıyor.

"çünkü sana ihtiyacım var. Buna daha fazla katlanamıyorum, bu mesafeye, bu... bu saçmalık ve artık katlanamıyorum, Eric."

Kalbim duracak gibi oluyor ve başım dönmeye başlıyor. "Benim yalvarıyor gerekiyordu, senin değil," diye nefes alıyorum.

"Bunu yapmanı beklemekten bıktım. Bu yüzden Doktor V ile yaptığımız kapsamlı görüşmelerin ardından bir çözüm bulduk."

"Tam olarak ne?"

"Seeneklerim sınırlıydı, senden vazgeçmek ya da kafamdaki bu saçmalığı düzeltene kadar bir süreliğine uzaklaşmak."

"Calvin, ben..."

"Lütfen Eric, bırak da bitireyim." Başımı sallıyorum ve o devam ediyor, "Gitmeye razıydım, kendimi kontrol etmeye razıydım, gereken işi yapmaya razıydım, ama

Bu bölümde beni en çok korkutan şey, dışarı çıktığımda seninle ne yapacağımı bilmemektir ve birinci seçenek, senden vazgeçmek benim kitabımda bir seçenek bile değildi." Bana bir adım daha yaklaştı. "Görüyorsun ya Eric, yıllar önce sana aşık oldum. Bu konuda hiçbir şey yapamadım çünkü

Aramızdaki ilişkiyi düzeltmek için içimdeki şeytanlarla yüzleşecek kadar güçlü olduğumu düşünmüyordum. Sonunda sana ne olduğumu ve içimdekileri itiraf ettiğimde, ne olursa olsun yanımda duracağına söz verdin." O

bana doğru bir adım daha atıyor. "O zaman, o gece gördüğün şeyin seni yaptığım her şeyden daha çok korktuğunu düşünüyorum çünkü o her neyse seni . O gece sen gittikten sonra aramızdaki ilişkiyi düzeltmek için bir yol bulmam gerektiğini fark ettim."

"Hayır Calvin, ben... ben korkmuştum, çok korkmuştum. Ama beni en çok korkutan şey

çünkü seni ittim ve saldırını tetikledim. Olayın bu yönünü atlattıktan sonra, seni neredeyse zapt etmek zorunda kaldım çünkü sen

..." Titriyorum, "O zaman bir önemi yoktu, sen kendini ve beni patlatana kadar nerede olduğunu fark etmemiştim ve Tanrı aşkına Cal, ben, kahretsin, bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyordum. Sana olanları aklım almıyor, en azından ben alamıyordum, ta ki o ana kadar ve tek istediğim o pislikleri yakalayıp sana yaptıkları için öldürmektir."

Bana doğru bir adım daha attı. "Bunu bilmiyordum ve buna tanık olmak zorunda kaldığın için gerçekten çok üzgünüm Eric. O gece için asla yeterince özür dileyemeyeceğim ama bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapabilirim. Anılarını ya da bunun tekrarlanacağına dair korkunu silemem ama bu olasılığın bir kısmını ortadan kaldırmaya çalışabilirim. İşte bu yüzden buradayız." Kollarını açarak, geldiğimde girdiğim küçük bekleme odasını işaret etti. "Dr. Morris uzman bir hipnotizmacıdır. Son iki haftadır birlikte çalışıyoruz. Bu noktaya gelmek bir süreçti ama biz sonunda . bu, bu son gün. Bugün her şeyi geride bırakmayı umduğum gün."

"Ya işe yaramazsa?"

"O zaman denemeye devam ediyorum, olana kadar geri gelmeye devam ediyorum. Dr. Morris bugün bariyeri kıracağımızdan, beni tetikleyen her şeyi silebileceğinden emin. Yine de hatırlayacağım ve kusma gibi fiziksel şeyleri silememe ihtimalimiz var, ama sigara içmek gibi, vücudum koşullanmamı bir bağımlılık olarak görüyor, bu yüzden bağımlılığı hipnotize ediyoruz ... sanırım görmemiz gerekecek. Şimdiye kadar yaptığı şeyler işe yaradı."

"Ne gibi?"

"böyle." Bana yaklaşıyor, artık yüz yüzeyiz, haftalardır olmadığımız kadar yakınız. Kollarını boynuma doluyor ve beni aşağı çekiyor. "Öp beni," diye nefes alıyor.

Gözlerim bir an için büyüyor ama isteğine karşı koyamıyorum ve o da bunu biliyor. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor.

Dudaklarını dudaklarımda hissetmek, aynı anda hem cenneti hem de evi bulmak gibi.

"," diyor biri, Doktor V değil, başka adam ve kaskatı kesilen ben ama Calvin kaskatı kesilmiyor. Beni hazırlıksız yakalayan dili benimkine doğru kayıyor ve ben titreyerek öpücüğünün içinde eriyorum.

Sonunda Calvin dudaklarında bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Seni başkalarının önünde öpmek oldukça ateşli." Bana göz kırpmıyor.

"Nereye ?" Mırıldanıyorum ve Calvin, Doktor V ve Morris'in üçüncü olduğunu varsayıyorum, gülüyorlar. Ben de gülümsüyorum.

Tanışma faslı bittikten sonra Doktor Morris bize bir ofise kadar eşlik ediyor. Doc V'ninkinden oldukça farklı ama yine de daha az etkileyici değil. Odanın her tarafına yayılmış birkaç kanepa veya sandalye yok, sadece bir deri koltuk var. ve bir tekerlekli tabure. Yerde olmayan ve muhtemelen kendim ve Doktor V. için eklenen birkaç sandalye daha var.

"Calvin, devam et ve ." "Tamam."

"Eric, neden şu sandalyelerden birini ve eğer Calvin için sorun yoksa, onun elini tutmuyorsun?"

Calvin'e bakıyorum, o da başını sallıyor. Sandalyeyi kapıp diğer tarafa geçiyorum ve onun yanına oturuyorum. Bana en yakın dirseğinin üzerine eğiliyor ve eliyle yanağımı okşuyor. "Bilgin olsun, sakalını sevdim." Ona gülümsüyorum ve o da tekrar uzanmadan önce gülümsüyor.

"Pekala Doktor, elinden yap," diyor uzanıp rahatlar.ken.

Kalbim çarpmaya başlıyor, kanım damarlarımda hızla akıyor. Bu o an mı, gerçekten Calvin'i bana tam ve olarak geri getiren an bu olabilir mi? Bizi çok uzun zamandır ayrı tutan yanlışları nihayet düzeltme şansına sahip olduğumuz an bu mu?

Hipnoza hiçbir zaman inanmadım, ama Doktor'u izledim. Morris Calvin'i uyutuyor, vücudu gevşiyor ama benim elimdeki eli güçlü duruyor. Bir dayanak noktası buldu, ben. Onun tılsımı. Beni sık sık çağırdığı bir şey ve beni burada istediği için onur duyuyorum.

Doktor Morris ve Doktor V yer değiştiriyor. Bunu ilginç buluyorum ama Doktor V onunla konuşmaya başladığında burada olmasının gerekliliğini anlıyorum. Calvin ve geçmişi hakkında en çok bilgiyi Doktor V biliyor. Cal'i uzun zamandır tanıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Doktor V, Calvin'e sorar.

"Eric ve kendim için." Sesi soğukkanlı, ama bilinçaltında bile olsa adımı duymak içimde bir heyecan yaratıyor.

"Söyle bana Calvin, unutmak istediğin şey nedir?"

"Enstitü, beni soktukları eğitim." Sesi yine neredeyse mekanik, tuhaf ama işe yaradığını biliyorum. "Tecavüzler, korkular, endişeler ve eşcinsel olmanın sosyal damgaları."

Calvin'in geçmişiyle ilgili pek çok ayrıntıyı anlatmasını dinlerken kalbim parçalanıyor. Ama bunu neden yaptığını anlıyorum. Doktor V, Calvin'in geçmişi

Calvin'in anılarını ondan uzaklaştırıyor. Calvin'in eşcinsel olmakla ilgili şeylere verdiği fiziksel ve zihinsel tepkilere ve bunların ne anlama geldiğine daha fazla vurgu yapıyor. Calvin'in tepkileri bazen tiksinti şeklinde oluyor, ta ki Doktor V ya da Morris devreye girip bu durumla başa çıkmasına yardım edene, bu tür şeyleri hissetme ihtiyacını ondan çekip alana kadar.

Calvin baygın kaldığı süre uzadıkça daha sakin, daha rahat ve hale geliyor, ilerleme şaşırtıcı, ta ki şu sözleri duyana kadar. "Calvin, Doktor Morris otuza kadar sayacak ve uyandığında, enstitüdeyken izlediğin şeyleri hatırlamayacaksın, eşcinsel düşünceler düşündüğünde neler olduğunu hatırlamayacaksın, hatırlamayacaksın..." Doktor V, Doktor Morris ile yer değiştirmeden önce birkaç dakika daha devam eder.

"Bir, iki, üç..."

"Bence işi bittiğinde oldukça iyi olacak. Hepsini yok edeceğime söz veremem ama ikinizin tekrar deneyebilmesi için yeterli olacağını umuyorum." Doktor V'nin eli omzuma geldi. "Seni gerçekten seviyor." Bakıyorum

ve o da gülümsüyor. "Sen onun için iyisin. Tetikleyicileri ve nöbetleri söz konusu olduğunda düşünürsen düşün, onu bunlardan kurtaran hep sen oluyorsun. Bilinçaltında bile olsa. Bu, dostum, onun için ne ifade ettiğin hakkında çok şey anlatıyor."

"Yirmi altı, yirmi yedi," diye saymaya devam ediyor Doktor Morris.

"Teşekkür ederim Doktor," diye fısıldıyorum.

"Onu bir hafta içinde getirin. Onunla konuşmak, nasıl olduğunu görmek istiyorum. Bu arada, bugün onu buraya ben getirdim. Seninle eve gitmek istedi."

Gülümsüyorum, "Otuz."

Birden Calvin'in eli benimkini sıkıyor. Nasıl olduğunu anlamak için ona . "Merhaba," diye nefes alıyor.

Ona gülümserken mutluluktan gözyaşlarımı tutamıyorum. "Merhaba," diye nefes .

Hızla yaklaşıyor, dudaklarını dudaklarımın üzerine yerleştiriyor ve öpücük çaresiz. Nefes nefese geri çekilmeden önce bunun benim için çaresizlik mi yoksa başka bir şey mi olduğunu anlama şansım yok.

"Sorun nedir?" Doktor Morris hemen sorar.

Calvin başını sallar. "Yok bir şey." Yutkunmasını izliyorum. "Hiçbir sorun yok, hiçbir şey." Gözleri benimkilere kayıyor ve hayal edebileceğiniz en parlak gülümseme dudaklarına yayılıyor. "Şey, hiçbir şey değil." Bana göz kırptıyor ve gözleri hızla ayaklarına doğru kayıyor, sonra tekrar Doktor Morris'e bakıyor.

Gözlerim vücudunda geziniyor ve . "Peki, tamam o zaman," diye mırıldanıyorum. Sertleşmişti ve kot pantolonunun üzerinden dış hatlarını görebiliyordum. Onaylayarak sırtıyorum.

chapter 60

eric

İki doktor Calvin'e sorular sorarken bir süre daha ofiste takıldık ama sonunda ben de Cal de sabırsızlandık. Oradan çıkmak için can atıyordu ve ben de onunla aynı fikirdeydim, ben de öyleydim.

Nihayet arabaya bindiğimizde, arabayı sürmek için elimden geleni yapıyorum ama Calvin'in başka fikirleri var.

Arabaya biner binmez "Senin evine varmamız ne kadar sürer?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diye gülüyorum. "Bu trafiğe bağlı." "O zaman bas gaza."

Ona baktım ve ciddi bir şekilde "Gerçekten işe yaradı, değil mi?" diye sordum.

"Sanırım öyle, ama emin olmanın tek yolu eve gidip sana saldırmak."

Gülüyorum. "Bir otel odası tutabilir miyiz?" Alay ediyorum. "Buradan çok uzakta olmayan birkaç yer var."

Garajdan çıkarken "Beni kışkırtma," diye takılıyor.

Calvin sağ olsun, evime dönmek tam bir işkenceydi. Beni yalnız bırakmıyor. Tamam, bana bilerek işkence etmiyor ama kesinlikle ellerini kendine saklamakta zorlanıyor. Aramızdaki cinsel gerilim gittikçe artıyor ve evime yaklaştıkça üzerimize daha sert bir şekilde çöküyor ve eve gitmek için sabırsızlanıyorum.

Sonunda park yerime geldiğimizde Cal koltuğunda zıplıyordu. Gülümsemekten ve kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. ", " diyorum ona.

Park yerine çeker çekmez bana ciddi bir bakış attı. "Makyaj seksi."

Bu üç küçük kelime beni arabayı park etmeye ve Anahtarları kontakten elimden çabuk çıkarıyorum. "Peki o zaman, gidelim." Arabadan indim ve binama doğru ilerlerken o da beni takip etti. "Hey," diyerek beni olduğum yerde durduruyor ve elini benimkinin içine koyuyor. "Bu daha iyi." Gülümsüyor.

"Sanırım bu yeni seni seveceğim." Sırıtarak söylüyorum.

"Tanrım, umarım öyledir," diye yanıtlıyor.

"Hey, o gece gerçekten çok korktuğumu anlıyorsun değil mi? O geceye kadar ahlaksızlığın derinliğini hiç fark etmemiştim. Büyük ihtimalle hayatım boyunca gördüğüm en korkunç şeydi ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum."

"Eric?"

"Öyle mi?"

"Kapa çeneni, geçmişte kaldı, artık bu konuda konuşmak istemiyorum. Ne de ikimizden biri bunu çok iyi idare etti ve ikimiz de için yeterince acı çektik. yüzden, dürüst olmak gerekirse, yolumuza devam etmek ve ilerlemek istiyorum."

Ona gülümsedim. "Pekala. Bunu yapabilirim." Ona binamın kapısını açıyorum ve o da içeri giriyor, elimi hiç bırakmıyor. asansöre doğru yürürken ve beklerken. Onu öpmek için yanıp tutuşuyorum ve bunu istiyorum ama zorlamaktan korkuyorum. Elimi tutmak için inisiyatif aldı ve beni gerçek yabancıların önünde öpene kadar, artık bilmediğim suları test etme arzum yok. Asansör geldiğinde "Kahretsin," diyorum.

"Sorun ne?" diye sorar.

Asansörden içeri girerken, "Başka prezervatifim yok," diye mırıldanıyorum.

Beni arka duvara doğru bastırdı, sikim anında sertleşti.

Eli en hafif dokunuşlarla üzerimde geziniyor. "Ben temizim," diye nefes alıyor. "İdeal olmadığını biliyorum ama sende yoksa sorun değil."

Gülümsüyorum. "Ben de öyleyim ve öyle olmak zorunda, yoksa gidip biraz almamız gerekecek." Başını sallıyor. "Peki, tamam o zaman."

Asansörde yukarı çıkarken dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben de kollarımı ona dolayarak çaresizce onu bedenime bastırıyorum. Ona yeterince yaklaşmadığımı hissediyorum ve asansörde onu çırılçıplak soymamak için tüm irademi kullanıyorum.

Neyse ki asansör hızlı ve benim katımın zili çalarken geri çekiliyoruz ama o fazla uzaklaşmıyor. Aslında, o geriye doğru yürüyor, ben de ileriye.

Beni serbest bırakıyor ya da ben onu serbest bırakıyorum. Garip ama de beni gülümsetiyor. Kapıma ulaştığımızda anahtarı kilide sokup açıyorum.

Beni gömleğimin yakasından tutup dairemin içine çektiğinde kıkırdıyorum. "Gel buraya," diyor beni bir kez daha aşağı çekerken

Öpüyorum ve dairemin kapısını tekmeleyerek kapatıyorum. Kapanma duyar duymaz gömleğimi neredeyse bedenimden ayırıyor ve ben geri çekilerek ona gömleğimi bir kenara atması için gereken zamanı veriyorum.

Hiç vakit kaybetmeden onu yatak odama doğru koridorda geriye doğru iterken yukarı ve aşağı doğru çekiyorum. Onu koridorun sonundaki duvara yaslayıp dizlerimin üzerine çökene kadar ikimiz de gülümsüyor ve gülüyorduk.

"Tanrım," diye inliyor kot pantolonunu yırtıp hızla aşağı çekerken. Aleti serbest kalıyor ve elim onu kavırıyor. Hiç vakit kaybetmeden dudaklarımı etrafına doluyor ve onu emiyorum.

Eli saçlarımın arasına kayıyor, kravatı çekip çıkarıyor, böylece avucunun içine alabiliyor ve ben ürperiyorum. Arkama yaslanıp sikini elimden bırakıyorum ve kendi kotumu çekip açıyorum ve sonunda zonklayan ereksiyonumu serbest bırakıp elimle kavırıyorum.

Onun sikini ağızma alırken ve ağızımla birlikte kendi sikimi okşarken içimde zevk yükseliyor.

Birkaç kalp atışından ve sikinin alaycı yalamalarından sonra, elleri saçlarımdan çıkıyor ve sikini benden alıyor, benim için okşarken eline yumruk atıyor, dilime almam için o küçük ön sperm damlasını dışarı itiyor. Oraya ulaştığında, tamamen geri çekiliyor ve eğiliyor, beni öpüyor, dilimde kendini tadıyor ve ağızımın içinde inliyor. Geri çekildi ve yanımdan geçti. Yatak odama girip, beni izlemeye zorluyor

önce bir ayakkabısını, sonra diğerini, en sonunda da pantolonunu uzaklaştı.

Yatağıma tırmanıyor ve uzanmasını bekliyorum ama . Yüzüstü kık üstü pozisyonda sürünüyor ve içimi bir korku kaplıyor. "Cal, yapamam-"

"Evet, yapabilirsin. Bunun işe yarayıp yaramadığını gerçekten öğrenmemin tek yolu bu."

"Ama ya bir şey olursa?" Yataktan kalkıyor ve önümde diz çöküyor.

"Eğer tetiklersem, odadan çık."

"Cal, bunu yapamam." Parmağını dudaklarıma götürerek beni susturuyor.

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Burada bana hiçbir şey zarar veremez. Bırak kendi başıma halledeyim. Odadan çık, söz mü?"

İsteksizce kabul ediyorum ve ağzını sikime doğru indiriyor ve Geri gelmeden önce beni tam anlamıyla içine çekiyor, ayağa kalkıp yatağa geri sürünmeden önce güzel bir ıslaklık tabakası bırakıyor.

Sikerler. Eğer tedbiri elden bırakmaz ve ona ihtiyacı olduğu şekilde bunu yapıp yapamayacağımı da asla bilemeyeceğim. En azından tetiklerse Ne bekleyeceğimi biliyorum ve belki yürüyüp gidebileceğim, belki de .

yürüyorum, yanaklarını ayırıyorum ve dilimi tam dar girişine yerleştiriyorum. Benim için inliyor ve sikim zıplıyor. Dairemin serinliği ıslak sikimin üzerinde minik zevk dalgaları gönderiyor. Dilimi içine bastırıyorum, onu yalıyorum; inliyor ve altımda kıvranıyor ve ben Onun için güzel bir nokta bulduğumu biliyorum.

Geri çekiliyorum, dilimi ıslak bir parmakla değiştiriyorum ve içine itiyorum. Kısa bir süre geriliyor ama sonra gevşiyor ve diğer parmağımı yalayıp ilkine eklemekten önce tekrar tekrar içeri itip geri çekiyorum. Onu geriyorum. Avucumu yalıyorum ve sikimi elime alıyorum. ayakkabılarımı ve kot pantolonumu bacaklarımdan itiyorum.

Avucumu tekrar yalayıp daha da ıslatıyorum. Elimi ondan çekiyorum ve ben yatağa tırmanmadan önce hayal kırıklığı içinde inliyor. Bacaklarını aralarına sığmam için iyice açıyor ve üzerine sürmeden önce elime biraz tükürük alıyorum. Kayganlaştırıcı değil ama işe yarayacaktır. En son kafamı içine soktuğum zamanı hatırlayarak tereddüt ediyorum, ama o inliyor Elimi çektiğimde kayboluyor. İşte başlıyoruz.

Derin bir nefes alıyorum ve sikimin başını hafifçe ona doğru bastırıyorum. Zevkle inliyor ve ben biraz daha içine bastırınca rahatlıyor. Vücudu tamamen rahatlamıştı. Gerginlik yok, endişe yok. Tacım o bariyeri aşana kadar biraz daha itiyorum ve geriliyor, ama sonra hızla rahatlıyor. "Tanrım," diye . "Durma," diye teşvik ediyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum.

chapter 61

calvin

Eric'ten geçen sefer beni tetikleyen Şeyi tekrarlamasını istemek onun için büyük bir adım. Nedense, ondan bunu yapmasını istediğimde herhangi bir Şey hissetmedim, bana ne olduğunu hatırlamadım. Anı hala orada olsa da, bir anıdan başka bir Şey değilmiş gibi geliyor.

İçime daha fazla bastırđını hissediyorum. Hafif bir acı Şoku oluyor ama o daha derine itiyor, sonra kendini geri çekiyor ve onu içimde hissedene kadar tekrar itiyor. Beni alıyor, beni tüketiyor.

Pelvisinin bana doğru bastırđını hissettiğimde "Ahh," diye haykırıyorum. Kıpırdamadan duruyor, bana alıŐmam için bir an veriyor ve bu rahatsız edici ama getirmek üzere olduğunu bildiğim zevk, sikimi tutmam için yeterli. YavaŐa okşuyorum

geri çekiliyor, sonra tekrar içeri itiyor. "Ahh siktir," haykırıyorum zevk dalgalar halinde içimden geçerken.

Temposu çıldırtıcı derecede yavaş ve hızlanmasını istiyorum ama acele de etmek istemiyorum, bu yüzden daha yavaş temposuna alışıyorum. Kalçalarını onunla uyum içinde itiyor ve çekiyorum. Zevk bembeyaz kıvılcımlar saçıyor ve sonunda hızını artırmaya başladığında boğazımdan kopan iniltileri tutamıyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor, kalçalarını ellerinin arasına alıyor, beni sıkıyor, ben kendi sikimi okşarken onun sikine doğru ilerlememe yardım ediyor. Aklıma bir fikir geldi, ellerinden birine uzandım. Onu alıp sikimi tutmak için etrafımda ve kendimi dengelerken diğer elimle onunkine uzanıp onu da kendimle birlikte aşağı çekiyorum.

"Sağ bacağını benimkinin dışına ek."

"Ha?" Sesi benim hissettiğim Şehvetle aėırlaŐıyor ama beyin hücrelerini bir araya getirip bacağını hareket ettiriyor.

"Şimdi diğeri," diyorum ve o da bacaklarımı kendi bacaklarının arasına alıyor. Yatağa doğru uzanıyorum, kalçalarını yatağa yaklaŐtırıyorum, ama

hâlâ sikimi okşaması için yer bırakıyordu.

"Tanrım," diye inliyor ve geri çekilip daha önce olduğundan daha sert bir şekilde içeri ittiğini hissediyorum ve içimde kükreyen zevk gözlerimi yukarı fırlatıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. Diğer elini tutuyorum ve aşağı indirmesi için onu teşvik ediyorum.

ve o da öyle yapıyor. Bana kendimi yaslayabileceğim bir şey veriyor ve sikini aşağı yukarı kaydırmaya başlarken bileğini kavıyorum. İçeri itmesi daha acil, daha zevkli ve dışarı çekmesi daha sert ve daha hızlı. Eli vuruşlarına ayak uyduruyor ama dengesinin bozulduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden elini değiştiriyorum ve dengesini sağlıyor.

İticiliği artıyor, içime daha sert çarpıyor ve ben inleyerek kendi sikimi serbest bırakıyorum. Kendimi sabitliyorum, açığı bir kez daha değiştiriyorum ve zevk patlıyor.

Kelimenin tam anlamıyla bana çarpıyor. Serbest eli kış yanağımın etine gömülüyor, içime girip çıkarken beni sert ve sıkı bir şekilde tutuyor. "Oh Siktir," diye haykırıyor.

"Benim için gel, Eric, lütfen?" Yalvarıyorum. Onun serbest bırakmasına ihtiyacım var. Onun serbest bırakmasının beni uçurumun kenarına getirmesini istiyorum.

Tüm duvarlar yıkıldı, tüm engeller aşıldı. Prezervatif olmaması içime boşalacağı anlamına geliyor ve ürperiyorum, orgazmım benden patlıyor ve onu takip ediyor. Sıcak fışkırmalarının içime aktığını ve neredeyse adımı haykırdığını hissediyorum

benim için terazinin kefelерini yeniden değiştiriyor. Orgazmım uçurumun diğer tarafını bulduğunda "Seni seviyorum" diye haykırıyorum.

Başı kürek kemiklerimin arasında duruyor, nefes alış veriş sığı ve hızlı, benimkiyle eşleşiyor. Kendini benden çektiğini hissediyorum. "Hayır, dur" diyorum ona.

"Ne?"

Başımı salladım. "gitme, lütfen. Benimle kal," diye nefes alıyorum ve o da başını sırtıma yaslamaya devam ediyor. "Ben de seni seviyorum Calvin. I Her zaman yaptım, her zaman yapacağım" diye nefes alıyor ve nefesinin sıcaklığı Beni okşuyor, sadece sırtımı değil, kalbimi de ısıtıyor ve zihnimi sakinleştiriyor.

O gün kusmadım ve o günden beri hiçbir gün kusmadım. Yine de küçük olayları tetikleyen birkaç küçük şey oldu, onlar hızlıca ve bazen Eric farkına bile varmadan geçiyor. Onunla birlikte olmak

Bana en büyük mutluluğu getirdi ve onunla birlikte olmak, arınmış olmak, isteyebileceğim her şeyden daha iyi.

Sadece bir ay sonra birlikte kendi evimizi istediğimize karar verdik, İlk başta baş döndürücü ve tuhaf gelmişti ama sonra bu ilişkinin on yıldır devam ettiğini fark ettim, o yüzden neden olmasın. Dairemi satılığa çıkarıyorum ve Eric kira kontratını bozdu. Gerçi neredeyse bitmek üzereydi. O ve ben o zamanlar gruptan Los Angeles'a taşınan ilk kişilerdik. O zamanlar gitmek istediğim yerdi ve şimdi geriye dönüp baktığımda Eric de doğal olarak beni buraya kadar takip etti. O kiralarken ben satın aldım. Şimdi bizim lehimize işliyor.

Sahilde, Malcolm'un evinden çok uzakta olmayan harika bir ev bulduk. Sık sık gittiğimiz bir yer. Çetenin geri kalanını bile oraya getirdik ve çok . Sanırım Addison ve Raine, Malcolm'a istediği şeyi, yani özel bir 69 Bottles etkinliğini vermek için sihirlerini kullanıyorlar.

Jessica hayatımızda düzenli bir varlık haline geldi. Soyunma odasında yaptığım numaradan sonra, bana gizlice numarasını verdi. ve hiç kullanmamış olsam da, ayrıyken ihtiyacım olduğunda Eric'le bağlantıda olmak güzeldi.

Bu gece tüm çete bir ev ısınma partisi için geliyor. Güneş ufukta alçaktan batıyor, ama bizim sınır tanımayan manzaramız bir insanı dünyanın en mutlu insanı yapar. Eric benim bulduğum verandaya geliyor ve arkadaşlarımızı beklerken birlikte gün batımını izlerken kollarını bana doluyor. Kulağıma "Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve ben de gülümseyerek başımı omzuna yaslıyorum.

"Ben de seni seviyorum." Kollarında dönüyorum, boynuna sarılıyorum ve onu kendime getiriyorum, dudaklarımı sıcak, umut verici bir öpücükle onunkinin üzerinde gezdiriyorum.

Evin içinde çalan telefonum bizi böldü. "Boş ver onu," diye homurdanıyor.

"Arkadaşlarımızdan biri olabilir." Onu serbest bırakıyorum, o da isteksizce beni bırakıyor ve ben daha numaraya bakmadan telefonu açarak eve dalıyorum. "Evet?" Cevap veriyorum. Eric'ten edindiğim bir alışkanlık.

"Calvin?" Hattan bir kadın sesi geliyor, sesi zayıf ve üzgün geliyor.

"Evet," diyorum tereddütle, telefonu kulağımdan numaraya bakmadan önce ve işte orada, telefonumda bir daha asla görmemeyi umduğum alan kodu. "Ne istiyorsunuz?" diye bağırdım.

"Benim adım Mary-Beth Pickens, babanızın bir arkadaşıyım."

"Sesli mesajınızı hatırlıyorum. Senin için ne yapabilirim, Mary-Beth?" Soruyorum ve şimdi Eric görüş alanımda duruyor ve öfkeden kuduruyor. Neden anlıyorum, aramızdaki her şey sonunda dengelendi ve şimdi de bu.

"Baban bu gece vefat etti Calvin, çok üzgünüm."

Kelimeler üzerimden kayıp gidiyor ve arkamdaki sandalyeye oturuyorum ve Eric yanıma gelerek telefonu elimden alıyor. "Neler oluyor, Mary-Beth?"

Artık konuşmanın diğer tarafını duyamıyorum. "Ben Eric, ayarlamalar yapıldı mı?" Dinlerken bir duraksama olur. "Tamam, sizinle temasa geçeceğiz. Teşekkür ederim," diyor Eric telefonu kapatıp masanın üzerine biraz fazla sert bir şekilde koymadan önce.

chapter 62

eric

"CAL?" Tekrar soruyorum.

"Öyle mi?" diyor sonunda şaşkınlığını üzerinden attığında.

"Gidip herkesi arayacağım ve gelmemelerini söyleyeceğim."

"Hayır, yapma, lütfen?" diye sorar. "Bunu birkaç haftadır planlıyorduk ve ben iyiyim, sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Ona bakıyorum, onu bir sevgiliden daha fazlası olarak değerlendirmeye çalışıyorum.

bakış açısı ve bu zor. İyi görünüyor ama tereddütlüyüm. "Emin misin?" diye soruyorum.

"Evet Eric, iyiyim, söz veriyorum." Ayağa kalktı ve beni usulca öptü.

"Bunun olacağını biliyordum, sanırım sadece bunu duymamayı umuyordum."

"Bu Mary-Beth'in babanızla olan geçmişiniz hakkında pek bir şey bildiğine tam olarak ikna olmuş değilim. Sanırım iyi niyetli olduğunu düşünüyor."

"Öyle, iyi niyetli. Ona düzenlemeler hakkında soru sordun mu?"

", sanırım gitmen için bir neden olup olmadığını bilmem gerekiyordu."

"Oh." Hâlâ biraz şaşkın. "Gidemem, Eric. Gitmeyeceğim."

"Bence bu fikrini yeniden gözden geçirmelisin," diyorum ona.

"Eric, seni hayattan daha çok seviyorum ama lütfen beni bu konuda zorlama. Sonunda hayatımdaki her şeyin yolunda gittiğini hissediyorum, ben, kahretsin," elini başının üzerinde gezdirirken onu izliyorum, "oraya geri dönemem ve tüm o geçmişini yeniden yaşayamam. Bunun bana ne yapacağını bilmiyorum."

Ona gülümsüyorum. "Bence bu sana ihtiyacın olan kapanışı yapman için bir şans verecek, sonunda tüm o yarım kalmış işleri . Lütfen, bunu düşüneceğine söz verir misin?"

Derin bir iç çeker ve başını öne eğer. "Pekâlâ, bunu düşüneceğim ama bu gece değil. Bu gece biz ve arkadaşlarımız hakkında. Kendimi toparlamam için bana birkaç dakika verin, daha iyi olacağım." Sesindeki yalvarışla eşleşen

Gözlerindeki yalvarış. Üst kattaki yatak odamıza çıkmadan önce beni bir kez daha iffetle öpüyor.

Elimde olmadan onu izliyorum ve acaba sadece mi yoksa gerçekler oturmadı mı diye merak ediyorum. Her iki durumda da, gitmesi gerektiğine dair kararımın arkasında duracağım ama aynı zamanda burada kalma kararına da saygı duymam gerektiğini biliyorum. Bu geceyi iptal etmeyi önermekle yanlış yapmış olabilirim ama bunu yaparak onu sersemliğinden uyandırdım ve belki de arkadaşlarının burada olması onu kendine getirmeye yetecektir.

Mutfağa gidip marine edilmiş biftekleri buzdolabından çıkarıyorum ve ızgaraya koymadan önce ekstra sostan biraz ekliyorum.

Tabağı yere bırakır bırakmaz kapı çalıyor. Calvin'in merdivenlerden indiğini duyduğumda gülümsüyorum ve başımı kaldırdığımda Calvin'im geri dönmüş, uyuşuk sersemlik gitmiş ve gülümsüyorum. "İyi misin?" diye soruyorum.

Kocaman gülümsüyor. "Güzel."

İkimiz de kapıya doğru yürüyoruz ve kapıyı açtığımızda diğer tarafta Dex ve Raine'i buluyoruz.

"Hey," diyor Raine neşeyle, Dex'le birlikte içeri girerken etrafına bakınıyor. "Hey, güzel kazılar," diyor bana bir çanta uzatırken, belli ki bir araya getirilmiş

Raine tarafından. "Vay canına, çocuklar, bu gerçekten çok güzel."

"Yandaki ev müsait, bilirsiniz, eğer siz ikiniz

Pazar," diye dalga geçiyor Calvin ve Dex'ten ölümcül bir bakış alıyor. "Hadi ama, artık evlisin, sonsuza kadar o küçük stüdyo dairede kalamazsın."

"Evet, doğru, yapamayız, ama sanırım bunu düşünmemiştim." "Sana yalan söylemesine izin verme. Bizden önce de ev alışverişi yapıyordu.

Turdan çıktım," diyor Raine yemek odasından.

Hepimiz gülüyoruz ve ben kapıyı kapatıyorum.

Çok geçmeden kapı zilimiz tekrar çaldı, bu sefer Cami, Tristan ve oğulları Jaden, ardından sürekli genişleyen bebek göbeğini gösteren Addison, Talon, Kyle, Mills, Beck, Casey, Tori ve Rusty ve çok geçmeden alkol akıyor, biftekler pişiyor ve yemekler

. Calvin gerçekten iyi bir aşçıdır ve Talon turdayken yemek yapmadığı için onu azarlamaktan çekinmez. Calvin de aynı şekilde şakacı. Birkaç saat önce babasının vefat ettiğini bildiren bir telefon aldığını asla bilemezsiniz.

Dışarıda, verandada, tiki meşalelerinin aydınlattığı suya bakarak ve harika arkadaşlar, iyi kahkahalar ve iyi yemeklerle çevrili bir ortamda yemek yiyoruz. Hayat gerçekten de bundan ibaret.

Herkesin kendisi olduğunu görmek güzel. Bu gece 69 Bottles değiliz, bu gece arkadaşız ve aileyiz. Bu gece, kurduğumuz bağlar hakkında özel olması gereken her şeyiz.

Gece sona ererken Cami, Tristan ve Jaden ilk ayrılanlar olur. Geç oluyor ve Jaden'in bizim odamızda uyumasını teklif etmemize rağmen onu eve götürmek istediler. Arkadaşlarımız dışarı çıkarken, Calvin'in biraz daha uzaklaştığını fark ediyorum. Ev sahibi gibi davranmanın etkisi geçiyor ve gerçeklik yavaş yavaş üzerine çöküyor.

Dex, Beck, Raine, Rusty, Tori ve Mills'in ardından Addison, Talon ve Kyle üçlüsü de ayrıldı. Geriye sadece Casey kaldı.

Verandada dururken Casey bana, " adınıza gerçekten çok ," diyor. "Burası harika bir yer. İkiniz için mükemmel." Kocaman gülümsüyor.

Calvin o sırada verandada bize katılıyor ama uyuşukluğun galip söyleyebilirim. "İyi misin?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor.

" oluyor?" Casey soruyor.

Calvin başını sallayarak Casey'ye olanları anlatmam için bana sessizce izin veriyor. "O numarayı hatırlıyor musun?"

"Öyle mi?" Casey merakla soruyor.

"O numara Calvin'in babasının Iowa'daki evindendi. Bu gece yine aradı ve Cal bakmadan cevap verdi."

"Ve? Kimdi o?" Casey, Calvin ve benim aramda dolaşarak soruyor.

"Calvin'in babasının bir arkadaşıydı. Bu gece vefat etti."

Casey'nin yüzünde şok ifadesi belirir. "Neden iptal etmedin?"

"Çünkü ben öyle biri değilim," diye karışıyor Calvin. "Harika bir kaçıştı ama herkes gidince etkisi ." Calvin'in sesi üzgün.

"Ben buradan gidiyorum. Siz planlarınızı bir araya getirin ve" dedi bana dönerek, "ona iyi bakın."

"Casey?" Calvin sorar.

"Öyle mi?" ona doğru döner.

"Biz dönene kadar burada kalabilir misin?" Calvin soruyor. Kalbim çırpınıyor. Tamamen paramparça olmuş durumda ama hissettiği acı onu getiriyor, yapması gerektiğini bildiği şeye odaklanmaya zorluyor yap. Onun böyle tepki verdiğini görmek, kulağa ne kadar çarpık gelse de, kalbimi ısıtıyor. I

o kadar endişeliydi ki, bu olayın peşini bırakıp yoluna devam etmesine izin verecek, ancak ileride pişman olacaktı.

"Elbette. Bana ne zaman ihtiyacınız var?"

"Bilmiyorum. Daha biletlere bakmaya başlamadık bile," diyorum Casey'ye.

"Mills'i arayayım, bakalım yardım edebilecek mi?"

"Hayır, yapma. Bu benim , biz halledebiliriz." Calvin tereddüt etmez.

"Seni daha erken çağırmazsak neden yarın öğlen gibi burada olmuyorsun?" Casey'e söyledim.

"Kesinlikle." Başını sallıyor. "Gerçekten üzgünüm, Mouse."

"Teşekkürler." Sesi zar zor duyuluyor ve Casey bana endişeli bir bakış atıyor. Başımı sallayarak ona bunu halledeceğimi, iyi olacağımızı söylüyorum ve o da kendini dışarı bırakıyor.

Gidip Calvin'in yanına oturdum. dağılıyordu.

"Gel buraya," diyorum ve o da bana sarılıyor. Kollarımı ona doluyorum ve parçalara ayrılıyor.

Tekrar sakinleşmesi yaklaşık yirmi dakika sürüyor ve tek yaptığım ona sarılmak. Ona ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum.

Bazen bir insanın ihtiyacı olan tek şey sessiz bir tesellidir. Oturur ve fısıldar, "Özür dilerim."

Alnındaki saçları tarıyorum. "Özür dileycek bir şey yok, Cal." I az önce temizlediğim alnımı öp. "Neden sen yukarı çıkmıyorsun, ben buradaki bitireyim ve evi kilitleyip kalkayım."

Uyuşmuş bir şekilde başını sallıyor ve ayağa kalkıp evin içinde kayboluyor. Son kalan eşyaları temizlemeyi bitirmeden önce merkezimi bulmak için derin bir nefes alıyorum.

bardakları masalardan alıp verandayı kilitliyorum. Her şeyi lavaboya koyuyorum ve ön kapıyı kilitliyorum, ışıkları kapatıyorum ve yukarı çıkıyorum.

Yatak odamıza girdiğimde Cal yatağın üstünde top gibi kıvrılmıştı. Flanel pantolonunu giymiş ve onu paramparça görünce kalbim parçalanıyor. İçten içe öfkenin geleceğini biliyorum. Bu sadece zaman meselesi ama bununla kendi yöntemleriyle başa çıkması gerektiğini biliyorum.

İster konuşarak ister duygularını sessizce yöneterek. "Hadi, yorganın altına girelim."

"Yorgun değilim."

"Biliyorum, ama orası daha sıcak." Ona söyledim. Gülümsemeye çalışıyorum, ona her şeyin yolunda olduğunu gösteriyorum, ama o fark etmiyor, sadece ayağa kalkıyor ve Yorganı geri çekip yatağa geri sürünüyor. Dolaba gidip flanel pantolonumu giyiyorum ve ışıkları kapatıyorum. birlikte yatağa giriyorum ve hemen bana sokuluyor, alışkanlıktan mı yoksa rahatlıktan mı, bilemiyorum. Ama saatlerce sessizce uzandık, sonunda o uyuyakaldı ve ben de uyudum, ay batmaya başladıktan çok sonra ve hafif uzakta şafağın parıltısı.

chapter 63

eric

Çok uzun süre uyuyamadım. Bir an önce harekete geçmemiz gerektiğini biliyordum.

Şehir dışına çıkma planları yaparken Calvin'i uyuması için bırakarak yataktan kalktım. Ben de

aşağı inip kendime bir fincan kahve yaptım. Genelde içmem ama bunu gerçekten düşünemeyecek kadar yorgunum. Calvin benden daha çok içiyor.

Kahvemi ve dizüstü bilgisayarımı alıp masaya oturur oturmaz kapı çalınıyor. Kaşlarımı kaldırıp saate bakıyorum. Saat sekiz bile değil. Kapıya gidip bakıyorum. "Cami?" Kapıyı açarken "Cami?" diyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, değil, seni yakaladığıma sevindim." "Beni yakaladın mı?"

Omuz silkiyor ve ben de içeri girmesi için kapıyı açıyorum. "Evet, ben, Mouse nerede?"

"Hâlâ uyuyorum," diyorum ona, tamamen şaşkın bir halde.

"Dinle, Casey'i önümüzdeki birkaç hafta için başka bir göreve çekmeye çalıştım ve o bunu yapmamak konusunda oldukça kararlıydı. Nedenini anlayamadım ve sonunda burada olması gerektiğini söyledi." O yeri işaret ediyor. "Bilmem gereken bir şeyler mi oluyor?" O otoriter ses tonuyla söylüyor.

"Kahve ister misin? Taze mi?" Ona soruyorum ve o isteksizce başını sallıyor.

Onu mutfaka götürüp bir fincan dolduruyorum, biraz krema ikram ediyorum ve o alıyor. "Hadi dışarı , olur mu?" Ona soruyorum. "Onu uyandırmak istemiyorum."

Başıyla onaylıyor ve beni dün gece muhteşem bir partiye ev sahipliği yaptığımız verandaya takip ediyor. "Dün gece çok eğlenceliydi. Bizi ağırladığınız için tekrar teşekkür ederim."

Gülümsüyorum. " ederim. Bunu yakında tekrar yapmak için sabırsızlanıyoruz."

"Güzel," diye gülümsüyor ve kahvesinden bir yudum alıyor.

"Dün gece siz gelmeden hemen önce Calvin babasının bir telefon aldı, arayan babası değildi ama sanırım karısıydı. Cal'in babası dün gece vefat etmiş."

Eli ağzına geldi. "Tanrım Eric, çok üzgünüm, neden bizi aramadın, iptal etmedin?"

"Bunu ben istemedim." Arkamı döndüğümde Calvin' darmadağın bir halde kapıda durduğunu görüyorum. "Ayrıca, haberi aldığımda siz neredeyse garaj yoluna giriyordunuz ve dikkatimin dağılmasına gerçekten ihtiyacım vardı."

Ona doğru yürüdüm. "Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştim."

Hafifçe gülümsüyor. "Sen yapmadın, kahve yaptı." Ona fincanımı uzattım ve o da aldı.

"Casey'den eve göz kulak olmasını istedik. Berbat bir evde yaşadığını biliyorum.

Oda arkadaşı ve ben bir mola verebileceğini düşündük. Muhtemelen bu yüzden sana hayır dedi."

Cami sesini sertleştirerek, "Sizinle gelmesini tercih ederim," diyor. "Güven bana, gideceğimiz yerde ona ihtiyacımız yok. Evde kimse kim olduğuma ya da neler yaptığıma dair en ufak bir fikri bile yok. Babam ve ben on yıldan uzun bir süredir birbirimizden uzağız. Geri dönmek bile istemiyorum ama dönmezsem eninde sonunda pişman olacağımı biliyorum," diyor Calvin hüzünlü bir gülümsemeyle. Güzel, mesajım alındı.

"Peki, nereye gidiyorsun?" diye soruyor ona.

"Maynard, Iowa. Waterloo'nun kuzeydoğusunda küçük, göz kırpan, önemsiz bir kasaba. Haberlerin ulaşmadığı ve ulaştığında da sakinlerinin umursamadığı bir çiftlik kasabası," diyor Calvin ve bu, ondan geldiği yer hakkında duyduğum en fazla şey. Bu konu onun için tartışılması pek de hoş bir konu değil ama sanırım şu anda kendisine ve yapması şeye odaklanmaya özen gösteriyor.

"Ne zaman gidiyorsun?" Cami soruyor.

"Uçuşları ayarlar ayarlamaz, ki siz geldiğinizde ben de bunu yapmak üzereydim," dedim.

"konuda endişelenmeyin. Uçağımı Burbank'ta beklemeye aldım. Sizi alabilirler."

"Buna gerek yok," diye araya giriyor Calvin.

"Hayır, değil ama yine de yapacağım. Hangi havaalanına uçmak isteyeceğini biliyor musun?" diye soruyor, yenilmiş ve onunla tartışmaya isteksiz görünen Calvin'e.

"Waterloo gibi bir yer. Orada belediyeye ait küçük bir havaalanı var."

"Harika, her şeyi ayarlayacağım. Gelmek istediğini anladığında

"Bana kartını uzattı," dedi, "Sadece ara. Geri gelip seni almaları için gerekli ayarlamaları yapacağım."

İkimiz de onunla tartışmıyoruz. İkimiz de Cami'nin istediğini elde ettiğini ve hayır demenin kendi ölüm fermanınızı imzalamak gibi olduğunu çok iyi biliyoruz.

"birini almayı düşünmenizi isterdim, Casey ya da Beck, hatta Mills."

"Hayır, bunu kendi başıma halletmem gerek. Uğraşmak zorunda kalacağım en kötü şey yan bakışlar ve eski sevgililer olur," diyor Calvin hafif bir kıkırdamayla, ama sesinde çok az mizah olduğunu söyleyebilirim.

"Pekala, ama ihtiyacınız olursa ya da işler kontrolden çıkarsa lütfen adamları hazırda bekletin. Haberlerin nasıl hızlı yayıldığını bilirsiniz."

"Tamam," diye kabul ediyorum Calvin'e doğru yürürken.

"Gerçekten üzgünüm Calvin. Ben de oradaydım, konuşacak birine ihtiyacın olursa ben buradayım."

Ona küçük bir gülümseme veriyor. "Teşekkürler Cami, yaptığın her gerçekten takdir ediyorum."

"Her zaman çocuklar."

Bunu söyledikten sonra gizlice evden çıktı ve ben de Cal'in yanına gittim.

"Nasılsın?"

Derin bir nefes alır. "Bugün daha iyiyim, sanırım harekete geçmeye hazırım. Bilmiyorum. Her şey çok gerçeküstü."

"Nasıl yani?" Ben soruyorum.

"Sanırım her zaman onun öldüğünü öğrendiğimde bir parti vereceğimi düşünmüştüm. Gerçi yaptık da sayılır. Sanırım onun ölümünün benim için bir anlam ifade edeceğini hiç düşünmemiştim ama yine de kendimi çok kaybolmuş hissediyorum. Bir daha asla o kasabanın topraklarına ayak basmak istemedim, ama de buradayım, ayrılmak için toplanmaya ve oraya geri dönmeye hazırım. Ve garip bir şekilde, bir zamanlar o adama karşı hissettiğim nefreti hissetmediğime inanmakta zorlanıyorum."

"Geçmişinizi çevreleyen koşullar ne olursa olsun, ölmüş olanlardan nefret etmek zordur. İnanın bana, hepimiz bir şekilde bunu yapmaya çalıştık. Ama istediğin bu olduğu sürece, ben burada senin yanında olacağım. sen."

"Ya senden geride kalmanı isteseydim?"

Başımı ona doğru eğiyorum. "Bunu neden yaptın ki?"

Omuz silkiyor. "Sanırım bununla daha iyi başa çıkabilirim, gidip ayarlamaları yaparım, onu gömerim ve eve dönerim."

"O kadar basit olmayacağını biliyorsun, değil mi?"

İç çekiyor. "Asla öyle olmayacak. Sanırım burada oturup istediğim kadar her şeyin bu kadar basit olacağını düşünebilirim ama işin aslı öyle olmayacak."

"Gerçekten burada kalmamı mı istiyorsun?"

"Buraya gelerseniz Los Angeles, Philadelphia ya da hatta Denver gibi bir yere gitmeyeceğinizi anlamanızı istiyorum. İnsanlar bizim gibi düşünmüyor."

"Birlikte olduğumuzun algılanmasından mı endişeleniyorsun?"

Soğukkanlılıkla soruyorum.

"Evet, sanırım öyleyim."

"Kendi iyiliğin için mi yoksa benim iyiliğim için mi endişeleniyorsun?" "Senin için."

"Yanlış cevap," diyorum ona. "Calvin, şunu anlamalısın ki ben çoktan eşcinsel olduğumu açıkladım. Eşcinsel olduğumu bilerek, kim ve ne olduğumu bilerek büyüdüm. Ayrıca farklı olanları her zaman kayırmayan bir çevrede."

"Ama Eric, sen eşcinsel olduğun gerçeğini kabul eden bir evde büyüdün. Ben ise beni kendi yöntemlerine uyacak şekilde yeniden programlanmam için bir kuruma göndermekte hiçbir sakınca görmeyen bir ailede büyüdüm. Eşcinsel olmanın normal olmadığı, eşcinsel olmanın Tanrı'ya karşı bir günah olduğu bir dünyada büyüdüm. İnanın bana, bu ikimiz için de kolay olmayacak."

"Yan bakışlar ve arkamdan fısıldaşmalarla başa çıkabilirim. Ben camdan yapılmadım Calvin, kırılmayacağım," diyorum ona ve her kelimesinde ciddiyim. "Senin için sorun yaratmaya gitmiyorum. En çok ihtiyaç duyacağın anda sırtını yaslayacağın biri olsun diye gidiyorum. On yılı aşkın bir süredir oradan uzaktasın, kimse seni tanımıyor ve alacağın tek şey acıyan bakışlar ve taziyeler olacak ve eminim ki bunların hiçbirini istemiyorsun, haksız mıyım?"

Başını sallıyor.

"Yani, seninle mi geliyorum?" Sesimde umutla ona soruyorum. Bu işe tek başına ve işler sarpa sararsa parçaları toplayacak biri olmadan girişmesi düşüncesine katlanamıyorum. Göstermeye çalıştığı metanetli, kayalardan daha sert dış görünüşünü anlıyorum, ama derinlerde, kayanın altında olduğunu biliyorum,

Boktan bir fırtına başlıyor ve ben zaman orada olmak istiyorum. Ona kimi sevdiğinin önemli olmadığını, aşkın aşk olduğunu göster.

"Evet," diye nefes alıyor. "Senden burada kalmanı isteyemem. Sana yanımda ihtiyacım var."

Gülümsüyorum. "Güzel, şimdi işe koyulalım."

chapter 64

calvin

MUNDANE görevler düşüncelerimi yüzleşmek üzere olduğum şeyden uzaklaştırmaya yetiyor. En azından uçağa binene kadar.

Cami gittikten yaklaşık bir saat sonra Casey geldi. Cami onu arayarak hazır olduğumuzda ayrılmamız için gerekli düzenlemeleri yaptığını söyledi ve Eric'le ben de ne kadar erken olursa o kadar iyi olacağına karar verdik.

Eric, Mary-Beth'i ya da adı her neyse onu arayarak geldiğimizi ve bu akşam geç saatlerde orada olacağımızı bildirdi. Görünüşe göre bu fikir onu çok heyecanlandırmış, Raymond Walter Caldwell'in uzun zamandır kayıp olan oğlunun nihayet eve dönüyor olmasından dolayı. İlk aradığında benden ne istediğine dair en ufak bir fikri olmadığına şimdi daha çok ikna oldum.

Uçak havalandığında sinirlerim tepeme çıktı. Beni gecenin bir yarısı götürdüklerinden beri Maynard topraklarına adım atmamıştım ve koşullar ne olursa bir daha asla geri dönmemeye yemin etmişim. Ama yine de buradayım, bir uçağın içinde, Waterloo, Iowa'ya inmek üzereyim.

Yere indiğimizde Eric elimi sıkıyor. Başımı yaslamadan önce eğilip omzunu öpüyorum. O da öpücüğüme alnımı öperek karşılık veriyor. Bana burada olduğunu ve bana sahip olduğunu hatırlatıyor.

"Ne olursa olsun," dedim ona. "O evde kalmayacağız. Kasabanın hemen dışında küçük bir otel var. Tanrı biliyor ya, çöplük gibi bir yerdi. yıllar önceydi, daha iyiye gittiğini düşünemiyorum, yüzden üzgünüm." "Olma.

Sen yanımda olduğun sürece başka bir şeye ihtiyacım yok," dedi. alnımdan öpmeden önce fısıldıyor ve tekerlekler yere iniyor.

İnanması zor biliyorum ama o tekerlekler pistte kaymaya başladığı anda içimde bir şeyler değişti. Benimle ilgili her şey Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kendimi soğuk ve kapalı hissediyorum. Bununla başa çıkmaya ve bu işi bitirmeye kararlıyım.

İndiğimizde pilotlar valizlerimizi uçaktan indirdi. Cenazeden daha uzun süre kalmaya niyetimiz olmadığı için her birimiz için sadece küçük valizler getirdik. Bu hamleyi oldukça hızlı bir şekilde yapabileceğimizden ve hafta bitmeden buradan ayrılıp Kaliforniya'ya dönebileceğimizden oldukça eminim.

"Bay Caldwell?" Bavulumu almak için ayağa kalktım ve orada duran tatlı, yaşlı bir kadınla karşılaşmak için arkamı döndüm.

"Evet mi?" Cevap veriyorum.

Yanıma gelip bana bir dizi anahtar uzattı, sonra da bizden çok uzakta olmayan güzel bir Volvo'yu işaret etti. "Bu ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Bayan Michaels senin için bir araba ayırttı. Her şey halledildi."

Kadın

döner ve uzaklaşır.

Eric ve ben birbirimize bakıyoruz ve sonra ikimizin de telefonu bir mesajla çalıyor.

Benimkini çıkarıyorum.

Cami'den Eric'e, Calvin: Araba benden. Eve uçtuğunuzda Waterloo'ya iade edebilir ya da ticari uçmak için kullanabilirsiniz - bu yolu seçeceğinizi hissetmiştim. İyi şanslar, bize ihtiyacın olursa hepimiz buradayız. Sevgilerimi yolluyorum.

Cami'nin mesajı neredeyse benim felaketim olacak. Onun cömertliği tanıdığım hiç kimseyle .

"O gerçekten özel biri," diye mırıldandığını duyuyorum Eric'in.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diyorum usulca. "Onunla nasıl bir araya geldik ya da Kyle'ın elinde nasıl bir sihir var bilmiyorum ama arkamızı kollayacak daha iyi bir insan düşünemiyorum."

Arabayı yükledik ve bir saat kadar Maynard'a doğru yola çıktık. Eric ve ben pek konuşmuyoruz. Sanırım etrafımızdaki arazi onu mest ediyor. Kelimenin tam anlamıyla, burası en iyi haliyle Orta Batı çiftlik ülkesi. Haziran ayının ve tarlalar ürünleriyle çiçek açıyor. "Burada çoğunlukla yemlik mısır var."

"O da ne?" Eric gülüyor.

"İnek maması," diyorum ona kendi küçük sırtışımla. "Bir kısmı tatlı mısır, insan yiyeceği."

"Bırakın mısır, inek ve... tüm bu ıvır etrafında olmayı, daha önce hiç kırdaki bile bulunmadım. Bu çok garip." Ürpermesini izliyorum. "Şehir hayatımı her gün alacağım. Ve koku. Ugh!"

Oldukça olgun bir bölgeden geçerken gülüyorum ve Etrafımızı çevreleyen ve en az iki yüz sığırın otladığı tarlaların yanından geçerken kaynak geliyor.

Eric gülerek, "Bakın, inekler," diyor ve ben birden kendimi daha hafif, daha az hapsedilmiş hissediyorum. Beni çöküşümden kurtarmak için sadece küçük bir şaka yetiyor ve bundan mutluyum. Yapmak üzere olduğum şeyi çok daha kolay hale getiriyor.

Çiftlik şehrin doğu yakasında ama yolları dün gibi hatırlıyorum. "Biliyor musun, on yıl sonra başka bir şehir dramatik bir görünüm. Bu... bu zamanda geriye gitmek gibi bir şey," diyorum şehir merkezinde saatte yirmi mil sürünerek ilerlerken. Renkli camlar için Tanrı'ya şükür, ama geçerken bize dik dik bakan bakışlar eksik olmuyor tarafından. Yüzünü buruşturan Eric'e, "Bu muhtemelen şimdiye kadar gördükleri en havalı araba," diyorum. "Eminim artık tüm kasaba babamın öldüğünü biliyordur ve eminim içlerinden birkaçı uzun zamandır kayıp olan oğlunun geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyordur. Okula dönmediğimde babamın söylediği saçma sapan yalanları hayal edebiliyorum." Benim sesim Birkaç oktav düşüyor sürmeye devam ediyorum, sonunda şehrin diğer tarafını temizliyorum (sonunda diyorum, ama kelimenin tam anlamıyla altmış saniyeden az sürdü).

"Önce nereye gidiyoruz?"

"Çiftlik," diye mırıldandım. Yaklaştıkça daha da gerilmeye başlıyorum. O eve tekrar adım atmaya gerçekten hazır olduğumdan emin değilim ama bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorum.

Evin önünden geçen çakıllı yolda ilerlerken önümüzdeki on dakika boyunca ikimiz de bir şey ve sonra uzakta onu görüyorum. "Değişen bir şey yok," diye mırıldanıyorum eve yaklaşırken.

Hiçbir şey değişmedi, gerçekten, beş ya da daha fazla arabanın Şerifin ekip arabası da dahil olmak üzere. "Burada ne işleri var?" Eric sorar.

Başımı salladım. "Şerif ve babam dışında hiçbir fikrim yok iyi arkadaşmışlar. Bu yüzden burada olduğunu tahmin ediyorum. Tüm bu diğer insanlarla birlikte.

Garaj yoluna dönüyorum ve arabayı kenara çekiyorum, bir nevi ön çimenlikte, ama buradakilerin istedikleri zaman çıkabilmeleri için yol dışında. Arabayı park ettim ve boş gözlerle beyaz çiftlik evine baktım. Yeni bir boyaya ve panjurlardan birkaçı yamuk, ama babam oraya çıkarken

Bu tür konularda yardım almadan yapabileceği pek bir olmadığını tahmin edebiliyorum.

Salıncak solda, hasır salıncaklar sağda olmak üzere etrafı saran kısım aynıdır.

Eric uzanıp elimi kontaktaki anahtarlardan çekiyor ve elimi tutarak beni rahatlatıyor.

Bu evi tekrar görmek çok tuhaf anıları canlandırıyor. Bahçede oynamak, çocukken uçağımla etrafta koşturmak, Neredeyse kafamda gördüğüm bir hayal gibi.

Sonra babam içki , balık gibi içmeye devam ettiği için kızgın ve sinirli bir şekilde evi terk ettiğimi hatırlıyorum.

Ağaçların arasında, evin yan tarafında sigara içmek.

Ön kapı açılır ve polis üniformalı biri dışarı çıkar, elleri kalçalarında verandada durur. Bir eli silahının üzerinde.

"Sana bu arabanın çektiğini söylemişim," diye mırıldanıyorum.

Verandada duran adama bakıyorum, belli ki şerif o, ama hatırladığım eski şerif değil. Adı neydi?

"Hazır mısın?" Eric soruyor.

"Hayır ama dışarı çıkmazsak başımız ikimizin de istediğinden daha fazla belaya girecek," diyorum ona.

"Ben eşyalarımızı alayım. Acele etmeyin."

Verandada duran adama bakmaya devam ediyorum. Onda çok tanıdık bir şeyler var. "Lanet olsun, hayır!" diye homurdanarak kendimi arabadan dışarı atıyorum.

"Calvin?" Ben ön bahçeden verandadaki adama doğru ilerlerken Eric arabanın içinden soruyor.

"Yardımcı olabilir miyim evlat?" diyor adam ve her şey çok net anlaşılıyor. Merdivenlerden inip bana doğru geliyor. Güzel, o kadar uzağa gitmeme gerek yok.

"Evet evlat, eminim bana gayet iyi yardım edebilirsin." Bir saniye bile düşünmeden arkama uzandım ve önümde duran orospu çocuğunu yere serdim.

"Bu, Billy Winstrum, lanet olası bir korkak olduğun için."

"Tanrım, Calvin." Eric'in patinaj yaparak durduğunu duyuyorum. "Bu da neydi böyle?"

"Eric, Billy ile tanış."

"Billy?" Yerde yatan adama bakar. "Oh...oh."

Evden bir grup insanın çıktığını duydum ve yukarı baktım. Siktir et onları. Billy'nin yanına çömelıyorum. "Daha iyi misin?" diye homurdandı.

"Evet, belki biraz." Ona elimi uzattım, tereddüt etti, sonra elimi tuttu ve kalkmasına yardım ettim.

"Hangi ?" diye soruyor kendini toparladıktan sonra. "Duruma göre değişir, yaşlı Ray nerede olduğumu söyledi?"

Billy homurdanıyor, "Kaçıp gittiğini."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Aklına gelen tek şey bu mu?"

"Evet, böyle başladı ama sonra senin hapse atılman gibi bir saçmalığa dönüştü."

"Bu saçmalık değildi, yine de hapse girmemin sebebi oydu." "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Billy soruyor.

Başımı salladım. "Bırak onu, buna değmez. Bu insanlar da kim?" Verandaya doğru bir hareket yapıyorum ve Billy arkasını dönüp bizi izleyen insanlara bakıyor.

"Kasabanın yarısı."

Gözlerimi deviriyorum ve Billy'ye soğuk davrandığım için hâlâ şok olmuş görünen Eric'e bakıyorum. Omzunu kontrol ediyorum. "Küçük kasaba cehennemine hoş geldin," diye fısıldıyorum ve Eric sadece başını sallıyor.

"Billy, Eric, Eric, Billy," diyorum onları tanıştıırken. Billy elini uzatıyor ve Eric de Billy'yi bayıltmak istediğinden emin olmama rağmen elini tutuyor.

"Hangi çılgın orospu çocuğu sana şeriflik işini verdi?" Ona soruyorum.

"Amos birkaç yıl önce vefat etti, ben onun yardımcılarından biriydim ve evet, sanırım meşaleyi bana devrettiler."

Amos, adı buydu ama ona başka bir şey diyorlardı.

"Pekala, hadi şu bitirelim," diye mırıldanıyorum ve umutsuzca Eric'in elini elime almak istiyorum, güç ve rahatlık için, ama henüz dedikoduları başlatmamayı tercih ediyorum.

chapter 65

eric

Billy'nin karısı da dahil olmak üzere evdeki herkesle tanıştırdım. Calvin bana yan gözle baktı.

Sonunda Ray'in eşi Mary-Beth Pickens ile tanıştık. Sekiz yıl kadar önce evlenmişler ve kadın onun yanına taşınmış.

Calvin'in gittiğini bildiği ama nereye gittiğini ya da neden eve dönmediğini çok çabuk anlaşıldı.

Calvin sonunda, "Muhtemelen cenaze evine gitmeliyiz," dedi. Tüm bu insanların arasında olmanın onu etkilemeye başladığını söyleyebilirdim.

"Elbette."

"İşin bitince geri gelecek misin?" Mary-Beth Calvin'e sorar. "Ne kadar süreceğine bağlı. Bu sabah erkenden beri ayaktaız. sabah," diyor.

Calvin'e fısıltıyla, "Elbette, ben... ben sadece işler gerçekten çıkmadan önce konuşmak için bir şans istiyorum," der.

"Elbette," diyor tereddütle, ama işimiz bittiğinde geri gelmek isteyeceği hissine kapılıyorum.

Vedalaştık ve arabaya geri döndük. "Billy'ye neden yumruk attın?" Sonunda yalnız kaldığımızda ona sordum.

"Onun kim olduğunu öğrendiğinizde bunu istemediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?"

Güldüm. "Evet, yaptım, ama olsun."

"O salıncağa birkaç yılını vermiştim. Onu neden nakavt ettiğimi tam olarak şüpheliyim. Hiçbir zaman çekmecedeki en keskin bıçak olmadı, kafasına çok fazla darbe aldı."

"Bunu görebiliyorum. Belli ki artık erkeklerden hoşlanmıyor." Çizgiyi aşmış olabileceğimi fark ederek yüzümü buruşturdum.

"O her zaman gizli bir vakaydı. Onunla evlenmesine şaşmamalı. Ne de olsa amigo kızların başındaydı."

Yaltaklanıyorum. "Neden şaşırmadım?"

"Senin için küçük kasaba hayatı" diyor. Her şeye cevabı bu gibi görünüyor. Yine de sözlerinin ardındaki gerçeği görebiliyorum. Herkes herkesi tanır.

Yola geri dönüyoruz.

"Babanızın, Bayan Pickens'ın bize gönderdiği bir talimatı vardı. Gerçekten yapılması gereken tek tabutun seçilmesi ve Cenaze müdürü tesis ve diğer konular hakkında biraz konuştuktan sonra bize şunları söyledi. "Tören için St. Paul ile anlaştık. Pazartesi akşamı ziyareti burada yapabiliriz, ardından Çarşamba sabahı Aziz Paul'de ayin ve töreni gerçekleştirip Sumner'daki mezarlıkta sonlandırabiliriz. Baban orada ailesinin yanına gömülmek istiyor."

Calvin'in başını sallayışını ve yönetmenin söylediği her şeyi gerçekten duyduğundan emin değilim ve bu sorun değil. Buraya gelmemin bir nedeni de bu. Onu topraklamak ve unuttuğu her şeyi hatırlamasına yardımcı olmak için. "Kulağa hoş geliyor," diyor Calvin.

"Baban burada, onu bu sabah getirdiler, onu daha önce görmek ister misin?"

"Hayır," diyor Calvin kesin bir ifadeyle.

Calvin'in ses tonunu nasıl algılayacağından emin olamayan yönetmen oldukça hızlı bir şekilde "Oh, tamam," diyor. Kendisiyle savaştığını, olmanın onun için neredeyse çok fazla olduğunu biliyorum ama burada olması gerektiği için burada olduğunu da biliyorum.

"Neden bize etrafa bakmamız için biraz zaman vermiyorsunuz?" Başını sallayan müdüre söyledim.

"Siz bunu yaparken ben de imzalaması için tüm evrakları getireyim."

"Teşekkürler," diyorum ve beni Calvin'le baş başa bırakıyor. Ona dönüyorum. "Konuş benimle, Cal."

Başını sallar ve ayağa kalkar. "sadece... Bilmiyorum, bunu daha önce hiç yapmadım. Nereden başlayacağımı ya da nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. kararlar."

"Görünüşe göre baban senin için her şeyi çoktan yapmış." "O zaman neden Mary-Beth tabutunu seçemiyor? Neden ben seçmek zorundayım?"

Tüm bunlarla başa çıkmak mı? Tanrı aşkına, o onun karısıydı. Yemin ederim ki

göt herif beni cezalandırıyor."

Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Durumun böyle olduğundan şüpheliyim Calvin ve sen de bunun gerçekten doğru olduğunu düşünmüyorsun. Belki Mary-Beth sana babanla özel olarak vedalaşman için bir şans vermek istemiştir.

Belki de senin de bunun bir parçası olduğunu

hissetmeni istedi." "Peki ya ben gelmeseydim?"

" zaman bunu halledeceğini düşünüyorum. Ama Calvin, şunu anlamalısın ki, bu kasabanın geri kalanıyla birlikte, o kasaba, her neyse, onca yıl önce neden gittiğine dair hiçbir fikri yok. Billy'nin bu soruya verdiği cevaplar bunu yeterince açıklıyor. Eminim ki baban ölmeden önce gerçekten büyük bir akıl tutulması yaşamadıysa, Mary-Beth'in bile hiçbir fikri yoktur ve belki de ona ve hepsine söylemenin zamanı gelmiştir."

Ellerini başının üzerinde gezdirmesini izliyorum. Hayal kırıklığı, kafa karışıklığı ve

Daha fazlası koluna takılıyor ama bunu gerçekten yapması gerektiğini düşünüyorum. Kollarını indirip yürürken, "Hadi şu işi bitirelim," diye homurdanıyor.

koridorun karşısındaki tabut odasına.

Yaklaşık otuz dakika sonra, bir tabut seçti ve her şeyi sonuçlandırmak için evrakları imzaladı ve sanırım ayrılmak üzereyiz. Calvin müdüre, "Onu görmek ," diyor.

Hüzünlü, küçük bir gülümseme veriyorum ve müdüre başımı sallıyorum. "Beni takip edin. Onu sizin için ayarladık."

Yöneticiyi cenaze evinin arka tarafındaki bir odaya doğru takip ederken Calvin bana hiçbir şey söylemiyor.

Calvin bana dönüyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve ceketimi kavramadan önce ellerini göğsüme koyuyor. "Bunu yalnız yapmalıyım." Başını göğsüme yaslıyor, bana yaslanıyor ve benden güç alıyor. Onun için burada olduğumu bilmek beni çok rahatlatıyor.

"Neye ihtiyacın varsa Cal," diye fısıldıyorum ve beni bırakmadan önce ceketimi biraz daha sıkı kavırıyor ve hayatı boyunca nefret ettiği adamın ölü yattığı odaya açılan geçide adım atmadan önce arkasını dönüyor.

calvin

Odaya girdiğimde neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Üzerlerinde uzun kulpları olan on kadar gümüş kapı vardı. Bunların ardında yatabilecek cesetleri düşününce ürperdim. Ama şu anda, önümdeki masanın üzerinde yatan ceset, kaçınmaya çalıştığım ceset.

Nasıl öldüğünü sorma zahmetine girmedim, çünkü gerçekten umurumda değil, ama orada yatan zayıf adam hatırladığım adama hiç benzemiyor.

Yanakları , gözleri morarmış görünüyor ve onu son gördüğümdeki halinin yaklaşık üçte biri kadar. Her ne olursa onu çok etkilemiş.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu . "Sizi birkaç dakika yalnız bırakayım," diyor yönetmen ayrılmadan önce.

Kapı kapanır kapanmaz "Seni orospu çocuğu" diye mırıldandım.

Masada yatan iri yarı, güçlü kuvvetli bir adam görmeye ama onun yerine çelimsiz, yaşlı ve acı çektiği her halinden belli olan birini görüyorum. "Güzel," diye mırıldandım. "Acı çekmeyi hak ettin, seni pislik. Beni ne hale soktuğun hakkında bir fikrin var mı?

geçebilir miyim? Hayır, tabii ki . Beni sen ." Daha fazla yaklaşmayı reddederek arkamdaki duvara yaslanıyorum.

"Sana şunu söyleyeyim, tüm çabalarına rağmen ben hâlâ eşcinselim ve bir insanın isteyebileceği en harika, güzel, duyarlı, sevgi dolu adamla birlikteyim. Bana yapmaya çalıştığın her şeye rağmen." Gözyaşlarımı tekrar sildim.

Neden ağladığımı tam olarak anlayamıyorum ama Tanrı'ya bunun üzüntüden değil öfkeden olması dua ediyorum. "Eric'i hayatın kendisinden daha çok seviyorum. Ne sen, ne o doktorlar, hiç kimse bunu benden alamaz. Keşke bunu anlayacak kadar akıllı olsaydın.

bunu on yıl önce fark ettim."

Kendimi duvardan itiyorum. "Güle güle, ihtiyar."

Kapıyı açtığımda Eric'i bir duvara, direktörü de diğer duvara yaslanmış buluyorum. Eric'in dudaklarında ne olduğunu tam olarak anlayamadığım küçük bir gülümseme var ve cenaze müdürü de yemyeşil görünüyor. "Teşekkür ." Ona telefon numaramın yazılı olduğu bir kart uzatıyorum. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa arayın, yoksa Pazartesi saat dörtte burada olacağız."

Müdür boğazını temizler. "Evet, tamam, Pazartesi saat dörtte. Teşekkürler, Bay Caldwell."

'Ne oluyor lan' dercesine kafamı sallıyorum ve Eric'in kolundan tutup onu eve geri çekiyorum ve arabamıza doğru kapıdan çıkarıyorum.

"Ona ne dedin sen?" Arabaya ulaştığımızda sordum.

Beni ve arabaya doğru bastırıyor. "İnanılmaz mı? Güzel mi? Seviyor musun?" Gözlerinde bir pırıltı var. "Beni hayatın kendisinden daha çok mu seviyorsun?"

"Beni duydun mu?" Bir kahkaha attı. "Tanrım, demek ki duydu-" Bir kahkaha patlatıyorum ve Eric başımı ellerinin arasına alıyor.

"Ben de seni seviyorum Calvin Caldwell, hayatın kendisinden daha çok." Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, ıstırabı, acıyı, hayal kırıklığını ve

Dudakları üzerimdeyken ve bedeni bedenime yaslanmışken ona duyduğum aşkı, arzuyu ve şehveti geri getirmek. Planladığım şeyi düşününce ürperiyorum. Bu gece otelimize gittiğimizde ona ne yapacağımı bilmiyorum.

chapter 66

calvin

Arabaya geri döndük ve çiftlik evine doğru yola çıktık, ancak doğrudan oraya gitmek yerine, Maynard'ın merkezinde bir bar ve ızgara olan Sammie's'de durduk, sanırım buna böyle diyebilirsiniz ve kasabanın yarısı bu gece burada olacak gibi görünüyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Eric soruyor.

"O evde yemek yemeyi midemin kaldırabileceğinden emin değilim. Daha sonraya kadar beklemek istemiyorsanız bu bizim en iyi seçeneğimiz. Etrafta fast food yok.

ve çoğu yer saat dokuz gibi kapanıyor. Yani hayır, bunu yapmak istemiyorum ama açım." Eric'e gülümsedim.

"Peki, tamam o zaman. Hadi yapalım şu işi."

Kapısını açıyor ve dışarı çıkıyor. Akşam havası daha sıcak ve Eric'in ceketini arabaya atmasını izliyorum. Kolları tamamen açıkta. "Ayrıca, sen böyle giyinmişken kimse ilgilenmez."

"Saçımı hemen yapayım mı?" diye takılıyor.

"Tanrım, onlara kalp krizi geçirtmekten bahsediyorsun," diye ona takılıyorum ve arabanın etrafından dolaşıp Sammie'nin yerine gitmeden önce kendi kollarımı sıvıyorum.

"Tanrım, bu lanet kasabada hiçbir şey değişmemiş," diye mırıldanıyorum bara bakarken. de aynı lanet şeydi. "Tanrım!

aynı ahşap tabureler, suni deri kabinler, bilyardo masası yıpranmış görünse de, en son buraya geldiğimden beri değiştirildi ve bayat bira kokusu ve yer fıstığı halkaları ağır.

"Sizin için ne yapabilirim beyler?"

"Sammie?" Barın arkasındaki yaşlı, kırışmış adama söyledim.

"O benim, sen de kimsin?" Biraz daha dik durmasını izliyorum, tüm gözler bana dönmüş gibi görünüyor ve ben de kendi gözlerimi devirmek istiyorum.

"Calvin."

Sammie'nin ve bardaki insanların yarısının geniş gözlerinden süzülen diğer garip isimsiz duyguların yanı sıra tanıma duygusunu da izliyorum. Sammie, "Vay anasını, bakın kedi ne getirmiş," diyor.

barın etrafında yürürdü. Babam bu barda o kadar çok zaman geçirirdi ki, zil zurna sarhoş olurdu ve ben de onu eve götürmek için bisikletimle buraya gelirdim. Sammie elimi tutup beni kucağına çekerken, "Tanrım, ne kadar da büyümüşsün," diyor. "Baban için üzgünüm," diye kulağıma fısıldıyor. "Eve geleceğini umuyordum."

"Teşekkürler Sammie." Ondan uzaklaşıyorum ve Eric'e doğru başımı sallıyorum. "Sam, seni Eric Richardson'la tanıştırmak istiyorum. Eric, bu Sammie, tabii ki. Buranın sahibi."

"Memnun oldum Eric. Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" "Kaliforniya'dan," diyor Eric.

"Bok yok mu?" Sammie şaşkınlığını gizleyemez. "Demek bunca yıldır orada saklanıyordun."

"Onun gibi bir şey," diye homurdanıyorum, ayrıntılara girmek istemiyorum.

", oturun. Size ne getireyim?" Sammie bize açık bir masaya kadar eşlik ederken soruyor.

"Bir sürahi harika olur," diyorum ve Eric başıyla onaylıyor. "Tamamdır."

Yemeğimiz güzel, tıpkı hatırladığım gibi, bu kasabada hiçbir şeyin değişmediği gerçeğini de ekliyor.

Sonunda insanlar yaşadıkları şoku ve korkuyu atlatıp yanıma gelmeye, başsağlığı dilemeye ve sanki uzun zamandır görüşmediğimiz arkadaşlarımız gibi selam vermeye başladılar. Bazılarıyla aynı liseye gitmiştik, bazılarını da babamla olan ilişkilerinden hatırlamayı başarmıştım.

İşimiz bittiğinde çiftlik evine geri dönüyoruz. Garaj yolunda sadece bir araba olduğunu fark edince rahatlıyorum, Mary Beth'in arabası olduğunu tahmin ediyorum. Arabayı kenara çektiğimizde Eric'e " kalmayacağız," diyorum. "Çok yorgunum ve insanlara gülümseme ve samimi davranma yeteneğimi kaybediyorum."

"İhtiyacımız olduğu kadar " diyor bana gülümseyerek. Konsolun üzerine eğilip sakallı yanağını okşuyorum.

"Eğer bunu tıraş edersen hayal kırıklığına uğrayabilirim," diye takılıyorum ona, parmaklarımı saçlarında gezdirirken ve onu kendime doğru çekerken, onu öperken, merkezimi ve kurtuluşumu tek bir öpücükte bulurken.

Geri çekiliyorum, bu eve geri adım atmadan önce heyecanlanmak yapmak istediğim son şey. "Hadi," diyor usulca. "Şu işi bitirelim de yalnız kalalım."

Gülümsüyorum. "Bu kulağa hoş geliyor."

İkimiz de arabadan inip verandaya çıkıyoruz, kapı açık ve çıkan tek şey paravan kapı. "Mary-Beth?" diye .

"İçeri gel Calvin," diyor evin içinden ve Eric benim için kapıyı açıyor.

"Neredesin?" diye sordum.

"Mutfak," diye karşılık veriyor ve sola dönüp yemek odasına, oradan da mutfaka geçiyoruz.

Mutfak masasının üzerinde kalın bir zarf duruyor, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama dışında babamın tavuk çizikleriyle benim adım yazıyor. "Bu nedir, Mary-Beth?" diye soruyorum ve o da Elinde ne varsa tezgâha doğru geliyor. Yaşlı bir kadın, babamın yaşlarında ve kesinlikle gençleşmiyor.

"Baban teşhis konulduğunda bunu bir araya getirdi. Kendisi sana vermek istese de senin almanı istedi."

"Üzgünüm, geledim." Doğru, geledim, turun bitmesi gerekiyordu, Eric'i geri getirmek için çalışıyordum ve diğer her şey, dürüst olmak gerekirse Kaliforniya'daki hayatımın karmaşasında kayboldu.

"Biliyorum canım, değil."

"Sana bir şey sorabilir miyim, Mary-Beth?" Eric ve ben otururken ve o da bize katılırken ona soruyorum.

"Elbette," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Hasta olduğunu söylemek ve eve gelmemi istemek için aradığınızda, benden ne istediğinizi gerçekten biliyor muydunuz?"

Utanç içinde başını biraz öne eğiyor. "Bana sana ne yaptığını anlattı. Seni uzağa göndermekle ilgili."

"Beni neden gönderdiğini sana söyledi mi?"

"Çünkü doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Çünkü seni gönderirse, onun istediği gibi bir çocuk eve döneceğini düşünüyordu." Başını kaldırdı, elini masanın diğer tarafına götürüp

Benimkini. "ona çok kızmıştım. İkinizi tekrar bir araya getirmenin bir yolunu bulmayı kendime görev edindim."

"Yani Calvin'i eşcinsel olduğu için gönderdiğini biliyorsun?" Eric araya giriyor ve o da elimi sıkıyor.

"Biliyorum," diyor, dürüstlüğü dalga dalga yayılıyor. "Bence yaptığı şey korkunçtu ve bununla nasıl başa çıkacağını gerçekten bildiğini sanmıyorum. Eşcinsel bir oğlu olursa çiftliği devredecek kimsesi kalmayacağını düşündü."

Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Bencil bir orospu çocuğuydu."

"Lütfen böyle söyleme," diye araya giriyor Mary-Beth. "Baban seni yetiştirme şekliyle her şeyi berbat ettiğini önceden biliyordu ve sonra seni boş bir şişeymişsin gibi fırlatıp attı."

"Beni göndermekle bana neler yaşattığı hakkında en ufak bir fikrin yok," diyorum ona, elimi onunkinden çekip ayağa kalkarak. Hareket etmeye, yürümeye, herhangi bir şeye ihtiyacım var. "Beni hiç ziyaret etmedi, aramadı, mektup göndermedi, hiçbir şey yapmadı. Oradan çıktığımda, ayrıldım, eve hiç dönmedim. Orada başıma gelenlerden sorumlu olan bir babayla nasıl eve dönebilirdim ki?" Saçmalıyorum ve gerçekten umurumda değil. İçimi dökmem gerekiyor. Sessizce tiradıma devam etmem için beni cesaretlendiren Eric'e bakıyorum. "Onu asla affetmeyeceğim," diyorum Mary-Beth'e.

"Yapmayacağını biliyorum ve o da bunu biliyordu. Yapabileceği, söyleyebileceği ya da deneyebileceği hiçbir şeyin seni hayatına geri getirmeye yetmeyeceğini biliyordu. Sadece bunu sana kendisinin söyleyebilme şansını umuyordu. Teşhis konulduğunda, seni bulmak için ava çıktım ve Billy ile konuşana kadar bunu yapmak için bağlantılarını kullanmayı kabul etmedi."

"Demek beni böyle buldun?"

Başını sallıyor. "Bana bir numara vermişti, senin , ama ben onu sakladım. Baban seni aramak için hem benimle hem de kendisiyle kavga , ama sonra gerçekten umursamayacak kadar hasta oldu, ben de devreye girdim."

"Onu öldüren şey neydi?" Sormayı başarıyorum.

"Küçük hücreli akciğer kanseri. Teşhis konulduğunda kanser çoktan karaciğerine, böbreklerine yayılmış ve beynine doğru ilerlemeye başlamıştı."

"Acı çekti mi?" Ben sordum.

"Yaptı," diyor ağlamaya başlamadan önce. "Sana yaptıklarını telafi edemem Calvin, ama... o sırada etrafta olmadığım için, ne yapmayı planladığını bilmediğim için üzgünüm. Onu durdurabilirdim."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmezdı. Beyaz önlüklölere teslim olmadan önce birkaç kez kendi yumruklarıyla denedi," diye mırıldanıyorum.

"Çok üzgünüm," diye hıçkırıyor ve nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyorum.

Sonunda Eric ona bu gece evde yapılan düzenlemeler hakkında bilgi veriyor ve onaylamam için bana ölüm ilanını veriyor.

Maynard'dan Raymond "Ray" Walter Caldwell, ²⁶ Haziran Cuma günü eşi Mary-Beth'in yanında vefat etti.

Cenaze töreni Çarşamba günü saat 11:00'de Maynard'daki Aziz Paul Lutheran Kilisesi'nde yapılacak ve ardından Pinhook Mezarlığı'nda defnedilecektir.

Aile ve Dostlar Pazartesi Akşamı saat 5-7 arası Fayette'teki Becker- Milnes Cenaze Evine uğrayabilirler.

Ray, tüm hayatını şehir dışında geçirmiş çalışan bir adamdı. Maynard, toprağı işledi ve toplumun sürekli bir üyesiydi.

Kendisinden geriye eşi Mary-Beth ve oğlu Calvin (Eric) Caldwell kalmıştır. Kendisinden önce anne babası, kız kardeşi ve eşi Anabell vefat etmiştir.

Gözlerim benimkinin yanında Eric'in adını okuduğunda, gözlerim Mary-Bethe kayıyor. "Bunu burada istediğine emin misin?" Onu işaret ederek soruyorum.

"Değil mi?"

"Evet, evet biliyorum." Okuması için Eric'e uzatırken gözlerimde yeni yaşlar oluşuyor. "Kiminle birlikte olduğun ya da ne yaptığın hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi.

Ama her ne , bunun da dahil edilmesini istedi. Ve artık ikiniz yasal olarak evlenebileceğinize göre, bunun orada yer almaması için hiçbir neden göremiyorum."

Eric'in nefes alışını duyuyorum, çünkü o da benim yaptığım kısıma ulaşıyor.

"Özellikle bunu kastetmediğinden eminim," diyorum ona.

"Siz ikiniz birliktesiniz, değil mi?" Sesi hafif, neredeyse mutlu.

"Öyleyiz," diye itiraf ediyorum, evdeki küçük arkadaş grubumuz dışında Eric'le birlikte olduğumuz ilk kişiye ve bu özgürleştirici şey.

"Güzel. O zaman kalıyor." Tableti Eric'ten aldı ve yere koydu. "Bunu yarın sabah bırakacağım."

Eric ve ben yüzümüzde geniş bir gülümsemeyle birbirimize bakıyoruz. Bir zamanlar bu beni çok korkuturdu ve
Şimdi, şimdi umurumda değil. Hayatımda ilk kez, umursamamamın hipnotize edilmekle hiçbir ilgisi olmadığını dürüstçe itiraf edebilirim. Rahatlıyorum. Tüm bunlar sona erdiğinde, biz Kaliforniya'daki hayatımıza geri dönebiliriz ve Maynard halkı da burun kıvırmaya devam edebilir.

Ondan sonra evden ayrıldık. Mary-Beth çok üzüldü ama sanırım o evde neden daha fazla kalamayacağımı anladı.

chapter 67

eric

Küçük Super 8 Motel'imize girerken Calvin'e, "Burası çok şirin," diye takılıyorum.

"Burası şehirdekinden daha iyi, ki önünden geçtiğimizde artık açık olduğundan emin değildim."

Eşyalarımı yere bıraktım. "Nerede olduğu önemli değil." Ona doğru yürüyüp kollarımı ona doladım. "Seninle olduğum sürece." Eğiliyorum, çenesini kaldırıyor ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve gerginliğin vücudundan eriyip benim elime geçtiğini hissediyorum. Nefes alıp vermesi uzun sürmedi. sığılıyor ve kalbim çarpmaya başlıyor. Bunu özlemişim. Taşınma, parti ve diğer şeylerle o kadar meşguldük ki ikimiz de çoğu gece yorgunluktan yatağa düştük.

Ellerimi sırtında gezdiriyorum, umarım o da benim gibi hissediyordur. Bu gece gerçekten onunla birlikte olmalıyım. Ona artık gerçekten yalnız olmadığını göstermeliyim. Nefesi biraz kesiliyor ve onun istemediği bir şey için fazla bastırmadığımı biliyorum.

Gömleğinin eteklerine uzanıyorum ve yukarı çekiyorum. Tutuşumu ve öpüşmemizi kesiyor, böylece onu üzerinden çekebiliyorum ve işlemi benimle tekrarlıyor. Onun Elleri göğsümde ve karnımda geziniyor, ta ki belime ve kot pantolonumun düğmelerine ulaşana kadar. Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha acil ve şehvet dolu. Onun cevap öpücüğü de aynı derecede acil ve birbirimizi soymak için elimizden gelen her şeyi yaparken ikimiz de kollarda, ağızlarda, ellerde ve dillerde kayboluyoruz.

İkimiz de bir şekilde tatmin olduğumuzda, yatağa düşmeden önce ayakkabılarımızı ve pantolonumuzu tekmeleyerek tekrar ayrılıyoruz. Onun üzerinde yükseliyorum, sırtına bastırıyorum

Ben çenesinden kulağına, oradan da boynuna doğru öperken o da yatağa uzanıyor. Başını eğerek en sevdiğim yerine erişmemi sağlıyor. O tatlı

Omuz ve boynun yer. öpüyorum, sonra ısııyorum. Altımda kıvranıyor.

Kalçalarını yukarı doğru itiyor, siklerimiz birbirine sürtünüyor ve gözlerim doluyor. Elleri sırtımda geziniyor, ellerini göğsüme götürürken tüylerim diken diken oluyor. Titriyorum ve göğsünden aşağı, karnına doğru öpmeye başlıyorum. Sakalım onu gıdıklıyor ve soluk soluğa bir kahkaha atarak kıvranıyor, ben de gülümseyerek bilerek sakalımı ona sürtüyorum. "Bu çok kaba." O kıpırdanıyor, ben de gülümseyerek karnından aşağıya doğru öpmeye devam ediyorum ve hedefime yaklaşıyorum.

Ona ulaştığımda, onu biraz daha kızdırmaya karar veriyorum ve sıcak bir nefes veriyorum ve horozu bana atlıyor. Onu ağızma alırken "Mmm," diye inliyorum.

Dilim tepenin etrafında dans ederken ve ben onun halteriyle oynarken ve dişlerimle ona küçük ısırıklar verirken üstümden tıslıyor.

Eli saçlarımın arasına kayıyor, onları tutan bağı çözüyor ve başımı iki elinin arasına alıyor, emmem için beni tutuyor ve yönlendiriyor horozu boyunca ve onu yutarken ona küçük bir gülümseme veriyorum, onu boğazımın arkasına koyuyorum. Birkaç kez yuttum ve o Ben sikini kaldırmadan önce üstümden inliyor.

Torbasını elime aldım ve sadece mutlu noktasiyla oynamaya başladım. parmağımı daha da aşağı indiriyorum. Kalçalarını kaldırarak beni aşağıya doğru itiyor. Sikini bırakıyorum ve parmağım ile değiştiriyorum, emmemi izlerken ona bakıyorum, geri vermeden önce ıslatıyorum.

Girişte gözleri doldu.

"Lütfen?" diye yalvarıyor ve ben buna hayır diyemiyorum.

Bacaklarını omuzlarımda yeniden konumlandırıyorum ve onu yukarı itiyorum.

Kalçaları gevşedi

ve benim için eğiliyor, parmağımı içeri kaydırmadan önce ihtiyacım olan tüm erişimi bana veriyor. "Eric," diye haykırıyor ve dudaklarındaki isimle ürperiyorum.

Tırnaklarımı göğsünde hafifçe gezdirdikten sonra sikini diğer elime alıyorum ve parmağım içine girip çıkarken onu okşuyorum. Kıvranıyor ve ona verdiğim zevkle sikinin zonkladığını hissediyorum.

Elimi tutuyor. "Bu şekilde gelmek istemiyorum, bu gece olmaz," diyor usulca.

"Bana ne istediğini söyle," dedim ona.

"Seni almak istiyorum."

Zevk her tarafıma yayılıyor, onun isteği üzerine tüm vücudum ürperiyor.

"Lütfen?" Diye soruyorum ve o da gülümseyerek kendini

ve yataktan yuvarlanıp çıktım. Sırt üstü uzanıyorum ve o da çantaya girip bir şişe kayganlaştırıcı çıkarıyor.

Hipnozundan sonra prezervatifleri bıraktık ve o beri geri dönmedik. Bence bu, kendi küçük yolumuzla, aramızdaki bağlılığın bir göstergesiydi.

Yatağa geri tırmanıyor ve kalçamın yanına bir havlu atıyor. Elime sikimi alıp hafifçe okşarken titriyorum ve ona gülümsüyorum. kendini hazırlıyor. Kendini aşağı yukarı ovuşturmasını izliyorum. Karşılıklı mastürbasyon hiç yapmadığımız bir şeydi, ikimiz de ellerimizi diğerinden yeterince uzun süre uzak tutamıyorduk.

Hazır olduğunda ellerini havlunun üzerinde temizliyor ve bacaklarımı omuzlarına koyuyor. "Tanrım," diye inliyorum, kendini bana doğru bastırıyor, ona daha iyi erişim sağlamak için kalçalarımı yukarı kaldırıyor ve içime doğru iterken ben de onunla birlikte gidiyorum. Aleti tek hamlede içeriye doğru kayıyor. "Siktir." Sikimi daha sert okşuyorum, sıkıca kavriyorum ve Calvin kalçalarımı ellerinin arasına alıp Beni şaftı boyunca yönlendiriyor ve inliyorum.

İçime girip çıkarken benden aldığı zevk, düz düşünceleri sürdürmek için neredeyse çok fazla. Eli hızla yerine geçiyor ama ben boşalma dürtüsüyle savaşıyorum. "Bir fikrim var." Ona gülümsüyorum.

Gözleri benimkileri bulmadan önce bir an kafasının içinde dönüp duruyor. "Oh?"

"Bana binmeni istiyorum," diyorum ona ve bu fikrin beni etkilediği gibi onu da etkilediğini görebiliyorum ve kendini benden çekiyor. Onu buluyorum o temizlenip pozisyon değiştirirken kendimi yağlıyorum. Beni domaltarak aramıza uzanıyor, sikimi eline alıyor ve aşağı kaymak için sıraya giriyor. Sikinın zıplamasını izlerken, elimi daha fazla uzak tutamıyorum. Elime alıyorum ve üstüme yerleşmesini izliyorum.

Zevk sadece yüzündeki şehvet dolu ifadeden değil, sikinden düşen ön sperm damlalarından da belli oluyor. İçimde dibe vururken başparmağımı halterinin üzerine sürüyorum. Yerleşti ve şaftımda yukarı ve aşağı hareket etmeye başlamadan önce horozunu yavaşça okşadım. "Siktir," diye haykırıyor. Ben onun sikini okşarken aynı anda hem aşağı itiyor hem de yukarı çekiyor. "Tanrım Eric, bu... aman Tanrım." Gözleri kapanıyor ve üstümde aşağı yukarı kayarken zevk damarlarında dolaşıyor.

Bana verdiği zevkten etkilenererek elimi şaftında gezdirmeyi bırakıyorum ama o elini benimkinin üzerine koyarak bana yardım ediyor. "Üstüme boşalmanı istiyorum."

O tekrar üzerime atlarken inliyorum ve ben de onun itişlerine ayak uydurmaya başlıyorum. Elimini sikinden çekip öne doğru eğiliyor ve kalçalarını benimkilere sürtmek için getirirken ellerini göğsüme bastırıyor.

"Siktir!" Başımı geriye atıyorum ve Calvin çığlıklarımı yutarak ağzımı talep ediyor.

"Seni becermek istiyorum, benim için gel" diye fısıldıyor kulağıma, ben içinde patlarken. İnliyor ve üstümde titriyor, beni bütünüyle yutuyor önce sakinleştirdi ve sonra beni ondan uzaklaştırdı. "Yuvarlan," diyor ve de tembelce yapıyorum ama iki vuruşluk bir değılim. Bunu biliyor ama o tamamen tatmin olana kadar duramayacağımı da biliyor.

girmesi, kendini içime itmesi sadece bir anını alıyor ve ben yardım edemiyorum ama yumuşak sikimi elime alıp hafifçe okşuyorum.

Bana vurmaya başladı. Calvin pek nazik davranmadığı için zevk çığlıklarım odayı dolduruyor. Aletim bir kez daha çelik gibi sertleşiyor ve ikinci bir serbest bırakma bulmayı umarak kendimi daha sert okşuyorum, ancak Calvin adımı haykırmadan ve içimde patlamadan önce gelmiyor.

chapter 68

calvin

Sonrasında duş aldık ve yatağa girdik. Birkaç saat sonra beni kaşıklayarak uyandırmasına ve ikimiz de ikinci kez inmemize rağmen, o gece birbirimizin kollarından hiç ayrılmadık.

Pazar gününü çiftlik evinde Mary-Beth ve sürekli akan insanlar, güveçler ve çiçeklerle geçirdik. İnsanların bana ne kadar üzgün olduklarını söylemelerine gerek kalmadan gün zaten yeterince zordu. Billy bu kez karısı olmadan geldiğinde, dışarıda ve yalnız konuşmak istedi. İsteksizce kabul ettim.

Beni oraya getirmiş, gerçekten nerede olduğumu sormuş, Mary-Beth beni aramak istediğinde kaydımın olmadığını ve hapiste artık ona bir anlam ifade etmediğini söylemişti.

Ben de ona babamın beni uzaklara, eşcinselliğimi tedavi etmeye kararlı bir kuruma gönderdiğini anlattım. Çabucak anladı ama baskı yapmadı. Başıma gelenler ve tüm olanlar için bolca özür diledi. ve başımı belaya soktu.

Ona karısını sorduğumda, karısının bilmediğini ve bunun kendisinin kim olduğunun bir parçası olmadığını söyledi. Yalan söylediğini düşünmek istedim ama

ses tonunda garip bir gerçeklik vardı. Bunu deneysel olarak değerlendirdi. gençlik yılları ve o bunu aştı. Eric bir süre sonra bize katıldı, bir sigara ve ben de bir tane içtim. Billy bana birini bulduğum için mutlu olduğunu söylemekten başka bir şey söylemedi.

Eric ve benim kim olduğumuz, ünlüler açısından, Pazar günü ve Pazartesi günü de fark edilmedi. Eric Addison'ı aramış ve bölgesel bir gazetede benim adımın yanında parantez içinde Eric'in adının da yer alacağı bir ölüm ilanı yayınlanacağını bildirmişti. İkimize de endişelenmememiz için güvence verdi. Addison'a

Pazartesi günü ortaya çıkarsa, ki bildiğim kadarıyla hiç çıkmadı.

Pazartesi günü saat dörtte Eric ve ben cenaze evine bu kez Mary-Beth ile birlikte geri döndük. Gerçekten çok tatlı bir hanımefendi ve onunla iletişim halinde kalacağıma dair söz verdim.

Dün bana birkaç yıl önce babamın çiftlik evini çevreleyen araziyi kiraladığını, ancak babamın vasiyetine göre evin ve arazinin artık benim olduğunu söyledi. Ona hayır dedim. Ev onundu ve avukatın ofisinden tapuyu aldığımda ona devredecektim. Aynı şey bana bıraktığı para için de geçerliydi. Ne kadar olduğunu bilmiyorum ama umurumda değildi. Mary-Beth bunun üzerine oldukça bozuldu. Gerçekten ne yapacağını bilmiyordu. Babam öldüğüne göre. Umarım son birkaç günün kaosunda ona biraz huzur getirmişimdir.

Eric tabutun yanında bana katıldı ve bu kez babama biraz daha az öfke ve biraz daha fazla gözyaşıyla veda edebildim. Cenaze törenini Mary-Beth ile geçirdiğim zaman boyunca, onun babamın fikrini değiştirmeye ve belki de sonunda hatalarının farkına vardığına inandım. Her ne kadar onu affetmekten çok uzak olsam da, bunu bilmenin onun ölümünün yasını tutmak için ihtiyacım olan açıklık.

Gerçek çöküş anı saat beşten birkaç dakika önce geldi. Eric ve ben, Mary-Beth'in ailesiyle birlikte olmasına izin vermek için odadan gizlice çıkmıştık. Biz o sırada

cenaze evinin önünde durmuş sigara içerken bir şey dikkatimi çekti. Aslında pek çok şey. Arkalarında batan güneşle birlikte, Ağır çekim bir aksiyon filmi gibi, tüm dünyam otoparka yürümeye başladı.

Talon, Kyle, Dex, Raine, Addison, Casey, Mills, Beck, Tori ve Rusty bize yaklaşırken Eric'in kollarında kendimi kaybettim.

"Biz bir aileyiz," dedi Talon dururken. "Ve aile bir arada kalır."

"Her zaman," diye kabul etti Dex.

Ardından kucaklaşmalar, taziyeler ve hissetmeyi hayal edebileceğim en büyük sevgiyle karşılaştım.

Onların sesi içeride bir kargaşaya neden oldu ve Mary-Beth dışarı çıktı. "Calvin, kim bu insanlar?" diye sordu bana meraklı bir ses tonuyla.

"Mary-Beth, seni ailemle, arkadaşlarımla ve grubumla tanıştırmak istiyorum."

"Grubunuz mu?" Sesi şimdi daha da meraklıydı.

"Evet hanımefendi. Biz 69 Bottles'ız."

"Tatlım, eğer bu benim de dans edebileceğim bir şey değilse, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Hepimiz güldük. "O zaman sizi tanıştırayım."

Mary-Beth'i herkesle tanıştırdım, kim olduklarını ve ne yaptıklarını açıkladım ve o da hepsini kollarını açarak kabul etti.

Hepsi içeri doluştu ve babama saygılarını sunmak için cenaze evinin geldiler. O sırada tabut spreynin Cami, Tristan ve Bold ailesinden geldiğini fark ettim ve neredeyse yine kendimi kaybediyordum.

Ziyaret sona erdiğinde, on iki kişi Sammie'nin evine sığındık ve Sammie bizim için normal kalabalığı kovmakta bir sakınca görmedi. Yemek yedik, konuştuk, hepimiz büyüdüğümüz gibi bir aile olduk. En muhteşem geceydi. Etrafımda daha iyi bir grup insan olmasını isteyemezdim ama hepsinden önemlisi Eric yanımdaydı. O benim her şeyim. O yanımda olmadan hayatımın devam ettiğini hayal bile edemiyorum.

Ertesi gün, mezarın başında babama son bir kez veda ederken, Addison 'Amazing Grace'in çok içten bir versiyonuyla dinleyicileri onurlandırdı ve bu tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi.

Eric'le birlikte herkes, ben hazır olana kadar, diğer herkes benim yapmak istemediğim konuşmalar için çiftlik evine gittikten çok sonra bile etrafta kaldı. Bu küçük kasabadan sonsuza dek ayrılmaya hazırdım.

Mary-Beth'e irtibatta olacağımı ve istediği zaman telefon numaramı kullanabileceğini söylememe rağmen

Bununla yetindim ve ona mezarlıktan ayrılacağımı söyledim. Sanırım beni uğurlarken biraz üzüldü ama vedalaştık ve gitti.

Arkadaşlarım, ailem ve hayatımın aşkıyla çevrili büyük bir çemberin içinde dururken, her şeyin beş ay önce başladığını fark ettim

Bir rock grubuyla.

Bir tur otobüsü.

Yol boyunca ruh eşlerini bulacak olan dört harika arkadaş.
Çok çlgın bir yolculuk oldu ve bu yolculuğa birlikte çıkabileceğim daha büyük bir grup insan isteyemezdim.

Eric benim kayam, kurtuluşum, kahramanım, tılsımım ve hayatımın aşkı.

epilogue

6 months later...

calvin

"Bunu yapmaya hazır olduğuna emin misin?" Eric bana sordu.

"Bunu yeterince ertelediğime eminim ve biliyorum ki şimdi yapmazsam asla yapamayabilirim. Beni rahatsız etmesinden bıktığım gerçeğinden bahsetmiyorum bile," diyorum kalın sarı zarfı masanın üzerine koyarken. Babam ettiğinde Mary-Beth vermişti. "Ama bu gece?"

Ona gülümsüyorum. "Bu gece."

Bana üzgün ve endişeli bir gülümseme veriyor. Yarın için de büyük bir gün ve endişesini anlayabiliyorum ama şu anda bunu yapmam gerekiyor.

Arkasındaki metal çatalları açıyorum ve içine bakarken her şey ağır çekime girmiş gibi görünüyor.

Katlanmış birkaç sayfa dışında pek bir şey göremiyorum, diğer her şeyin duruyor gibi. Çekip çıkardım ve içine baktım. Tam olarak seçemiyorum ama gazete kupürlerine benziyorlar.

Mektubu açtım ve Eric'e verdim.

Tereddütle elimden alıyor ve boğazını temizlerken yavaşça düzleştiriyor.

"Sevgili Calvin," diye başladı Eric ve ben oturdum. "Bunun senin için sürpriz olacağını biliyorum ama eğer bunu okuyorsan, Mary-Beth istediğimi yaptı.

Bunu sizin için yazmakla kalmadı, ben öldükten sonra bir şekilde geçmesini de sağladı."

Eric'in sesinden süzülen duyguları duyabiliyorum ve benim çenem de bundan sonra olacaklar için tereddüt ve sinirle titriyor.

Eric şöyle devam ediyor: "Lütfen el yazısıyla yazılmış orijinal mektubu da eklediğimi bilin, böylece size söyleyeceklerimde herhangi bir değişiklik yapmadığımı bileceksiniz. Söyleyeceklerimin gerçek olduğunu ve gerçekten böyle hissettiğimi bilmenizi istedim.

"Özür dilerim," diye nefes alıyor Eric okumaya devam ederken. "Sana yaşattığım tüm acılar için özür dilerim. Hayatında yaşadığım şeyleri sana yaşattığım için özür dilerim.

"Aptaldım. O zamanlar eşcinsel olduğun gerçeğini aklım almıyordu. Benim büyüdüğüm dünyada gey erkekler yoktu.

ve seni olman gereken adama dönüştürebileceğimi hissettim. Yaklaşık bir yıl sonra artık bunu yapamayacağımı anladım. Seni asla değiştiremeyecektim ama doktorlar bana inanılmaz bir ilerleme kaydettiklerini söylemişlerdi. Onlara inandım.

"Tedavin bittiğinde, olman gerektiğini düşündüğüm adam olarak eve döneceğine inandırılarak kandırıldım. Ama eve hiç dönmedin. Ve bunun için seni suçlamıyorum.

"Eşcinsel olmanın bir suç olmadığını ve fark edebileceğimden çok daha normal olduğunu kendime itiraf etmem uzun zamanımı aldı ve dürüst olmak gerekirse bunun için Mary-Beth'e teşekkür edebilirsin. Gözlerimi hayata ve aşka dair yepyeni bir bakış açısına açtı. Benim bulamadığım aynı sebeplerden dolayı, Annen öldükten sonra başka bir kadınla çıkman ve evlenmen, seni göndermemin sebepleri bunlar.

"Seni uzağa göndermek hayatımda yaptığım en zor şeydi ve senden beni affetmeni isteyemem ama yapabileceğim tek şey seni sevmekten asla vazgeçmediğimi söylemek. Bu konuşmayı yüz yüze yapabilmeyi çok isterdim ama neden gelmediğini anlıyorum.

"Nihayetinde senin için dileğim, tam ve eksiksiz bir mutluluk, bulabileceğin en büyük aşk ve yaşamaya değer bir hayat. Ama geçmişin geleceğine hükmetmek zorunda değil.

"Tüm sevgimle, baban Ray," diye bitiriyor Eric, ben yanaklarımdaki birkaç yaşlı silerken.

"Not:" diye devam ediyor, "Ne düşünürsen düşün, seni gerçekten önemsiyordum ve çok özlüyordum. Belki bir gün beni ve kararlarımı affedebileceğini gerçekten umuyorum."

Zarfa uzanıyorum ve çevirerek içindekileri yemek masamıza döküyorum.

Özellikle bir makale dikkatimi çekti.

"69 Bottles ilk ABD Turnesini San Diego'da başlatıyor."

Gözlerim zarfın içinden çıkanları tararken nefesim kesiliyor. Makale üzerine makale, bazıları kırpılmış, bazıları basılmış, bazıları dergilerden koparılmış, hepsi 69 Bottles ve benimle ilgili.

Eric ve ben birlikte "Tanrım," diyoruz.

Gergin bir kahkaha atıyorum ve Eric'e bakıyorum. "şeye rağmen nerede olduğumu, ne yaptığımı ve nasıl yaptığımı biliyordu," diye nefes alıyorum.

Seçimleri yüzünden artık ondan nefret edemeyeceğimi anladığımda dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. Onu affetmek mi? Henüz değil, ama belki bir gün.

eric

"Mary-Beth," diyorum Calvin'in babası öldüğünde tanıştığım küçük, yaşlı kadına yaklaşırken. Babasının son yıllarında Calvin için çok değerli bir müttefik olduğunu kanıtladı ve Calvin'le dostluğunu defalarca kanıtladı. "Burada olmana çok sevindim."

Kocaman gülümsüyor. "Şaka mı yapıyorsun? Bunu kaçırmazdım."

Kıkırdıyorum. "Hadi, o burada."

"Onu gördün mü?" diye azarlıyor beni.

"Tatlım, biz geleneksel bir çift olmaktan çok uzağız. İkimizin de aynı şekilde giyinmiş olmasının gelenekleri bizden uzaklaştırdığına eminim."

Omzuma bir şaplak attı. "Fark etmez," diye azarlıyor.

Güldüm ve itiraf ettim, "Hayır, onu görmedim. Ama sen ." Kapıyı çaldım.

"Kim o?"

"Benim,"

diyorum.

"Eric, defol git buradan, anlaşıştık."

"Sana bir sürprizim var. Onu burada bırakıp , tamam mı?"

"Evet, tamam, iyi. Git ."

"Tanrım, bugün sağdan soldan azar işitiyorum." Mary-Beth'ten geri çekilmemi söyleyen bir bakış aldım. Öyle yapıyorum ve köşeyi dönüp kapı sesini dinliyorum.

Calvin kapıyı açarken "Aman Tanrım," diye ciyakladı. Buradaki işim bitti.

calvin

"Burada ne işin var senin?" Mary-Beth odama geldiğinde sordum.

"Küçük bir kuş bana bugün evleneceğinizi söyledi. Bunu hayatta kaçırmazdım."

"Eric'e küçük bir kuş demeye dilim varmıyor."

Gülüyor, "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Ona tekrar sarıldım. "Seni görmek çok güzel, burada olduğun için çok mutluyum."

eric

Sam Smith'in duygulu sesi Cami'nin arka bahçesini doldururken, ailem bana koridorda eşlik ediyor. Ben gidiyorum, bu yüzden manzaram muhteşem arkadaşlarımdan oluşan ailemle ve hayatımın en güzel günüyle dolu, hayatımın geri kalanı

Calvin ve evlendirecek olan papaza doğru yürürken önümde.

John Legend'ın sesi etrafımızdaki havayı doldururken ve Calvin yanında Mary Beth'le koridorda yürürken biz de sahneye ulaşıyoruz ve ailem yerlerine oturuyor. John 'yanımda uzanmak' hakkında şarkı söylerken gözlerim doluyor.

Bugün hayatım başlıyor.

Bugün hayatımda istediğim her şeye sahibim. Sevdığım adam, tapıtığım ailem ve sonsuza kadar yanımda olacak en iyi arkadaşım.

Bugün her şey ileriye doğru gidiyor. Her gün Calvin'in geçmişinden uzaklaşıp geleceğimize doğru dev bir adım daha atıyoruz.

Bir yıl önce Calvin ve ben hala en iyi arkadaştık, sonra turneye çıktık ve hayatlarımız sonsuza dek değişti ve bunun için Addison'a gerçekten teşekkür etmeliyim. Talon'a aşık olduğunda birçoğumuzun gözlerini açtı.

ve Kyle. Birbirlerine olan aşklarının büyüdüğünü görmek, erkek fahişeyi Raine'de hayatının aşkını buldu. Dex hiç bu kadar mutlu olmamıştı ve ben de bunun nedenini anlamaya başlıyorum. Artık resmi olarak dolaptan çıktım ve hayatımın geri kalanını ruh eşimle geçireceğim.

SON

Acı tatlı... bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce yazılan ilk kelimelerden itibaren sırlıslıkla aşık olduğum bir gruba veda ediyorum.

Birçoğunuzun bundan sonra ne olacağını merakla beklediğini biliyorum ve ben de sabırsızlanıyorum

hepsini sizinle paylaşmak için.

Tüm sevginiz, desteğiniz ve daha da önemlisi, daha fazlası için duyduğunuz saplantılı arzu için size kalbimin derinliklerinden ne kadar teşekkür etsem azdır. 69

Şişeler!!

Sıradaki haberlerden ilk siz haberdar olmak istiyorsanız, lütfen haber bültenime kaydolmayı unutmayın: <http://eepurl.com/TsVMr>

Ve Facebook'tan takip edin:

https://www.facebook.com/zoey_derrick/

Tüm Sevgilerimi

Gönderiyorum!!!

XX

Zoey

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

